

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOIS GREIMAN

Eve Dönüş

*Bir anlığına,
yıllardır ilk kez gerçekten
yaşıyormuş gibi hissetti...*

sonsuz

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ROMAN

LOIS GREIMAN

Eve Dönüş

*Bazen tanık olduğun her şeyi orada bırakmak istersin,
gözlerin dolar, duyguların birbirine karışır...*

Casie Carmichael, doktor olma hayalleri olan genç bir kadındır. Babasının ölümünden sonra her şey değişir. Nişanlısı Bradley'i, özgürlüğünü ve hayallerini bırakarak Güney Dakota'daki evine geri döner ve zorlu çiftlik hayatını yaşamaya başlar.

Casie'nin zorlu çiftlik yaşamında yanında olan Sophie Jaegar'ın çiftlik deneyimi, kısa bir zaman içerisinde davranışlarını tamamen değiştirir.

Çiftlikte vakit geçirme şansını elde etmek, yaşanacak talihsiz olaylara çözümler bulmak kolay olmayacaktır.

Kuzular, doğum yapan inekler ve atlar, ayrıca tamir edilmesi gereken çitler, sürülmesi gereken toprak, yapılması gereken işler...

Casie, ilişkileri hakkında endişe duymasına rağmen Bradley ile nişanlı kalmayı sürdürebilecek mi?

Kitap boyunca Casie'nin hayatta istediklerini elde etmek için yaşadığı mücadeleye tanık olacaksınız...

instagram.com/yakamozkitap

facebook.com/yakamozkitap

twitter.com/yakamozkitap

www.yakamoz.com.tr

ISBN 978-605-384-908-7

9 786053 849087

20 ₺

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Binilmeyen bir at
sürülmeyen bir toprak
kadar değersizdir.

Güzel hissediyordu.
Eve dönüş gibi.
Nefes almak gibi.
Kıkırdama yaratacak
beklenmedik bir mutluluk
hissinden boğuluyordu.

Kimse asla
kendi terinde boğulmaz...

Dünya,
içinde patlayan binlerce
duygu gibi bir renk cümbüşü
içinde dönüyordu.

Bir anlığına,
yıllardır ilk kez gerçekten
yaşıyormuş gibi hissetti.

Paramparça olmuş hatıralar
tıpkı bir hayalet gibi havada
fırl fırl dönüyordu.

İnişli çıkışlı
geçmişine gülümse...

Eve Dönüş

Çeviri

Sinem Bayındır

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sonsuz Kitap: 144
1. Baskı: Aralık 2015
ISBN: 978-605-384-908-7
Yayıncı Sertifika No: 16238

Eve Dönüş

Yazar: Lois Greiman
Çeviri: Sinem Bayındır
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Görsel Yönetmen: Faruk Derince
Yayın Koordinatörü: Özge Ceren Kalender
İç Tasarım: Sadık Kanburoğlu
Düzeltili: Gamze Elmacı

BASKI

Sonsuz Matbaa Kağ. Müc. Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/G Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 sonsuzmatbaa@gmail.com Sertifika No: 28487

YAKAMOZ KİTAP © 2015, Lois Greiman

Orijinal Adı: Finding Home
Copyright © Lois Greiman, 2015
Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz,
kopya edilemez ve yayımlanamaz.

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL

Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35

www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr

www.facebook.com/yakamozkitap

www.twitter.com/yakamozkitap

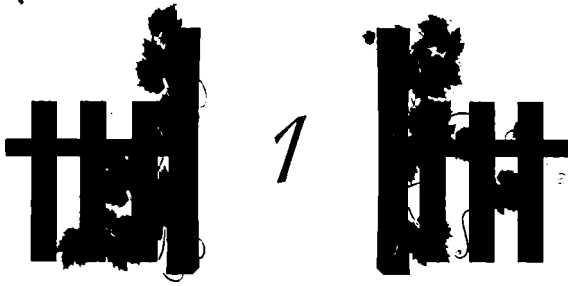
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Eve Dönüş

*Sıgırları yapay olarak nasıl aşılacağını öğrenmem,
ders kaçırmamam için tek bir sebep bile düşünemeyen
anneme. Önemli olduğuna inandığım her şeyi senden
öğrendim anneciğim ve eğer bir gün büyürsem senin
güçlü nezaketine sahip olmaya çalışacağım. Tanrı
seni bana verirken kendini mutlaka cömert hissetmiş
olmalı.*

Teşekkürler

Anoka Equine, Minnesota Hooved Rescue, Büyük Umutlar Çiftliği ve yoksul atlara yardımcı olan tüm diğer organizasyonlara en derin teşekkürlerimi iletmek isterim. Gerçek tutku mükemmel ve eşine az rastlanan bir özelliktir.

“Hey, Case, başka bir tüysüz keçi daha mı almayı düşünüyorsun?” dedi Doc Miller. Tıpkı eski bir elma gibi pörsümüş ve eğri büğrüydü ama hâlâ üç eyaletteki en iyi hadımcıydı ve seksen yaşına gelmiş pek az insan bunu dile getirebilirdi.

“Çok cazip,” dedi Cassandra ve ona gergin sinirleri ve mide- siyle rahatsız edici bir şekilde zıt düşen arsız yarım bir gülüş attı.

At gübresi ve sosisli sandviçlerin birbirine ayrı düşen kokuları mide öz suyunu tıpkı bozuk süt gibi kesiyordu ama bu kokular Umut Besili Hayvan Kaynakları Müzayedeleri’nin geçim kaynağıydı. “Hiçbir kızın bir tane dazlak Nübyeli’den daha fazlasını hak ettiğini düşünmüyorum.” Doc, pis pis sırıttı. “Baban şu yaşlı hayvanı Lazy’deki eve getirmen için büyük çaba harcamış olmalı,” dedi, on yıllık emektar Benny Hudson’un uzattığı bir sepet yemeği alırken vücudunun yarısını orada oturan ah-bap çavuşlarına doğru döndü.

“Clay Carmichael hayatımda gördüğüm en çalışkan kişiydi ama kendi payına düşmeyen hiçbir şeyden hoşlanmazdı. Ama karısı...” Başını salladı ve yumuk parmaklarıyla sepetten bir kı-zartma aldı.

“O hepimizin Casie’siydi sanki. Nefes alan her şeye karşı sevgi beslerdi. Ah şu Kat, tüm gece dans edebilir, garsonluk yapabilir ve bir de tüm bunların üzerine şafak sökmeden kuzu-ları beslerdi. Bazı insanlar Clay’in yapmadığını düşünüyor...” Sözleri aksadı. Metal sandalyenin üzerinde rahatsızca kıvrandı ve sanki onun varlığını unutmuş gibi tekrar Casie’ye döndü. “Üzgünüm, Case, zor anıları tekrar hatırlatmak istememiştim.”

“Hayır.” Bu kez tüm yüzünü kaplayacak şekilde gülümse-meye çalıştı. Bu gülümseme yüzünde komik duruyordu. Marl-bora şapkasının yıpranmış ama abes ve tuhaf bir şekilde hâlâ dayanıklı siperinden bakarak Clayton’un odasının arkasında duruyordu.

“Sorun değil. Endişelenme.”

“İyi misin yani?” Şu an tüm dünya ona bakıyormuş gibi hissediyordu. Bir karar vermesini, *bir şey* yapmasını bekledi. Tüm yüzünü kaplaması için oldukça çaresizce şapkasını daha da aşağı çekmek istedi. Bunun yerine gergin bir şekilde yüzünü ekşitecek şekilde güldü.

“Kesinlikle. İyiyim.” Casie May Carmichael her zaman iyiy-di. Aile kayıpları ve kayıp nişanlılara rağmen, ayaklar altına alınmış hayallerine, yorucu saatlere ve verilmemiş kararların gözünde büyüyen vahşetine rağmen.

“Dinleyin,” dedi ve biraz arkasına döndü, yanak kasları se-ğirmeye başlamıştı.

“Orada olsam daha iyi olacak. At satışlarını bitirmek üzere-
ler. Seni görmek güzeldi, Doc.”

“Seni de,” dedi Doc, alnının altındaki gözlerini tıpkı bir av
köpeğinin gözleri gibi kısıtı.

“Kendine iyi bak, duydun mu?”

“Bakarım,” dedi ve üç yaşında bir yavru at gösteri dizginin-
den kurtularak müzayede salonuna kaçtı. Seçili tapınak rast-
lantısı peşini bırakmıyordu. Aylardır bulunmaktan kaçındığı
yer. Burada kutsal mekânın tam *yanında*, eve gereksiz anılar ve
tüysüz keçiler getirmek üzereydi.

“Üç yüz dolar, üç yüz dolar, üç yüz dolar.” Skip Jansen’in
tekdüze tekrarları satış ziline ardından yankılandı.

İçeride, tahta tribünün tam karşısında binlerce izleyiciden
yorgun düşmüş yeryüzünün en çirkin atı, eski püskü bir beys-
bol şapkası içinde bir çocuk tarafından çekiliyordu. Kısrak kül
rengi ve kemikliydi, kırk litrelik bir sürahi boyutunda bir başı
ve kalın derili bir hayvanı çekmeye yetecek büyüklükte ayakları
vardı. Her iki dizinde de nasırlar ve sidik sarısı topuk eklemleri
üzerinden akan iltihaplar vardı.

Talaşların içinde güçlkle yürüdüğü iki meydandan, tıknaz
küçük bir münadi*, kafirleri ya da teklifçileri arayan gür sesli
biri gibi yüksek sesle kapanışı yaptı. İki de oralı olmadı, bu
müzayede görevlisinin daha düşük bir giriş yapmasını sağladı.

“Öyleyse *iki* yüz! İki yüz mü duydum, iki yüz - iki yüz - iki
yüz.” Skip’in sesi serin havada yankılandı fakat arkadaşlar ara-
sında birkaç gülüşmenin dışında dinleyiciler sessiz kaldı. Buna

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

* Müzayede yöneten kişilere verilen isim.

rağmen, vırıltılar nihayet kesilene kadar çalışmaktan yorgun düşmüş bir matkap gibi bağırmaya devam etti.

“Haydi, millet...” diyerek hızını yavaşlatıp çıkarcı arkadaşlıklarla dolu kalabalığı azarlarcasına dil döktü.

“Ellerinizi üzerinde oturmayı ya da onlarla her ne yapıyor-sanız onu kesin ve bize bir teklif verin. Gilbert’ın oğlunun yeni bir çift Luck Brand’e ihtiyacı var. Kalabalık gülüştü. Skip yüksekçe kürsüden ziline doğru uzanırken sıırttı.

“Bu senin atın, değil mi evlat?”

Çocuk başını salladı.

“Bize onunla ilgili ne söyleyebilirsin?” Bu tütün çiğnemek kadar eski bir taktikti: gösterişsiz at bağlama, güneşli yollarda uzun saatler ve yıllarca dikkatle yapılan bakım hikâyeleriyle alıcıların özlem dolu kemiklerini ısıtmak ama çocuk dudaklarını sıktı ve sessiz kaldı.

Ata gelince, kısa bir süre durdu. Arka bacaklarını açarak, hastalıklı toynaklarının altındaki seyrek talaşların üzerine yarım litre kadar keskin kokulu çişini bıraktı.

Ve müzayede görevlisi bahsi açtı.

“Pekâla, bir kısrak gibi gözüküyor,” dedi kalabalığın dikkatini çekerek.

“Öyleyse y kromozomu üretebilir. Ve güzel alacalı bir renge sahip.”

Cassandra bakışlarını çocuktan ata çevirdi. “Güzel alacalı bir renk,” baharda eriyen şaibeli buzların içinde henüz rengini almamış ve muhtemelen hiç almayacak olan süyleri için bir güzel adlandırmaydı.

“Boyunun yüksekliği de iyi,” diye etrafında dolandı Skip. “Eğer inç hesabıyla ölçüldüyse 15 civarında olmalı. Sen de onu sürüyor musun evlat?”

Çocuk diğerine ilaveten bir kez daha başını salladı.

“Pekâlâ şöyle geçebilirsin. Kırık bir takımı ve hazırda semeri var.”

Müzayede görevlisi tekrar hızlandı, cansız sesi öldürücü kadife eşığe çarptı.

“Kim bana iki yüz dolar verir? İki yüz, iki yüz, iki yüz.”

“Oo!” diye bağırdı münadi ve tıpkı avını tanıyan yırtıcı bir kuş gibi tribünün üst kısımlarına baktı.

“İki yüz elli geldi. İki yüz elli,” diye bağırdı müzayede görevlisi.

Casie’nin kemiklerinden gizlice bir rahatlama hissi geçti. Montana ve Minnesota arasında geçen her bir tatsız olayı engellemek nadiren ona düşerdi ama birinin teklif verdiğini görünce memnun oldu. Biri bu yaşlı kıza bir şans vermeye gönüllüydü. Etrafında dönerek arkasındaki koltukları taradı. Kalabalık rüzgârlı bir pazartesi akşamı saat sekiz kırk için seyrekti. Daha iyi bir teklif geleceği kesindi. Teklifi veren kibar yüzü ve devasa kulaklarıyla tıknaz bir adamdı. Merhametli bir insan...

“Kahretsin,” dedi Casie’nin yanındaki demir parmaklığa yaslanan bir kovboy.

“Bu yaşlı atı sınırı geçmeyi bırak kasabanın etrafına göndermeye bile utanırdım.” Başını sallayarak bereli Mountain Dew tenekesinin içine ağzındaki tütünü tükürdü. Belirli bir kişiye konuşmuyordu.

“Bu da ne?” diye sordu Casie. Nezaketin vücut bulmuş haliydi. Cassandra Carmichael her zaman nezaketli olmuştu.

Kovboy başını salladı ve sağ elinin tersiyle bıyıklarını sildi. “Toby onunla yola çıkmaktan çok daha gururlu olmalı. Ama sanırım onları fabrikalara kapattıkları için çok fazla seçenekleri yok.”

Casie tekrar kısırağa baktı, midesinde ağrıya benzer bir şey dolanıyordu. “Toby?”

“Toby Leach.” Kovboy tribünlere doğru başını eğdi.

“Onları öldürmek için satın alır ve gemiyle kuzeye yollar.”

“Ah!” Cassandra yumruğunu mütevazı nişan yüzüğünün etrafında sıkı ve kötüye giden merhametli sandığı kişiye baktı.

Atın, Umut Besili Hayvan Kaynakları’ndan atılıp cehenneme gitmesi umurlarında değilmiş gibi gülüyorlardı. Ama bu onu ilgilendirmiyordu. Bir şeylerin geciktiğini hatırladı sonra kararlılıkla geri döndü, kaçmaya hazırды ama kısarak tekrar dikkatini çekti. Yeleleri en az onun yaşında olan eski yuları ile eğri burnunun kemerinden dökülüyordu. Koyu renk derisi yıpranmış pembe naylon altında lastik gibi gözüküyordu.

“İki yüz elli diyen?”

Öyleyse ihtiyar at Kanada’ya gidecekti. Açlıktan ve hastalıktan yavaşça ölmekten çok daha iyiydi. Çok daha iyi fakat tam da bu sırada Casie’nin gözleri kül rengi atınkilere kitlendi. Sonsuzluk kadar derin bu gözler yüzlerce eski anıyı hatırlattı. Gözyaşları, kahkahalar ve yarısı söylenmiş sırlarla dolu anılar. Yıllarca isteyerek verilen hizmetin, sadakatin, güvenin ve kemiklerini yıpratın hayal kırıklıklarının anıları. Kulaklarını ümitsizce son bir arayış içinde salladı.

“İki yüz elli.” Kelimeler Cassandra’nın dudaklarından kontrolsüzce çıktı.

Münadi şaşkınlıkla ona döndü ve sonra onun olduğu yönde elini sallayarak “Oo! diye bağırdı.

Skip Jansen şekilsiz altın kaplama azı dişini göstererek sırttı.

“İki yüz elli! İki yüz elli geldi. Üç yüz mü duyuyorum?”

“Üç yüz geldi,” diye bağırdı biri ve kalabalık buna kahkahalarla güldü.

“Bu üç yüz dolar demek, Emil,” diye çıkıştı müzayede görevlisi ve sonra kelimeleri ağzından yuvarlayarak tekrar hızlandı.

“Ve iki yüz yetmiş beş. İki yüz yetmiş beş.”

Tıknaz münadi onu geçerek göz kırptı.

“Oo!”

Casie çenesini sıktı. Böylece Toby, adı her neyse, tekrar teklif verdi, Casie düşündü ve yarım düzine acı çekmiş bir zayıflıkla karşı koydu. Kimileri keçilerin yetersiz kıl kökleriyle ilgileniyordu. Birden fazla olaya kümes hayvanları dâhil edilmişti.

“Üç yüz geldi şimdi! Üç yüz.”

Kısarak bakışlarını bir kez daha son bir yakarıyla Cassandra’ya çevirdi. Ve bitmek bilmeyen bir dakika boyunca, dünya durmak için, Casie’nin zihninden geçen özelemleri dindirmesi için soluk kesen bir beklenti içinde beklemek için hareketsiz kaldı.

“Pekâlâ,” dedi Caise ve önce kendi inişli çıkışlı geçmişine sonra da münadiye başını salladı.

Ve hepsi bu kadardı. Toby’den ne başka bir söz çıktı ne de karşı koymak için herhangi bir şans vermedi.

Casie tecrübeli, öngörülü bir kadın olmaya ant içtiği gibi davranmayı temenni etmiyordu. Bunun yerine ahırların arkasına doğru seyrek kalabalığın arasından sıyrılıp geçti.

Ah, bir süre kalması ve kendi eyer takımını satmak ve kendi hesabını toplamak için beklemesi gerektiğini biliyordu. Ancak alacaklarıyla ayakta durmayı ümit etmiyordu, ne kadar çok şey ifade ederse etsin sonunda Güney Dakota'dan her şeye rağmen bir kez kaçmak amacıyla kendine bir yol açmak için beş parasız kalacaktı. Tıpkı başlama kapısında duran bir safkan atı gibi yeni hayatına atılmak için izin vermek. Ama o ise gelmiş burada Lazy'den kaçışını en az birkaç hafta erteleyecek yaşlı, işi bitmiş bir at satın alıyordu. Bu arada satın alımı yapmıştı, kısırak yalnızdı, gergin kalçası ve düşük alt dudağı ile orada öylece duruyordu, ne bir yuları ne bir ümidi vardı.

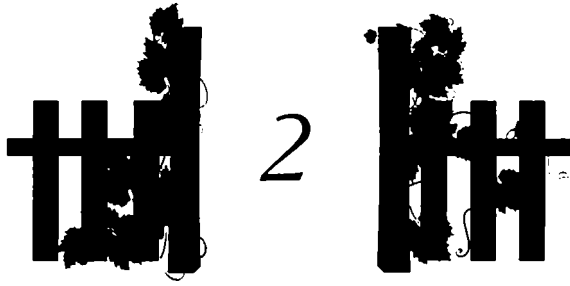
Casie kirli zemini gözleriyle taradıktan sonra sahipsiz bir sicim buldu. Onu kısırağın boynuna dolayarak boş koridora göz attı ve sonra sicimi çekti. Kül rengi at hareketsiz kalmaya kararlıydı.

“Haydi kızım!” diye tekrar çekti Casie. Hayvan boynunu biraz öne uzattı ama büyük ayaklarını hareket ettirmedi.

“Beni dinle...” Etraftaki iyi niyetli avutucular tarafından bulunmaktan korkarak soluna doğru hareket etti. Ama koridorda puslu, şekilsiz gölgelerden başka hiçbir şey yoktu. Tekrar kül rengi ata döndü. “Beş parasız ve yorgunum, son zamanlarda yaşanan olaylar kuvvetle gösteriyor ki tescilli bir deliyim, bu yüzden kendini Fido'nun yemek tabağında bulmak istemiyorsan şu zavallı kucını hareket ettir!” diye fısıldadı ve yaşlı ama aptal olmayan kısırak ahırdan çıkarken yavaşça onu takip etti. Ağır adımlarla yürüdükleri park alanının zemini bozuk ve içeri-

si loştu. Casie, yaşlı kısırağı hızlandırmaya çalıştı fakat yeni satın aldığı at böyle bir aceleye gelecek türden değildi. Kuzey batıdan gelip onları zorlayan aşağılık yağmura rağmen, kısırak sessiz bir ayine gidiyormuşçasına ayaklarını sürüyerek ilerliyordu. Onlar römorkun yanına varmadan önce bir sonsuzluk anı yaratan, yarısı buz kesilmiş yağmur damlaları yukarıdaki kasvetli ışıklar içinde parlıyordu. Fark edilebilir tüm rengini uzun zaman önce kaybetmiş bir damızlık türü. Sallanarak açılan kapı tıpkı bir mahzen gibi inledi. İçeride toz kokusu ve hüsrana vardı. At ve sahibi müzayede salonundan çıkan birinin hemen arkalarında belirmesiyle bu durumdan hoşlanmayarak burunlarını büzüştürdüler. Casie belli belirsiz görünen binaya ve yaklaşmakta olan kişiye baktı. Tanrı onu doğduğu yerin iyi niyetli sakinlerinden korumuştur. Bir an düşündü ve kısırağı çekeştirip römorkun karanlığına doğru adım attı.

Onu bağlayan bir şey yoktu. Onu besleyecek, aklını çeleyecek hiçbir şey yoktu ama at yine de onu takip etti, içeri doğru dimdik yürüdü ve kemikli kışını gürültülü bir homurtuyla kaldırdı. Gevşek hayvana dönen Cassandra, yaklaşmakta olan yayaya bakmadan aceleyle oradan çıktı. Acele etmiyormuş gibi davranmaya çalışan Casie, römorkun etrafında dolandı, sürücü kapısını açtı ve direksiyonun arkasına geçti. Yığınla okunmamış posta, eski İngiliz anahtarları ve boş tenekelerden sıkılmıştı. Sağına baktı ve donakaldı. Yolcu koltuğunda kambur bir karaltı oturmuş, sessizce onun gelişini bekliyordu.

Casie kapı koluna elini götürdü ama titreyen parmakları sürgüyü çekmeye yaramadı. Boynunu sağa döndürdü, saldırgandan kaçıp kurtulmak için hazırdı. Fakat görünen o ki, davetsiz misafir omzunu yolcu camına yaslamış ve ağzı açık bir şekilde şaşkınlık içinde ona bakıyordu. Casie durdu, hâlâ elleri ve ayaklarını kontrol edebiliyordu ama kalbi durumu anlamaya çalışırken panikle atıyordu.

Sağ elinin sanki bir hançeri tutar gibi anahtarlarını kavradığını fark etti.

“Pekâlâ...” Yabancıнын sesi alçak ve nefretin kıyısında gibiydi. Diğer yandan şaşırmış olmalıydı.

“Nasıl gidiyor?” Gözlerini kıstı. Ve sonra, gergin nöronları düzene girerken, başını eğdi ve davetsiz misafirin kovboy şapkasının siperini görmeye çalıştı. Çok ranıdk, çarpık bir gülüşle ona bakıyordu.

“Hey, Case,” dedi ve koyu kahverengi gözlerini ortaya çıkarmak için Stetson’ını itti.

Rahatlama ve rahatsızlık hissi eşit derece aktı içinden.

Tutuk kalbine doğru sahte bir silah doğrulttuğu sırada kendini güçlükle kontrol edebiliyordu.

“Ödümü kopardın.”

Richard Colton Dickenson şapkasını çıkardı, eskimiş kot pantolonu içindeki sol dizine koydu ve sırtıttı. “Sakın bana hâlâ küfredmeyi öğrenmediğini söyleme Case.”

“Küfredebiliyorum, ben sadece...” takip etmeye söz verdiği saçma yolu düşünerek başını salladı.

“Abilene ya da Las Vegas ya da başka bir cehennemde olduğunu düşünmüştüm.”

Kaşlarını kaldırdı. “Cehennem?”

“Şu son gittiğin yer biraz öyleydi sanırım,” dedi ve kendine uzun zaman önce dayak yemiş at binicileri ile ağız dalaşına girmeyi bıraktığını hatırlattı.

“Burada ne işin var?”

Parmaklarını şapkasının siperinde tıkdırdı ama bakışlarını ondan ayırmadı. “Cheyenne’de Rodeo tahtasından atlarken kolumu kırdım,” dedi ve kanvas ceketinin altındaki alçılı sağ kolunu kanıt olarak kaldırdı. “Bende eve gelip iyileşirim diye düşündüm.”

Caise bakışlarını yere indirdi. Baş parmağı şişmiş gibi görünüyordu, parmakları acıyordu ama tüm bunları kafaya takmaktan daha iyisini yaptığını biliyordu. “Yani benim kamyonetimde ne yapıyorsun demek istemiştin.”

Biraz sırtıttı, bu daha önce Casie'nin dikkatini dağıtmak için onu yüzlerce kez kışkırtışını keskin bir şekilde hatırlattı. Cassandra Carmichael'i kızdırmak kolay değildi. Ama Dickenson onu sinirlendirmekte ustaydı. Altmış dört kişilik lise sınıfında bu ustalığı gösteren tek kişiydi.

“Seni korkuttum mu?”

Bunu inkâr etmeyi isterdi ama küfretmekten çok daha kötü yalan söylerdi.

“Kamyonetimin içinde gizleniyorsun,” diye hatırlattı.

“Elbette beni korkuttun.”

“Gizlenmiyorum,” dedi. “Belki çömelmiş olabilirim. Oturdum.” diye kıs kıs güldü. Sesi hatırladığından daha alçaktı. Gözleri yorgun görünüyordu, sol yanağı morarmıştı, yukarıdan süzülen ışıklar altında kızılımsı mor bir karaltı gibi duruyordu. “Belki de Reno’da bir kez dolanmışımdır.” Başını arkasındaki yastığa bıraktı ve iç çekti. “Seni korkutmak istememiştim.” Sesi çok yorgun ve samimi geliyordu ama Casie, onun samimiyetine inanacak kadar salak değildi.

“Öyleyse kamyonetimde bir ... gibi saklanmamalıydın!” diye başladı ve yeni bir şeyin farkına vardığı anda aniden duraksadı.

Gözlerini kısarak, dengesiz sırtışına, şapkasına ve kil rengi kanvas ceketine baktı.

“O sendin.” dedi.

Hint karası kaşlarını daima şaşkın bakan gözlerinin üzerinde kaldırdı.

“Neler oluyor?”

“Olan senin orada Toby, adı her neyse, ile olman.”

“Leach.” diye başını salladı. “Evet. Onunla ufak bir işim var.”

“Bir at katiliyle mi?”

Başını bir kez salladı.

“Onu bu kadar büyütme, Case. Adam şeytan değil. Sadece herkes gibi hayatını kazanmaya çalışıyor.”

“Tabii.” O duyguyu sesinin tonundan uzak tutmayı denedi. Aşırı duygu, alkol ve cehaletin birleşiminden çok daha saçma kararlara sebep olur, derdi Bradley. Nişanlısı da ailesinin bu gerçeğe bir kanıt olduğunu düşünürdü. Ateş ve barut gibiydiler, babası inatçı ve çilekeş, annesi fevri, hayat dolu ve güzeldi. Casie’nin annesine benzer hiçbir yanı yoktu. Ama konuştuğunda sesi biraz onunkini andırırdı.

“Atları katlederek.”

“Onları açlıktan ölmeye terk etmesinden iyidir,” dedi Dickenson, sesinde kurnazlık seziliyordu.

“Ve bu safkan yarış atı almakla aynı şey değil. Kahretsin... Yani ben demek istedim ki...” Başparmağını müzayede salonuna doğru salladı. “Oradayken ne düşünüyordun?”

Caise satın alımından utanç duymayı red ederek ve klas tavrını vurgulamak için omuz silkerek orada öylece duruyordu.

“Ah, bilmiyorum, Cow Palace’da koşturacak bir şeyler arıyordum. Kır atın tam da bu tür bir şey olduğunu düşündüm.

Ona birkaç dakika baktı ve sonra bir kahkaha attı. “Case, bir çim süsü olarak kesilmediği için şanslı olmalı.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Casie’nin sinirleri tepesine çıktı ama onları yatıştırdı.

“Belki biraz hoyrat olabilir.”

“Biraz mı?” dedi ve sol yanağındaki gamzesini çıkararak sırtıttı.

“Haydi ama Case, bu atın hoyrat olduğu apaçık ortada.”

Eski takma adı iğneden tel örgülere dönüştü. “Öyleyse ne yapmalıyız, Dickey? Onu atalım mı? Onu kesimhaneye mi yollayalım? Yani eğer koşmıyor ya da itaat edemiyorsa ya da...” Elini salladı. “En azından güzel olabilirdi, değil mi?” dedi Dickenson. Casie akneleriyle savaşıp bando takımında flüt çalarken onun amigo takımındaki her kızla çıktığı günleri hatırladı.

“Belki de ölse daha iyi olur. Daha iyi olur...”

“Şu kahrolası atlarını elinde tut!” dedi ve herhangi aşırı bir tepkiyi önlermişçesine yaralı sağ kolunu kaldırdı. “Kendine hakim ol.”

Beyninde binlerce kötü cevap belirdi ama Casie tüm bunları uzak tutuyordu dudaklarını büzdü ve elindeki probleme geri döndü. “Neden benim kamyonetimdesin?”

“Bak dinle, düşündüğün gibi değil. Ben sadece...”

“Neden?” diye sordu. Ses tonunun hayran olunacak kadar ciddi olduğunu düşünüyordu. Sağduyuya her şeyden çok değer veren Bradley bundan gurur duyacaktı.

Colton sol elinin parmaklarını kırmızı saçlarında gezdirdi ve soludu. “Eve gitmem gerek.”

“Ne?”

“Evlerimiz arasında yarım mil bile yok.” diye tekrar sırtıttı. “Ama eğer tüm yolu gitmek canını sıkacaksa senin evinden sonrasını yürüeyebilirim.”

Şapkasının deliğine sıkıştırdığı atkuyruğu saçından sırtına yağmur damlası süzülüyordu ama Caise bunu halletme zahmetine girmediydi. Bunun yerine çifte anlam çıkarmaktan kaçınarak zar zor onu izledi. Söz konusu Colt Dickenson ise her zaman çifte anlamlar vardı.

“Eve gitmeye ihtiyacın var.”

Yalnızca başını salladı, gülüşünü kontrol altında tutuyor gibiydi.

“Evet.”

“Öyleyse buraya nasıl geldin.”

“Toby getirdi.”

“Neden ondan geri götürmesini istemiyorsun?”

“Bakması gereken bir römork dolusu at var.” Şimdi sırtıyordu ama dikkatliydi neredeyse masum bir şekilde bakıyor denebilirdi. “Sende mi onları satın almak istiyorsun?”

Ona defolup gitmesini, çenesini kapamasını, ölmesinin umurunda bile olmadığını söylemeyi düşünüyordu. Fakat yirmi sekiz yaşında biri olarak böylesi duygusal hareketler için biraz yaşlıydı. “Emniyet kemerini tak,” dedi ve Ol’ Puke’ı çalıştırdı. Otuzuncu yılında iyi vaziyette olan Chevy kamyonet yeterince sesli bir şekilde çamurlukları tıkırdattı.

“Arabanın bir emniyet kemeri olduğunu sanmıyorum,” dedi Dickenson.

Casie park alanından arabasını çekerken ona dik dik baktı. Dickenson koltuklar arasındaki boşlukta emniyet kemerini ararken, kenara paramparça bir zarf ve deri eldiveninin tekini koydu.

“Peki öyleyse...” Casie’nin hayarının kesiti arasında Dickenson’ın arayışları can sıkıcıydı.

“Sadece inene kadar öleyim deme. Tamam mı?”

“Kahretsin, Case, umurunda olduğunu sanmıyorum,” dedi.

Casie burnundan solurken Dickenson kıkırdıyordu. Yaklaşık üç millik yolun büyük bir kısmında sessizce yol aldılar. Karanlık çöktüğünde yolun kıyısında iki geyik belirdi. Boynuzları kalkmış, kırmızı gözleri ılık ılık parlıyordu. Bir anlığına donakaldılar ve sonra karanlığın içinde bir delik oluşturarak fırlayıp uzaklaştılar.

“Baban için üzüldüm...” Sesi sessizdi, ilk kez alaydan uzaktı.

Casie ona bakmıyordu. “Teşekkürler.”

“Kalp krizi, değil mi?”

“Kardiyologlar öyle söyledi.”

“Daha önceleri hasta mıydı?”

Casie omuz silkti. Bu soğuk bir hareketti. “Hiçbir zaman doktora görünmek istemedi.”

“Ama son ana dek her şey yolundaydı değil mi?”

“Evet.” Bu su katılmamış bir yalandı ve şaşırtıcı bir şekilde yerine ulaşmıştı. Ellerini direksiyonda kenetledi ve bakışlarını önlerinde uzanan çakıllı yoldan ayırmadı.

“Onu bir sabah düve merasında buldum.”

“Her şeyden önce seni eve getiren şey ne?”

“Bazılarımız ara sıra ailelerini ziyaret eder, Dickenson.”

Suçluluk hissi ses tonunun umduğundan daha da sert çıkmasına sebep olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Dokuz aydır?”

Kahretsin, ne kadar zamandır evde olduğunu nasıl biliyordu? Merak etti ama ses tonunu sıradan tuttu. “Babamın çiftlikte biraz yardıma ihtiyacı vardı. İşleri yoluna koyar koymaz Saint Paul’a geri döneceğim.”

“İşler?”

“Mekânı satmak zorunda kalacağım.”

“Bir anlık mutlak bir sessizlik oluştu sonra “Lazy’yi satıyor-sun öyle mi?” dedi.

“Bir kız yapamaz...” Yanlış olduklarını düşünmesi için hiçbir sebep olmamasına rağmen babasının sözleri ağzından çıkmadan önce kendini durdurdu.

“Burası ait olduğum yer değil. Ayrıca işe geri dönmek zorundayım.”

Gözlerinin kıyısından Dickenson’ın onu izlediğini görebiliyordu ama bir dakika boyunca konuşmadı.

“Sekreter olduğunu duydum,” dedi sonunda.

Onu gıcık eden belki ses tonu belki de sekreter olduğu gerçeğiydi. “İdari asistan.”

“Ah, özür dilerim, sekreter olduğunu düşünmüştüm.”

Dişlerinin gıcırdadığını hissetti. “Bilirsin, Dickie, her şey ölüme meydan okuyan bir macera olmak zorunda değil.”

Birkaç dakikalığına ona baktı ve sonra kıs kıs güldü. “Olmadığını farz ediyorum. Her neyse, sanırım bu durumda tebrik etmek yerinde olur.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Tebrik?” dedi Casie ve ona döndü.

Dickie tek kaşını kaldırdı. “Nişanlısın, öyle değil mi?” dedi.

“Ah.” Casie kızardığını hissetti ve her zaman saç derisine kadar kızaran açık tenli Celtic köklerine kızdı. Büyüdükçe bir Lakota ya da Cheyenne ya da bir Arikara olduğunu kabul ediyordu. Dickenson’ın anne tarafından kökeni olmasına rağmen Ponca bile olmaya tahammül edebilirdi.

“Evet.”

“Büyük gün ne zaman?”

Casie direksiyonu sıkımdan uzak durmaya odaklandı.

“Henüz bir tarih belirlemedik.” Bradley, evlenecekleri zaman geldiğinde gerçek bir düğünleri olacağı konusunda ısrar ediyordu. Casie’nin sekreterlik işi onun masraflarını zar zor karşılıyordu ve şimdi Lazy’de geçen dokuz ayın ardından, tüm birikimleri suyunu çekmişti.

“Senin huyunu duymuştur, değil mi?”

Casie ona bakarak kaşlarını çattı ve Dickie bir kahkaha attı.

“Neden hâlâ bir gün kararlaştırmadınız?”

“İlgilenecek çok fazla şey var.”

“Ne gibi?” diye sordu. Colt Dickenson, meraklı olmayı hiçbir zaman bir karakter eksikliği olarak görmemişti.

“Annem öldükten sonra babam bazı şeyleri biraz akışına bıraktı,” dedi ve insanın biraz abartmaktan ölüp ölmeyeceğini merak etti. Babasının iki yıl önce kaybettiği karısının ölümünden beri tek bir mektup bile açmadığını fark ettiği günü dün gibi hatırlıyordu. Görmezden gelinen akrabalar, terslenen komşular ve ödenmeyen faturalar. Birbirini takip eden tüm bu

kaosun, durumun farkına daha önce varmayışından duyduğu suçluluktan aşağı kalır yanı yoktu. Ve bu suç yalnızca son zamanlarda nişanlısını ihmal ettiği için kendini kötü hissetmesiyle eş değerdii. Fakat Dickenson onun göze batan kusurlarından habersizce sadece yan camdan bakmakla yetindi.

“Şurası tam da öldürüldüğü yer olmalı.”

“Ne?”

“Annenin ölümü.” Başını salladı ve ona döndü. “Gerçeğı söylemek gerekirse, Kathy öldükten sonra babanın bu kadar yaşamasına şaşırıyorum.”

Casie ona baktı. Uzaktan, Grady’s’in pürüzlü rüzgâr siperi bahar sonu karına karşı uzanan pürüzlü bir çizgi gibi gözükiyordu.

“Annenin su üzerinde yürüdüğünü düşünürdü.”

Casey onun sözünü çürütmek için ağızını açtı. Binlerce kez evliliklerinin bir saat daha sürmeyeceğinden emin olduğu zamanlar olmuştu. Önceleri bir insanın bu tür bir gizeme bağılı olmasının tam bir delilik olduğuna daha da emindi ta ki babasının parçalanmış hayatına tanık olana dek. Babasının ona dokunmaması konusunda uyardığı ‘önemli kâğıtların’ annesinin sanatsal elinden çıkan alışveriş listeleri ve değersiz karalamalar olduğunu fark etmeden önce.

“Annem...” Yutkundu. “O her zaman...”

“Hayatı boyunca.”

“Evet.” Kelime o kadar da doğru çıkmıyordu. Gösterişli ve kozmopolitan çıkmasını planlamıştı ama ses tonu tasarladığının kıyısından bile geçmiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Evet, öyleydi.”

“Böyle şeyler olur, değil mi?” dedi ve kolunu kaburgalarına doğru biraz kaydırды.

“Evet, ama...” Boğazındaki yumruyu yuttu. “Bu, bilirsin işte uzun zaman önceydi.”

“Elbette,” dedi ve derin bir nefes aldı. Sesi yorgun çıkıyordu.

“Erkek arkadaşının bir doktor olduğunu duydum.”

“Nişanlım,” diye düzeltti.

“Doğru. Peki, şimdi ne oldu?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Senin gibi başarılı bir öğrencinin isminden sonra MD ya da belki bir DMV geleceğini düşünmüştüm.”

Veteriner doktor. Bir zamanlar Casie’nin hayaliydi ama Bradley onun daha iyisini yapabileceğini düşünüyordu. Büyükbaş hayvan veterinerleri herkesçe bilindiği gibi çok fazla çalışır ve az kazanırlardı. “Bradley işini sağlama alır almaz beni okula sokacak.” Dickenson başını sallayıp dudaklarını büzmeden önce bir anlığına sessizce ona baktı. “Öyleyse Dr. ve Dr... olacak.” Bir an duraksadı ve tek kaşını sorgularcasına kaldırdı. Casie bakışlarındaki anlamı yakalamadan önce ona bir anlığına sert sert baktı.

“Ah... Hooper,” diye tamamladı.

“Yani çiftliğinden ve kendi soy isminden vazgeçiyorsun?”

“Hiçbir şeyden vazgeçmiyorum,” dedi, ses tonu düşmancaydı.

“Ben...”

“İzin ver burada ineyim.” Yel ayırımındaki kavsığa doğru başını salladı. “Daha fazla gitmene gerek yok.”

“Hiçbir şeyden vazgeçmiyorum,” diye yineledi Casie. “Bir şeyler kazanıyorum.”

“Tabii,” dedi Dickenson ve tutamaca iki kez vurarak, kapıyı sol eliyle sert bir şekilde çekerek açmayı başardı.

“Hey, beni bıraktığın için sağol Case. Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Bir süre evde olacağım.”

“Tamam.” Dudaklarını büzdü ve yalan söyledi, sıcak yaz gecelerini ve uzun boylu gençlerin içtiği çilek şarabını düşünmüyordu. Bir zamanlar zıt şeylerin birbirini çekebileceğini ama bu ikisinin daima birbirini mahvettiğini bilmek için çok gençti.

“Tabii. Haber veririm.”

Bir mil kadar sonra Casie, Lazy Windmill'e ait engebeli yola döndüğünde Chevy'nin tek farı geniş bir alanı aydınlattı. Alaca atların sınırında bir çoban köpeği verandanın altından sıvıştı. Onlar sahipsiz karanlıkta tekrar kaybolmadan hemen önce, bir anlığına toprağı henüz işlenmemiş bir bahçe ve belirgin bir şekilde güneye doğru yana yatık bir ev göründü. Yarım düzine Hereford düvesinin, sığırların bulunduğu avludan dışarı dikkatle baktığı görülebiliyordu. Onları Clayton'un cenezesinden bu yana ikinci kez şişiren yoncalardan kurtardığından beri, daha fazla sorun çıkarmamaları için orada tutuyordu. Ancak üzerinde durdukları otları azaltıyorlardı ve onlarda taze çimlere dönüşmeden önce çitleri tamir edilmeliydi. Gözleri tıpkı Puke'ın tek farını gören geyiklerin gözleri gibi parladı. Casie kamyonetten inerken, nefesleri âdeta donmuş hava kabarcıklarına dönüştü.

Jack, ıslak burnuyla Casie'nin eline vurarak havaya kalktı. Bu, ona köpeğin Clayton'ı özlediğini hatırlattı bir kez daha.

Aralarında konuşulmamış rahatsızlık verici bir uçurum olması- na rağmen, belli belirsiz kendisinin de onu özleyip özlemediğini merak etti. Bu sırada römorkun kapısını açtı, kısırak arkasına döndü ama aşağı inmek için hiçbir harekette bulunmadı. Yerde bırakılmış sicimi bulan Casie, onu hayvanın ince boğaz kayışına bağladı ve onu çekti. Yaşlı at sertçe aşağı doğru adım attı, karanlık bahçeye göz attı ve sonra ayaklarını sürüyerek samanlığa doğru yol aldı. Geniş avlunun sağındaki direği hissedip kapıları yoklayan Cassandra elektrik düğmesini buldu ve ışıkları açtı. Babasının ölümünden sonra sadece yarım düzine ampul kullanılmıştı ama bu kadarı bile çöplüğe dönen bu evin köşe bucak her yerini aydınlatmaya yetmemişti. Son yıllarda yığınla ıvır zıvır şey köşeye atılmıştı: eski bir bulaşık makinesi, iki kırık çapa, beş ölümüne paslı tel örgü rulosu ve eski çiftlik aletlerinden oluşan bir yığın. Bina uzun bir tahta direk ile ikiye ayrılıyor- du. Uzak olan tarafta iki düzine sığır yeni doğmuş yavrularını yalıyor ve sessizce hayat hakkında düşünüyorlardı. Bir ya da ikisi kışkılarını havaya kaldırdı ve sonra ayağa kalktı. Uyuklayan yavrularını alçak homurtular çıkararak uyarmaya çalışırken ger- gin bir şekilde ata baktılar. Kısağa gelince, keçinin hoşgeldin melemesi onu durdursa da diğer hiçbir şeyi takmadı. At, küçük mide iltihabından perişan bir hale gelirken tüy dökmekte olan beş tavuk ve burnu havada bir kaz Nübyan'ın tüysüz belinin sıcaklığından ayrılıp kanat çırpıldılar.

Küçük çitlerin ardından sırtarak erken bir kahvaltı, geç bir akşam yemeği ya da bu ikisi arasında atıştırılmalık herhangi bir şey bulma ümidiyle Casie'ye baktılar. Casie dört ay önce keçilerin iştahlarının tamamen kesilememesiyle ilgili bir rivayet duymuştu. Her şeyi yiyebiliyorlardı, tenekeler kutuları söylemeye bile gerek yoktu.

“Bu Al,” dedi ve kısırağı, keçi ve etrafındaki hayvanların yanından geçmeye zorladı. “Tüy dökme problemi çözülene kadar burada kalıyor.” Elbette şu ana kadar tüy kökleriyle ilgili durumda hiçbir ilerleme olmadan burada neredeyse altı ay geçirmişti. Ama bu atla ilgili bir durum değildi. Dickenson ve şişman arkadaşının sadist planlarını engellemek için eski bir at satın almıştı. Birkaç hafta içinde, kısırak birkaç kilo alır almaz ona yeni bir ev bulacaktı. O zamana dek, elbette kalacak bir yere ihtiyacı vardı. Şansı vardı ki Chip’in samanlığın arkasındaki eski ahır hâlâ iş görürdü. Hayvanı on iki adımda içeri çeken Cassandra kapının mandalını açtı ve içinde neredeyse birbirinden farksız, bir yığın çakıl taşıyla dolu kurtarılabılır bir kova buldu. Mucizevi bir şekilde sağlam kalan musluğun altında kovayı durulayıp, atı sert bir yatağın üzerine devirmeden önce kovayı temiz suyla doldurdu.

“Sakin bu şeyleri yeme,” diye uyardı ancak kısırak yemek için başını çotkan eğmişti.

“Yeme...” diye tekrar başladı ve sonra ahırın içinde koşuşturdu ve ona bir yular bulana kadar etrafı didik didik aradı. Son düğümü atıp onu uzattıktan sonra atın etkileyici kulaklarının arkasından geçirdi ve biraz saman aramaya gitmeden önce onu duvardaki bir halkalı civataya bağladı. Karanlık köşede çimenlerle kaplı yirmi balya duruyordu. En yakında olanı açtı. Mükemmel değildi ama kısırağın alışkın olduğundan daha iyi olduğu kesindi. Balyanın çeyreğini saman çuvalına tıktırdıktan sonra Caise onu duvara astı. Birkaç dakika içinde at hupur hupur yemeye başlamış ve başını biraz sağa kaldırmıştı. Bu açıdan bakınca dişlerinin sorunlu olduğu anlaşıyordu. Cassandra acıyla yüzünü buruşturdu. Mükemmel. Atın etini, Whoa ve Go

marketlerinde bir somun ekmek karşılığında satabilecekti. Atın bir diş doktoruna ihtiyaçı vardı.

Ama şimdi en iyisi şu çimenlerle kaplı samanı ortadan kaldırmaktı yoksa at karın ağrısı ve diğeri sorunlarla baş etmek zorunda kalacaktı. Yarım saat sonra, ahır gübrelendi ve ata yatacak bir yer sağlanmış oldu. Kısarak, Bones, Casie'nin ona zihninde seslendiğ gibi, kaderinin bu ani değışimine biraz şaşırmış olsa da halinden memnun görünerek ahıra yerleşti. Çiğnediğ otun sesi beklenmedik bir şekilde yatışmış, Casie'nin göğsünde küçük bir sıcaklık yaratmıştı. Ama artık geç olmuş ve Casie çok yorulmuştu.

Nihayet, eski çiftlik evine giden tepeye doğru yorgun argın yürüdü. Girişteki kapı, yanından geçerken gıcırdadı. Girişe doğru adımladı ve girişteki küçük bekleme salonunun tavanında açılan deliğın mutfağın geçerken canını sıkmasına izin vermedi. Sabah olunca...

Tam o sırada planlarından tedirginlik yaratan telefon çaldı. Tüm vücudundaki sinirler gerildi. Gecenin bu saatinde kim arayabilirdi?

"Merhaba?"

"Cassandra?"

"Bradley! Bir sorun mu var?"

"Sorun yok," dedi ama Casie ona inanmadı. Casie annesi lenfomaya yakalandığından beri bir tür ruh krizi hali içindeydi ve değışmeyi düşünmüyor gibi gözüküyordu.

"Neden bu kadar geç saatte arıyorsun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Sadece sesini duymak istemiştim."

“Neden?” Sesi endişeli geliyordu ama bu ona güvenmediği için değildi. On sekiz ay kıskanmak için uzun bir süreydi ve Bradley bir daha asla kaçmayacağına söz vermişti. O kız onun için bir şey ifade etmiyordu... Tek gecelik bir ilişki, gerçekten de öyleydi, haftalardır o ve Casie’nin arası bozuktu. Bu *Casie’nin* suçu değildi. Ama belki daha ilgili olsaydı...

“Çünkü seni özledim,” dedi. Bir anlığına ses tonu itiraflarını takip eden haftaları hatırlatmıştı, onu tekrar kazanmak için büyük uğraşlar verdiği haftalar. Savaş kazanılır kazanılmaz, her şey normale dönmüştü... Ama elbette öyle olacaktı. “Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum. Nerelerdeydin?”

Hem ona güvenmediği için hem de yeni aldığı kısırak için Casie’yi küçük bir suçluluk hissi sardı. Kendini sertçe yakınınındaki bir sandalyeye bıraktı.

“Müzayede de satmak için birkaç şey aldım.”

“Biraz şey?” Bradley çocukluğunun büyük bir kısmını Philadelphia’da geçirmiş utanmaz bir şehir çocuğuydu.

“Bir çift eski semer, şov dizginleri. Bu tür şeyler.”

“Ah. Güzel. Düzgün bir fiyat aldın mı?”

Midesi kahvaltıdan beri bir şey yemediğini hatırlatırcasına sancıdı. “Ben oradan çıktığımda henüz bu konuyu çözmemişlerdi.”

“Yani müzayede yarın?”

Elini telefon kablosuna doladı. Bir kongre eylemi dışında, Clayton yeni model kablosuz telefon ya da uyduya bağlı herhangi bir şeyi tercih etmemişti. Tanrıya şükür elektrik Lazy’deki yerini almıştı.

“Hayır, bu geceydi. Ben, sadece...” Kapıya doğru göz attı. Alacalı kısırağın tıpkı eski bir ayakkabı gibi satış reskilarını peşinde sürüklediğini hayal etti.

“Daha fazla kalmak istemedim.”

“Eğer elde biraz olsun övcek hazır birisi varsa ürün genelde daha iyi satar.” Casie’den beş yaş büyük olan Bradley, Minnesota Üniversitesi tıp fakültesine kabul edilmeden bir süre önce ilaç satmıştı.

“Sanırım,” dedi Casie ve derin bir nefes aldı. “Ama bir at var...”

“Bu bir canlı hayvan müzayedesiydi mi?”

“Evet, eşyalardan önce atlar satıldı.”

“Eve bir başka keçiyle daha gelmedin değil mi?” Sesindeki şakacı ton yavaşça biraz sert bir hal aldı. Mantıklı olan da buydu; aklı yerinde olan kimsenin tüysüz bir keçiye ihtiyacı olmazdı, bu lahana yaprakları getirdiğinizde tıpkı mutlu bir çocuk gibi gülen Nübyan gibi bir keçi bile olsa.

“Hayır...”

“İşte bu iyi çünkü topladığın hayvanlardan kurtulmak yeterince zor olacak ve kira süresi dolmak üzere.”

“Biliyorum.”

“Çiftliği satman ne kadar sürecektir?”

Casie birkaç dakika boyunca tek kelime etmedi.

“Cassandra?”

“Emin değilim.”

“Bir emlakçı buldun mu?”

Pembeleşmiş parmağına dolanmış telefon telini çözdü ve ona dikkatle baktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hayır. Henüz değil.”

Bradley bir an duraksadı. “Ne kadar zor olduğunu biliyorum, Cass ve bu işin üstesinden gelirken sana yardım etmek için orada olabilmeyi isterdim ama bu nöbetler adamı öldürüyor. Ve baban öleli birkaç hafta oldu. Artık hayatına devam etmenin zamanı geldi.”

Midesi çalkalandı. “Satılacakları listeye koymadan önce evi temizlemem gerek.”

“Bunu zaten şu an yapmıyormusun?”

“Evet ama daha yapılacak çok şey var.”

Clayton’ın gidişi hakkında hâlâ tamamen açık sözlü olamıyordu, Bradley’e karşı bile.

“Evin birçok yönden bakıma ihtiyacı var. Çitlerden bahsetmiyorum bile.”

“Cass...”

Duraksadı.

“Haydi mantıklı bir şekilde düşün bu konuyu.” Bradley sabırlı baba sesini kullanıyordu.

“Ne hakkında?”

“Ev. Mülk. Ailen orada ne kadar süre yaşadı?”

“Bilmiyorum.” Belli belirsiz ilk anılarını hatırlayarak kaşlarını çatı. Akşam yemeğinden beri büyüüp büyümediğini anlamak için yüksek sandalyesinde dikiliyordu. Göbekli bir tayı eysiz sürüyordu. Annesi gençliğinde bir at yarışcısıymış. Belki de kızının da onun izinden gitmesini umuyordu ama hız Casie’yi geriordu. O binicilik için gerekli kontrolleri yapmakta ya da sakın etkinliklerde daha iyiydi.

“Bir ailenin içinde vakit geçirmeyeli uzun zaman oldu.”

“Ama anne ve baban, otuz yıl geçirdiler değil mi? Belki de daha fazla?”

“Evet. Yani?” Midesi bulanıyordu.

“Ve Clayton öldü.”

“Bunlar zor zamanlar, Bradley. Bu yüzden...”

“Babanın konuştuğunu duyar gibiyim Cass, bunlar zor zamanlar. Dünyanın geri kalanı yatırım yapıp, portföy yaratıp geliştirirken, o ise yalnızca su üstünde kalmaya çabalamıştı. Bu onun hatasıydı demiyorum,” diye ekledi ama ses tonu aksini iddia ediyordu.

“Sen neden bahsediyorsun?” Casie’nin sesinde biraz rahatsızlık seziliyordu. Bu oldukça tuhaftı. Babasını savunan biri değildi. Hatta babasını *sevdiğinden* bile şüpheliydi. Babasının *onu* sevdiğinden şüphe duyduğu gibi. Ama ihtiyacı olduğunda ona yardım etmek onun vazifesiydi. Bunu Brad’e yüzlerce kez açıklamaya çalışmıştı.

“Kimsenin bu çiftlikte düzgün bir hayat kurabileceğine inanmıyorum diyorum. Geleneksel açıdan değil, her neyse. Bence birinin bu evde yaşamak isteme olasılığını düşünmelisin. Kimse iki yüz sığır ve birkaç dönüm arpa için fazladan ücret talep etmek istemeyecektir.”

“Buğday,” dedi Casie.

“Ne?”

“Biz buğday...” diye başladı fakat zemin kattan gelen bir gürültü onu ürküttü.

“Cass...”

“Efendim?” Kuzuları tamamen unutmuştu. 427 numara üçüz doğurmuştu, bu hiçbir çiftlik sahibinin istediği bir sayı değildi.

İkizler en iyisiydi ama genç koyun yalnızca üçünden birini istemişti. Böyle olunca Casie titremekte olan diğer iki yavruyu paltosunun içine sarmış ve onları zemin kata götürmüştü.

“Sorun ne?” dedi Brad.

“Hiçbir şey. Sadece yorgunum.” Ve kuzular artık uyanıktı. Uyanmış ve gürültü çıkarıyorlardı.

“O gürültü de ne?”

Casie yalan söylemeyi düşündü, sonra kendini kötü hissetti. Neden yalan söyleyecekti ki? 427 numaranın annelik içgüdülerinden yoksun olması onun suçu değildi.

“Kuzular acıktı.”

“Kuzular?”

“Yeni doğmuş bir çift kuzuyu biberonla besliyorum.”

“Evde mi?”

Casie gözlerini kapadı ve sol eliyle ovuşturdu. “Bu sadece birkaç gün sürecek, doğduklarında hava yağmurluydu ve koyunlar da tıpkı sığırlar ya da atlar gibi ıslak koşullara dayanamazlar.”

Brad kahkaha attı. “Aman Tanrım,” dedi. “Sabah devriyelerim ve öğleden sonra bir kolonoskopim var ama dinle beni, emlakçı konusunda endişelenme.”

Neyse ki, telefon teli mutfak lavabosuna kadar ulaşarak Casie’ye bir kâseye süt tozu yemi ve sıcak su doldurmasına

imkân tanıyordu. “Burayı satacağım, Bradley. Bunu gerçekten yapacağım. “Ben sadece...”

“Elbette yapacaksın. Aptal değilsin. Aslında GRE skorlarına göre benimle eşit seviyedesin. Ellerin doluymuş gibi bir ses geliyor, neyse ben de birkaç telefon görüşmesi yapacağım.”

“Kimi arayacaksın?” diye sordu ama biraz daha uzağa uzanırken eskimiş telefon teli prizden çıktı. Ahize omzunda kaldı ve sonra ıslak bir sesle birlikte süt kâsesinin içine düştü.

“Tanrı aşkına...” Etrafına bakındı, onu olduğu yerden çekti ve eski yerine taktı. “Bradley,” dedi.

“Brad?” Ama elbette şaşırılmayacak bir şekilde telefon bozulmuştu.

Diğer yandan kuzular daha da canlanmıştı. Canlanmış ve daha çok acıkmışlardı.

Casie, kütük dizisini köprücük kemiğine yükleyip eski Farmall'a taşıdı ve bir yığın halindeki çürümüş son çitleri de sığır samanlığı ve ambar arasında bir yere taşıdı. Şafak sökmeden çalışmaya başlamıştı. Belki de Bradley ile yaptığı konuşma bu kapı temizliğini hızlandırmıştı. Ya da belki de bu erken uğraşları sabahın erken saatlerinde onu uyandıran bir çift kuzu yüzündendi. O saatten sonra uykusu kaçmış ve yerinde duramamıştı. Yıpranmış çitleri ortadan kaldırmak kendini tuhaf bir şekilde durgun hissettirmişti ama direkleri diziden ayırıp traktörü barakanın çatısının altına tekrar sürerken güneş yüzünü göstermeye başlamış ve Casie başını yastığa koymadan önce durgun olduğundan emin olmuştu. Kendini eve doğru sürüklerken beyni hâlâ tamamlanmamış bir sürü işle uğulduyordu. Neredeyse yana yatmış kapıya ulaşmak üzereydi ki Bones'un suyunu kontrol etmeyi unuttuğunu fark etti. Tıpkı bir bal kabağı gibi yuvarlak ve kan kırmızısı doğmakta olan güneş, yaşlı karaağaçların altından belirliyordu. Yaşlı bir kök gibi

dönen Chickasaw Creek günün son güneş ışığında parlardı. Ama samanlığın içi karanlık ve sessizdi. Casie ışığı yaktı. Bir şey sürünerek saklanmaya çalışıyormuş gibi bir ses çıktı. Kalbi hızla atmaya başlayan Casie duvara yaslandı. Bu da neydi? Bir köpek için çok büyük, bir at için çok küçüktü. Tam bir insan gibi.

“Kim var orada?” Sesi gergin ve korkmuştu. Saniyeler geçti. Zihninden olması muhtemel senaryolar hızla geçti. Eve koşabilirdi ama kilitler yıllardır çalışmıyordu. Puke’a atlayabilirdi ama onu hemen çalıştıramayabilirdi. Şerif Swanson’ı arayabilirdi ama telefonu yoktu. Sonunda, sağ yanına doğru gevşeyerek kapının yanında duran kırık bir çapayı eline aldı. Onu her iki eliyle kavrayarak parmaklarını dışarı doğru genişletti, nefesini tuttu ve sıkıca tuttu.

“Kim var orada?” diye tekrar sordu ve cesaretini yokladı. Ancak cesareti kaçacak gibi duruyordu. Sesi titremişti ve her nasıl olursa biraz öfkeli çıkmıştı. Hayatı son zamanlarda kötü gidiyordu ve Casie gerçekten arkasına yaslanıp daha da kötüleşmesine izin vermek istemiyordu. “Haydi, çık ortaya.”

Karanlıkta bir çıtırtı sesi duyuldu. Bones kulaklarını ileri geri sallıyordu.

“Av tüfeğim var ve onu kullanmaktan korkmuyorum,” dedi ve bir adım ileri gitti. “Çık ortaya yoksa tüm bu samanlığın üstüne ateş açacağım.” Sesi tıpkı östrojen seviyesi yükselmiş Clint Eastwood gibi çıkmıştı. Etrafa sonsuza dek sürebilecek bir sessizlik yayıldı ama tam samanlıktan çıkıp kaçmak üzereydi ki ortaya bir çocuk çıktı. Sıska bir çocuktu. Yanakları çökmüştü. Öfkeli bir ifadesi vardı ve kana susamış bir infazcı tarafından yakalanmış biri gibi ellerini havaya kaldırmıştı. Casie şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Görünen o ki aslında içeride biri olduğuna hiç inanmamıştı. “Sen de kimsin?”

Çocuğun çenesini serbest bıraktı. Casie loş ışıktaki bile oldukça iyi görebiliyordu.

“Senin silahın yok.”

Hem dikkatli hem de tuhaf bir şekilde suçlayıcı bir çocuk, diye düşündü.

“Ne kadar garip bir isim,” dedi ve rahat konuşmaya çalıştı, hatta belki de şaşırmış. Aslında ne şaşırmış ne de rahatlamıştı.

“Ben yanlış bir şey yapmıyordum.” dedi.

Casie bakışlarını bir sağa bir sola çevirdi. Hayvanlar iyi gibi görünüyordu. Kümesteki arkadaşları, huzursuz bir halde onun yatmasını beklerken Al kapısının üst parmaklığından ümitle bakıyordu.

“Öyleyse neden karanlıkta gizlice dolanıyordun?”

Çocuk hiçbir cevap vermedi. Casie ona doğru bir adım attı, elindeki çapayı tıpkı Louisville Slugger marka bir beyzbol sopası gibi kaldırdı. Aslında beyzbolda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Çocuğun eskimiş şapkasının altından yüzünü görmeye çalışarak başını yana doğru eğdi.

“Adın ne?” diye sordu ama çocuk cevap vermedi.

“Pekâlâ öyleyse.” Kabadayı yanını ortaya çıkarmak zorunda kaldı.

“Eğer şerifi ararsam belki o seni tanır.” dedi ve sanki cep telefonu varmış gibi cebine uzandı ama tam o anda onun kim olduğunu fark etti.

“Hey, sen bana kısırağı veren çocuk değil misin?”

Bir anlık bir sessizlik oldu, sonra, “Eğer öyleysen ne olacak?” Sesi oldukça kızgındı.

“Sen Gil’in oğlusun değil mi?”

Çocuğun çenesinde bir kas yerinden oynadı.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Ben bir şey çalmadım.”

Bu büyük olasılıkla doğrudu. Sonuçta tamamen bir geri zekâlı değildir, diye düşündü ve etrafını çevreleyen bir yığın işe yaramaz şeye bakmaya zahmet etmedi.

“Buraya nasıl geldin?”

Bones, atik kulakları ve is karası gözleriyle çocuğu izliyordu.

“Bu önemli değil,” dedi nihayet.

“Yürüyerek gelmedin.”

Çocuk ne onayladı ne de reddetti.

“Burası babanın çiftliğine dört mil uzaklıkta.”

“Bisikletim var,” dedi.

Casie etrafa bakındı. “Peki öyleyse bisikletin nerede?”

İnatçı çenesini açmak onun için zor görünüyordu. “Onu dışarıdaki rüzgâr siperine sakladım.”

“Neden?”

Çocuk omuz silkti.

“Adın ne?”

İçinde boğulacak kadar derin bir sessizlik oldu.

“Ty,” dedi sonunda.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Casie ona baktı ve bekledi.

“Tyler Roberts.”

Casie başını tozlu zemine vuracak kadar yorgundu ama sonunda elindeki çapayı aşağı indirdi ve içinde son bir insani kırıntı aradı.

“Seni eve bırakacağım.”

Ty yerinden kıpırdamıyordu.

“Oraya kadar bisikletle gitmek için hava çok karanlık,” dedi Casie ve Ty dudaklarını büzüp inatçı çenesini kaldırdı.

“Seninle birlikte arabaya binemem.”

Casie olduğu yerde durdu, hakkında ne gibi bir dedikodu başladığını merak ediyordu. Belki de deli olduğunu söylüyorlardı. Tüysüz atına, patronluk taslayan kazına, çirkin, bir deri bir kemik kalmış atına şöyle bir baktı. Bu dedikodu biraz da haklılık payı içeriyor olabilir miydi?

“Neden olduğunu sorabilir miyim?”

“Babam yabancıların eve bırakma tekliflerini asla kabul etmemem gerektiğini söyler.” Casie kahkahasını bastıramadı.

“Baban gecenin bir yarısı başkalarının samanlıklarında eşelenmeni mi söylüyor?” diye sordu ve sonra gerçekten bunu söyleyip söylemediğini merak etti. Çocukluktan beri tanıdığı Gilbert Roberts kasıtlı davranışları uygun görürdü. Çocuğun al rengi daha da arttı ama Casie bunun öfkeden mi yoksa şaşkınlıktan mı olduğunu söyleyemezdi.

“Haydi!” dedi.

Çocuk kıpırdamadı. “Sana söyledim, seninle gelemem.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Pekâlâ öyleyse.” Ruhunun derinliklerine kadar yorgundu.

“Derhal buradan defol.” Ata döndü ama at bir şeyler mırılda-
nıyordu.

“Ne söylemeye çalışıyorsun?”

Daha da aşağı sarktı ve kırık pencereden batıya doğru sanki
olmak istediği yer orasıymış gibi baktı.

“Sana *Angel*’ı bu samanla beslememen gerektiğini söylemiştim.”

Casie kısırağın büyük başına baktı. “Adı *Angel* mı?”

Somurtmasının daha fazla ileri gidebileceğini düşünmemiş-
ti. Yine yanlıştı.

“Ona herhangi bir şekilde seslen.”

Doğru ama *Angel*? At, balerine benzeyen bir kurbağa kadar
ilahi bir varlığa benziyordu.

“Şişkinliği vardır,” diye ekledi.

Kısarak halinden memnun bir şekilde samanları çiğnemeye
koyuldu.

“O da ne?”

“Bir tür alerji. Eğer ciğerlerine toz kaçarsa bu onları öksürtür.”

“Bu hastalığa aşınayım,” dedi Casie.

Vücudu tıpkı bir tel örgü kadar gergindi.

“Yani onu bu zırvalıkla beslememelisin.”

Casie, gururu biraz zedelenmiş gibi hissetti. Atlarla ilgili bil-
gi takımı 4-H etkinliklerine katıldığında tekrar eyalet şampiyon-
u olmuştu.

“Ben herhangi bir belirti fark etmedim.”

“Çünkü iyi samanla besleniyordu.”

Casie kaşlarını kaldırdı ve kısırağın çıkık kemiklerine iğneleyici bir bakış attı.

“Pekâlâ biz balyaları azaltmaya başlamadan önce öyleydi. Gerçek bir ... gibi görünüyordu.” Duraksadı. “Her neyse. Nasıl istiyorsan öyle yap. O artık senin sorunun.” dedi ve döndü. Gitmesine izin vermek içini sızlandı. Onu son kez görmek. Kavgacı sesini, suçlayan gözlerini ve onur kırıcı vücut dilini unutmak. Ama yine de tek kelime etmedi.

“Angel’a binilir mi?”

Ty durdu, omuzları bir askerinki kadar düzdü. Ve sonra elini çarçabuk yanağına götürüp tekrar Casie’ye döndü. “Elbette, binilir. Binilmeyen bir at sürülmeyen bir toprak kadar değersizdir.

Ah, Güney Dakota’nın birçok etkileyici özlü sözünden biri. “Ona müzayede de binmedin.”

“O Bony gibi mi?” Üzgün bir şekilde bakarken neredeyse acısını gizlemeyi başarmak üzereydi.

“Canı yan...” Ty kendini durdurdu. “Kıçımın böyle bir zarara ihtiyacı yok.”

Onun semerini vurabilirdi, diye düşündü Casie ama bu konuda tek söz etmedi. Samanlığın güney çıkışındaki kapıya doğru çoktan yol almıştı.

“Ona uyum sağlayabilir misin?” diye sordu Casie.

“Ne?”

“Ona uyum sağlayabilir misin? Onu forma sokabilir misin?”

Ty dikkatli bir şekilde başını salladı. “Birkac kilo alana kadar yapamam.”

Casie durdu, acı çektiği pek çok zayıflıkla savaşıyordu ama Ty'ın yanaklarından bir damla yaş süzülürken bununla nasıl savaşılabildi?

“Pekâlâ. O zamana kadar onu haftada bir gün çalıştırabilirsin.”

“Neden bunu yapayım?”

“Şerife samanlığında gizlice dolandığını söylememem için.”

Ty gözlerini kıstı. “Eğer istiyorsan git ve ona söyle.”

Casie bir an onu izledi.

“Bunu yapmak istemiyorum.” dedi sonra.

“Senden istediğim şey günde bir kez gelip onu kaşığılaman.”

Ty çözülemez bir bilmeceyi çözmeye çalışırmış gibi sessizce ona baktı. “Neden?” diye sordu sonunda ama o çoktan eve doğru dönmüştü.

“Çünkü buna ayıracak zamanım yok ve eğer onun için düzgün bir fiyat alacaksam semerinin vurulması lazım. Binilmeyen bir at sürülmeyen bir toprak kadar değersizdir,” dedi ve şaşkın bir sessizlik içinde ardından bakması için Ty'ı orada öylece bıraktı.

Kümes kapısının üzerine çakılı termometre, onu elli yıl önce dağıtan tohum fabrikasının ismi ayırt edilemeyecek kadar toz içindeydi ama sıcaklık okunabiliyordu: 47 derece beklenenin üstünde bir sıcaklık. Nisan ayında Dakota'nın gerçek sıcaklık değeri idi. Casie çukur kazıyıcısının tahta tutamaçlarına avuç içlerini dayayarak ayakta dikiliyordu. Nefesini geri verdi ve altın rengi gün ışığının kadim terapisinin, ruhunun derinliklerine işlemesine izin verdi. Kış yeryüzündeki buz parçalarını neredeyse kaybetmişti. Bahsedilmemiş hayaller kadar kırılgan mor çiğdem, kayalıkların korunaklı kıvrımlarında çiçek açmıştı. Kurbağalar bahar vakti korolarına başlamış ve üç tavuk Al'ın sıcaklığından ayrılp bahçeye geri dönmüşlerdi. Jack onları çevrelemiş ve Angel bu sırada samanlığın yanında otlarken Tyler da gevşek tüylerindeki pislikleri kazıyarak siliyordu. Türbölanslı meltemde savrulmadan önce havada bir anlığına asılı kaldı. Evren huzur doluydu ve bir motorun sesi tüm bu dinginliği bozana dek eski dünya sessizlik içindeydi. Casie,

inişli çıkışlı sürüş yolunda yavaşlayarak manevra yapan elma şekeri kadar kırmızı bir arabaya gözlerini çevirdi. Rahatsızca yer değiştirdi, samanlığa saklanmak için çok geç olup olmadığını merak etti ama araba birkaç dakika içinde çalıştığı yerden dokuz metre kadar uzağında durdu. Sürücü aşağı indi.

Casie'nin lekeli kötü ve delikli tişörtü ile tam bir zıtlık içinde mükemmel bir siyah takım elbise ve şık bir kravat giymiş, uzun, sarışın bir adamdı.

"Casie Carmichael'i arıyorum." Dimdik duruyor ama görünürde olmayan bir çabayla arkadaşça bir güven hissi veriyordu. Bir anlığına ona evde olmadığını söylemeyi düşündü ama içindeki dürüstlük semerinin altında yatan bir çıkıntı gibiydi, rahatsız edici fakat kurtulması imkânsız. "Casie benim." dedi.

"Ah." diye gülümsedi adam. Gülümseyişi, ortodontistleri kendilerinden gurur duyuran ve amigoları bayıltan cinstendi. "Ben birini bekliyorum..." Aralarındaki elektrik gücünü birkaç amper arttırdı ve aralarındaki mesafeyi uzun bacaklarıyla birkaç adımda aştı. "... daha sakallı birini," dedi ve elini uzattı. "Ben Phil Jaegar."

"Merhaba," dedi ve sağ elinin yüzük parmağını sağlam tutan tamir bandının fazlasıyla farkında olduğunu anladı. Elini çekmeden önce üç saniye boyunca tuttu, sonra samanlığa doğru baktı. "Öyleyse burası da Lazy Windmill."

Casie de bakışlarını o yöne çevirdi. Etrafı kül rengi at kılılarından oluşan bir ağıl ile çevrili Tyler, oldukları yönde dik dik bakmayı kesti.

"En yakın kasabaya on iki mil uzaklıkta olmalısınız." dedi ve tıpkı bir sahne ışığı gibi gülümseyişini çekip Casie'ye odaklandı. Casie biraz kaşlarını çatı, kafası karışmıştı. "Sanırım. Ben..."

“Hope Spring’e 20.4 mil uzaklıkta. Chickasaw Creek’e 14.5 mil,” dedi adam.

“Yeri güzel.”

Casie gözlerini kıstı. “Affedersiniz. Siz *kimsiniz?*”

Kısacık kesilmiş saçlı başını kusursuzca Casie’ye doğru eğdi. Güneş ışığı başının donmuş en uç noktalarını bile ısılatıyordu.

“Ed sana geleceğimi söylemedi mi?”

“Ed?”

“Rapid City Emlak’tan geliyorum. Sanırım sizin için elimde bir müşteri var.”

“Bir...” Casie, çocuğa ve sonra tavuklara baktı. “Bir müşteri mi?”

Biraz daha sıcak bir gülüşle baktı. “Yani demek istiyorum ki henüz bir çek yazmaya ya da bunun gibi şeye hazır değiller ama gerçekten ilgilenen birkaç kişi oldu. Endişelenmenize gerek yok...” Bahçenin etrafına göz attı, iki gün önce yaktığı ve hâlâ için için yanmakta olan çürümüş kereste yığınının, yeni dikilmiş direklere baktı.

“Bay...” Tuhaf bir şekilde yerinden edilmiş hissediyordu. “İsminiz neydi?”

Gülümseyişi umut veren gün ışığında parıldadı. “Bana Phil deyin,” dedi ve sonra biraz donuklaştı. “Başka bir emlakçı kiraladığınız henüz, değil mi?”

“Hayır. Ben...”

“Güzel. Bu harika. Çünkü bu şirketlerle daima görüşürüm. Nasıl çalıştıklarını bilirim.”

“Şirketler?”

“Büyük olasılıkla Swinelar. Ancak büyük süt işletmesi de muhtemelen istekli olacaktır. Her ikisi de bu tür bir mülk arayışındalar.”

Gerçekler baharın sıcaklığıyla yavaşça eriyormuşçasına süzölmeye başlamıştı.

“Yani siz burada çiftçiliğin ortadan kaldırılacağını mı söylöyorsunuz?”

“Burada yalnızca on dört bin sığır tutabilirler. Ve dokunulmazlık için de ödeme yapacaklar.”

Bu topraklarda çalışan, mücadele eden, yaşayan ailesinin her bir anısı hızla zihnine hücum etti. Casie kendini birden yaşlanmış hissetti. Hatırladığından çok daha fazla yıldır, bu topraklar üzerinde çalışan o'ymuş gibi. Kimi zaman yaşanması güç bu topraktan hayatını kazanmak için ter döken o'ymuş gibi. Ve belki de yorgunluk ifadesine de yansiyordu çünkü Jaegar'ın yüzündeki gülümsemesi solup dikkatli bir sırtışı dönmüştü.

“Bak, dinle, burada üzerine düşen bir bomba gibi durduğum farkındayım,” dedi ve koluna dokundu. “Ed'in seni aradığını düşünmüştüm.”

“Ben...” Eve doğru baktı, saçma bir şekilde elinin kolunda olduğunu fark etti. Bu yakışıklı adam uzun bacaklı, ince ve atkuyruklu bir kız olduğu günlerden beri ilk kez onu heyecanlandırmıştı. Ama o artık uzun, ince, atkuyruklu genç kız değildi. O şimdi uzun, ince, atkuyruklu bir *kadındı*. Evlenmek üzere olan nişanlı bir kadın. Biraz geç de olsa Bradley geldi aklına, bir adamla konuşması kilise ve bütün dünya tarafından uygun görölmeyecek bir günahmış gibi derhal onu sohbete kattı.

“Nişanlımla konuşurken telefonumu süt kâsesine düşürdüm.” dedi.

“Sütün içine...” diye aklından geçirerek kıs kıs güldü. “Telefonlar. Kaygan baş belası şeyler, değil mi? Sanırım yeni bir telefon almak için arabayla yarım mil sürmeniz gerekecek, değil mi?”

“Telefon?” Kelimeyi anlaması birkaç dakikasını aldı. Karanlık çağda yaşamıyordu. Bazen öyle gibi geliyordu. İşte bu, Saint Paul’a dönmesi için bir başka sebepti. Peki, o ve karşı cinsle konuşmayı günah olarak görmeyen Bradley.

“Ah. Cep telefonu. Hayır. Sabit hatlı bir telefondur. Cep telefonu burada her zaman çekmez.”

“Sanırım çekmiyor,” dedi ve sürüş yolu boyunca iklim denetimli ahırları hayal ediyormuş gibi etrafına bakındı. “Ama artık bunun için de endişelenmenize gerek yok. Tüm bunları düşünmeyi başka birine bırakabilirsiniz. Eminim nişanlınız sizi özlemiştir.”

“Bradley mi?”

Adam sırtıttı. “Başka bir nişanlınız daha mı var?”

“Hayır. Hayır.” diyerek gülmeye çalıştı, dağılmış bir saç teli ni kulağının arkasına soktu. Marlboro şapkasının siperi yüzünü gölgeliyordu ama hâlâ yüzü kızarmış gibi hissediyordu.

“Yalnızca bir tane.”

Jaegar kahkaha attı. “Eminim bunu bilmekten memnuniyet duyacaktır. Hey, ben de nişanlıyım.”

“Siz mi?”

Ruhu bedeninden çıkmış gibi hissetti. Neden olduğunu söyleyemese de dünya ayaklarının altından kayıyormuş gibiydi.

Neticede, bir emlakçı tutmak için plan *yapmıştı*. Bu fikri kavramak için sadece biraz zamana ihtiyacı vardı.

“Müşterinin adı Amber. Eğer senin için bir sakıncası yoksa bir ara onu buraya getireceğim. Eminim seninle tanışmak isteyecektir.”

Casie reddetmeyi düşündü ama bu kabalık olacaktı. Hiç kaba olmamıştı.

“Bak, bu tür şeyler hakkında konuşmak için zamana ihtiyacın olduğunu anlayabiliyorum. Bu yüzden şimdi gidip nişanlıyla konuşmak için sana bir şans veriyorum ve...” Tyler’a doğru başını salladı. “Oğlun mu?” Casie çocuğa doğru bir bakış attı. Kır atın pislik içindeki omuz başına elini koyan çocuk ayakta dikiliyordu. Duruşu tuhaf bir şekilde koruyucu duruyordu. “Hayır. O sadece bir komşu.”

“Ama çocukları seviyor olmalısın, değil mi?”

Casie, birden çocukları sevip sevmediğini anlaması için çok fazla şansı olmadığını fark etti. Brad henüz bir aile olmaya başlamadan önce birikmiş bir paraları olsun istiyordu. “Atlarla iyi anlaşıyor,” dedi ve yaşlı kusrağın iyi olduğundan emin olmak için karanlıkta ne kadar yol geldiğini hatırlayarak onunla mantıksızca gurur duydu. “Ve *onlar* çocuklar için iyidir. Atlar. Sakinleştiricidirler.” dedi Casie, bunun gerçek olduğunu fark ederek. “Kibardırlar.”

“Tıpkı senin gibi.”

Dikkatini ahırın yanında duran çiftten çekti. Jaegar neredeyse ağzından çıkan sözlere şaşırarak gülümsedi.

“Pekâlâ... Seni direkt çukurlarınla baş başa bırakıyorum ve birkaç gün içinde olasılıkları konuşmak için gelip kontrol edeceğim.”

Casie, konuşmadan başını salladı. Ve Phil oradan uzaklaşıp, parlak Cadillac arabasına geri döndü. Çamurlu yoldan çıkıp çakıllı yola geçti. Casie ardından sessizce gözlerini kırptı.

“Kimdi o?”

Vurulmuşçasına yerinden fırladı ama ona dönmeden önce ifadesini sakinleştirmeyi başardı.

Tyler birkaç metre arkasında dikiliyordu.

“Bir emlakçı.”

Ölümüne ciddi bir bakış attı. “Ne için gelmiş?”

“Bir müşterisi olduğunu söyledi.”

Yüzündeki ciddiyet öfkeye dönüştü. “Lazy’yi satıyor musun?”

“İstemiyorum...” diye başladı, sonra hareketlerini doğrulamak zorunda olmadığını hatırladı. “Evet.”

“Angel nasıl?”

Dikkatini ata yöneltmişti. Yaşlı kısrak başını kaldırdı, yeni koparılmış çimler tıpkı yeşil bir buket gibi ağzından sarkıyordu. Hayvan, hâlâ bir günah kadar çirkindi ama biraz kendine gelmişti ve kendinden geçmiş bir dikkatle konuşmaları dinliyor gibi gözüküyordu.

“Bak, Ty,” dedi Casie, bakışlarını attan çekerek. “Onun için yeni bir yuva bulmak zorundayım. Başka ne yapabilirim. Demek istiyorum ki, ben sadece, yapamıyorum.”

“*Yapamıyorum* demek denemeye yetecek kadar cesaretim yok demenin sadece bir başka yoludur.” dedi.

Casie karşılık vermek için ağzını açtı ama gerçek olan buydu, denemek *istemiyordu*. Denemekten ölesiye korkuyordu.

“Biliyorum anlamıyorsun...” diye başladı ve sonra kaşlarını çatarak dizel motorun sesine doğru döndü. Siyah Ford marka bir araba, alüminyum bir çöp tenekesini yolda sürüklüyordu. Kamyoneti fark etmemişti ama römork Monty Dickenson’ınki-ne benziyordu. Casie kaşlarını çattı ve sonra araç onun şeridine girince yüzündeki ifadeyi daha da sertleştirdi.

Birkaç saniye içinde araba yanındaydı. Richard Colton Dickenson direksiyonun arkasından dışarı çıktı. Kırmızı ekosele gömleğinin kolları esmer tenini ortaya çıkarmak için katlanmıştı. Bir kaşağı kadar büyük kemer tokası, solmuş kot pantolonunun olmayan belini sıkıca sarmıştı. Sağ bacağına biraz destek veriyor olabilirdi ve yanağındaki morluk şapkasının si-perinin altında ilginç bir gölge gibi duruyordu.

“Hey, Case.” Çocukluktan beri birbirlerini haftanın her günü görüyormuşlar gibi Casie’yi selamladı. Arkasındaki römorkta, Casie’nin tam olarak göremediği huzursuz hayvanlar yüklüydü. Ona baktı, hareketlerinin sebebini merak etti. “Dickey.”

Dikkatli, sesli tonundan şaşırmış gibi sıırttı ve çenesini Tyler’a doğru kaldırdı. “Bu da kim?”

Casie’nin bakışlarını römorka doğru derin bir merak sardı ama meraka kapılmayı reddetti.

“Tyler Roberts.” diye tanıttı.

“Dickey.”

“Haydi canım.” Dickenson onu geçip çocuğa el salladı. “Sen Gil’in oğlusun değil mi?”

Ty başını salladı ve onun uzattığı sol elini sıkarken renkli yanağına baktı.

Dickenson kendini tanıttı.

“Dickey ailesini biliyorsundur. Tam şu köşede otururlar,” dedi Casie ama çocuk gerçekten dinliyormuş gibi görünmüyordu.

Bunun yerine “Siz Colt Dickenson’sınız değil mi?” diye sordu tekrar.

“Kimileri bana öyle der.”

“Müzayede de her alanda kazandınız.” Tyler Roberts daha önce hiç bu kadar ciddi görünmemişti. Ve bunun bir anlamı vardı.

“Evet,” diye başını salladı Dickenson. “Bu kez şanslı birkaç çekiliş yaptım.”

Casie bakışlarını birinden diğerine çekti.

Tyler dudaklarını büzdü ve sonra römorka doğru başını salladı. “Orada bronşlar aldın değil mi?”

“Pekâlâ...” Dickenson sırttı ve dönüp römorkun kasasına atladı.

“Söz gelimi, sanırım öyle. Onları buradan elli mil güneyden aldım. Onların sahibi olan yaşlı adam bir süreliğine Tallahassee’ye taşındı. Sanırım bir kaçına daha önce binilmiş ama onlar da şimdiye kadar terbiye edilmişler.”

“Yani onları ... için satın aldın.” Casie duraksadı, kelimelerini Tyler’ı dikkate alarak seçiyordu. Tıpkı bir deve dikenini kadar sert davranıyor olabilirdi ama en sert yabani otlar bile kendi içinde duygusal olabilirdi.

“Bu Toby için mi?” Sesi duygusuzdu. Midesi düğümlenmişti.

Dickenson omuz silkti. “Sahibi onlardan sadece kurtulmak istiyordu. Sanırım kızının kasaba evine uymadıklarını düşünüyordu.”

Uzun adımlarla yakına gelen Casie altı ya da sekiz atın römorka bağlanmadan durduğunu gördü. Biraz dolanmışlardı ama içlerinden siyah gözlü bir at, en alçak metal çıtaların arasından ona bakmayı sürdürüyordu.

“İçlerinde yavrular mı var?” dedi.

“Yeni doğan yok. Sadece iki tane bir yaşında olan var. Çift beygirler, hiçbir zaman kesmeye yeltenmedikleri yaşlı bir at ve birkaç hamile kısarak.”

Casie dişlerini gıcırdattı ve ağzını kapalı tuttu. Hiçbir şansı yoktu. “Yani Kanada’ya gidiyorlar.” Tekrar omuz silkti. “Yanlarında birkaç yuvarlak balya vardı ama şimdi bitirmek üzereler. Grullo* tıpkı bir vida kadar inceldi. Sınıra yaklaşmış olmamalı.”

Casie göz kırpmamayı başarabildi ama kelimelerle arası o kadar iyi değildi. “Chip, bir grulloydu.”

“Senin eski eğlence atın mı?” dedi Dickenson. “Hah. Bu güzel mavi-gri atlar ender cinsten. Onları unuttuğumu sanma.”

Belki de sesinde bir tuhafılık vardı ama bunun ne olduğunu çözemedi. Umursamadı. Şu siyah gözlü at metal çıtaların arasından bakmayı sürdürüyordu.

“Yapamazsın...” Caise römorkun yakınındaydı, hayvanların kokusunu alacak kadar yakında. Elli derece onları terletmeye yetecek kadar yüksek bir sıcaklık olmamalıydı ama korku her şeyi değiştirirdi. Bunu kendi deneyimlerinden biliyordu.

Casie yumruklarını kalçalarında sıktı ve suç atmamaya çalıştı. “Onları eve götüremez misin? Baban atları sever. Ve Sissy... kız kardeşin... Yavrularla iyi anlaşır.”

* Bir at türü.

“Ev.” Dickenson bir kahkaha attı. “Ev, besi sığırlarıyla dolu ve Sissy ile Carson ikinci bebeklerini bekliyorlar.”

“Peki ya erkek kardeşlerin?”

“Marshall, Güney Dakota eyaletine gidiyor; Shel, Triple W.’da çalışıyor ve Reese, iki yıl önce kendine Belle Fourche yakınlarında üç yüz dönüm arazi satın aldı.”

“Haydi ama Case, bunu biliyor olmalısın.”

“Hayır, ben...” Yutkundu. “Ben meşguldüm.”

“Evet.” Dickenson etrafına göz attı. “Görüyorum ki mekânı temizlemişsin.”

Yorum yapmadı ama römorkun çamurluğuna dayanarak üstteki çıtaya tek eliyle asıldı ve içeride vahşi bir gürültü dalgası başlattı. Bir doru, ürkek grulloyu itti. Neredeyse onu dizlerinde tekmelemek üzereydi.

“Yani gerçekten yola mı çıkıyorsun?” diye sordu Dickenson.

Casie sorusunu görmezden gelerek geri adım attı, midesi köpürüyordu.

“Orada yeteri kadar yerleri yok.”

Dickenson omuz silkti. “Eğer vücutlarını kıvrıabiliyorlarsa bu ayakları üzerinde kalmalarına yardımcı olacaktır.”

İçinde sessiz bir öfke kabardı. “Yani iki kez gidip gelmen için yeterince değerli değiller.”

Bakışları Casie’yi bir an bile bırakmadı. Gözleri nehir ağığı kadar parlaktı, ardında mutlu bıraktığı yüzlerce duyguyu ateşliyorlardı.

“Zor zamanlar, Case.”

“Biliyorum, zaman...” diye başladı ve sonra kendini tuttu. “Pekâlâ uğradığın için teşekkürler,” dedi ve öne çıktı ama Dickenson’ın sesi onu durdurdu.

“Grulloya bakmak ister misin?”

“Ne?”

Casie geri döndüğünde Dickenson pis pis sırtıyordu. “Sana onu bedavaya veririm.”

Casie yumruklarını sıktı, gevşetti ve sonra tekrar yumruk yaptı. “Neden bir at daha isteyeyim?”

“Bilmem. Bunu neden istedin?” diye sordu, eliyle onları izleyen, başını kaldırıp kulaklarını öne doğru sallayan Angel’i işaret ederek.

“Onu sadece şey için satın aldım...” diye başladı ve sonra Ty’ın orada olduğunu hatırladı. “Başka bir at daha alamam. Buradaki işleri yoluna koyar koymaz Saint Paul’a geri dönüyorum.”

“Evet. Tabii. Pekâlâ...” dedi Dickenson ve başını kamyonetine doğru yöneltti. “Gitsem iyi olacak. Toby, onları doğru Neudorf’a götürmemi isteyebilir.”

“Bu gece mi?”

“Vakit nakittir.”

Casie dişlerini gıcırdattı ve Tyler’a baktı. Dudakları büzülmüştü, yüzünde anlaşılabilir bir ifade vardı ama gözleri bir şeyler söyler gibiydi. Öfke, ümit, korku, hepsi sıkıca birleşip tek bir yığın haline gelmişti.

“Grulloyu alıyorum,” dedi Casie.

Dickenson şaşkına uğramış gibi geri döndü. “Sen ne dedin?”

“Ben...” diye başladı ve durdu. “Beni duydun.”

“Emin misin? O, oldukça kötü bir halde,” dedi ama sözlerine rağmen sırtışı tekrar kahrkaha atacak gibi duruyordu.

Şimdi küfür kabiliyetini bilemek için mükemmel bir fırsat diye düşündü Casie. Ama Ty, hâlâ öfkeli ve ümitli gözlerle ona bakıyordu. “Grulloyu aşağı indir,” diye emretti.

“Pekâlâ memnuniyetle.” Dickenson boynunu ovuşturup başını bir kez salladı. “Ama bu o kadar kolay değil. Benekli küçük atı da almak zorunda kalacaksın.”

“Ne?”

“Onlar arkadaşlar. Grullo öksüz. Ve küçük benekli at zayıf değildir. Yani annesiyle birlikte kalmalı. Aklıma gelmişken, kısıraklar da oldukça güçsüz. Bu onlar için uzun bir yolculuk olacak.”

Casie bir şeyler mırıldandı. Belki de bu durumda küfredmek tamamen konu dışı bir hareket değildi.

Dickenson sağ kulağını ona doğru eğdi. “Ne dedin? Duymadım. Hepsini alacağını mı söyledin?”

“Hayır,” dedi Casie ve kendini gülümsemeye zorladı. “Alçak sesle sana küfrediyordum.”

“Sen mi?” Ağzının sol köşesi bir parça kıvrıldı.

“Ne söyledin?”

“Dedim ki...” diye başlayıp sonra çocuğa baktı ve son zamanlarda birdenbire ortaya çıkan saçma çocuksu yanıyla mantıklı bir şekilde konuşmayı denedi. Bu rüzgâra kement vurmak gibi bir şeydi.

“Hepsini sığırların avlusuna koy.”

Kaşları havaya kalktı. “Hepsini mi?”

“Evet.”

“Pekâlâ...” diye omuz silkti. “Toby tuzağa düşmüş bir porsuktan daha çok çılgına dönecek ama eğer eminsen...”

Emin olduğunu asla söylememişti. Aslında hiçbir şey söylememişti. Fakat Tyler aniden Angel’ı ahıra götürdü ve Dickenson sığırların kafesinin kapısını açmak için tıra çıktı. Beş dakika içinde avlu, vahşi gözleriyle etrafta dolaşan atlarla doldu. Altı dakika geçtikten sonra, artık Casie tescilli bir deli olduğunu biliyordu.

Bunu takip eden kırk sekiz saat sulu sepken bir bulanıklık, sonu gelmeyen zorluklar ve uykusuz geceler içinde geçti. Lazy'nin yeni doğan yavruları hızla büyüyordu. Clayton yavruların yere erkenden ayak basmalarının en iyisi olduğuna inanırdı, böylece daha besili hayvanlar elde edeceğine ve sonbaharda daha çok kâr edeceğini düşünürdü. Bu belki onun gençliğinde işe yarıyordu ama şu an Casie'yi yoruyordu. Gün içinde merayı üçüncü kez kontrol edişinde annelerinin kuytusuna sığınmış beklenmedik bir çift kuzu daha buldu. Yaşlı koyun henüz plasentasını atmamıştı ama güçlü ve zarif duruyordu. Damgalı ön ayağı, Casie'yi onunla arasına mesafe koymasla konusunda uyarıyordu ve ona yaşlı koyunun tıbbi müdahaleye gerek kalmadan sağlığının iyi olduğu konusunda onu ümitlendirdi. Yine de üçlüyü ağıla taşıyıp onları dört yanı çevrili tahta bir bölmeye aldı. Kısıtlı kalmak, aile bağlarını sağlamlaştıracak ve yavruları birkaç saat yağmurdan koruyacaktı. Onları kıyılmış yeşil otlarla besledikten ve sonra onları uygun

bir sayı ile boyadıktan sonra Casie biraz da kendini beslemek için içeri girdi.

Casie, günlük işleri bitirip tekrar dışarı çıktığında saat akşam yediyi bulmuştu.

Elinde yoğun sütsüz kahve ve yeşil kabuklu yumurtadan yapılmış sandviçleri ile Casie sığır ahırına doğru yol aldı. Haftanın başında ahırın en uzak köşesini boş bırakarak sığır/buzağı çiftlerini meraya salmıştı. İçerisi loş ve sessizdi. Ama hâlâ Angel'in ahırın içinde, Tyler'ın zayıf karaltısını görmeye yetecek kadar ışık vardı. Yaşlı kısrığın sol omzuna doğru uzanıp kolları sıksa boynuna sarıldığında sırtı kapıya dönüktü.

Casie, yıllanmış anılarla dürtülüp onu içgüdüleriyle ayağa kaldıran yarı unutulmuş binlerce duygu ruhuna sızarken adım atmayı bıraktı. Kaç kez Chip'in huzurlu varlığından tutku ve cesaret alarak böyle bir pozisyonda durmuştu? Kaç kez sıcaklığa ve güvenilmeye ihtiyaç duymuştu? Tüm bunları merak etti ama çocuk biraz dikeldi ve Casie el yordamıyla ışığı ararken onun sırtına dokunarak aniden geri döndü.

Yüzünü tekrar içeriye dönene dek Tyler çoktan ahırdan dışarı adımını atmıştı.

"Ah! Orada olduğunu görmemiştim," diye yalan söyledi.

Tyler kalkık kaşlarını ona doğru indirdi. "Ben sadece..." Omzunun üzerindeki başparmağını ani bir hareketle çekti. "...ona yem verecektim."

"Öyle mi?" diye yavaşça ona yaklaştı. Sol gözünün altında hilal şeklinde açık renk bir morluk vardı. İçini ne olduklarını anlamadığı ve bunu zerre kadar umursamadığı bir çift duyguyla birlikte bir merak sardı.

“Yüzüne ne oldu senin?”

Ty omuz silkip dudaklarını büzdü. “Ben biraz sakarım. Hepsi bu.”

“Sakar gibi *durmuyorsun.*” dedi Casie ve bekledi.

Bir anlığına cevap vermeyeceğini düşündü ama verdi.

“Samanlıktan aşağı iki balya düştü.”

Casie merakla ona baktı. Yanakları biraz kızarmış gibi duruyordu.

“Ortadan kaldırmak için onları şuraya çektim. Ben kenara hareket etmeden önce benimle aynı yoldaydılar.”

Casie, bir dakika daha onu öylece izledi ve sonra başını salladı. Ne yapabilirdi ki? “Buralarda çok fazla vakit harcıyorsun.” Onunla çitleri tamir etmek için uzun zaman harcamıştı.

“Sana tüm bu yaptıklarının karşılığını ödeyemediğim için özür dilerim.”

Ty omuz silkti, çenesi bir granit taşı kadar sertti. “Kimse asla kendi terinde boğulmaz.”

Casie içindeki kovboy tavrının uyandırdığı gülüşü saklamaya çalışarak kısırağa baktı. “Sence hiç kilo aldı mı?”

“Belki, biraz.” Başka bir konuya geçmeye istekliydi.

“Ona kurt döktürdün mü?”

“Birkaç gün önce.”

“Bir tür bağırsak kurdu muydu?”

Ty başını salladı, tatmin olmuş görünüyordu. Yani parazitler hakkında bir şeyler biliyordu. Bunu nereden öğrenmişti?

Okulda öğretilecek bir şey değildi. Güney Dakota'daki Umutlar Çiftliği'nde bile öğretilmezdi. Ve çocukluğundan hatırladığı Gilbert Roberts, tırtılın bir kurtçuk olduğunu bile bilmezdi. Yine de dürüst olmak gerekirse onu birebir iletişimden çok ünüyle bilirdi. Okulda onun birkaç kademe üstündeydi ama tüm dedikoduları bilirdi. *Damarı bozuk* terimi birden fazla durum için kullanılırdı. Casie, yaşlı kısırağın boynunu kaşımak için ahırın kapısının üzerinden kolunu uzattı. "Peki, bunu ne için kullanırdı biliyor musun?"

"Angel'ı mı?"

"Evet. Zevk? Oyun? Hayvanlar?"

Ty omuz silkti. "Onu artık istemeyen yakın bir ahabptan aldık. Onunla sığırları ayırıyorduk ama sonra Angel'ın ayağı topallamaya başladı ve babam harcamak istemedi..." Ty sertleşti. Angel, verilmesini beklediği akşam yemeğini isteyerek bakımsız ön ayağıyla ahırın kapısına vurdu. Ty kaşlarını yere indirdi. "Onun gibi yaşlı bir at onu yere indirecek bir kurşunu hak etmemeli," dedi ama Casie kısırağa baktığında hâlâ Ty'ın ona sarılırken karıştırdığı yelelerini görebiliyordu.

"Tıpkı sahip olduğun diğer bütün atlar gibi," diye ekledi Ty.

"Evet." diye iç çekti Casie. "Benim açımdan akıllıca bir pazarlıktı, değil mi?"

"Eğer kısa sürede iflas etmek istiyorsan."

"Burası zaten öyle." dedi Casie.

"İflas mı ettin?" diye sordu Ty. Ty'ın alnını kırıştıran endişe Casie'nin söyleyemediği dileğini yerine getirmişti.

"Ben iyi olacağım," dedi Casie ama Ty onun bu tatsız sözünü görmezden geldi.

“Öyleyse neden satıyorsun?”

Satmak. Belki de *vazgeçmek* demeliydi... Bir çiftlik sahibinin bu şekilde düşünmesi intihar etmekle eş değer bir günahı.

“Hiçbir zaman bu kadar uzun süre kalmaya niyetlenmemiştim. İşime geri dönmem gerek.” dedi Casie ve bir saman balyasını yanlarındaki at arabasına yüklemek için döndü.

“Bu kadar süre tutmaları bir mucize.”

“Sen ıslık mı çalıyordun orada?” diye sordu Ty.

“Ne?” diyerek ona döndü Casie, bu sırada balyayı iki tekerlekli araca yerleştiriyordu.

“Geçen gün çitleri tamir ederken ıslık çalıyordun.” dedi.

“Ben mi?”

Ty cevap vermedi sadece kapıdan dışarı bakmakla yetindi ve konuşmadan önce dudaklarını büzdü. “Bu yakın ahabap, Bradley sana ıslık çaldıran o muydu?”

“Bradley hakkında ne biliyorsun?”

Birkaç dakikalığına sessiz kaldı. Sonra, “Şu usta emlakçıyla konuştuğumu duydum.”

“Ah, pekâlâ... Evet, Bradley...” diye duraksadı Casie. Bradley ona nasıl hissettirmişti? Belki güvende. Ama ıslık çalarkenki gibi değil.

“Uzun bir süredir birlikteyiz.”

“Öyleyse neden evlenmediniz?”

Casie üzerine büyük gelen kotunun cebinden çıkardığı çakıyla sicimleri kesti ve sonra kendine onun yaşlarının yarısında

sıka bir çocuğa karşı mahcup hissetmek zorunda olmadığını hatırlamadan önce birkaç saniye boyunca bıçağın ucundaki parçalarla oynadı.

“Biz gerçekten meşgulüz ve o istiyor ki... *biz*, evlenmeden önce parasal olarak daha güvende olmak istiyoruz.”

Sebeb bu değil miydi? “Her neyse, meşgul olmaktan bahsetmişken, gitsem iyi olacak. Hava kararmadan bir çift ata alışmış olmayı umuyorum.”

“Hangi atlar?” diye sordu Ty. Ses tonu oldukça şüpheliydi.

“Seç birini,” dedi Casie.

“At katillerine hiçbir şey yapamazsın,” dedi Ty başparmağını dışarıdaki sürüye doğru sallayarak, “Büyük hamburgerle aynı seviyedeler.”

“Biraz daha vahşi duruyorlar,” dedi. “Ama Dickenson bazılarına daha önce binildiğini söyledi.”

“Binilmişler mi?” diye sert sert baktı. “Ne kadar? Sekiz dakika mı?”

Casie, yabani atların sürüşüne gönderme yaptığını fark edip bir kahkaha attı. “Onlar boğa değiller, Tyler.”

Tyler dışarıya baktı. Birbirlerinin ön toynaklarına vuran iki beygir şaha kalkıyordu. Küçük grullo tek başına dikiliyordu, onu izlediğini görünce başını kaldırdı. “Emin misin?”

“Rodeo için yeteri kadar bakımlı değiller,” dedi Casie ve ikisini de cesaretlendirmeyi ümit ederek alaycı bir şekilde gülümsedi.

“Atları asla senin üzerine yıkmamalıydı,” dedi.

“Evet, belki de,” diye ona katıldı Casie ve iç çekti. “Ama şuna bir bak.” Tüylü dizindeki koyu çizgileri göstererek grullo-yu işaret ediyordu.

“Ne kadar güzel bir renk.”

Ty sürüye baktı. Uzun bacaklı ve ince bir beygir, dumansı mavi renkli bir tayı otlardan uzaklaştırarak dişlerini gösteriyordu.

“Rengine bakarak süremezsın.”

“Haklısın,” dedi Casie, “Ama onu besleyebilirsin. Haydi şu küçük olanı içeri alalım.”

Ty ona bir bakış attı. “Ahıra mı?”

“Pekâlâ *evde* koyacak yerim yok,” dedi Casie. İki esas koyunu dışarıya koymuş ve onların yerine dört tane getirmişti. Bu mükemmel bir durum değildi ama önemsememeye çalışıyordu. Hâlâ biraz gergindi. Neyse ki daha büyük bir felaketle karşılaşmadan atları bir kafese koymuştu. Onları ayırmak sorun çıkarırdı.

“Haydi. İçerideki tüm sürüyü çıkaracağız.” Sütten kesme ve aşılama için gerekli karmaşık sistemin tahta kapılarını açmak için hareket etti. “Öyleyse onları kanal boyunca sıraya dizeceğiz.”

“Sen dalga mı geçiyorsun?” diye sordu Ty.

“Hayır.”

“Kafalarını *birbirlerine* vurup halletmeye ne dersin?” diye sordu ama mızımızlanmasına rağmen çoktan ayaklarını sürüyerek dışarı çıkmıştı. Sürünün diğer yanını hafifletmişlerdi. Hayvanlar onlardan sıçrayarak kaçıyor, kemikli başlar eski çitlere doğru kalabalık oluştururken başlarını yukarı kaldırıyor ve gözleri vahşice bakıyordu. Casie, bir anlığına doğrudan çitleri iteceklerini düşündü ama nihayet kilolu at ahıra girdi, siyah kuyruğu

üzerindeki pıtraklarla* yavaşça içeri girdi ve bacaklarının arasına sıkıca yerleşti. Diğerleri de tekli bir sıra halinde, burunlarından soluyarak ve çarpışarak onu takip etti. Ve geride kalmak istemeyen grullo en arkadan onlara yetişti. Bundan sonrasında yapılacak şey yaşlı atları çekmekti. Tyler kapıyı açmakla görevliyken Casie kollarını iki yana açıp onları girişe doğru kışkırladı. Yaşlı hayvanlar bir bir asıl kafese geçtiler ta ki üç at kalana dek... Küçük grullo, benekli at ve yorgun gözüken kısarak. Bu üçlü, onları çırpınan kulaklarla izlediler, kaçmaya hazırdılar.

“Şu, benekli atın annesi olmalı,” dedi Ty başını doru kısrağa doğru sallarken.

“Öyle görünüyor.”

“Onları beraber mi tutacaksın?”

“Ne yapacağım konusunda emin değilim.” Bu son zamanlardaki tek gerçektir.

“Sen ne düşünüyorsun?”

Gözleri yaşlanmış gibi baktı. “Bazen yavruların tek başlarına kalmaları daha iyidir.” dedi.

Casie bir anlığına Ty’ın söylediklerini sorgulamayı düşündü ama sonunda bundan vazgeçti. İki birlikte annenin ona bakmak için çok yıpranmış olduğuna karar verdiler ve anne ile tayı ayırdılar. Yavrular kapıya koşuyorlardı, benekli at kışneyip sığıyor ve dizlerini sert tahtaya vurup ahırın içindeki pis samanların içine geri düşüyordu.

Sıradaki herkes için en iyisinin bu olduğuna garanti veren Casie, süttten yeni kesilmişler ile sürünün geri kalanı arasında

* Amerika ve Asya’ya özgü dikenli tohumlara sahip otsu bitkilerin ortak adı.

boş bir aralık bırakarak yaşlı hayvanları ikinci bir kafese yerleştirdi. Ve sonra ahırın kuzey köşesinin sonunda sığırların yattığı tahta yerlere tahlıl boşaltıp tayları yalnız bıraktı.

“Annesini bile görmezse daha iyi olacak,” dedi Ty.

Casie ona baktı.

“Bu buzağılar için geçerli bir yöntem ama neyse,” diye ekledi Ty ve ok gibi bir bakış attı.

“Onu koyacak bir yerim yok.”

Ty omuz silkti. “Bence yaşayacak.”

Midesi karıştı. Karar vermeyi sevmezdi. Değişiklikleri sevmezdi ama hoşuna gitse de gitmese de hızla gerçekleşiyorlardı. “Grullo nasıl?”

Ty kaşlarını gözlerinin üzerine çekti ve Casie’nin bakışlarından kaçtı. “Nasıl bu kadar uzun süre geçirdiğini bilmiyorum.”

Belki de aynı şey Ty’nin kendisi için de geçerlidir, diye düşündü Casie ama bu fikrin aklından kayıp gitmesine izin verdi. Bazı şeylerin kayıp gitmesine izin vermekte oldukça başarılıydı. “O çoktan dizginlerini almış olmalı,” dedi Casie ve bakışlarını tedirgin sürüye doğru çevirdi. “Tümü eğitilmiş, iş ve yuva verilmiş olmalıydı. Ama...” Dikkatlice nefes aldı, neşeli olmaya çalışıyordu.

“Sanırım çok geç değil.”

Ty dikleşti ve bakışlarını ona çevirdi. Casie’nin tamamen çözümediği bir şeyler vardı. Ümit, korku ya da çaresizlik.

Bunlar herhangi birinin yapacağı tahminlerdi. “Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu Ty.

Casie biraz çaba sarf ederek sıırıttı. “Böyle dramatik olmanı beklemiyordum.”

“Dramatik değilim,” dedi, sesi alınmış gibi geliyordu. “Onları hayvanlara süremezsın.”

“Pekâlâ onlara hiçbir eğitim vermeden satabilme olasılığım sıfır.”

“Öyleyse onları neden vermiyorsun?”

“Kime?” diye sordu Casie ve onun öfkeli ifadesine bir kahkaha attı.

“Onlar buradalar ve benimler,” dedi. Puke’in arkasından plastik bir kovayı çekip bir adımda üzerinden atlayarak daha önce bir kez beyaza boyanmış yıkık dökük küçük binaya doğru yürüdü. Aslında, bir zamanlar tek odalı bir okul binası olarak hizmet vermişti. Bölgenin gençleri tarafından yıllar önce terk edilince başka bir amaçla kullanıldığı Lazy’e bırakılmıştı. Bu yüzden tavuk kümeslerinden biraz farklıydı. Uzun zaman önce, Carmichaeller üç yüz dönüm araziye sahipken inşa edilmişti. Aslında kiralık işçiler için bir işçi barakası olarak kullanılmıştı. Ama bazı şeyler değişmişti. Zaman akıp geçiyordu. Kovayı yarısına kadar yerdeki yemle doldurdu ve zihnini tekrar biraz önceki muhabbete döndürdü.

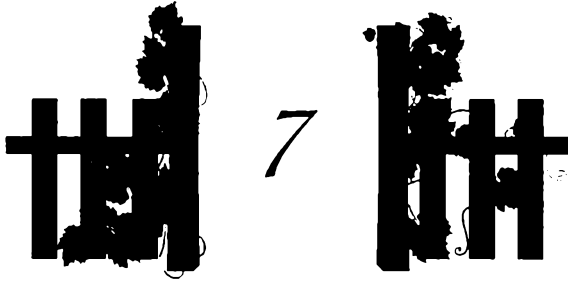
“Süremediğın bir at hakkında ne derler bilirsin.”

“Bırak onları, böylece kendini öldürmemiş olursun, ne dersin?” diye tahminde bulundu Tyler.

“Sürülmeyen bir toprak kadar değersizler. Ve hiç bir şey değersiz olmak istemez.”

“Pekâlâ bazı şeylerin seçim şansısı yoktur,” dedi Ty.

Caise onun gözlerine baktı, yüzünün ardındaki acıyı yakaladı ve başını salladı. “Burada kalman doğru değil,” dedi ve bunu kanıtlamak için yola koyuldu.

Pislik içindeki boz at diğerlerinden çok daha uysal bir hale dönüşmüştü. Kovanın içinde tıkırdayan tahılın kışkırtıcı sesinin farkına varır varmaz, Caise'ye kulaklarının arkasına yuları geçirmesine ve onu yeni boşalmış kafesin içindeki sağlam direğe bağlamasına izin verdi. Bunu başardıktan sonra onu birkaç dakikalığına taradılar. Ty'ın elinde bir kaşığı ve Casie'nin elinde bir ege vardı. İhmal edilmiş durumuna rağmen kaba tüylü kışlık kürkü ortaya çıkıyordu. Toz bulutları arasında onların etrafında dönüyordu, kısa bir süre sonra ona daha parlak bir görünüş verdiler. Ama kuyruğu... Casie ümitsizlik içinde ona baktı. İyi kesilmiş diz içi girişlerinden sonra kuyruğu biraz daha katı bir hale gelmişti ama bu şimdilik beklemek zorundaydı. Casie bugün ata binecekti. Sonuçta bir daha asla böyle bir girişim için gerekli olan cesaret ve çılgınlığı bir arada bulamazdı. Annesinin taslağını çizdiği oturağın tozunu alan Casie, semeri yavaşça beygirin sırtına yerleştirdi. At başını kaldırdı ve kulaklarını salladı ama gözleri sakindi ve sıçrayacak-

mış gibi gerilmiş ya da kambur bir halde değildi, normal bir şekilde dikiliyordu. Yularını bir dizginle değiştirmek önemsiz bir ayrıntıydı. Bu parçayı tıpkı sezonluk bir şov atı gibi kabul etmişti ama Casie hâlâ gergindi. Neden olmasın ki? Tamamen deli değildi. Belki de öyleydi.

“Bunu yapmak istediğine emin misin?” diye sordu Ty.

“Yapmak istemediğime eminim.”

“Öyleyse neden?”

Nefesini tutan Casie, boz atın yanına adımladı, ona doğru duran sargı demirini esnetti ve Ty’ın oldukça güzel bir soru sorduğunu fark etti.

Aslında, belki de beygiri gevşetebilir ve taze kurabiye ve bir fincan sıcak kahve eşliğinde bunu düşünebilirdi. Sonra tekrar... “Belki de riske girme zamanıdır,” dedi Casie.

“Seni öldürme ihtimali olmayan riskler alamaz mısın?” diye sordu Tyler.

“İkincisi,” diye söz verdi Casie ve dizginleri hayvanın ümitsizce dolanmış yelesinin tam üzerinde bir araya getirdi ve ağırlığını ihtiyatlı bir şekilde sargı demirinin üzerinde itti. Beygir mükemmel bir şekilde sakin duruyordu. Casie soluk verdi ve sonra sağ ayağını yere indirdi. “Haydi oğlum,” diye mırıldandı. “İşte benim oğlum,” Tyler boynunu büktü ve Casie’yi seyretti. Casie dikkatini bir sorun çıkacağına dair sinyal veren görünürdeki bu tek göze vermişti ama at sakin görünüyordu. En azından Casie’den daha sakindi.

“Belki de sana Tangles diye sesleniriz!” Yavaşça geriye yaslanırken ses tonu kulağa hoş geliyordu. Üçüncü denemeden

sonra da hiçbir ölümcül tepki vermeyince, Casie sağ bacağına dikkatlice eyerin arkasında salladı ve oldukça eskimiş semere yerleştirdi. Tangles yorulmuş bir kukla gibi başını eğdi. Varlığının özüne minnettar olan Casie nefesini tuttu ve bacaklarıyla onu nazıkçe sıkıştırdı. At normal yaşantısında her gün semer altındaymış gibi yavaş yavaş yürüdü ve Casie o ve yer arasında bir atın oluşuna heyecan duyarak sessizce hayret etti. Güzel hissediyordu. Eve dönüş gibi. Nefes almak gibi. Kıkırdama yaratacak beklenmedik bir mutluluk hissinden boğuluyordu, attan daha hızlı gitmesini istedi. Ve bu çok daha iyiydi. Yürüyüşü sağlamdı, yeri kaplıyordu ve şekerli krema kadar düzgündü. Bu bir şov atı yürüyüşü değildi, zayıf bir yürüyüş de değildi, ayak sürüyerek gidecekleri hiçbir yer yoktu. Uzun adımlarla hızlıca yürüyorlardı. Casie, Tyler'a doğru döndü, artık dizginleri o kadar iyi kontrol edemiyordu.

“Sanırım *bir* eğitimli atımız var gibi görünüyor,” diye başladı ama hemen sonra arkasında bir tıkırtı sesi duyuldu.

Jack havladı. Bir ışık parladı. Ve boz at patlayan bir volkan gibi havaya kalktı. Sırtı kamburlaştı, başını eğdi ve gökyüzüne doğru şaha kalktı. Casie semeri kavradı, yelesinden herhangi bir yerden tutunmaya çalıştı ama çoktan dengesini kaybetmişti, sağ elini gevşetti, bacakları telaşla vuruyordu.

Tangles'ın toynakları tıpkı bir kazık çakıcısı gibi yere vuruyordu. Bu etki Caise'yi iliklerine kadar titretti ama at havaya sıçrayıp, başı atın bacakları arasında, omurgası havada kavis çizerken onun üzerinde kalacak kadar dengesini buldu. Dünya, içinde patlayan binlerce duygu gibi bir renk cümbüşü içinde dönüyordu. Bir anlığına yıllardır ilk kez gerçekten yaşıyormuş gibi hissetti. Her bir gözeneği açılmış, her bir kulcal damarı atı-

yor gibiydi. Dişlerini zangırdatmaya yetecek kadar sert bir sar-sıntıyla sırt üstü yere inmeden önce havada parende attı.

“İyi misin?”

“Casie!”

“Özür dilerim.”

Her bir taraftan bombardımana uğrayan diyalog bölünmüş-tü. Birkaç saniye boyunca, ne kimlerin konuşmakta olduğunu ne de ne zaman vardıklarını ayırt edebildi ama dağınık bir an-dan sonra, üzerine doğru birinin eğilmekte olduğunu fark etti.

“Case!”

Şeytani bir şekilde yakışıklıydı. Bu beyninde çırpınan ilk dü-şünceydi. Yakışıklı, güçlü ve biraz vahşi gözlü. Fakat Richard Colton Dickenson her zaman tehlikeli bir şekilde çekiciydi. Casie’nin karton sütüne cırcır böcekleri, portakal suyuna tuz koyduğu zamanlarda bile. Dickenson, onun yaratıcılığını ateş-leyen risk alan küçük bir Adonis’di ve...

“Tanrı aşkına, Başkan Case, ne düşünüyordun?”

Dickenson’ın dırdırı kabul edilemez düşüncelerini sekteye uğrattı ve hızlıca dağıtmayı başardı. Casie oturmaya çalışıyordu.

“Dimdik uzan!” diye emretti Dickenson.

Bir şeyler onu sırtından yere itti ya da belki de hareketi ta-mamlayamamıştı. Pislik içinde bu kadar rahatça, sıcak ve yu-muşakça yatması şaşırtıcıydı.

“Sen burada ne yapıyorsun?” diye sordu Casie. Konuşması o kadar da kolay olmuyordu büyük bir olasılıkla kaburga ke-miklerinden birini kırmıştı. Ya da iki. Ya da yirmi. Bir insanda

kaç tane kaburga kemiği vardı? Eğer atların anatomisini doğru hatırlıyorsa, atlarda on sekiz çift vardı. Kaybolan zihniyle kaşlarını çatmıştı.

“*Ben* ne mi yapıyorum?” Dickenson’ın sesi rahatsız ediciydi. “Tanrı aşkına asıl *sen* ne yapıyordun?”

Casie belli belirsiz bir nefes aldı. Bu ona iyi hissettirmedi. Aslında, soluk borusuna canını acıtan iğneler saplanıyormuş gibi hissettirdi daha çok ama bacaklarını iyi hissediyordu, kolları acımıyordu ve başının hâlâ yerinde olduğuna bir nebze emindi.

“Atların sakat olduklarını söylemiştin.” Bir şeyler söylemek isterken çabuk ve anlaşılmaz bir şekilde konuştu. Casie’nin İngilizcede olduklarına dikkat etmediği ve daha önce hiç duymadığı bir dizi küfürlü kelimeydi muhtemelen bunlar.

“Ben, *benim* sakar olduğumu söylemiştim,” diye yakındı. “Atlardan birkaçına daha önce binildiğini söyledim. Hangileri olduklarını bile bilmiyorum.”

“Biri bu,” dedi Casie terk edilmiş boz ata doğru başını salladı. Otlamak için dışarı çıkarken Tyler kocaman açılmış gözleri ve solgun yüzüyle yanında duruyordu.

“En azından birkaç saniye.” Casie bakışlarını çocuğa çevirdi. “Hey, Ty,” dedi.

“Sen iyi misin?” Sesi sertti, vücudu sinirden gerilmişti.

“Elbette. İyiyim,” dedi ve sağ kalçasını biraz kaldırıp belinin altından bir taş parçasını itti. Şaşırtıcı bir şekilde rahatlıkla güldü. Tanrı aşkına, ne heyecan. “*Sen* nasılsın?”

Ty ona birkaç saniye baktı ve sonra suçlayan gözlerini Dickenson’a çevirdi.

“Bu atları onun üzerine hiç yıkmamalıydın,” dedi. “Onlarla yeteri kadar problemi var zaten.”

“Pekâlâ ben onlardan biriyle böyle bir aptallık yapacağını düşünmemiştim!” Dickenson bakışlarını tekrar Casie’ye çevirdi. “Onlardan birinin üzerine atlayacak kadar budala olduğunu hiç düşünmemiştim.”

“O budala değil!” Ty’ın sesinde ani bir tutku belirdi, öne doğru adım atarken gözlerinin içinde öfke vardı, yumruklarını sıkı.

“Hey. Hey!” Etrafındaki bu ani dalgalanmayla şaşırان Casie, tekrar oturmayı denedi. Başarmasına ramak kalmıştı, kaburga kemikleri çatırdadı ve ince sızıya kulak asmamaya çalıştı.

“Haydi ama tüm suçu onun üzerine yıkma...” Derin bir nefes daha aldı ve eğer gerçekten dikkatli olsaydı biraz oksijeni içine alabileceğini fark etti. Her şey yoluna giriyordu.

“Her şey yolunda. Ben iyiyim. At...” Çitlerin hizasında gergin gergin yürüyen boz ata baktı ve durdu. Renkli bir şapkası olan, çizgili tozluklu ve asker botlu bir kız çitlerin en uç köşesinde ayakta dikiliyordu. Jack onun yanındaydı, ön patileri en alttaki korkuluğa yaslamıştı, dilini neşeyle dışarı çıkarmıştı.

“Aman Tanrım!” dedi Casie ve ağrıyan yanına dikkatlice avuç içini bastırdı.

“Bu etkinlik için bilet filan mı sattınız?”

Ty ve Dickenson, ona bakıp birbirlerine kaşlarını çattılar ve sonra tekrar ona baktılar, yüzlerindeki benzer ifadeden açıkça şüphe okunuyordu.

“Kız,” dedi Casie, açıklamak zorunda kaldığı için sinirlenerek. “Bu kıızı kim çağırdı?” Hepsi etrafa bakındı, şüpheli kişiyi buldular ve karşılıklı sessizlik içinde birbirlerine baktılar.

“Ah,” dedi sonunda Tyler ve boğazını temizleyip ayağını biraz ileri attı. “Bu Em.”

Casie dikkatlice soluk verdi, tereddütle başını salladı ve bakışları tekrar Tangles’a çevirdi. Sonunda ona bakmayı kesmişti, dizginleri yerde sürükleniyordu ve gözlerinin beyazları ortaya çıkmıştı. Zavallı şey. Onu bu şekilde tuzağa düşürmemeliydi. Ona binmeden önce biraz nefes almasına izin vermeliydi. Belki de semerin altında biraz fazla tutmuştu onu. Ama bunun neresi komikti? Sırıtmamak için kendini tuttu, eğer tam da şu anda gülerse çocuklar onun sarsıldığını düşünebilirlerdi.

“Onun bir işe ihtiyacı var,” dedi Tyler.

Casie pişmanlık duyarak tekrar önündeki konuya döndü.

“Bu da nesi?”

“Emily.” dedi Tyler. “Bir işe ihtiyacı var. Ve gerçekten zekidir.”

“*Evet, öyledir,*” dedi Dickenson, Casie’ye doğru başını sallayarak.

Casie, Tyler’a odaklanarak Dickenson’ı görmezden geldi. “Atlarla baş edebilir mi?”

Yüzündeki ifade komik bir şekilde şüpheliydi. “Pek sanmıyorum.”

“Öyleyse ikiniz bir adam edersiniz,” dedi Dickenson.

“Sen tam bir aptalsın,” diye karşılık verdi Casie. Gaza gelince zihni daha kolay konuşuyordu ve biraz önce bir kasırğa estirmişti. Daha önceleri bir at öldürmeyi denemiş olabilirdi belki de.

“Lazy’i satmaya çalıştığını söylemiştin,” dedi Tyler. “Ben düşündüm ki belki de Em buraları temizlemede sana yardım edebilir. Gerçekten çok ucuza çalışır.”

Casie tekrar kıza baktı. Tam bir posta pulu boyutundaydı. “Buraya nasıl geldi?”

“Göründüğünden daha büyüktür. Araba sürecektir yaşta.”

Casie gözlerini kaçırdı. Kız bir elini Jack’in başına koymuştu ve kocaman gözleri ve yüzündeki endişeli ifadeyle onu izliyordu.

“Emin misin?”

“On sekiz yaşında.”

“Öyleyse kolej de olması gerekmiyor mu?”

“Babam insanlar ellerinin üzerine oturmaktan çok onları kullanarak bir şeyler öğrenir der.”

Casie burnundan soldu. “Evet, peki baban bir...”

“Hey, tamam!” diye araya girdi Dickenson. “Belki de birkaç dakika sakinleşmelisin, Case.”

Casie ağzını açtı.

“Sakin ol,” diye ısrar etti Dickenson, kaşlarını herkes de olan şapkasına doğru kaldırdı. “Otur şöyle.”

Casie, çocuğun yüzüne şöyle bir göz attı. Gözünün altındaki mor derisi yavaşça eriyen karın ışıltısının içinde daha da koyu görünüyordu. Dikkatlice nefes verdi, maalesef kendini bir anne gibi hissediyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordu.

Ty’ın yüzündeki ifade bir anlığına yumuşadı ama sonra yine kaşlarını çattı ve belini doğrulttu.

“Kendini atın sırtından atan sensin.”

“Öyle mi oldu?”

Gözünün köşesinden Dickenson'ın somurttuğunu görebiliyordu.

"Case..."

"Dalga geçiyorum. Nasıl olduğunu canlı canlı hatırlıyorum," dedi Casie ve iç çekti.

"Ayağa kalkmama yardım et."

"Bence bir ambulans çağırmalıyız." Nasıl olduysa kız Casie'nin solunda belirdi ve bir çocuğun kaplan kafesine gözlerini dikmesi gibi korkuluğun arasından dikkatlice ona baktı.

"Şehirde değiliz, Em," dedi Tyler. "Ambulansın buraya gelmesi yarım yüzyıl sürer."

"Kız haklı," dedi Dickenson, Casie'ye kaşlarını çatarak. "Omurgan hasar görmüş olabilir."

Casie bir anlığına ona baktı. "Ne tür bir ağrıya tahammül edebileceğimi çok iyi biliyorum, Dickey," dedi ve dişlerini gıcırdatarak doğrulmak için kendini çekmeye yardımcı olacak korkuluklardan birine tutundu. Dünya bir anda döndü ve sonra tekrar yerine geldi. Bir defa gözlerini kırptı. "Ambulansa gerek yok," diye ekledi ve sıkıca tutunarak kendini ayaklarının üzerine çekti. Dünyaya deli gibi dönüyordu ama Casie buna dayanabilmeyi başardı.

"Bu şekilde attan düşen Tulsalı bir arkadaşım var," dedi Dickenson. "Sağ bacağını kullanma yetisini kaybedince yabani atlara binmeyi bıraktı."

Casie'nin midesi sinirle çalkalandı ama ayağını çitlerin yakınına sürüdü.

"Korkağın tekiymiş," dedi ve sonra korkuluklar arasından dikkatlice eğilip geçerek azimle yavaş yavaş eve doğru yürüdü.

Dickenson, dört nala gidiyormuş gibi ona yetişti. “Tanrı aşkına neyin var senin?”

Casie ona baktı. Hatta bu canını acıttı. “Bir attan atladım sadece. Fark ettiğini sanıyordum.”

“Şu tuhaf tavrından bahsediyorum.” Tyler’ın onların hemen arkasındaki avluda kızla konuştuğu yere doğru başını salladı. “Gil Roberts’a geri zekâlı mı diyecektin?”

“Belki de.” Bu tuhaf değil miydi? Muhtemelen hayatı boyunca kimseye geri zekâlı dememişti. Geri zekâlılara bile. Ama kahretsin ki biraz önce lanet olası bir ata binmişti. Böyle lanet bir ata binen bir kız şimdi ve tekrar birine geri zekâlı diyebilirdi. “*Sence* gözünü kim morarttı?” diye sordu Casie ve varış noktasına odaklandı.

“Pekâlâ. Gil bir geri zekâlı. Ama otoritesini konuşturmadan çekinmeyen büyük bir geri zekâlı ve görünen o ki oğlu da bu özelliğini ondan almış.”

“Ne bekliyorsun, yani babası...” Casie, nihayet araba yolundaki traktörü fark edip aniden durdu. Dişlisinde yarım ton yuvarlak balya bekliyordu.

“Bu da ne?” diye sordu. Ona bakmadan bile Dickenson’ın çatık kaşlarını hissedebiliyordu.

“Ortalığı öyle darmadağın etmişsin ki balyaları fark edemedin değil mi?”

“Ortalığı darmadağın etmedim.” Belki. “Sen bana balya mı bıraktın?”

“*Benim* fikrim değildi; Toby onları satın alsan bile atların beslenmesi gerektiğini düşündü.”

Casie burnundan soldu, acıyla geri çekildi ve kararlı durdu. “Pekâlâ teşekkürler.”

“Ben yapmadım.”

“Öyleyse ona teşekkürler.” dedi Casie ve kararlı bir şekilde ileriye doğru yürüdü. Dickenson yine küftü ve eve doğru ardından onu takip etti. Casie kapı kolunu çevirdi ve sonra bakışlarını arkasına çevirdi. Arkasında telaş içinde üç kişi geliyordu, yüzlerinde değişen seviyelerde korku ve öfke vardı.

“Hey,” dedi Dickenson çocuklara dönerek. “Sen. Adın ne?”

“Emily.” Kız iri beyaz gözlerini ona doğru çevirdi.

“Evet. Emily, üst kata çık ve Başkan Case için sıcak bir banyo hazırla, bunu yapar mısın?”

“Tamam,” diye onayladı Em ve kapı aralığından sızıp aceleyle eve girdi.

Casie hızla geri adım atarak Em’e kaşlarını çattı. “Banyo yapmaya ihtiyacım yok.”

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordu Dickenson. “Kıçın pislikle içinde...”

“Laflarına dikkat et.”

Dickenson somurttu neredeyse karşı çıkacaktı ki başını salladı ve hareket etti. “İnan bana, banyoya ihtiyacın var.”

“Tyler,” dedi Casie. “Giriş katta çamaşır sepetinin içinde bir çift temiz gömlek ve pantolonum var. Bana onları getirebilir misin?”

Ayaklarını sürüyerek gitti, suçlu gibiydi, sanki onun kıcını attan düşüren o’ymuş gibiydi ama her şeye rağmen Casie kendini tuhaf bir şekilde neşeli hissediyordu.

“Sanırım vahşi at terbiyecisi bu konuda haklı...” dedi Ty ama Casie kaşlarını yere indirdi ve ona bir bakış attı. Ty, ciddi bir şekilde başını salladı.

“Peki, hanımefendi,” dedi ve geri dönerek aceleyle içeri girdi.

“Tanrı aşkına neyin var senin?” diye sordu Dickenson, Ty gözden kaybolunca.

Casie bir kakhaha atarak nefes aldı. “Sana sorununun ne olduğunu söyleyeceğim. Buzağılamak üzere olan yüzlerce sığırim, bunun iki katı kadar zehirli oklar gibi yavrulayan koyunlarım ve mucizevi bir şekilde sığır kafesimde beliren yarım düzine atım var. Ne yapmamı bekliyorsun?”

“Zeki olmanı bekliyorum. Senden...”

“Okula geri dönemezsem zeki olamam ve eğer harcıma ödeyemezsem okula geri dönemem ve eğer ... yapamazsam harcıma ödeyemem.”

“Tanrı aşkına, Case, birkaç sersem konuşmacıyı dinlemenin sana zekâ katacağını mı düşünüyorsun? Hayatının yarısını okulda geçirdin ve hâlâ böyle bir attan atlamaman gerektiğini öğrenecek kadar zeki değilsin. Biraz akışına bırak. Gerçekten yaralanabilirdin.”

“Hah! Bu kakhahadan çok bir hırıltı gibiydi. “Ve bu hayatını kazanan bir adamdan... *hayatını*...” Çamurlu ön parmağıyla göğsüne vurmak için ona doğru eğildi. “... vahşi hayvanları sürerek.” Ne? Kendini riske atabilen tek kişi olduğunu mu sanıyorsun? Şimdi ve sonrasında çılgın şeyler yapabilen tek kişi olduğunu mu sanıyorsun?”

Dickenson ağzını açtı ve sonra durdu, başını salladı. “*Sen* çilinginca bir şeyler mi yapmak istiyorsun?”

“Evet! Hayır.” Casie dudaklarını büzdü ve ne istediğini bilmediğinin farkına vardı. Ama bir şeyler istiyordu. Daha fazlasını istiyordu. “Ne gerekiyorsa yapacağım.” dedi.

Dickenson, birkaç saniye boyunca onu öylece sessizce izledi ve sonra, “Yapacağına bahse girerim.” dedi.

“Bu da ne demek şimdi?”

Dickenson başını salladı. “Çünkü nihayet kendi başına düşünme riskini aldın, bu tabii ki kendini ilk çukura atıp öldürmen anlamına gelmiyor. Biraz akışına...”

“Ben kendimi düşünüyorum.”

“Evet, öyle değil mi? Bu yüzden Lazy’i satmıyor musun? Böylece Bud kendi harcını ödemek zorunda kalmayacak öyle değil mi?”

“Sen neden bahsediyorsun? Bud...” Durdu, sert sert bakıyordu.

“Brad’le ilgili ne demek istiyorsun?”

“Adı her ne cehennemse. Ben sadece...” Durdu, derin bir nefes aldı. “Bak dinle, bu atları sürmek zorunda değilsin. Çocuk haklı. Onları seninle bırakmamalıydım. Ama sen alışkıntın...” Bakışlarını kaçırdı. “Sen ve Chip...” Casie’ye doğru dönerken çenesinde bir kas yerinden oynadı. “Rüzgâr saçlarını savururken ve bacaklarını şu beygire dolamışken tıpkı bir...” Dickenson nefesini verdi. “Sana kimse dokunamazmış gibiydi, Case.” Casie, Dickenson’ın bu saygılı ses tonuna şaşırdı ama sonra okuldayken öğle aralarında kaç kızla birlikte olduğunu hatırlayıp bir tokat gibi kendini gerçeğe döndürdü.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Sen, atlar ve bu şeyden bahsediyorum...” Sağlam kolunu sola doğru salladı. “Bu çiftlik. Burası senin doğuştan hakkın, Case. Onu tembel aşağılık bir herif için elden çıkarma.”

“Benim nişanlımdan bahsediyorsun.”

“*Nişanlın!*” diye kahkaha attı. “Hâlâ mı? Onu halletmen ne kadar sürecek...” Dickenson durdu. Dünya dingilemişti. Çocukların döndüğünü ve gözlerini açmış ve ciddi ifadelerle onları izlediğini anlaması birkaç dakikasını aldı.

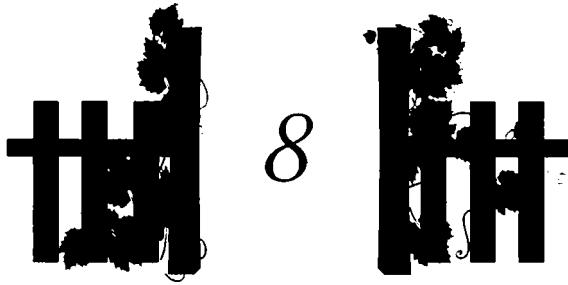
Önce kız toparlandı. “Banyo yapmak istemediğinize emin misiniz?” diye sordu. Sıradan ses tonu, hiçbir kan dökülmediği için minnettar olacak kadar çok savaşa tanıklık ettiğini söylüyordu.

“Eminim,” dedi Casie ve temiz kıyafetlerini Ty’den alarak, banyoya gitti.

Damarlarında akan adrenalin kendinden geçmemesini sağlıyordu. Birkaç dakika sonra oturma odasına adım atabildi. Oda nispeten temiz ve hâlâ düzenliydi.

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu Tyler.

“Mükemmelim,” dedi Casie, kapıdan çıkıp düve otağına doğru gitmekte olan Dickenson’a bakmadan.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Casie'nin neşesi de istemediği samimiyeti de yok oldu. Kendini evin içine sürükleyene kadar güneş batmıştı. Beli her adımda ağrıyor ve hâlâ normal bir şekilde nefes alamıyordu. Kapıyı açmak için iterken iç geçirdi, botlarını çıkardı ve sıkıntıyla mutfağa doğru topalladı.

“Merhaba.”

Casie tuzağa düşmüş bir tavuk gibi cıyakladı, sesin geldiği tarafa döndü ve kalçasını tuttu.

Çizgili tozluklarıyla orada duran kız bir adım geri attı ve gözlerini bir an bile kırpmadan kocaman açarak ona baktı.

“Tanrı aşkına!” diye bağırdı Casie, kalçası yerinden çıkmasın diye dikkatlice nefes aldı.

“Burada ne yapıyorsun?”

Em'in sağ burun deliğini süsleyen küçük altın bir hızma neredeyse buğday rengi tenine uyuyordu.

“Sizi korkutmak istemedim. Ben sadece endişelendim, bu yüzden de buradan bir yere ayrılmadım.” Bu kelimeleri eğildiği yerden biraz korkup ürkerek söylemişti.

“Seni tanıyor muyum?”

“Bu sabah tanışmıştık.” Casie’nin gözlerinin içine bakabilmek için biraz yana kaydı.

“Hatırlamıyor musunuz?”

“Elbette, hatırlıyorum. Ben sadece... Daha önce tanışmış mıydık? Uzun süredir ortalarda görünmeyen bir arkadaşımın ya da uzağa taşınmış bir kuzenimin kızı filan mısın?”

Kız, Casie’ye şüpheyle bakıyordu, savruk rastalı saçları sol koluna değiyordu. “Sanmıyorum.”

“Öyleyse neden hâlâ buradasın?” Pekâlâ görünen o ki yalnızca neşesi tamamen kaçmıştı. İstemediği samimiyetinin kırıntıları bayat kahve çekirdekleri gibi ardında kalmış görünüyordu.

“Size söyledim, sizin için endişelendim.” diye tekrar etti kız.

Babasının rahat sandalyesine bakan Casie ayaklarını sürüyerek o yöne doğru yürüdü.

“Pekâlâ ben iyiyim. Gerçekten,” dedi ama belki de aksak yürüyüşü bu kelimeleri imkânsız kılmıştı. “Lütfen evine dön.”

“Dinleyin...” diye başladı sonra ivedi bir sesle, “Size yardım edebilirim.” dedi.

“Ne?” Casie kendini pamukla doldurulmuş sandalyeye bıraktı ve adetâ cennetteymiş gibi hissederken inlememeye çalıştı.

“Bana para veremeyeceğinizi biliyorum ama sorun değil. Bedavaya çalışırım. Kendi yiyecek içeceğimi bile alırım.”

Casie, kızın sesindeki gizli çaresizliği fark etti. “Emily... Emily’di değil mi?” İnanılmaz derecede yorgundu ve vücudunda daha önce hiç dikkat etmediği yerleri bile ağrıyordu.

“Bunu teklif etmen gerçekten çok hoş. Ama buraya taşınmazsın.”

“Neden?”

“Pekâlâ bak çünkü...” Bu duruma uygun düzinelerce sebep olduğuna kuşkusu yoktu ama zihni bir anda içlerinden en muhtemel mazereti seçemeyecek kadar çok yorgundu. Yarısı düzgün bir şeyler söylemesi birkaç dakikasını aldı. “Peki ya diş fırçası?” dedi.

“Ne?”

Tamam, bu mazeretin yarısı bile düzgün değildi ama ona takılmıştı. Gözlerini belinin arkasındaki yastığın verdiği rahatlıkla biraz kapayarak “Diş temizliği,” dedi.

“Bu çok önemlidir ve yedek fırçam yok.”

“Siz ciddi misiniz?” Kızın yüzünde anlamsız bir ifade vardı.

“Evet.” diye ısrar etti. “Bir fırça alman gerek!”

“Sırt çantamda ihtiyacım olan her şey var.”

“Var mı?”

Em başını salladı. “Diş fırçası dâhil.”

Kahretsin. “Yine de, kendi yaşantını bırakamazsın. Okul ne olacak?”

“Geçen yıl mezun oldum.”

“Öyleyse, önünde kolej var. Tyler senin gerçekten zeki olduğunu söyledi.”

Tüm dudağı bir şeyden tahriş olmuş gibi döndü.

“Evet, harç paramı ödeyemeyeceğimi bilecek kadar zekiyim.”

Casie kaşlarını çatı. Bu tekrarlayan bir problemmiş gibi gözü-küyordu ama kızın sorunları içine sıkışıp kalmaya cüret etmedi. Kendisinin fazlasıyla sorunu vardı, şu an kalçasındaki zorlama hariç.

“Bak, burada yaşamak sana yardım etmeyecek,” dedi. “Borç ya da bir burs alabilirsin ya da bir... Bir nişanlı senin hayallerinin peşinden gitmen için kendininkilerden vazgeçmeye gönüllü olabilir.”

“Ne?”

Bu dürüstçe itiraf bir bomba oldu diye düşündü Casie ama hemen kendine geldi.

“Sana gelir getirecek bir iş bulmak zorundasın.”

“Sioux Falls’da bir işim vardı. Çok kazandırmıyordu ama birikim yapıyordum. Jumping Bean’de espresso uzmanıydım ve bu işte iyiydim de. Belki biraz...” Duraksadı, başını yana eğdi, belirsizce omuz silkti.

“Bazen biraz geveze olabiliyordum. Ama iyi bir çalışandım. İstedığınız kişiye sorun. Ike’e sorun.”

“Ike?”

“Patronum. Gitmeme izin vermek istemedi ama kız kardeşi Nebraska’dan geri döndü ve benim pozisyonumu ona verdi. Demek istiyorum ki onu suçlayamam. Tara, işletme okuluna gitmişti ve Ike ondan ve onunla ilgili her şeyden gerçekten gurur duyar. Ama her neyse...” Ağzından çıkan kelimelerin duraksamasına izin verdi ve omuz silkti. “Şimdi kira ödeyemem.”

“Ailenle yaşamıyor musun?”

Aceleyle öne doğru hareket eden Emily, eskimiş tabureyi sandalyenin önüne çekti.

“Ah, onlar yıllar önce ayrıldılar,” dedi ve Casie kızı tabureye oturmaya davet etmeyi görmezden gelip, kızı eşyalarını toplaması için göndermeyi düşündü. Bu fikir koltuk minderinin üzerinde rahatlayan ayağını mükemmel hissettirdi.

“Mezun olana dek annemle yaşadım. Hiçbir zaman yaşlanmamış gibi gözükten o yaşta bir kadın için oldukça havalıydı ama sonra Doug ile tanıştı ve onu durdurmak istemedim.”

Casie ilk olarak ne sorması gerektiğini bilmiyordu. “Doug da kim?” Kızın enerjisi tükenmişti.

“Annemin en büyük hatası. İyi biriydi. Biraz geri kafalıydı ama bir bankacıdan ne beklersiniz ki? Her neyse, Milwaukee’den bir iş teklifi adlı ve annemin de onunla birlikte gitmek istediğini biliyordum.”

“Ve annen seni...” Casie son zamanlardaki gereksiz patavatsızlığını hatırlayarak birileri gözyaşlarına boğulmadan önce kendini durdurdu. Kimin ilk önce hüngür hüngür ağlamaya başlayacağına bahse girmek istemiyordu. “Sen onunla gitmek istemedin mi?”

“*Milwaukee*’ye mi? Kim ister ki?”

“Cydesdale diye bir grup olduğuna inanıyorum,” diye başladı ama sonra “Boş ver, bak dinle Emily, sana yardım etmek isterdim. Gerçekten isterdim ama ben kendim de burada uzun süre kalmayacağım. Mümkün olduğunca kısa sürede Saint Paul’a geri döneceğim. Demek istediğim, ödemem gereken yılınla fatura var.”

“Bir doktorla nişanlı olduğumu sanıyordum.”

“Hangi doktor?”

“Bilmiyorum.” diye kaşlarını çatı. “Ty sadece bir şeyler söylemişti. Sen evlenmeyecek misin?”

“Evet, öyle ama o henüz bir stajyer doktor ve doktor maaşı almaya başlayana kadar benim kendi gelirim kazanmam gerek.”

“Yani onu sen okutuyorsun?”

Casie bunu kendi başlatmış olmasına rağmen bu konunun sürekli gündeme gelmesinden hoşlanmıyordu. “Elinden geldiğinde o da yardım edecek.”

“Öyle mi? Ne kadar sıklıkla mesela?”

“Tıp okulları kolay değildir ve o...” Duraksadı, mazeret ürettiğinin farkına vardı.

“Kısacası şehre geri dönmem gerek.”

“Biliyorum, sorun değil. Yani burada sonsuza dek kalmanızı beklemiyorum sizden. Ben bir beleşçi değilim. Sadece ayaklarımın üzerinde durmak için birkaç güne ihtiyacım var.”

Casie, üzerinde hafifleyen güçsüzlüğü hissedebiliyordu ve kendini sağduyu ve olgunlukla destekliyordu. “Üzgünüm, ama...”

“Güveçte ton balığı yapmıştım.”

“Ne?”

“Pekâlâ hiç ton balığımız yok. Ya da ona benzer bir şey ama acıkmış olmalısın diye düşündüm.” Karanlık gözlerinin ardında endişe belirdi. Herhangi bir keyiften yoksun bir halde ama bir o kadar hevesli ve genç duruyorlardı. “Seni çıldırtmak istemedim.”

“Çıldırmadım. Ben sadece...”

“İyi.” Nefesi kesilmiş gibiydi. “Senin için bir şeyler getireyim.”

“Hayır, Emily, ben yapabilirim.”

“Sen sadece orada otur. Hemen getireceğim,” dedi ve aceleyle mutfığa gitti.

“Ne kadar süredir oradasın?” diye sordu Casie sesini yükselterek ama buna gerek yoktu; kız sol elinde üzerinde buhar çıkan bir bardakla çoktan geri dönmüştü.

“Kahve içer misin?”

“Evet, ama...”

“Çünkü biraz daha yaptım. Üşümüş olabileceğini düşündüm ve bu yüzden biraz fedakârca olacak ama bir parça kafein almadan üç saati güçlkle geçirebilirim bu yüzden birkaç bardak daha yaptım. Umarım senin için sorun değildir.” dedi ve ona doğru bir bardak kahve uzattı.

“Teşekkürler.”

“Biraz sert olabilir,” dedi ve üzerine büyük gelen tişörtünün önünde ellerini birleştirdi.

Aynı zamanda ölümcül gibi de duruyor olabilir, diye düşündü Casie. Bir yudum aldı. İçinde sağlam bir elektrik şoku var gibiydi ama rahatlatıcı sıcaklığı kemiklerine kadar işlemişti. Mikrodalgadan gelen zil sesi, kızı yerinden kaldırdı.

“Hemen geliyorum,” dedi ve aceleyle mutfığa gitti.

Birkaç dakika sonra Casie'nin elinde bir çatal ve önünde bir tabak dolusu makarna vardı.

“Tadına bak,” diye ısrar etti Emily.

Casie tabaktan üç çatal dolusu makarna aldı. Ağzına götürürken makarnaların ortasından eriyen peynirler çıkıyordu. Sıcak ve

ne olduğunu tam olarak anlayamadığı yağlı mükemmel bir tadı vardı. Yine de makarna ile aklını çelmesine izin vermemeliydi. En azından çikolatalı kurabiyeler ya da buna benzer bir şey için dayanmalıyım diye düşündü Casie ve havaya kalkan çatalını durdurdu.

“Bak, dinle Emily,” diye başladı, “Anlıyorum...”

“Nasıl buldun?”

“Neyi?”

“Yemeği nasıl?”

“Harika.”

“Dolapta pek bir şeyin yoktu. Mantar yok ve sebzeler pörsümüş gibi görünüyordu. Hiç sarımsak bile bulamadım bu yüzden elinde olanları kullandım.”

“Teşekkürler, ama...”

“Ve bir de banyoyu temizledim.”

“Sen...” diye duraksadı Casie. “Gerçekten mi?”

“Bir sürü gazete vardı.”

Casie, neredeyse banyonun halinden utanamayacak kadar çok yorgundu.

“Clayton elinin altında okuyacak bir şeyler olmasını severdi.”

“*Başarılı Çiftçilik* dergisinin yetmiş üç sayısı.”

Zemin kattan ince bir ses duyuluyordu. Kuzular uyanmıştı. Casie gözlerinin kapanmasına engel olmaya çalıştı.

“Annem öldükten sonra işleri biraz boşlamıştı. Demek istiyorum ki...”

“Beşinci yaş günümde evde şömineyi yakmak bana düşmüştü.”

Casie birkaç dakikalığına kıza baktı sonra başını salladı.

“Üzgünüm. Ben...” diye söze başladı Casie ama Emily onu durdurdu.

“O biraz çıldırmıştı ama bu sorun değildi. Bak... Onu ya da herhangi bir şeyi yargılamıyorum.”

Söylenecek çok az şey varmış gibi görünüyordu. “Teşekkürler.” Aklına gelen en iyi şey buydu.

Emily başını salladı ve yüzündeki ifade tüm hilelerden uzak ve saftı.

“Kalmama izin ver,” dedi. “Yalnızca birkaç gün. Kuzuları da beslerim.”

“Kuzulardan haberin var mı?” diye sordu Casie ama tam da o sırada yavrular kurt gibi acıkarak melemeye başladılar.

“Bir sır olmaları gerektiğini bilmiyordum,” dedi Emily.

Kızın yüzündeki ciddi ifade Casie’yi güldürdü. Belki de aşırı derecede yorgundu. Belki de sarsılmıştı. Tanrı aşkına, belki de çıldırmıştı. “Emily...”

“Ty onlara nasıl bakacağımı gösterdi,” dedi. “Kafeslerini temizledik ve onlara yeni talaş koyduk.”

“Ben...”

“Bir gece,” dedi. “Bir gece izin ver ve sana daha sana önce yemediğin bir kahvaltı hazırlayayım.”

Casie kaşlarını çattı ama eksik malzemelerle yapılan güveç adetâ onu çağırıyordu.

“Bir gece, sonra gideceksin.” dedi.

Emily'nin gelişinin üçüncü günü son karda erimişti. Tangles'ın kestane rengi yelelerindeki kırıkları aldığından beri belinde adetâ büyülü bir etki olmuştu. Son hezimetten sonra bir daha semer vurulmamasına rağmen at yine de sakın görünüyordu. Casie, ona neyi yanlış yaptığını düşünmesi için zaman tanıdığını düşünmek istiyordu.

“Sırça otu salatası tarifi var mı?” Atın beklenmedik bir şekilde tepki vermesine karşı kendini güvenceye almak için Emily attan yeterince uzakta duruyordu. Görünen o ki atın binicisini tıpkı bir kitle imha silahı gibi havaya fırlatışı kızın üzerinde büyük bir etki yaratmıştı.

“Ne?” Casie ona doğru döndü. Bu kolay bir iş değildi. Kalçalarının destek almadan iyileşmesini ümit ediyordu ama bu biraz zaman alacaktı.

“Sırça otu.” dedi Emily. Bir zamanlar Kathy Carmichael’in ödüllü domateslerinin yetiştiği dağınıklığa bakıyormuş gibi göründü. “Onları konserve yapmamı mı yoksa yakmamı mı istersin?”

“Nasıl konserve yapacağını biliyor musun?”

Em ona döndü, yüzünde buruk bir ifade vardı. “Hayır.”

“Ah.” Casie başını salladı. Belki de Emily’nin müthiş alaycı tavrına alışmalıydı. “Bahçenin karmaşıklığını bana bu şekilde mi anlatmaya çalışıyorsun?”

“Tüm bu şeylerin altında bir bahçe olup olmadığından bile şüphe duyduğumu anlatmaya çalışıyorum...” diye başladı ama tam bu sırada dikkatini dağıtacak bir araba yola girdi. Elma şekerı renginde bir Cadillac.

Casie o tarafa doğru bakıp sızlandı.

“O da kim?” Em kaşlarını çatmıştı. Yüzündeki huysuz ifade onu genç inatçı bir tipe dönüştürüyordu.

“Rapid City’den bir emlakçı.”

“Ne istiyor?”

“Tahmin et,” dedi Casie ve iç çekip ilaçlarını almak için döndü. Bir dakika sonra Philip Jaegar arabasından dışarı adımını attı ve onlara milyon dolarlık gülüşünü attı.

“Tanrı korusun,” diyerek derin bir nefes aldı Emily, gözlerini tamamen satıcıya dikmişti. “Rapid City mi yoksa Mount Olympus mu dedin?”

“Aman Tanrım, Em, o senin baban olacak yaşta.”

“Yani?” diye sordu Em nefesini tutarak.

Casie ona bir bakış attı. “Sen otları çekmiyor muydun?”

“Otlar son on yıldır umurunda olmamış nasılsa.”

“On yıldır burada değildim,” diye başladı ama Jaegar çoktan yanına gelmiş ve elini uzatmıştı.

“Bayan Carmichael,” dedi. “Sizi tekrar görmek güzel.”

Bantlı eldivenlerinin tekini çıkardı ve her bir tırnağının arasındaki kirlere şöyle bir baktı ama parmakları hâlâ iyi durumdaydı. Samanlığa saklanmak için artık çok geçti. “Bu kadar kısa sürede geri geleceğinizi beklemiyordum.”

“Pekâlâ geçen sefer sizi şaşırttığımı biliyorum,” dedi. Gülüşü kendini geri planda tutan bir sırıtışa dönüşmüştü. “Bu yüzden düşünmen için sana birkaç gün vermek istedim ama çok değil, ne kadar çekici olduğumu unutma diye.”

Emily’e dostça göz kırptı, eli hâlâ havadaydı.

“Philip Jaegar,” dedi.

“Emily.” Sesi yumuşak ve sık sık kullandığı taviz vermeyen ses tonundan yoksundu.

Philip onu selamlayarak başını salladı ve arabasının yolcu koltuğundaki kız dışarı çıkarken Casie’ye geri döndü. “Kızımı getirmiş olmam umarım senin için sorun değildir.”

“Sophie...” Kızın olduğu yöne baktı. “Buraya gel tatlım.”

Henüz çok gençti, otuzlu yaşlarına daha çok zaman vardı. Uzun mısır püskülüne benzeyen saçlarına işini iyi yapan ellerde yapılan röflelerle renk katılmıştı. Canlı yakut gözlerinin karası apaçık ortadaydı.

“Sophie, bu sana bahsettiğim bayan, Cassandra Carmichael.”

“Tanıştığıma memnun oldum,” dedi Casie ve bir an aklından ona uzatmadan önce ellerini kirli tişörtüne silmeyi geçirdi.

Kız onun avuç içlerine baktı ama manikürlü parmak uçlarıyla bir anlığına onları tutarken hafifçe dudaklarını büzdü.

“Pekâlâ...” diye başladı, elini tiksindircesine çekerken.

“Yalnızca kovboyculukla mı uğraşıyorsunuz?”

Casie, Philip’e göz attı. “Pardon?”

“Şu boz at.” dedi kız, başını çitlere bağlı hayvana doğru sallayarak. “Onu tesadüfen mi buldunuz yoksa sadece yük yüklemek için mi kullanıyorsunuz?”

Casie gülümsedi, neredeyse sinirlenmek üzereydi. Hiçbir zaman kız gibi bir kız olmamıştı ama şu anda nasıl bir çeşit kız olduğunu bile düşünemiyordu. Aşırı feminen kadınlar onu her zaman rahatsız etmişti. Aslında, çoğu kadın onu rahatsız ederdi. Fakat bu, tüm erkeklerle de ahbap olduğu anlamına gelmiyordu. “Korkarım ki onu hiç sürmeyeceğim,” diye kabul etti.

“Soph atları sever, öyle değil mi tatlım?” dedi Philip ama sesinde onun gibi süper bir satıcının bile tamamen gizleyemediği bir gerginlik vardı.

Sophie onu görmezden geldi. “O çok zayıf,” dedi hâlâ Tangles’a bakıyordu.

“Öyle...” Casie yersiz bir özrü güçlkle bastırdı ama daha da zayıf grulloya görünürde olmadığı için minnettar olduğunu sessizce kabullendi.

“Ona kilo aldılmaya çalışıyorum.”

“Daha iyi beslenmeye ihtiyacı var.” Sophie’nin ses tonu bu durumdan hoşnut olmadığını belirtecek kadar sert, özür dilemekten ışık yılı kadar uzaktı.

“Ona ne tür besinler veriyorsun?”

Casie tam ağzını açmıştı ki Emily konuşmaya başladı.

“Onu henüz birkaç gün önce aldık.”

Kız, Emily’e doğru dönerken *biz* kelimesi Casie’yi teşekkür ve sürprizle karışık bir halde etkiledi. Bakışları şimşek gibi çarp-
tı, ikisi de zümrüt yeşili üzerine koyu kahve gözlere sahipti.

“Sen ve Cassandra kardeş misiniz, Emily?” diye sordu Jaegar.

“Hayır. Ben Bayan Carmichael’in çırağıyım,” dedi Emily, bakışlarını gevşek bir çokbilmişlikle Sophie’ninkilerden çekerken tek bir adım bile geri atmadı. Görünen o ki, Philip Jaegar’ın bakışlarının sebep olduğu başlangıçtaki kuşku ortadan kaybolmuştu.

“Çırak mı?” diye sordu Jaegar, bakışları Casie ve Emily arasında gidip gelirken.

“Evet.” Eskimiş asker botları içinde dimdik, rahat ve dişlerini sıkarak kendinden emin duruyordu.

“Bana organik tarım ve hayvancılığı öğretiyor.”

Jaegar başını salladı, görünen o ki biriyle tanıştığında alaycılık konusunda iyi birini tanımakta başarısız kalıyordu.

“Pekâlâ...” dedi tekrar Casie’ye dönerek. “Umarım sebepsiz yere kendini yormuyorsundur. Saint Paul’a geri dönmek istediğini biliyorum ve daha önce makul bir fiyata sana bir müşteri bulabileceğimi söylemiştim.”

“Söylediğini biliyorum.” dedi ve ruhunun yine o kahrolası belirsizliğini hissetti. “Ben sadece...” Güneş ışığında pinekle-yen atlara baktı sonra onları geçip beyaz yüzlü bir buzağının uykulu annesine doğru koşarak üzerinde daire çizdiği meralara baktı. “Satmayı düşünmeden önce henüz doğurmamış inekle-rin buzağılamasını beklemem gerek.”

“Pekâlâ birkaç hafta bekleyebilirim,” dedi ve bir gülüş attı.

“Sonra da kuzuların doğurma vakti,” diye ekledi.

“Ne kadar hayvanın var?”

“İki yüz, bir eksik ya da bir fazla.”

Jaegar, alçak sesle bir ıslık çaldı. “Onları şu an satmak iste-mediğine ve kendine saklamak istediğine eminsin.”

“Peki ya atlar?” diye sordu kızı.

Arkasında duran kızına doğru döndüler.

“İşe yaramaz gibi gözüküyorlar,” dedi.

“Sophie!” diye bağırdı Jaegar. Yüzü kızarmıştı, tüm vücudu sinirden gerilmişti. “Hemen bayan Carmichael’den özür dile.”

Kız oldukça durgun ve hareketsiz duruyordu. Duruşunda ya da yüzündeki ifadede özre dair tek bir zerre dahi yoktu. “Atla-rınıza nasıl bakacağınızı bilmediğiniz için özür dilerim,” dedi ve pahalı topuklu ayakkabılarının üzerinde dönerek arabaya doğru yürüdü. Bir dakika içinde kayıtsızlıkla yerine oturmuştu.

“Üzgünüm.” Jaegar, bakışlarını nadir çattığı kaşlarıyla Cadillac’tan çekti. “Boşanma hepimiz için zor oldu. Sanırım onunla başa çıkamıyorum. Küçük bir kızken o kadar yakındık ki. Oyunlar oynardık... Pekâlâ...” Derin bir nefes aldı, utan-mış görünüyordu.

“Çiftliği satışa koymak için hazır olduğunda beni arayacağına söz verirken seni rahat bırakacağım.”

“Pekâlâ,” dedi Casie.

Jaegar başını salladı. Ve sonra yolcu koltuğunda işkence dolu bakışlar atan kızına bakarak arabasına doğru yürüdü. Bir dakika içinde gözden kayboldular.

“Benim çırağım mı?” dedi Casie, Cadillac yavaşça bahçeden süzülürken.

Çakıllı yola dönen Jaegarlar’ı izlerken Emily kaşlarını çatı. “Senin kemerinin tokası olduğumu da söyleyebilirdim ve inan bunun farkına varmazdı.”

“Sen neden bahsediyorsun?” Casie, baş belası sırtısındaki ifadenin ne olduğunu çözmeye çalışarak ona baktı.

“Senin için öylesine yanıp tutuşuyor ki beni duyguları olan bir varlık olarak fark etmedi bile.”

Casie homurdandı. “Bence sen güneşin altında çok kaldın. Kızarmış gibisin.”

Kızın alnındaki ateşi ölçermiş gibi ona doğru uzandı ama gerçeği söylemek gerekirse hiç ateşi yoktu.

“Belki de içeri girip şu yanılısmaların geçene dek uzansan iyi olacak.”

“Ah, lütfen.” Alay ediyordu, Casie’nin elini yana iterek, “Fark etmemiş gibi davranma. Sana öylesine yazdı ki neredeyse göz bebekleri erimeye başlayacaktı.”

“Sen çıldırmışsın,” dedi Casie ama bu fikir karın boşluğunu karıncalandırdı. En son ne zaman böyle hissetmişti?

“Bu arada ben iyiyim,” dedi Emily. Sesi muzipçe cınladı ve belki de Casie’nin yüzüne bakınca bir parça kıskançlık hissetti. “Sen arzudan kızarana kadar sana zevk vermek istiyor.”

“Senin neyin var?” diye sordu Casie.

“O seni erkekçe bir tavırla istiyor.”

“Sen rahatsızsın.”

“Seninle uzun, sarışın bebekler yapmak istiyor ve...”

“Sen çıldırmışsın. Sadece...” Casie, yirmi sekiz yaşındaki bir kadının olması gerektiğinden çok daha fazla heyecanlandığını biliyordu. “Sadece kapa çeneni ve organik bahçene dön!” diye emretti. O gece Casie güçlkle eve yürüyene dek hava oldukça kararmıştı. Erkenden yatmayı umuyordu ama kafeslerinde kapalı iki boğa dostça bir kavgaya tutuşmuş ve soğukkanlılıkla tahta kapıya doğru yönelmişlerdi. Casie, onları inleyip düve çitlerine doğru salyalarını akıtırken buldu. Onları tekrar kafese sokmak Casie ve Jack’in yirmi dakikasını, kapıyı tamir etmek ise çok daha uzun zaman aldı. Ve tüm bunlar günün en kolay işleriydi. Casie, botlarını çıkardı ve mutfığa doğru yöneldi ama tam yarı yolda Emily onu yakaladı.

“Vay canına!” dedi Emily, gözlerini bir aşağı bir yukarı devirerek ona baktı. Elleri belindeydi. Sol eliyle tahta bir karıştırma kaşığı kavramıştı. “Bunu gerçek anlamda söylemiştim. Nasıl bu kadar kirlendin?”

Casie iç geçirdi. “Yirmi altı numara yavrularken sıkıntı yaşıyordu. Üç boynuzlu çamura batmıştı. Bunların ikisi de benim hijyenimle pek ilgileniyor gibi gözüküyordu.”

“Üç boynuzlu?”

“Uzun hikâye,” dedi Casie. Akşam yemeğinden sonra sana bunu anlatırım eğer...” diye başladı, karıştırmaya kaşığının görüntüsü onu umutlandırmıştı ama sözleri bir motor sesiyle kesildi. İç çekti ve pencereden dışarı baktı. “Bu da ne şimdi?”

“Evet, âdeta dev elektrik santrali burada gibi,” dedi Emily. “Son üç gündür gördüğüm ikinci araba. Bu emlakçı çocuk değil mi?”

Casie pantolonunun üzerinde kuruyan çamura baktı sonra da panikle gece yarısı gelen misafirine baktı. “Haydi evde değilmiş gibi yapalım,” diye fısıldadı.

“Sen neden bahsediyorsun? Adam kesinlikle senin için yanıp tutuşuyor. Hem, bizi camdan görebilir,” dedi ve el salladı.

“İstemiyorum...” diye başladı Casie ama Emily çoktan kapıyı açmıştı.

Otuz saniyeden daha kısa bir süre içinde Philip Jaegar içeri adımını atmıştı.

“Seni bu kadar kısa süre içinde tekrar rahatsız ettiğim içim üzgünüm,” dedi.

“Sorun değil.” Emily’in tüm yılışık tavrı bir kez daha kayboldu. “İçeri gelmeyecek misin?”

“Sizin için bir şey yapabilir miyim, Bay Jaegar?” dedi Casie.

“Pekâlâ... Doğruyu söylemek gerekirse, benim sizin için yapabileceğim bir şey olduğunu düşünüyorum.”

Casie, Emily’e bakmaktan kaçındı ve erkekçe tavra dair aklına gelen imgeleri görmezden gelmeye çalıştı. Bradley, o apartman dairesinde iyidir, çok fazla rahatsız edilmediği sürece.

“Ah!” dedi Casie.

“Bak dinle, maddi durumun nasıl bilmiyorum ve bunu bilmeme gerek yok,” dedi Jaegar. “Ama olabileceğin kadar heyecanlı olmadığın izlenimini edindim.”

Casie oldukça heyecanlı hissediyordu ama yanaklarındaki sıcaklığı görmezden geldi.

“Zor zamanlar, Bay Jaegar.”

“Phil diyin, lütfen.” diye düzeltti. “Ve bu sebeple buraya geldim.” Casie kaşlarını ona doğru kaldırdı.

“İşleri kolaylaştırmak için.”

“Daha önce de söylediğim gibi, buzağılar doğana kadar bir karar veremem ve bu...”

“Biliyorum ve seni acele ettirmek istemiyorum. Bunu gerçekten istemem.”

“Öyleyse...”

Jaegar yatıştırıcı bir şekilde elini uzattı, ağzını açtı ve sonra durdu, başını biraz yana eğdi. “Taze ekmek kokusu mu alıyorum?” diye sordu, gözleri biraz kısıldı.

“Ben almıyorum...” diye başladı Casie ama Emily çoktan konuşmaya başlamıştı.

“Yeni bir tarif deniyorum. Yulaf ezmeli biberiye topları.”

“Gerçekten mi?” Kraliçeyle akşam yemeği yiyeceğini öğrense bu kadar heyecanlı görünemezdi.

“Ev yapımı ekmek mi? Annem yöredeki en iyi çay toplarını yapardı.”

“Neden akşam yemeğine kalmıyorsun?” diye sordu Emily ve sesi aslında kalacağını biliyormuş gibi tuhaf çıktı.

Casie, bu fikri düşününce dişlerini gıcırdattı ve sonra Jaegar ona doğru dönerken ruhsuz bir şekilde gülümsedi.

“Size yük olmayacağıma emin misiniz?”

Öyle olduğuna emindi.

Tıpkı yeni güdülerini olan bir şehir düşkününü kadar tükenmişti ve ev, o kadar da arkadaşça durmuyordu ama en azından Emily mutfakı temizlemek için birkaç girişimde bulunmuştu.

“Tabii ki hayır,” dedi Emily. “Haydi içeri gel. Bayan Carmichael temizlenirken sende yaptıklarımın tadına bakabilirsin.”

“Sorun olmadığına emin misiniz?” diye sordu Casie’ye dönerek.

“Elbette hayır,” dedi ve sabah ilk iş Emily’i bu evden göndermesi gerektiğini kendine hatırlattı. Çoraplı ayaklarını masanın altına itene dek kendini değişik hissetti. Sığır eti güveci, bal kadar kalındı ve fırından yeni çıkmış küçük topların üzerinde eriyen tereyağı onu kendinden geçirmeye yetecek kadar baştan çıkarıcıydı. Daimi satıcı Jaegar bile yemek yerlerken sessizdi. Ve çok fazla yedi.

“Bu son topu istemediğine emin misin?” diye sordu Emily’e dönerken.

“Neredeyse hiçbir şey yemedin.”

“Hayır. Lütfen yiyin.” dedi. Midem bu gece biraz kötü. Lütfen, buyrun.”

İki kez söylemek zorunda kalmadılar. Jaegar, nihayet memnun bir halde iç çekti ve masadan kalktı.

“Bu, annemin mutfağı dışında yediğim en iyi yemektir.” dedi.

“Bayan Carmichael bana çok şey öğretti,” dedi Emily, tam bu sırada bayan Carmichael’i öksürük tuttu.

Emily onu görmezden geldi. “Ama son zamanlarda hayvanlarla gerçekten o kadar meşgul ki onun bazı tariflerine eklemeler yapıyorum.”

Jaeger, altın sarısı saçlı kafasını salladı ve Casie cesurca öksürmesini bastırmaya çalışırken ona baktı. “Sonsuz yetenekleri olan bir kadınsın.”

“Ben...” diye başladı, Jaeger’ın aklından geçen saçma duyguları yalanlamaya tamamen hazırды ama Emily araya girdi.

“Mekanik atları da sürebilir.” dedi.

“O da ne?”

“Onu atın üstünde görmelisin,” dedi Emily. “O bir harika.”

Casie tam konuşmaya başlamıştı ki Emily onun lafının üzerine konuştu.

“O çok alçak gönüllüdür,” dedi ve küçük bir kamera alıp birkaç butona basıp Philip’e uzattı.

Sonsuza dek süreceğe benzeyen bir şaşkınlıkla gözlerini kocaman açarak dar ekrana baktı.

Casie bakışlarını Emily’e doğrulttu ama kız sadece keyifli bir şekilde gülümsüyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Jaeger hâlâ şaşırarak. “Bu, sabah kaşaladığı at mı?”

“Kesinlikle,” dedi Emily. “Tam onun sırtından atladı. Şimdi tam bir kedi gibi evcil.”

“Neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Casie.

Jaeger, kamerayı uzattı. Ekran canlı renklerle olay anını gösteriyordu. Ama bu görüntü onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Yüzü dehşete benzer bir ifadeyle parlıyordu ama neredeyse heyecanlı gözüküyordu. Normalde koyu sarı olan saçları dans eden her bir lülesinde batan güneşin limon sarısı ışıltısını almıştı ve bacakları atı dahada yukarı dehliyormuşçasına genişçe açılmıştı.

“Bu gerçekten sen misin?” diye sordu Jaeger.

“Evet...” diye başladı Casie, kameraya atı tehlikeli bir şekilde çıldırttığı ilk ana götürmesi için tıklamanın mümkün olduğu fikriyle biraz afalladı.

“Evet. O benim, fakat korkarım ki Emily abartıyor.” Bu fotoğraf çekildikten yarım saniye sonra gün batımında koşan atla beraber çamurun içine uzandım. O andan beri Quasimodo gibi yürüyorum.”

“Ama bu onu asla durdurmadı,” dedi Emily. Casie onun olduğu yöne doğru kaşlarını çattı.

Emily, tıpkı haylaz bir çocuk gibi sıırttı. “Bundan yakınmadı bile. İnekleri kontrol etmek için meraya giderken onu durdurdum ve onu saatlerce görmedim.”

“Gerçekten mi?”

“O tıpkı June Cleaver ve John Wayne gibi, ikisinin bir olmuş hali âdeta.”

“June Cleaver mı?” dedi Casie.

Emily sıırttı. “Retro televizyonumu severim.”

“Aslında...” diye başladı Jaegar ve aniden biraz gerildi. Biraz asabi duruyordu.

“Buraya gelmemin sebebi tam da buydu.”

Her ikisi de uyum içinde ona döndüler.

“Beav’ın annesiyle ilgili bir şey mi biliyorsun?” diye sordu Emily.

“Hayır.” Jaegar sırtıttı ve ellerini ovuşturdu. “Ben... Pekâlâ kızım la tanıştınız.” Akıllarına gelenleri düşünerek bir anlığına ona baktılar.

“Sophie,” dedi sonunda Emily duygusuzca.

Em savaşı diplomasiyle kaybederse diye, “Kızın çok hoş biri,” dedi çabucak Casie.

“Evet. Evet, oldukça etkileyici öyle değil mi? Ve tatlı. Yani demek istiyorum ki... Biraz şey olduğunu biliyorum... Pekâlâ biraz şey görünebilir... Kısa ama gerçekten atları sever ve bu hayvanı yeni edindiğini fark etmedi.”

Ona bakmayı sürdürdüler. İkisi de yüksek topukları üzerindeki Sophie ile tanışmışlardı.

“O iyi bir çocuk,” dedi Jaegar, gözlerini birinden diğerine kaçırdı. “Ve zeki. Ama boşanmadan beri...” Başını salladı. “Korkarım ki benim evimde canı sıkılıyor.”

Oda bir anda sessizleşti. Casie, Emily bir şey yapmadan bu boşluğu doldurmak için mücadele etti.

“Seninle mi yaşıyor?”

“Haziran’a kadar gelmemesi gerekiyordu ama annesi...”

Bu kelimeyi dikkatlice kullanmıştı. Belki de hâlâ acısı sürüyordu.

“İşi için Avrupa’ya gitme şansı yakaladı. Ben de bu yüzden Soph’u birkaç ay önce alma fırsatı yakaladım.”

Daha büyük bir sessizlik oldu. Casie, bu kez doldurmayı denemedi bile.

“O mükemmel bir kızdır,” dedi Jaegar apar topar. “Ama bu...” Duraksadı ve sonra başını salladı. “Amber’e alışmak onun için zor oldu.”

“Amber?” dedi Casie, ismin tanıdık geldiğini düşünüyordu.

“Kız arkadaşı.” Emily’in ses tonu kesindi, gözleri bundan ölümüne emindi.

Casie, şaşkınlık içinde ona baktı.

“Bu doğru mu?” diye sordu ifadesizce.

“Şey...” Jager gülümsedi. “Aslında nişanlım,” diye düzeltti ve iç geçirdi. “Bu yüzden geriye dönüp durdum.”

“Anlamadım.”

“Bizden Sophie’yi almamızı istiyor,” dedi Emily.

Casie, tamamen sakince oturuyordu. Kelimeleri sindirmeyi bekliyordu ama olmadı.

“Dinleyin...” diye kahkaha attı Jaeger. “Onu evlatlık edin filan demiyorum. Ama benim dairemde yapacak hiçbir şeyi yok. Ve sen, atların çocuklar için iyi olduğunu söyledin. O hayvanları sever böylelikle sana yardımcı olabilir.”

“Bana hangi konuda yardım...”

“Atları idare etmende ya da ne yaparsan. Bir tür pansiyoner gibi yani.”

“İdare etmek...”

“Demek istiyorum ki... Bak dinle...” Hızını yavaşlattı. “Ben müthiş bir insan sarrafıyım, Cassandra. Ve sen...” Başını salladı, hâlâ ona bakıyordu. “Sen ona iyi geleceksin. Ve bu durum çok uzun sürmeyecek. Yalnızca birkaç hafta.”

“Biraz...” diye başladı Casie ama tam bu sırada Emily araya girdi.

“Onun bir anne figürüne ihtiyacı var.”

Casie göz kırptı ve yavaşça kıza doğru döndü. “Ben bir anne değilim.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sırıttı Jaegar. “Kendine bir bak, tıpkı Toprak Ana gibisin.” Organik bahçeler, atlar, yavru hayvanlar. Ona çok şey öğretebilirsin.”

Bu adam kesinlikle hayal dünyasında yaşıyordu. Casie ağzını açtı, belki ona bir şeyler anlatabilirdi. Gösterdiği fazla samimiyeğin üstesinden tamamen gelmemiş olduğu kuvvede muhtemeldi.

“Amber harika biri, demek istiyorum.” diye aceleyle ekledi. “Beni yanlış anlama. Ama o çok genç. Yani...” Bir kahkaha attı. “Elbette beşik sallıyorum demiyorum ama şey belki de deneyimsiz demek daha doğru olur.” Birkaç saniye düşündü. “Hayatta... Her neyse, iyilik istemiyorum tam olarak.” Biraz üzülmüş ve çaresiz gibi duruyordu ve bu hali Casie’nin, Sophie’nin genç, deneyimsiz Amber’a *tam olarak* ne yaptığını merak etmesine sebep oldu.

“Elbette bunun karşılığını sana veririm.”

Casie, sessizce oturdu ve sonra, “Bana inandığınız için gerçekten teşekkür ediyorum, bay Jaegar ama...”

“Bilmiyorum,” dedi Emily, son kelimeler seslice düşüncelere dalmış gibi çıkmıştı ağzından.

“Bizim Kadın Kovboy Kampımız oldukça pahalıdır.”

“Ne?” diye sordu Philip.

“Ne?” diye sordu aynı anda Casie.

“Kadın Kovboy Kampı,” diye yanıtladı Emily, Casie’yi görmezden gelip tüm dikkatini Jaegar’a verirken tıpkı bir papaz kadar ciddiydi. “Planlarımızı duymuş olmalısın diye düşünüyorum. Lazy bir tür pansiyon çiftliği olacak, bir tür binici yetiştirme merkezi. Bu kadınlar için bir program, hayatlarını zenginleştirmeleri için bir şey.” Gözlerini kısıtı ve masanın üzerinde tek elini yumruk yaptı. “Onlara gerekli kabiliyetleri kazandırmak, onları toplumun değerli birer üyesi haline getirecek. Bir kadın için bir atla baş etmeyi öğrenmenin nasıl bir güç olduğunu anlamak müthiş bir şey.”

“Sen...” diye başladı Casie ama Emily yine müdahale etti.

“Elbette henüz oluşum aşamasında. Ve kızın bizim ilk pansiyonerimiz olacak, size severek indirim yaparız.”

“Biliyordum!” dedi Jaegar, bakışlarını Casie’den Emily’e doğru geçirirken.

“Mekânı satmak için bu kadar kararsız kalınca aklında bir şeyler olduğunu anlamıştım, kabul etmeliyim ki, bu işte çok başarılı olacaksın.”

“Bay Jaegar...”

“Çok memnun oldum.”

“Bay Jaegar...”

“Bu sadece...”

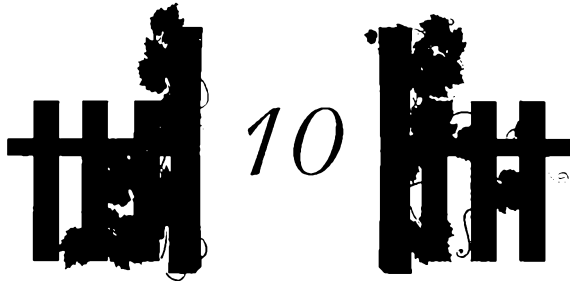
“Haftada iki yüz dolar,” dedi Emily.”

“İki...” Göz kırptı, belki biraz zayıf bir kırpmaydı. “Bu fiyat biraz yüksek gibi.”

“Bay Jaegar,” dedi Emily. Tek bir çizgi dahi olmayan yüzündeki sert ifade öğretmen tavrına benziyordu. “Bayan Carmichael’in genç ve hassas bir kıza vereceği bu tür bir eğitim için fiyat biçemezsiniz.”

Jaeger bir kez göz kırptı, Casie’ye baktı ve sonra Emily’e dönüp tekrar göz kırptı. “Haklısın,” dedi ve başını salladı.

“Kesinlikle haklısın. Teklifi kendiniz belirleyin.”

Philip'in ardından kapıyı sıkıca kapatırken "Uğradığınız için çok teşekkürler." diye gülümsedi Emily ve tekrar mutfağa döndü.

Ama Casie yolunu kesti. Öfke, kafa karışıklığı ve şok bir araya gelip duygularında çarpıcı bir etki yaratmıştı. Gergin bir beklentiyle kıza gözlerini dikti.

"Ne?" diye sordu Emily.

"Ne? Ne!" Duyguları Casie'nin iyice bölünmüş sisteminin içine baraj gibi dökülüyordu. Ayrılmakta olan misafirlerine ciddi bir şekilde el salladı. "Tüm bu olanlar da neydi?"

Emily, tamamen aptallaşmış gibi göz kırptı. "Ne demek istiyorsun? Bu harika bir şey. İlk müşterimiz hazır."

"İlk..."

"Ama biliyorsun..." Kız onu ezip geçti ve bu çiftlikte geçen herhangi bir günmüş gibi çalışkan bir şekilde masayı temizle-

meye koyuldu. “Onları muhtemelen müşteri olarak adlandırmamalıyız. *Misafirler* daha teknolojik bir terim. Kullandığımız terminoloji konusunda çok hassas olmalıyız. Müşteri servisi neredeyse...”

“Aklını mı kaçırdın sen?” diye sordu Casie. Ama Emily’nin birden ayağı yerden kayan ve kaçıklık uçurumuna düşen tek kişi olmadığına emindi. Kendini aklını kaçırmış bir yıllık yavru kadar çılgın hissediyordu. “*Lazy büyük* bir çiftlik değil.”

“Büyük bir çiftlik!” Emily ona döndü, gözlerini açmıştı, her iki elinde de kirli tabaklar vardı.

“Elbette değil. Burası genç bayanları desteklemek için tasarlanmış bir binici merkezi.”

“Binici...” Casie durdu ve başını salladı.

“Sen neden bahsediyorsun? *Sen* kimsin?”

“Ben Emily Kane,” dedi. Casie’nin olduğu yöne alaycı bir bakış atarak aceleyle kirli tabaklardan birini diğerinin üzerine koydu ve onunla ilk kez tanışıyormuş gibi elini ona uzattı.

“*Lazy Windmill*’in yardımcı kovboyu, *Lazy Windmill*...”

Durdu, gözlerini kaçırdı ve derin düşüncelere dalmış gibi yüzünü kırıştırdı.

“Sakatlandığım yer mi? Hayır. Yaralandığım? Hayır!” dedi ve sonra bir mum yaktı. “*Yaralı* ruhların iyileşmeye geldiği yer ve...”

“Gitmen gerek,” dedi Casie. Sesi yıpranmıştı ve çok uzaktan geliyordu.

Emily elini indirdi, kahverengi yüzü birden soldu. “Ne?”

Casie onun elini sıktı. “Bu işe yaramıyor.”

“Bak dinle...” Kızın gözleri panikle doldu. İleri doğru hareket etti ama Casie bir adım geri attı, kendini bu kadar fazla delilikten fiziksel olarak uzak tutmaya çalışıyordu. “Seni üzmem istemedim. Ben sadece düşündüm ki...”

“Ne?” diye sordu Casie, sesi beklenmedik bir şekilde artıyordu. “Hayatımı çalıp kaçabileceğini mi? Bana neyin doğru olduğunu söyleyebileceğini mi?”

Emily başını kaldırdı, yüzünde endişe ve belirsizlik dolu bir ifade vardı. “Ne?”

Casie gözlerini kapadı. Delilik tıpkı bir semazen gibi etrafında dönüyordu ve bu Em’in suçu değildi. Biliyordu. Ama suç tam olarak nereden geliyordu? “Hiçbir şey. Üzgünüm.” Başını salladı. “Bu sadece, bu...” Elini salladı. “Bu işe yaramıyor. Kalacak başka bir yer bulmalısın...”

“Hayır! Hayır!” dedi Emily ve masanın üzerindeki tabakları aceleyle öne doğru koyarak şangırdattı.

“Ben düşünmüştüm ki biz... *senin* belki biraz fazladan nakite ihtiyacın vardır ve burada olduğun sürece, çocuklarla çok iyi anlaşıyorsun ve Sophie’nin gerçekten yardıma ihtiyacı var ve...”

“Çocuklarla aram iyi değil. Sana çocuklarla iyi geçindiğimi düşündüren de ne?”

Emily, Casie’nin kollarını kavramak için ona uzandı. “Çünkü sen her şeyde iyisin Case.”

Kelimeler ağzından o kadar saygılı bir içtenlikle çıktı ki Casie birkaç saniyeliğine tek kelime edemedi ama hemen toparlandı.

“Sana yardım edebilmeyi dilerdim,” dedi ve başını salladı, kızın saçma çıkışını kabul etmemeye çalışıyordu. Ama Emily, aniden dizlerine kapandı.

“Lütfen.” Kelime bir hırıltının biraz ötesindeydi. “Beni affet.”

Casie bir adım daha atıp tökezlememek için direndi ve sadece ona baktı. “Ne yapıyorsun?”

“Seni üzmemek istememiştim.”

“Pekâlâ öyleyse...” Dizlerindeki kızın görüntüsü onu şaşırtmıştı ve tuhaf bir şekilde onu paniğe sokmuştu. “Ayağa kalk.”

“Özür dilerim.”

“Sen bir şey yapmadın...”

“Belki sana yardım edebilirim diye düşündüm. Hepsi bu.”

“Yardım edemezsin,” dedi Casie. “Saint Paul’a geri döneceğim. Hatırladın mı? Geri...” diye başladı ama anılar aniden gözünün önünde belirdi. Temiz bir apartman dairesi anıları. Ofisteki çalışanlar etrafında kızgın kuşlar gibi fır dönerken danışma masasının arkasında oturarak geçirdiği günlerin anıları.

“Ne?” diye sordu Emily ve yavaşça dizlerinden kalktı. “Ne için geri döneceksin?”

Kızın gözlerinde bir şeyler vardı, Casie’yi saçma kararsızlığıyla sallayan bıkip usandığı bir anlayış. “Akıl sağlığı.”

“Belki de akıl sağlığına gereğinden fazla değer veriliyordur.”

Casie onun elini sıktı. “Emily, hevesini takdir ediyorum fakat...”

“Öyleyse neden denemiyorsun?” Kızın sesi samimiyetle doluydu, gözleri umutla parlıyordu ve Casie neredeyse bir an hayal dünyasına dalmak üzereydi. Ama gerçeklik çirkin yüzünü tekrar gösterdi.

Bir kahkaha attı.

“Çünkü bu çılgınlık. Tescilli delilik. Burada yaşayamam. Ben...”

“Kim demiş?”

“Ne?”

“Kim burada yaşayamayız demiş?”

“Biz diye bir şey yok,” dedi ısrarla Casie. Gerilim ve belirsizlik onu kaba biri yapıyordu. “Eve gitmek zorundasın. Ben de Saint Paul’a geri dönmek zorundayım.”

“Neden?”

“Çünkü...” Fiziksel olarak ondan çok uzaklara kayıp giden akıl sağlığını arıyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı.

“Bak. Tek bir neden bile düşünemiyorsun.”

“Bradley,” dedi. “Ben nişanlıyım. Hatırladın mı?”

Kızın gözleri şu an çok daha ciddi, vücuduysa gergindi. “Bir kadının çiftlik yönetemeyeceğini söyleyen o muydu?”

“Kimse böyle bir şey demedi,” diye karşı çıktı Casie ama kafasının içinde küçük bir ses Bradley’in buna inandığını fısıldadı. Brad ve babası bu noktada hem fikir olurlardı. “Bu benim seçimim...”

Başını salladı.

“Ne? Bir *resepsiyon görevlisi* olmak mı?”

“Yönetici asistanı,” diye düzeltti Casie ve sonra konuya geri dönmek izin çaba harcadı.

“Dinle, Emily... Bu sana belki romantik gelebilir.” Bir elini kenara kaydırды, inişli çıkışlı tepelerde geviş getiren sığırları, bu-

lundukları yerden yüz fit bile uzakta olmayan merada uyuyan atları işaret etti.

“Yani çiftlik. Ama bu bir peri masalı değil. Bu gerçek hayat. Ve seni yoracak. Seni yenecek ve seni kanamaya terk edecek.”

“Evet, buradaki insanlar gibi yaşayacağız demiyorum.” dedi Emily.

“Diyorum ki Jeager bir hafta için iki bin dolar ödemeye razı.”

“Çünkü bir tür seçkin at sıpası ya da buna benzer şeyler işlettiğimizi düşünüyor.”

“Elit...” Kelimeyi mırıldandı. “Etrafına bak Case. Senin her gün gördüğün şeyleri o da görüyor. Onu gördü ve kahrolası kızı için onu istedi.

Casie, bir an için neredeyse kıkırdayacaktı ama böyle çılgınca fikirleri desteklemek kesinlikle iyi bir fikir değildi. Etrafına bakındı. Ön kapı yamulmuştu, yer döşemesi eskimişti, perdelelerin rengi solmuş ve çirkin bir görüntü oluşturmuşlardı. “Neden ondan bu kadar nefret ettiğini düşünüyorsun?” diye sordu.

Emily, bir saniye boyunca sessiz kaldı sonra bir kahkaha attı. “Başına ne geldiğini bilmiyorsun, Casie.”

“Ah...” diyerek durdu, sinirleri gerilmişti.

“Yaklaşık yüz bin dolar borçlu.”

“Yüz bin dolar...” Emily sanki bu sayı onu gerçekten topuklarından vurmuş gibi bir anlığına öylece bakakaldı ama sonra kendine geldi.

“Pekâlâ öyleyse haftada iki yüz bin dolara *ihtiyacın var*, öyle değil mi?”

Casie tam konuşmak için ağzını açmıştı ki Emily önce davrandı. “Ve işleri yoluna koyar koymaz, daha da fazlasını kazanırız. İşçi barakasında altı kişi uyuyabilir ve...”

“İşçi barakası mı?”

Emily, omuz silkti ve kuzeye doğru belli belirsiz el salladı. “İşçi barakası.”

“O bir tavuk kümesi, Emily.”

“Sen kendi ağzınla çiftlik işçileri için kullanıldığını söyledin.”

“Yüzyıl önce.”

“Pekâlâ belki misafirlerimiz de yüzyıl öncesinde *yaşıyorlar-mış* gibi hissetmek isterler. İnsanlar nostaljiktir.” Parmaklarını göğsüne yakın bir yerde büktü.

“Daha basit bir hayatın özlemini çekiyorlar. Daha iyi bir hayatın.”

“Tavuk kümesinde mi?”

Emily bir kahkaha attı. “İnan bana eğer Philip’e kızının bir koyunla karton bir kutunun içinde yatacağını bile söylesen onu buraya getirecektir. Ama bu biraz kabalık olur. Diyorum ki evde yer var. Daha fazla misafir alana kadar, onları burada bizimle tutabiliriz.”

Casie dürüstçe ilk olarak neye karşı çıkması gerektiğini bilmiyordu. “Misafirler! Burada? Daha fazla... Sen aklını mı kaçırdın! Bir taneden fazla aşırı şımartılmış bir prenses daha içeri alamam.”

Emily bir anlığına tamamen hareketsiz kaldı ama sonra ciddi bir şekilde başını salladı. “Hayır. Haklısın. Elbette. Biz sadece Sophie’ye konsantre olacağız.”

Casie kaşlarını çattı. Hayatına az önce ne olduğundan emin değildi. “Pekâlâ...” diye iç çekti ve gözlerini Emily’e doğru kıstı. “Kıramı ödemek zorundayım.”

“Kira mı?”

“Apartman dairem için.”

“Ah. Tabii.” İfadesi her zamankinin aksine yatıştırıcıydı. “Saint Paul’daki.”

“Ama elbette yiyecek bir şeyler satın almak ve kurtları bir süreliğine güvende tutmak için de yeteri kadar para kalmalı.”

“Tüm düşündüğüm işte bunlardı.”

Casie, ihtiyatlı bir şekilde gülümsedi. “Fakat bu işi tek başıma yapmıyorum.”

Uzun bir süre, kızın zümrüt yeşili gözlerinin içinde çiğ ve saf bir şey parıldadı. Bu bir ümit kadar keskin, iyimserlik kadar acı verici gözüktü ama kısa bir süre sonra kayboldu ve yerini ciddi bir anlayışa bıraktı.

“Biliyorum. Yapabileceğim her şeyde sana yardımcı olacağım.”

Casie ona karamsar bir bakış attı. Oyuna gelmiş olması kuvvetle muhtemeldi.

“Ben iyi bir işçiyimdir,” dedi Emily. “Bilirsin öyleyimdir.”

“Evet, öyle...” Casie, göğsünde kıvılcımlanan küçük gıdıklanmayı görmezden gelmeye çalıştı. Bu mutluluk olamazdı. Öyleyse yine şu sinir bozucu delilik problemiydi. “Sanırım hiç kimse...”

“... daha önce kendi terinde boğulmamıştır,” diye tamamladı sözünü Emily ve hep birlikte güldüler.

Bundan sonraki beş gün boyunca bahçelerin toprağını sürdüler ve çitleri onardılar. Emily Kane muhtemelen bağırsaklarından nefret ediyordu.

“Hey!”

Casie içinde aniden başlayan bir panikle uyandı. “Ne? Sorun ne?”

“Emin değilim ama...”

“Emily?” Kendini toparlamakta güçlük çekiyordu, kalbinde hâlâ korkunç bir kasırğa kopuyordu. Kâbuslar onun için yeni bir şey değildi ama Lay’e döndüğünden ve her gece fiziksel olarak yorgunlukla yatağa kendini bıraktığından beri ortadan kaybolmuşlardı.

“Evet. Benim.” Emily koridordan gelen dikdörtgen ışıktaki gölgesinin yönünü değiştirdi. “Kimi bekliyordun?”

“Ben sadece... Sorun ne?”

“Sanırım yeni doğan yavrulardan biriyle ilgili tuhaf bir durum var.”

“Ne?” Neler olduğunu anlamaya çalışıyordu ama pencereden dışarıyı öylesine zifiri karanlıktı ki saatin kaç olduğunu bile tam olarak kestiremiyordu. Gece yarısı yeni doğmuş dört kuzu yavrusu buldu ve göbekleri mikrop kapmasın diye hepsine sırasıyla iyot uyguladı.

Sonra buzağılara ve annesiz kuzulara yem verdi ama zemin katta en yeni doğan yavrulara hâlâ iyi bakılmamıştı, otuz dakikalık iş saatler alıyordu. Uykusuzluk zihnini sersemletmişti, kasları yavaş tepki veriyordu. “Saat kaç?”

“Bilmem. Beş buçuğa geliyor sanırım.”

“Beş...”

“Şafak öncesi kontrolünü yaptım mı, hatırlıyor musun?”

“Ah...” Tanrı Aşkına, aklın nerede senin?”

Jaegar’ın son ziyaretinden sonra, Casie eğer Emily onu bir çiftliği çalıştırmaya başlatmak için aklını çecek kadar zekiye kendi yükünü çecek kadar da zekidir diye düşündü. Doğruyu söylemek gerekirse, Casie bu ufak tefek gencin bir hafta boyunca gece kontrolü yapamayacağından emindi ama Sophie’yi almaya karar verdiklerinden bu yana neredeyse on gün geçmişti. On günlük bu zahmetli hazırlık, düzenli olarak yapılan yorucu günlük işler ve korkunç uyku saatleri ile noktalınmıştı. Bir haftadan daha kısa bir süre içinde Sophie Jaegar gelecekti. “Evet. Şafak öncesi kontrolü. Biliyorum. Ama yeni doğanlar konusunda endişelenmemelisin. Sadece hamile anneler.”

“Düve otlağını geçmiş yürüyordum. Biliyorsun, buzağılama ahırına doğru.” *Buzağılama ahır* içinde en gelişmemiş ülkele-
rin sahip olduğu ıvır zıvırdan çok daha fazlasını barındıran bina için kullanılan mecazi bir isimdi.

“Evet?”

“Ve yavrulardan birinin dosdoğru yere uzandığını gördüm.”

“Bazen böyle yaparlar,” dedi Casie, ayaklarını çoktan yere doğru sallandırmıştı. En az Ocak soğuğu kadar serin hava çıplak ayaklarına vuruyordu.

“Ama o diğerlerinden ayrılmıştı, bunun normal olmadığını söylemiştin ve ben çitlere tırmandığımda yattığı yerden kalkmadı.”

Casie’nin aklından bu duruma uygun bir sürü küfürlü kelime geçti ama onları aklından hızla uzaklaştırmayı başardı.

Küfretmek yalnızca duygu fazlalığının bir tür dışa vurumudur, derdi Brad. “Hiç mi ayağa kalkmadı?”

“Ben yanına gidene kadar kalkmadı. Sonra salınarak birkaç adım attı ve tekrar geri uzandı.”

Casie iç çamaşırının üzerine çok da temiz olmayan bir çift kot pantolon giymişti. Bu pantolon bir zamanlar annesinin-di. Büyük bir olasılıkla ondan öncede Clayton’a aitti. Fakat sabahın beş buçuğunda dondurucu bir Nisan sabahında terzilik tam olarak asıl mesele değildi. “Onun nesi vardı sence?”

“Bilmiyorum. Ben bir şehir kızıyım.” dedi Emily ve Casie ilk kez onun genç sesindeki sıkı endişenin farkına vardı.

“Tamam, pekâlâ...” Karanlık pencerenin hemen yanında duran sandalyenin üzerindeki tişörtü çekti. “Gelip baksan iyi olacak ama aslında muhtemelen bir şeyi yok.”

Aralarında yalnızca bir tane el feneri vardı ve modelinin zayıf bir türüydü. Buna rağmen, ayazlı geceyi aydınlatmak için cılız ışığı elinden gelenin en iyisini yaptı. Jack, elinde yanıp sönen ve onların üzerinde kıpırdayan cılız ışığıyla göründü, bu yeni maceradan oldukça keyif alıyordu. Meraya ulaşmaları yalnızca birkaç dakikalarını aldı. Düveler çoğunlukla ayaklarının dibindeydiler, onlara şüpheli gözlerle bakıyorlardı ve kaçmaya hazır-dılar. Emily el fenerini Casie’ye verdi o da yana doğru kaydır-dı.

“Kulak küpesini gördün mü?” diye sordu Casie.

Emily başını salladı. Çizgili şapkasının tam ortasından aşağı inen bir şerit o hareket edince sallandı.

“Küpesi olduğunu sanmıyorum.”

Casie buna katılmamak istedi ama Clayton’ın hayvan yönet-me teknikleri son birkaç yılda görünür şekilde yetersiz kalmıştı.

Karısının ölümü ve kötüye giden kendi sağlığıyla, muhtemelen yeni doğanların kulaklarına küpe taktırmak öncelikler listesinin başlarında yer almamıştı.

“Nesi var gibi duruyor?”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordu Em.

Ticari yükünü angus etine vermiş olan bir dünyada, Clayton Herfords’una bağlanmıştı. Her hayvan beyaz yüzlü ve kahverengiydi.

“Pekâlâ...” Case ışığı yeni doğanların üzerine ve tepenin ötesine uzanan yan yollara doğru tuttu. Hayvanlar sıkı bir grubun içindeydi, her bir kırmızı göz onlara odaklanmıştı, her bir yaratık fırlamaya hazırdı. “Bana bir sorunları yokmuş gibi geldi.”

“İnekler mide ağrısı çeker mi?” diye sordu Em.

“Öyle olduklarını mı tahmin ediyorsun?” Emily birkaç gündür biraz nezle olmuştu ama bu onu hiç yavaşlatmamıştı.

“Ben, sadece merak ettim.”

“Evet, eğer çok fazla yem tüketirlerse şişebilirler.”

“Çikolatalı cheesecake gibi mi?” Yine Kathy’nin tarif kutusunu karıştırmıştı. Ve Casie yapılması gereken binlerce çiftlik işine odaklanmaları gerektiğini bildiği halde sağlığına bir katkısı olmayan ama ruh halini iyileştiren pasta işleri pişiren kimse- nin cesaretini kırmayacağını biliyordu. “Tıpkı yonca gibi,” diye düzeltti. Düşüncelerini Em’in geçen gece uydurduğu hindis- tancevizli Amarillo kekinden uzaklaştırmaya çalıştı.

“Aşırı gaz işkembelerinde ya da başka bir yerde birikiyor ve...” diye başladı ama lambanın dikkörtgen ışığı aniden tanımlanamayan bir kuzunun üzerine kaydı. El fenerini çabucak geri

salladı. Belli belirsiz ışık, doğu yönünde bir tepciğin üzerinde uzanmakta olan bir karaltının üzerinde gidip geldi.

“Ah, hayır.” dedi Casie.

“O da ne?” Emily’in sesi yüksek ve gergin çıkmıştı. Gözlerini kısarak uzaklara baktı.

“Bir inek gibi duruyor.”

“Karanlıkta yollarına devam ettiler, arkasında durana kadar yatık duran yaratıktan uzak durdular ama karanlık işlerini kolaylaştırmıyordu. Yine de hayvandan gelen homurtu seslerini duyabiliyorlardı. Birkaç santim yakınına geldiler ve ona bakmak için uzandılar. Küçük bir düve yerde uzanıyordu. Yüzü yokuş aşağı dönüktü. Kuyruğunu kaldırdı. Kuyruğunun altında, hafif, mavi damarlı bir kesenin ardında beyaz bir kemik görünüyordu.

“Doğum sancısı çekiyor,” dedi Casie.

“Ne?” Emily ona döndü, oval yüzü karanlıkta solmuştu.

“Bir yıllıkların anne olmak için çok küçük olduklarını söylediğini hatırlıyorum.”

Doğru olan buydu ve muhtemelen acı çeken bu hayvanın akliselim hiçbir hayvanın yapmayacağı şekilde yerde böyle uzanıyor olmasının sebebi buydu.

“Ben bir boğaya maruz kalmadılar demiştim.”

“Yani öyleyse bu bir tür bakireden doğma durumu mu?”

Ne kadar berbat bir durum diye düşündü Casie ve düvenin kış kısmına tuttuğu ışığa odaklanırken kaşlarını çatı.

“Case?” Em’in sesinde artık hiçbir alaycı tavır yoktu.

“Onu burada böylece bırakmayacağız, değil mi?”

Saniyeler karanlık içinde bir bir geçti.

“Case?”

“Çin usulü paketleme,” dedi birden Casie.

“Ne?” Em’in sesi aklının kıyısından geçti ve karanlık uçurma doğru yitip gitti.

“Sıcak bir yer. Temiz tırnaklar.”

“Şimdi onu kaybetmenin sırası değil Case.”

“İşte bu yüzden şehre geri dönmek istiyorum.”

Emily, bir ayağından diğerine geçti. Bahar gelmiş olsun ya da olmasın, sıcaklık hâlâ normalin altında dondurucu seviyeydi.

“Ama hemen değil, öyle değil mi?”

Bir anlığına neredeyse evet demek üzereydi, eve dönüp son moda çantalarını toplamak ve hepsine *hoşçakal* demek üzereydi ama sonunda başını salladı ve bir iç çekti. “Evet, şimdi onu kaldırıyor ve ahıra götürüyoruz.”

Onu ahıra götürmek görüldüğü kadar kolay olmadı. Casie bağırdı, Emily kollarını salladı ama sonunda Jack düvenin dizlerini cimcirerek öfkeli hayvanı rahatsız bir şekilde kapıya gönderdi. Daha büyük düvelerin arasına karışır karışmaz, iş daha da zorlaştı ama nihayet ahırın köşesinde böyle durumlar için kurulmuş on dörde on dört boyutlarındaki kafesin içinde tek başına durdu. Gözlerinin akı ortaya çıkmıştı, başındaki ve boynundaki tüyler soğuk terden dalgalanmıştı.

“Peki şimdi?” Emily başının üzerinden aşan donuk ışıktaki biraz gergin gözüküyordu. Gergin ve yorgun. Nefesi donmuş bir

baloncuk gibi görülebiliyordu. Angel, ineği düzenekten ayıran çitin üzerinden onları merakla izliyordu. Casie başını salladı. “Halatı bağlayabileceğini sanmıyorum!”

“Bağlamak mı? Beni kim sanıyorsun?”

“Lazy Windmill’ın yardımcı çalışanı.”

Kendi sözleri dönüp dolaşıp ona gelince Emily biraz rahatsız olmuş gibi göründü.

“Halat bağlamak iş tanımını içinde yer almıyordu. Ben sıkı bir şekilde yönetimle ilgiliyim.”

“Öyleyse iş tanımını, içine şunu da alacak şekilde değiştiriyorum...” diye başladı Casie ama düve çoktan zavallı bir şekilde onun tarafına yığılmıştı.

Hayvanın huzursuzluğuna ve sinirliliğine rağmen doğa onun yere uzanması ve gerinmesi için ısrar ediyordu. Ve bir dakika geçmeden o da istenileni yaptı. Kadınlar sessizce izliyorlardı ama çok yavaş oluyordu. Küçük bir toynak birkaç santim dışarı çıktı ve sonra kasılmalar kesildiğinde tekrar içeri kaydı.

“Bir sorun mu var?” Emily huzursuz ve paniklemiş görünüyordu.

“Sanırım yolunda gitmeyen bir şeyler var.”

“Şşt,” dedi Casie ama o da aynı şeyi düşünüyordu.

“İneklerin ölüm oranı ne?”

“Ben bir sığır ebesi değilim Emily.”

“Bahse girerim olman mümkün.” Em’in sesi gergin çıkıyordu. “İnsanların yüzde 18.7’si tıbbi yardım olmadan doğum yapıyor.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

Emily omuz silkti. “Bazı şeyleri bilirim öyle.”

“Pekâlâ...” Casie başını salladı ve çaresizce tekrar düveye döndü. “O bir insan değil.”

“Ama yine de yardıma ihtiyacı var. Peki ya Brad?”

“Ne?”

“Nişanlın. İyi bir çocuktur, değil mi?” Yüzünde saçma ve ümitsiz bir ifade vardı.

“Bu neyi değiştirir?”

“Diyorum ki o bir doktor, değil mi? Belki bir şeyler yapabilir.”

“Sen ciddi misin?”

“Durumu öğrenirse eminim yardım etmek isteyecektir.”

“Sen neden bahsediyorsun? Brad bir veteriner değil. Hayvanlarla ilgili hiçbir şey bilmez ve üç yüz kilometre uzakta.” Ayrıca gecenin bir yarısı, kötü aydınlatılmış bir ahırda çalışmayı saçma bulurdu. Peki ya kim böyle düşünmezdi? Kızın gözlerinde bir anlığına yaz kadar parlak bir acı parıldadı ama dudaklarını büzdü ve çenesini biraz yukarı kaldırdı.

“Öyleyse bir veteriner çağırsak iyi olacak.”

“Veterinere verecek param yok.” Suçluluk Casie’nin sesini umduğundan daha da kaba çıkarmıştı.

“Yüz-bin-dolar borcu hatırladın mı?” dedi ama gerçek bundan çok daha fazlasıydı. Gerçek şu ki Clayton civardaki bölgelerde bulunan tüm veterinerlere para ödeyememiş ya da boş vermişti.

“Öyleyse ne yapacağız?”

“Bilmiyorum.”

“Pekâlâ sence problem ne?” Tüm ukala yardımcı kovboy görünüşü ortadan kaybolmuştu. Casie soluk verdi ve şu an binlerce kilometre uzakta olmayı diledi. Sıcak bir yerde. Rahat bir yerde. “Sanırım buzağı doğru pozisyonda değil.”

“Kırık ya da bunun gibi bir şey mi?”

“Öyle bir şey olduğunu sanmıyorum.” Yarım adım daha yakına geldi ve düvenin kalkık kuyruğunun altına bakmak için eğildi. Sert, tek bir toynak olması gerektiği gibi aşağı gösteriyor ama diğer ayak nerede?”

“Oksiput arkadan mı geliyor dersin?”

“Bu terimleri nereden öğrendin?”

“Bana sadece onun nesi olduğunu söyle!”

“Bence kafası ters dönmüş olabilir.”

“Ah, Tanrım.”

Casie elindeki feneri sıkıca kavradı. “Onu tekrar içeri itip onu düzeltmeye çalışacağız.”

“Biz mi?”

“Bir hafta önce her şey de *bizdik*. Fikrini değiştirmiyorsun, değil mi?”

“Hayır.” diye yutkundu Emily. “Hayır, elbette hayır. Ama ben... Ben kandan hoşlanmam.”

Casie kendini biraz rahatsız hissetti. “Kan içinde banyo yapıyorum filan mı sanıyorsun?”

“Öyle bir şey yaptığını sanmıyorum,” dedi Emily ama kendi şakasına bile gülemedi, stres içindeki hayvandan bakışlarını alamadığı için bunu yapamadı. Loş ışıktaki kızın yüzü gergin ve yorulmuş gözüküyordu. Ama şu an için yapılacak hiçbir şey yoktu. “Bak dinle, sen Jack’i buradan uzak tut.” dedi Casie. “Ben birkaç araç gereç alıp seninle bir dakika içinde tekrar burada buluşacağım.”

Bir dakikadan uzun sürdü ama nihayet ikisi de tekrar ahıra dönmüştü. Hâlâ tek bir toynağa bakılırsa düve henüz herhangi bir ilerleme kaydetmemişti.

Casie, el fenerini Emily’e uzattı. Tepelerindeki yüz wattlık ampullere rağmen ahırda gölgeler oluşuyordu. “Bana olabildiğince çok ışık ver,” dedi ve yerde bulduğu plastik uzun bir kablunun ucunu çekti.

“Ah saçmalık!” dedi Emily, artan acıma duygusuyla izlerken. Sesi titriyor gibiydi.

Doc Miller’ı bu gibi birden fazla olay üzerinde görmüş gibi bebek yağını kabloya fışkırtırken Emily’e baktı.

“Bayılmayacaksın değil mi?”

“Nasıl...” diye cıyıkladı. “Lanet olsun... Lanet olsun nereden bilebilirim? Java Bean’de her sabah inek doğurtmuyordum.”

“Ne?”

“Eskiden çalıştığım yer.”

“Adının Jumping Bean olduğunu sanıyordum.”

“Kahretsin... O kadar gerginim ki son çalıştığım yerin adını bile hatırlayamıyorum.”

“Pekâlâ rahatlamaya çalış,” dedi Casie. “Düveyi şu an olduğundan daha fazla ürkütmek istemezsin.” Yavaşça konuşarak hayvana yaklaştı. Ama o sırada rahmini kasan bir kasılmadan dolayı düve onu görmedi. Boynunu uzattı ve inledi. Aşırı ısınmış karnından buhar çıkıyordu. Bacakları sertleşti ve yerden biraz yukarı kalktı. Casie, düvenin arkasına çömeldi ve kasılmanın geçmesini bekledi. Sonra Tanrı’dan yardım dileyerek elini buzağının plesantayla kaplı bacağına doğru kaydırıldı.

“Neler oluyor?” Emily’nin sesi sert ama sessizdi. Casie sessiz kaldı. Bir dakika sonra, ikinci ön toynağı buldu peki ama başı neredeydi? Açık denizde kör bir adam gibi hissederken, buzağının boyun kıvrımını hissetti. “Sanırım ters bükülmüş!” dedi kendi kendine.

“Ne?”

“Burnu olması gerektiği yerde değil.” Sesini biraz yükseltti ama biraz fazla ses düveyi rahatsız etmedi. Tamamen acı içinde kıvrılıyordu.

“Onu düzeltebilir misin?”

Casie bu soruya nasıl cevap vereceğini bilmiyordu ama denemekten daha fazlasını yapamazdı. Tam o anda kasılmalar tekrar geldi, kolunu ani bir kuvvetle pelvik kemiğine bastırdı. Acılar içinde kıvrılıyordu. Acı içinde ağzını açtı ve yavaşça döndü ama birkaç dakika içinde geçti. Casie ve düve soluk soluğa yerde uzanıyordu. Ama zaman akıp geçiyordu. Göbeğinin üzerinde uzanan Casie yavrunun boynunu itti, buzağıyı doğru pozisyona gelmesi için yeterince geri gitmeye zorladı.

Bu yorucu itme ve bekleyişler, kasılmaların verdiği acıyla soluğunun kesilmesinin başlangıcıydı ve küçük hayvanı biraz daha ileri sürerek nihayet burnu çıkışı işaret ediyordu.

Casie bakışlarını Em'e çevirdi. "Sanırım başardım."

"Gerçekten mi?"

"Buraya gel."

"Orada mı?" Ses tonu endişe yüklüydü.

"Acele et."

Hızla ileri çekildi, cehennemde olmayı tercih eder gibi bakıyordu.

"Işığı yere bırak ve bacaklarını kavra. Şu an iki ayak da gözüktüyor, iki küçük toynak. Casie elini doğum kanalına soktu, başı dikkatlice doğru pozisyona getirdi ve derin bir nefes aldı. Havada çamur ve kan kokusu vardı. Ama o, bu kokuyu zar zor alıyordu. "Tamam, çek."

Emily ineğin arkasına çömeldi, elleriyle yavrunun yapışkan bileklerini kavradı ve tereddütle çekti. Hiçbir şey olmadı. Düve yorulmuştu, Casie yorulmuştu ve Emily aklını kaçırmaktan korkuyordu.

"Ah, Tanrı aşkına!" diye bağırdı Casie, yorgunluk onu heyecandan da öteye itiyor ve onu rahatsız ediyordu. "Sen Lazy Windwill'in en sert yardımcı kovboyu musun yoksa anne kuzusu bir espresso uzmanı mı?"

"Ahh..." Emily üstadına korkulu gözlerle baktı.

"İlki mi?"

"Öyleyse kıcının üstüne otur ve çek," diye emretti Casie.

Emily, kaşlarını çattı ama birkaç saniye içinde kıcının üstüne külçe gibi oturup, yüzünü ekşiterek asker botlarını ineğin kalçalarına bastırdı ve onu var gücüyle çekti. Buzağı önce yavaşça

göründü. Dil, burun delikleri, gözler. Omuzlar en zor kısımdı. Ve sonra kaygan bir ıslıkla, annesinin arkasındaki samanların içine kaydı. Düve öylece hareketsiz duruyordu ama böğrü tere bulanmıştı.

“O iyi mi?” Emily buzağının yanına çömelmişti. “Yaşıyor mu?”

Casie burun deliklerinin içindeki samanları püskürttü, hapşırma diledi, derin bir nefes aldı, hayattaydı ama buzağı yükünden kurtulup ve kendini göğsüne bırakıp arkasına bakarken hareketsiz kalmıştı. Kulaklarını öne doğru sallamış ve yavrusunu gördüğü anda annesel bir içgüdüyle ona hoşgeldin demişti. Bu olayın ardındaki duygu, güneşin doğuşu kadar açık, özlem, ümit ve tomurcuklanan bir sevgiyle doluydu. Emily bakışlarını ineğin parıl parıl parlayan gözlerinden çekip buzağıya baktı. “Nefes alıyor mu?”

“Onu kaldırmama yardım et,” dedi Casie.

Kaygan ayaklarıyla yeni doğan yavruyu ayağa kaldırdılar ve onu bir yukarı bir aşağı salladılar, hava yoluyla temizlenmesini ümit ettiler ama küçük şey ince, uzun ve ağırdı. Anne büyük bir güçlkle kendini ayaklarını üzerine fırlattı ve etrafında onlara doğru dönerken plesantasını peşinde sürükledi.

Ama bebekten hiçbir hareket yoktu. Düve bir başka ümitli karşılama daha yaptı ama buzağı hareketsiz duruyordu.

“Haydi. Haydi!” diye yalvardı Casie. Kolları titremeye başlamıştı ama bir faydası yoktu.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı ve buzağıyı yavaşça samanların üzerine indirdi ama Emily başını salladı ve hızlıca havaya kaldırdı.

“Hayır! Bekle. Belki sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardır.”

“O ölü, Em.” dedi Casie. Trajedi sessizce ona doğru yaklaşıp onun hatası olduğunu fısıldıyordu. Yine başarısız olmuştu. Olması gerektiği zamanda orada olmayı başaramamıştı. Belirtileri anlayamamıştı. Gözlerinden yaşlar döküldü. “Muhtemelen bir süredir öyle.”

“Bunu bilemezsin!” Emily’nin rahatsız edici çıkışı Casie’yi kendine getirdi.

“Haydi gömelim onu.” dedi.

“Hayır. Ben...”

“Göm onu!” diye emretti Casie ve cansız cesede doğru bakarken, kızın gözlerine yansıyan kendi kederini gördü. İkisi birlikte cansız bedeni kirli samanların üzerine yatırdılar. Küçük ve kemikli gözüküyordu, üzerlerine titreyen annelerinin etrafında hoplayıp zıplayan neşeli buzağılara hiç benzemiyordu. Casie, cansız bedene bakakaldı... Beceriksizliğinin bir göstergesi daha. Fakat anne acının kesilmesi ve yavrusunun davetkâr kokusuyla ümitlenmiş ve onu yalamak için hızla öne doğru hareket etmişti. Diliyle cılız boynunu okşarken boğazından alçak, sevgi dolu sesler çıkarıyordu. Hiçbir tepki gelmeyince, yavaşça başını kaldırdı ve samimi bir şekilde tekrar onu karşıladı ama gözlerindeki umut sönmeye başlamıştı.

Emily onu seyretti. Dudakları acıyla kıpırdadı. Kontrolden çıkmış gözyaşları çökmüş yanaklarından süzüldü. Düve onlara doğru baktı, gergin bir halde yana kaydı ve sonra başını tekrar yavrusuna eğdi.

“Üzgünüm,” dedi Casie. Kiminle konuştuğundan gerçekten emin değildi, düveyle ya da Emily’le, kimle olduğu fark etmezdi. Her ikisi de yastaydı.

*A*hırdan yan yana çıktılar ama Casie daha önce kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemiş ve içinde bulunduğu durumdan bu kadar şüphe duymamıştı. Geçen hafta neredeyse tamamen umut doluydu. Günlük işler daha kolay, hayat paylaşacak biri olduğunda daha neşe doluydu ama Casie anlamsızlaşmıştı. Emily, Lazy gibi yıkık dökük bir sığır çitliğine ait değildi. Orada kalamazdı. Genç bir kızdan bu tür yükleri omuzlanmasını beklemenin ne kadar hastalıklı bir düşünce olduğunu düşündü.

“Kahretsin!” Casie başını silkti. Colt Dickenson onlara doğru geliyordu. O ana kadar güneşin doğduğunu fark etmemişti. Yüzüne vuran güneş tam tersine ruh halini daha da karartıyordu.

“Siz ikiniz berbat gözükyörsünüz,” dedi, Casie’nin üzerindeki perişan kıyafetlere bakarak. “Kim öldü?”

İkisi birlikte ona doğru baktı. Sessizlikte yalnızca kalp atışları duyuluyordu. Emily tarif edilemez bir kederle inledi ve hızlı adımlarla eve doğru gitti.

Casie, bakışlarını Dickenson'a çevirmeden önce birkaç saniye Emily'nin gidişini izlediler.

"Ne saçma!" dedi Dickenson.

Bu her şeyi tam olarak açıklıyordu. "Evet," diye katıldı Casie.

"Ne oldu?"

Casie hiçbir zaman acıyla başa çıkmada iyi olmamıştı. Bu durumda yapılması beklenen şey acılara göğüs germekti, Casie'nin her zaman yapmayı denediği şey.

Çenesini biraz yukarı kaldırdı, eğilmez sınırları için mücadele ediyordu.

"Hamile düve."

Colt ağır ağır soludu ve kot pantolonunun ön cebindeki ellerini kıpırdattı. Sağ elinin parmaklarının şişi hâlâ geçmemiş gibi gözüküyordu. "Buzağı öldü mü?"

Casie başını salladı.

"Ah kahretsin. Üzüldüm."

Casie omuz silkti, önüne döndü ve kendini, tepeye çıkan yoluna gitmeye zorladı. Bu sırada Dickenson'ın kamyonetine geri dönmesini ve sürüp gitmesini umuyordu.

Dickenson bunu yapmadı.

"İki yaşında mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Kendini suçlu hissediyordu. Kaybettiği bir canlının hayatı için suçlu hissediyordu. Şu hayatta olduğu için

suçlu hissediyordu. “Bir yıllık yavruların arasındaydı.” İlk tepeciği çıkarken el fenerini ileriye tuttu.”

“Clay, bu tür konularda her zaman çok dikkatliydi.” Casie omuz silkti. Belki de şu an babasının ölümünden önceki düşüşünün ne boyutta olduğundan konuşmanın tam sırasıydı. Bu belki de sadece hissettiği suçluluğu üzerinden atmak için bir girişim olurdu.

“Erken gelen bir bebek olmalı. Boğalar sık sık önce gelirler.”

Eskimiş botlarını yere sürttü ve kapıya doğru dönerken Casie’nin bakışlarını yakaladı. “Buzağının bedenini ortadan kaldırmamı ister misin?”

Hem de çok, diye düşündü Casie. Ama işi ona yıkmak kendi sorumluluğundan kaçıyormuş gibi hissettirirdi. “Hayır,” dedi. “Teşekkürler.” Ev içinden bir gürültü geldi. Casie, sesin ne olduğunu tam olarak anlayamadı. Rahatsız edici bir inleme duyuldu. “Ben halledebilirim.” Dickenson başını salladı ve sığır avlusuna doğru baktı. Casie yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu ve bunun için uğraştığını fark edince kendinden nefret etti. Dickenson’ın ne düşündüğü, nasıl hissettiği önemli değildi.

“Pekâlâ ben gitmeliyim,” dedi Casie.

“Atlar nasıl?” diye sordu Dickenson. “Nasıl ilerleme kaydediyorlar mı?”

“İyiler.”

“Gerçekten mi?” Belli belirsiz bir acımayla sırıttı. “Son zamanlarda hiç birini sürdün mü?”

“Bak dinle,” dedi Casie. İçinden eşit derece de öfke ve pişmanlık fişkırıyor ve ruh halini daha da kötüye sürüklüyordu.

“Bu soğukta oturup senin benim kayıplarına gülmeni isterdim ama...”

“Beni içeri davet edebilirsin,” dedi Dickenson. “Böylece soğukta donmadan sana gülebilirim. Isıtıcın var değil mi?”

“Hoşçakal, Dickey,” dedi ve onu kapının en alt basamağında bıraktı.

Emily mutfakta, ocağın sol üst köşesindeki kabın içindekileri karıştırıyordu. İki taneden yalnız biri çalışır durumdaydı. Yukarı doğru buhar çıkıyordu ve kabın içindeki un, yumurta ve süt karışımından anlaşılmaz kokular geliyordu.

“Neden yatmadın sen?” dedi Casie. “Biraz uyu.”

“Bir şeyler yemek zorundasın.”

“Kahvaltılık gevrek yiyebilirim.” Ya da hiçbir şey diye düşündü.

“Sıcak bir şeye ihtiyacın var.” Em, yüzünü ocağa çevirdi. “Annem her zaman kahvaltının günün en önemli öğünü olduğunu söyler.” Küçük bir anne tavsiyesi verdikten sonra, bileğinin ucuyla burnunun altını sildi.

Casie yüzünü buruşturdu, gözyaşlarından rahatsız oluyordu. Kendininki ya da bir başkasıninkilerden. “Bak dinle Emily, annen hakkında...” Bunun nereye varacağını bilmiyordu. “Sen hiç...”

“Otur şuraya,” dedi Emily. “Sana bir kâse getireceğim.”

Yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı için oturdu ve sonra ayakta dikiliyor olmayı diledi. “Biraz önce tam da bugün telefonu sonunda geri alacağımızı söylemek üzereydim.” Kasabadaki yem dükkânından Bradley’i aramış ve ona bir süre kimseyle görüşmeyeceğini söylemişti. *Bir sürenin* haftalar süreceğini o bile

bilmiyordu. “Bence sen de anneni aramalısın. Eminim seni deli gibi özlemiştir.”

Emily, kâseye kaşıkla yulaf ezmesi koyarken omuz silktili. Havaya rahatlatıcı dalgalar saçıldı. “Eminim annem yeni işiyle gerçekten çok meşguldür.”

Masaya doğru dönerken rastaları yüzünün büyük bir kısmını kapatıyordu. “Süt ister misin?”

“Hayır, bu iyi.” Sütlerinin olmadığından emindi. En azından kesilecek ya da koyunların mideye indirmek isteyeceği bir şeyleri yoktu. Market alışverişine çıkmak istemişti ama sonra *olanlar* oldu.

“Esmer şeker?”

“Olur.”

Emily, bir süre dolabın içini aradı ve sonra elinde bir kavanoz bal ile geri döndü.

“Sanırım şekerimiz bitmiş. Bunu kullanmak zorundasın. Ama bu senin için daha iyi, neyse. Doğal antioksidan. Bunu biliyor muydun? Yeni doğanları balla besleyemezsin ama.” Tekrar ocağa yöneldi, geri kalan yulaf ezmesini de ikinci bir kâseye koyup, tavanın içine su döktü. Her nasıl olduysa, kahvaltıya başlamadan önce üzerindeki değişirecek vakit bulmuştu.

“Bu zehirlenmeye sebep olabilir.” Casie yandan onun yüzüne bakıyordu. Bir anlığına sadece Em’in gözlerini görebildi ama gözleri kızarıklık ve şişmişti. Kızın böyle bir hayat sürmesi için ne yaptığı sorulursa tüm şüpheler ortadan kalkardı.

“Burada kalmak zorunda değilsin, biliyorsun,” dedi Casie. Em, kafasını kaldırdı ve gözlerini yakaladı. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Hayır,” dedi Casie. “Elbette, hayır. Gerçekten sıkı çalışıyorsun. Belki de çok sıkı. Buraya geldiğinden beri anneni arama şansın bile olmadı. Muhtemelen senin için çok endişelendi.” Boğazını temizledi ve sözlerinin gerisini getirmenin ne kadar zor olduğuna hayret etti. “Bence gidip onunla yaşamalısın.”

Emily, öylece kalakaldı, ellerinden su dolu tavaya sular damlıyordu. “Buzağının ölmesinin benim suçum oluğunu düşünüyorsun.”

Ne söylediğini anlamak Casie’nin bir saniyesini aldı.

“Ne? Hayır! Şaka mı yapıyorsun?” Hızlıca ayaklarına doğru uzandı. Sandalyenin ayakları çatlak döşemenin üzerinde büyük bir gürültü çıkardı.

“Bu böyledir, Em, çiftlik hayatı...” Başını salladı. “Zordur. Demek istiyorum ki hayvanlar her zaman ölür.”

“Bunu biliyorum.” Dudakları tekrar büzüldü, ölüm yaşama karşıydı.

Casie, kaşlarını çattı. Neredeyse gidip kızın saçlarını okşayacaktı. Tuhaftı. Bu anaç içgüdüleri ortaya çıkaran muhtemelen yeni doğan buzağının görüntüsüydü.

“Annen ve sen kavga filan mı ettiniz? Bu yüzden mi onunla Wisconsin’e gitmedin?”

“Bak, dinle...” Emily, yüzünü ona döndü. Gözleri hâlâ yaşıyordu ama çenesi titremiyordu. “Ben bebek değilim, Casie.” Bununla başa çıkabilirim. Diyorum ki, o sadece bir buzağıydı, değil mi?”

“Evet, ama sen...”

O sırada kapı çalındı. Birbirlerine baktılar. Emily derin bir nefes aldı.

“Sen yemeğini ye,” dedi. “Ben bakarım.”

“Hayır...” diye başladı Casie, kimin geldiğini biliyordu ama kız çoktan feneri eline almıştı.

Hemen sonra kapı açıldı.

“Bay Dickenson...” Emily’nin sesi oldukça sakin ve olgun çıkmıştı. “İçeri girin.”

Kapı gürültüyle kapandı. Casie dişlerini gıcırdattı. Kurt içe-rideydi.

“Dinleyin, Bay Dickenson...” Ona bu şekilde hitap etmek tuhaftı. Dickey saygı duyulacak biriymiş gibi. İngilizce ödevini-zi çalıp otobüste bağırarak okuyan çocuk o değilmiş gibi. Flörtöz gözleriyle kızların ilgisini çeken sonra en büyük göğüslere sahip olanına gezintiye çıkmayı teklif eden o değilmiş gibi.

“Biraz önce yaptığım şey için özür dilemek istiyorum.”

“Ne?” diye sordu Dickey.

Ne’ydi diye düşündü Casie.

“Ben yalnızca... Ben yalnızca saçmaladım. Demek istiyorum ki...” Durdu.

“Casie, buzağıdan bahsediyorsun değil mi?”

“Evet.” Casie onu ayaklarının üzerinde duramazken, çekici ve kovboy gibi hayal edebiliyordu.

“Bunun için üzgünüm.”

“Abartılacak bir şey değil. Sadece bir hayvan, değil mi? Hayvanlar her zaman ölür...”

“Hayır!”

Emily durdu. “Ne?”

“O sadece bir hayvan değil!”

“Ne demek istiyorsun?”

“O dünyanın bir parçası, Em. *Senin* bir parçan. Benim kültürüm, hepimizin dünyanın bir parçası olduğumuzu söylüyor. Her varlık, her bitki ve hayvan önemlidir. Her taze yaşam bir nimettir.”

Bir sessizlik oldu. “Buna inanıyor musun?”

“Pekâlâ bu buzağı annesi için kesinlikle önemliydi, anne de bu çiftlik için önemli...” Lafını imalı bir omuz silkmesi gibi havada asılı bıraktı.

“O yaşam döngüsünün bir parçası.”

Yaşam döngüsü? Biri ona aslan maskesi vermiş ve çok yakında bir şiir okuyacak, diye düşündü Casie ve gizlice parmaklarını burnunun altına sürttü.

“O çok kötü görünüyor,” Emily’nin sesi kırgın gibiydi.

“İyi olacak,” diye mırıldandı Colt. “Göründüğünden daha güçlüdür. Küçük bir kızken, beş ya da altı yaşlarında, ne kadar güçlü olduğunu kanıtlamak için Clay’ın yaşlı aksi koyunlarından birinin üzerine çıkmıştı. Kasabadaki rodeolarda koyun terbiyecileri görmüştük ve sanırım Casie’de koyuna binmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü.”

“İnek demek istemiştin,” diye araya girdi Emily.

“Ah.”

“Bir anlığına öyle mutlu oldu, öyle umutlandı ki.” Boğazını temizledi. “Bilirsin, anneler...” Em’in kelimeleri ağzından çıkarırken bir engele takıldı. Boğuk bir hıçkırma sesi duyuldu.

“Hey, tatlım, tamam. Hey...” dedi Colt.

Casie gözlerini kapadı ama işe yaramadı. Em’in bu acının üstesinden tek başına gelmesine izin veremedi. Ayaklarına uzanarak küçük bekleme odasına girdi ve kısa bir süre orda bekledi.

Emily parmak uçlarında duruyordu, kolları Colt’un boynuna sarılmıştı.

Colt da onun sırtını sıvazlıyordu.

“Her şey yoluna girecek. İnekler birkaç gün üzülürler, sonra...”

Ayakta durduğu yerden bile Casie, Em’in burnunu çekişini duyabiliyordu.

“Ve sonra hiçbir şey olmamış gibi sürüye karışırlar.”

“Gerçekten mi?”

“Elbette.” Dickey başını kaldırdı ve mahcup bir şekilde sırttı. “Onların da tıpkı bizim gibi hisleri vardır, bilirsin ama bizden daha kolay yollarına devam ederler.”

“Bilmiyorum.” Muhtemelen gözyaşlarını kanvas ceketine silerek başını salladı.

“O tarz bir anne olduğunu düşünmüyorum.”

“Pekâlâ bunun için çok fazla endişelenme, Em. Bazen başka bir inekle onun buzağısını paylaşırlar.”

“Süt anne gibi mi?”

Dickey, Casie’ye doğru baktı. Mahcupluk gerçekten utanmaya dönüşmüştü. Yüzü kızarmıştı. “Elbette. Evet, bir tür süt annelik. Onları çok ciddiye alma. İnek bunun üstesinden çok kolay gelecektir.” Emily biraz rahatladı. “İyi süt anneler de vardır hem, değil mi?”

“Elbette,” dedi. Ellerini kollarına koyarak, onun gözlerinin içine baktı.

“Hey, saat neredeyse altıyı geçmiş. General Carmichael seni kaçta uyandırıyor?”

“Şafak sökmeden önce kontrol yapmak gerekiyor.” Burnunu elinin tersiyle sildi. “Sabah erkenden çıkıp gitmeliyim.”

“Bunun senin suçun olmadığına eminim.” Bakışlarını tekrar Casie’ye çevirdi. “Değil mi, Case?”

Dickenson’a neden bahsettiğinden hiçbir haberi olmadığını söylemek istedi ama Emily’n gözyaşlarıyla yıkanmış yüzüne bir kez bakmak her şeyi eski haline döndürmeye yetti.

“Elbette değil.”

“Gerçekten mi?” diye soru Emily ama bakışları tekrar davetsiz misafirlerine döndü.

“Buzağı muhtemelen iki gün önce ölmüştür. İneğin yapabileceği en iyi şey ondan kurtulmaktır.”

Emily, titrek bir nefes aldı. “Gelişimini tamamlamış gibi duruyordu. Ve anne...” Biraz geri çekildi. “Onun için gerçekten zordu.”

“Muhtemelen çok küçüktür. Doğurmak için yeterince büyük değildir.”

Emily, biraz daha geri çekildi.

“Yapabileceğiniz bir şey yoktu.”

“Emin misin?”

“Evet,” dedi Dickey. “Sen iyi iş çıkardın. Şimdi üst kata çık ve biraz uyu.”

Emily ona doğru baktı ve sonra bir gülücük attı.

“Tamam. Teşekkürler,” dedi ve Casie’ye bakmadan merdivenlere yöneldi.

Giriş sessizliğe büründü.

Casie’nin içine binlerce duygu süzüldü. Onları incelemeye çalışmak istemiyordu. Öfkeyle başa çıkmak diğer duygulardan çok daha kolaydı. Öfkenin benliğinde kök salmasına izin verdi.

“Ne?” diye sordu Colt ama Casie başını salladı.

“İşe dönmek zorundayım,” dedi ve kapıya doğru döndü.

Ama Dickey elini onun koluna koyarak onu durdurdu. “Case...”

“Yaşam döngüsü ne?” Casie, ona doğru dönerken kelimeleri birbirine karıştırdı. Dickey bir adım geri attı, gözleri açılmıştı.

“Neyle ilgili?” diye sordu.

“Eğer sözleri desteklemek için bir Fransız kornon* olsaydı belki gerçek bir kahraman olabilirdin.”

“Tanrı aşkına senin neyin var? Em üzgündü.” dedi. “Ben sadece onu biraz kendine getirmeye çalıştım. Tanrı aşkına Case, o sadece bir kız.”

Casie, tek kaşını ona doğru kaldırdı.

“Yani o *küçük* demek istemiştin.”

Onu böyle yapan neydi? Eskilik?

“Haklısın,” dedi nihayet Case. “Pekâlâ bunu açıklığa kavuşturduğün teşekkürler.”

* Salyangöz kabuğu gibi kıvrımlı, bakır borudan yapılan, üfleme bir çalgı.

“Lanet olsun Case, ne zaman bu kadar katı biri oldun?”

“Belki de beni şu budala koyunu sürmeye teşvik ettiğin zamandır.”

“Ne?”

Ne? Bu sürüşü yıllardır düşünmemişti. “Hiçbir şey. Sadece...” Kapıya doğru kovma hareketi yaptı. “İşe dönmem gerek.”

“Beni neyle suçluyorsun?”

“Yapamayacağımı söylemiştin.”

“Bu *yapman gerektiği* anlamına gelmiyordu.”

“Pekâlâ elbette gelmiyordu...” Casie derin bir nefes aldı. “Sorun değil. Yüzyıllar önceydi.”

“Beni başka hangi lanet olası kararlar için suçluyorsun?”

“Hiçbir şey için,” dedi ve ona kapıyı işaret etti.

“Bu yüzden mi koyunu sürdün? Bana bir şeyler kanıtlamak için mi?”

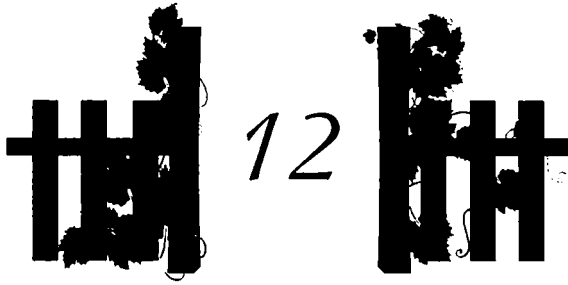
“Tabii ki hayır.” Kendini çaresiz ve aptal hissediyordu. Onun kararları için yapacak bir şeyi yoktu.

“Bu yüzden mi Buck ile nişanlandın?”

“*Ne?*” Soru öfkeden biraz daha fazlasıydı. Dickey ona baktı, gözleri ifadesizdi. “Bana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin Case,” dedi.

İçi öfkeyle doluydu. Kapıyı açan Casie iki elini de onun omzuna koydu ve onu kapıya doğru itti.

“Ve *sen* de aşağılığın teki olduğunu kanıtlamak zorunda değilsin,” dedi ve sonra kapıyı yüzüne çarptı.

“Hey.”

Casie yatağında doğruldu, hemen bilinci yerine geldi.

“Ne?” diye sordu ve hayatının büyük bir kısmında uyuduğu bu odanın içinde, lambayı yakmayı başardı. “Sorun ne?” diye sordu ama Emily yalnızca başını salladı.

“Dışarı gelsen iyi olacak,” dedi ve odadan çıktı. Beş dakika sonra, o ve Casie sığır ahırında yine yan yana duruyorlardı. Saat sabah 3:55’ti. Sığırlardan biri, buz gibi zeminde boylu boyunca tamamen hareketsiz bir halde uzanmıştı, gözleri boş boş bakıyordu. Bu sahne kırk sekiz saat önce yaşadıkları acı dolu anın aynısıydı. Ancak bu kez yeni doğan yavru ayaklarının üzerinde duruyordu. Hâlâ üzerindeki amniyotik sıvıyla ıslaktı, bir anlığına sendeledi ve sonra ayaklarına ve göbek bağına takılıp yere yığılıverdi.

“Anne...” Emily boğazını temizledi. “Anne ölü, değil mi?”

Lanetli kelimeler Casie'nin zihninden vızıldayarak geçti. Ancak Casie, ses tonunu sağlam tutmayı sürdürdü. Sonuçta Em bir çocuktü. "Öyle görünüyor."

Kız dudaklarını büzdü. Tuhaf bir şekilde yaşlı gözükte. "Sence ne oldu?"

Casie dikkatlice soluk verdi. "Bilmiyorum."

"Buzağıyı ne yapmalısınız?"

"Bilmiyorum." Sesi biraz gerilmiş gibi çıkıyordu. Derin bir nefes aldı. "Belki biberonla besleyebiliriz."

"Ama ağız sütüne ihtiyacı var öyle değil mi?"

"Sanırım."

"Belki Kıvırcık onu alır."

"Kıvırcık?"

"Dün doğum yapan anne inek." Genç suratı oldukça ciddiydi.

"Bir yaşında olan mı?"

"Hı hı."

Casie başını salladı. "Sanmıyorum, Em. O çok küçük."

"Öyleyse onunla ne yapacağız?" Sesinde gözyaşlarını tetikleyen yeni bir gerginlik vardı.

Casie omuz silkti.

"Küçük olması iyi bir anne olamayacağı anlamına gelmez."

Casie tekrar omuzlarını silkti ama Emily vazgeçmedi.

"Öyle değil mi?" diye sordu.

“Bilmiyorum.” Sabahın üçü bu tür varoluşsal konuları tartışmak için pek uygun bir zaman değildi.

“Çünkü araştırmalar genç ebeveynlerin ileri yaşta olanlara göre daha çok enerji ve hevese sahip olduklarını gösteriyor. Ayrıca eğer anne, otuzun altındaysa daha az sağlık sorunları yaşıyor.”

Casie ona baktı. Emily göz kırptı.

“Çok şey okudum.” dedi.

Casie cesede bakarak iç çekti. Hayvanların bacakları her zaman sert olurdu. “Otuzun altında olduğuna eminim.”

“Bence makalede söylenenler insanlar için geçerli.”

“Pekâlâ fark etmez öyle değil mi?” dedi. “Çünkü o öldü.” Yorgun hissediyordu. Son zamanlarda annesiyle ilgili anıları beklenmedik anlarda ortaya çıkıyordu. Kahkaha, sıcaklık ve yuvarlak kurabiyelerle dolu anılar. Kathy Carmichael darbeleri nasıl yumuşatacağını iyi bilirdi.

“Haydi onu Kıvrıcık’ın yanına koyalım,” dedi Emily, başını tekrar ayağa kalkmaya çalışan buzağıya doğru sallayarak. “Belki birbirlerine bağlanırlar.”

Peri masalları. “Bu şekilde olmaz, Em.”

“Ne demek istiyorsun? Bay Dickenson, ineklerin iyi birer sütanne olabileceklerini söyledi.”

“Bay...” Başını salladı, kızın çocuksu intikamını Dickey’e bir unvan vererek aldığı fikriyle şaşkına döndü.

“Dickey...” Bir anda söylemekten vazgeçti. Emily, kesinlikle annesinden soğumuştı ve muhtemelen çaresizce bir rol modelle ihtiyacı vardı. Ne tür bir canavar bu genç ve duygusal kızı

alıp götürmeye çalışır ki? “Bence Bay Dickenson’ın tam olarak bunu demeye çalışmadı.”

“Ama sığırlar hakkında bilgisi var, öyle değil mi? O bir kovboy.”

“O bir yabani at binicisi. Çalışan bir çiftlik sahibi değil.”

“Pekâlâ ikisini bir araya getirelim. Demek istediğim şu ki bir şeyler denemek zorundayız, değil mi?”

Casie, ona katılmamayı düşündü ama çok yorgundu ve kızın gözlerinde yaşlar vardı.

Kıvırcık adındaki inek bir önceki günkü plesantasını henüz atmamıştı, bu yüzden ölü doğan yavruyu ortadan kaldırdıktan sonra Casie, veteriner müdahalesine gerek kalmadan kendini ‘temizlemesi’ umuduyla onu ayrı bir kafese koymuştu. Casie böyle yapsa da, inek ona verilen samanı yememiş ve yarı ayık buzağıyı onun yanına götürdüklerinde dikkatlice ayaklarına doğru uzandığını görmüştü.

“İlgini çekti gibi görünüyor,” dedi Emily.

Sesi ümitsizce gergin çıkmıştı. Ümit etmekten daha ölümcül bir şey yoktu. Casie kaşlarını çattı ve kapıyı açtı. Buzağı kararsızca içeri girdi. İnek alçak bir sesle boğazından sesler çıkardı ve bir adım ileri attı.

“İşte oldu,” diye mırıldandı Casie ve kapıyı kapatırken onlara yer açmak için geriledi.

Yeni doğan yavru içten bir hevesle öne doğru sendelerken Emily nefesini tuttu ama Kıvırcık ayaklarını sürüyerek geri çekildi. Bu sahne buzağı yere yığılıp olduğu yerde kalana kadar defalarca tekrarlandı. Parmaklıkların dışında duran kadınlar bir süre sessizlik içinde hareketsizce durdular ta ki Emily nihayet konuşmaya başlayana dek.

“Onu iple bağlarsak ne olur? Ayakta durmasını sağlayarak böylece yavruya emmesi için bir şans versek?” diye sordu Em ama Casie başını salladı.

“Bu sadece... Başka ineklerin yavrularını kabul etmezler, Em. Yavruyu tekrar içeri alalım. Onu biberonla beslemeyi dene. Belki yarın biraz ağız sütü alabilirim.”

“Ama bu saatler sürer. Bu kadar uzun süre yaşamayabilir bile.”

“Yapabileceğimiz başka bir şey yok, Em. Bu...” diye başladı ama sağ tarafına döndüğünde kızın duygularını kendi iradesiyle geri getirmiş ve her nasılsa daha da üzülmüş gibi dudaklarını büzdüğünü gördü. “Pekâlâ,” dedi ve ihtiyaç olan birkaç şeyi almak için yorgun argın samanlıktan dışarı çıktı. Birkaç dakika içinde elinde bir halatla geri döndü. Sert halka, eldivenli ellerinin arasında tuhaf duruyordu.

“Halatı bağlayabilirsin değil mi?” diye sordu Emily, gözleri büyümüştü.

“Pek sanmıyorum. Çok fazla alan yok.” Kafes iki yüz metre kareden küçüktü. İneğin etrafta dolanması için yeteri kadar büyük, hayvan paniklediğinde bir insanın ciddi bir şekilde yaralanması için yeterince küçüktü. “Ama belki halatı başından geçirebilir ve onu şuradaki direğe bağlayabilirim,” dedi ve başını salladı. Bu fikir kulağa iyi geliyordu ama gerçek şuydu ki Casie neden bahsettiğini bilmiyordu. “Sen orada kal,” diye ekledi ve tekrar ayaklarını sürüyerek parmaklıklara yaklaşmaya cesarete etti. “İşte oldu, kızım. Tamam,” dedi ve bir adım daha atıp halatı salladı. İneğin sol omzuna çarptı ve onu korkuyla öne doğru itti. Bu sırada buzağı sayısız denemesinin ardından titreyerek ayağa kalkmıştı.

“Şimdi rahatla. Rahatla,” dedi Casie ve sinsice ona doğru yaklaştı. Halatı geri çekerek ikinci bir girişimde daha bulundu. Halat ineğin kulağına çarptı ve bir zarar vermeden yere düştü ama içinde bulunduğu panikle Kıvırcık, buzağının omzuna çarptı. Yavru havaya uçtu ve gürültüyle yere inip olduğu yerde kaldı. Bir saniye içinde Emily onun yanma çömeldi.

“O iyi mi?” diye sordu Casie. İnek tekrar yüzünü ona çevirmişti, gözleri korkudan çılgına dönmüştü.

“Bilmiyorum,” dedi Em ama tam bu sırada yavru titrek başını kaldırdı ve ayağa kalkmaya çalıştı. “Bence iyi.”

“İşler daha da kötüleşmeden onu eve götürsek iyi olacak.” dedi Casie ve kapıya doğru hareket etti ama Em başını salladı.

“Bir kez daha deneyelim, Lütfen. Eğer işe yaramazsa, bırakırız.”

Casie iç çekti ve halatı tekrar dolayarak çekti. Sonunda lanet olası halat, başına geçti. İleri atmak yerine kendini kapana kısıtılarak halatı üzerine attı.

“Bağla onu! Bağla onu!” diye bağırdı Emily ama hayvan çoktan Casie’nin ellerindeki ipi koparıp onu dairenin içinde delice sürüklemeye başlamıştı. Sakinleşmesini beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Nihayet durduğunda, Casie ileri doğru süründü ve ipin ucuna yetişti. İpi yakındaki bir direğin etrafına sarması birkaç dakikalarını alırken, fazla harekete müsaade etmediği için Emily’nin ineği sıkıca bağlayabilmeleri için çitlere doğru yeterince yakına kışkırtılması daha uzun sürdü. O zamana kadar ikisi de nefes nefese kalmış ve gözleri açılmıştı. Üşümeye dair anıları çok uzaklara gitmişti. Kıvırcık hırıltılı bir ses çıkarıyordu, ip gergindi ve gözleri etrafa ateş saçıyordu.

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu Emily ama Casie hiçbir şeyden emin değildi.

“Haydi, sadece yavruyu şu an yapabilirken yanına koyalım,” dedi.

Biraz sonra küçük yavruyu Kıvırcık’ın memelerine doğru yönlendirdiler.

“Hey,” diye mırıldandı Casie. Yavruyu birkaç adım daha ileri kaydırıldılar. Ürkek düveden olabildiğince uzak duran Casie bebeğin çenesinin altından tuttu ve onu süt kaynağına doğru yönlendirdi. Yavru kemikli başını yukarı çarpıtı, düve çoktan ipe doğru gerilmiş ve öfkeliydi.

“Geri gel,” diye uyardı Casie. Emily ciyakladı ama buzağı geri adım atmadı ve düve onun olduğu yöne devrilirken yavru onun ağırlığı altında ezildi.

“Hayır!”

Düvenin eğilmiş vücudunun altında küçük yavrunun yalnızca başı görünüyordu. Gözleri korkuyla açılmış ve sessiz bir yakarıyla yardım içinde dışarı çıkmıştı. Kıvırcık birkaç dakika içinde güçlkle de olsa ayağa kalktı. Ancak buzağı olduğu yerde kaldı.

Emily küfretti ve öne doğru sendeleyip yavruyu Kıvırcık’ın ezici toynaklarının altından çekmeyi başardı. Düvenin sallanan kıcının vuruşundan kaçacak kadar hızlı değildi ve tıpkı bir kâğıt bebek gibi havaya uçtu.

Casie sonunda kendini hem Em’i hem de buzağıyı düvenin çılgın çırpınışlarından sürüklerken buldu. Üçü de sonunda kafesin dışına çıktıklarında, Emily, ayağında botlarıyla Casie’nin önünde kıcının üstüne otururken ıslak buzağı ise Casie’nin kucağına kedi gibi uzanmıştı. Casie iki büklüm olmuştu hem güçlkle soluk alıyor hem de titriyordu.

“Ne düşünüyordun?” dedi.

Bacaklarının etrafında uzanan ıslak hayvana sıkıntıyla bakarken, “Öldü mü?” diye sordu Emily.

“Bilmiyorum eğer...” diye başladı Casie ama tam bu sırada buzağı başını kaldırdı. Casie sağlam bir nefes aldı. “Onu eve götüreceğiz.”

“Ama onun anneye ihtiyacı...”

“Birçok hayvan annesiz yaşamaya devam eder,” diye kestirip attı Casie.

Emily başını salladı ve titreyerek ayağa kalktı. Nihayet bodrum merdivenlerinden güçlükle soluyarak, buzağıyı ikisi arasında sürüklerken kasları gerilerek tökezleye tökezleye indiler. Çimento duvarlar ve içerinin karanlığı ruh hallerini düzeltmedi.

Casie, buzağılar için özel olarak üretilen süt tozu olmadığından bunun yerine bir miktar kuzu sütü karıştırdı. Fakat yavru on dakika sonra bile sütün çeyreğini içmedi ve çoğu çenesinden aşağı aktı.

Kızlar çaresizlik içinde oturdular. “Pekâlâ...” Casie, sesinin daha az çıkması için çabalıyordu. “En azından biraz içti. Neden sen gidip biraz uyumuyorsun. Sabah ilk iş bir yerlere telefon açacağım ve bir sonraki aşama neymiş öğreneceğim.”

Emily, karşı çıkacakmış gibi ağzını açtı ama sonunda ayağa kalktı ve kendini merdivenlerden yukarı çekti.

Casie onun gidişini seyretti ve sonra yakındaki yığından bir havlu alarak buzağıyı olabildiğince kuruladı ve onu bir battaniyeye sardı. Yavru, yıpranmış yünlü battaniyenin altında küçük ve sahipsiz duruyordu. Casie’nin gözlerinden yaşlar boşandı ama o ahmaklıkla başını salladı ve ayağa kalktı. Yakınlardaki bir kafesten üç kuzu melemeye başladı. Henüz yem zamanı de-

ğıldi ama uyanık olduğu için onlara bakabilirdi. Ağır adımlarla mutfak lavabosuna doğru yürürken, arkasında mırıldanan sesi duymadan hemen önce lavabodaki tıpayı uzanmıştı. Arkasını döndüğünde ahizenin yerinde olmadığını ve kablonun duvarda uzandığını ve telefonun görünürde olmadığını gördü.

“... ölecek... Anne... Biliyorum...”

Casie geri döndü ve musluğun sıcak tarafını açtı. Emily, sonunda annesini aramıştı. Burnunu çekti ve elini burnunun altına götürdü. Kızın ailesiyle temasa geçtiği andı bu. Kalacak bir yeri yoktu. Aslında Casie’nin de bir yeri yoktu. Aptal hayvanlar hep ölür. Tekrar burnunu sildi ve kâseye su eklemeyen önce yarım bardak süt tozu döktü ve ikisini köpürttü.

“Sen iyi misin?”

Casie, Emily’nin sesiyle olduğu yerde zıpladı ve boğazını temizledi. “Elbette,” dedi ama arkasını dönmedi. “Annen nasıl?”

Soru biraz gecikmeli gelmişti.

“İyi.”

“Muhtemelen onu uyandırdın, değil mi?”

“O çok fazla uyumaz.”

“Gerçekten mi?” Kâğıt mendile ihtiyacı vardır. Belki de alerji oluyordu. Ya da belki de uzun geceler gerekiyordu. Burnu akıyordu.

“Sanırım sancılı bir bebektim. Annem her zaman dişlerim çıkana kadar tek bir kilo bile almadığımı söyler hep, çünkü beni çok yürütürdü. O kadar da şişman değil şimdi. Biraz toparlak, derdi Doug.”

“Onu özlemiş olmalısın.”

“Kesinlikle. Yani demek istiyorum ki sen de anneni özlemişsindir değil mi?

“Evet ama en azından...” Casie omuz silkkti, şeytani bir güçle sütü çırpırmaya konsantre olmuştu. “Ben evdeyken benim için buradaydı. Artık çocuk değilim.”

“Ben de değilim. Oy vermek için on sekiz yaşında olmak yetiyor.”

“Bak, dinle Emily,” dedi Casie ve döndü. “Annenle yaşamanda bir sıkıntı yok. Aslında, bence yaşamalısın da.

“Beni kapı dışarı mı ediyorsun?”

“Hayır. Elbette hayır. Ben sadece...”

Em yumruklarını sıktı, gözleri endişeliydi. “Daha sık kontrole çıkarım.”

“Ne?”

“Sığırları,” dedi Em. “Çok uyumama gerek yok. Sanırım bu konuda bende annem gibiyim. Eğer istersen gecede dört kez kontrol ederim.”

“Emily, bu senin suçun değildi.”

“Hayır. Biliyorum. Ben sadece...”

“Ama bu senin sorumluluğunda da değil.”

“Daha sık *erken kalkmak* istiyorum.”

“Emily...”

“Tam da şimdi gidiyorum,” dedi ve ön kapıya doğru döndü.

“Emily...” dedi Casie ama kız arkasını dönmedi.

“Yetim yavruyu görmeden önce sığırları kontrol etme şansım olmadı.” dedi.

“Yapmak zorunda değilsin...”

“Birazdan geri geleceğim,” dedi ve başını dışarı çıkardı. Casie gözlerini kapadı ve anneliğin böyle bir şey olup olmadığını merak etti. Sürekli başka birinin ruh haliyle aklının karışması, annelik işte böyle bir şeydi. Emily, genelde tıpkı bir pitbull kadar kararsızdı. Casie iç çekip plastik şişenin kapağını açtı ve içine ılık sütü boşalttı.

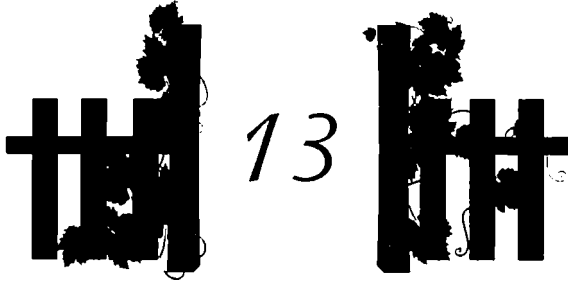
Birkaç dakika içinde merdivenlere geri döndü. Kısa bir süre sonra kuzular iştahla sütü içmeye başladılar, küçük kuyruklarını son damla kalana dek mutlulukla salladılar.

Casie gülümsedi ve bakışlarını battaniyenin altında çaresizce yatan buzağıya çevirdi.

Şimdi ne olacaktı? Hayvanın susuzluktan ve hipotermiadan ölmesine izin vermek yerine onu vurmak daha nazikçe olurdu. Ama daha önce hayatında hiçbir şey vurmamıştı ve... Kapı sesi onu hayal aleminden çıkardı.

Misafirler mi? Sabahın bu saatinde? Kapı bir kez daha çalındı, bu kez daha yüksek bir sesle. Casie ayağa kalktı ve merdivenlere doğru döndü ama kapı o daha uzanmadan açıldı.

“Hey, Başkan Case,” diye bağırdı Dickenson. “Yere mi çökmüştün ya da başka bir şey mi yapıyordun?”

Casie, merdivenlerin tepesine ulaştığında Emily giriş kapısında duran Dickenson'ın yanında dikiliyordu. Açık kapının dikdörtgen çerçevesinin içinde iki siluetten biraz daha fazlasıydılar.

“Geldiğin için teşekkürler.” Em’in sesi nefes nefese ve kısık çıkmıştı, sırnaşık tonundan eser yoktu.

Dickenson sırtıttı, dişleri girişten süzülen ışıktaki parlardı. “Sadece uyuyordum, sorun değil. Sen iyi misin?”

“Evet,” dedi Emily ve sonra Casie, merdivenin en üst basamağına çıktığında dağınık girişe doğru döndü.

“Burada neler oluyor?” diye sordu Casie ama neler olduğunu bilmekten korktu. Dickenson konuşmaya başlamadan önce bir anlık bir sessizlik oldu.

“Em senin biraz sorun yaşadığını söyledi.”

Em? Ne zaman bu kadar yakın arkadaş olmuşlardı? Ve *Em* ne zaman onun telefon numarasını almıştı. Ve *Em* neden annesiyle konuştuğuna inanmasına izin vermişti...”

“Nerede?” diye sordu Dickenson.

“Ne nerede?” Casie’nin sesi huysuz ve kendi kulaklarından bile şüphe edercesine çıkmıştı ama Emily çoktan zemin kata doğru başını sallamıştı.

“Onu ısıtmak için aşağı koyduk.”

“Pekâlâ. Güzel, şimdi onu buradan tekrar dışarı çıkaralım.” dedi Colt ve Casie’yi geçmek için adım attı. Ama Casie yolunu kesti, kazara ya da bilerek emin değildi.

“Ne yapıyorsun sen?”

Dickey biraz sırtıttı.”Hayvanın etini kurtarmaya çalışıyorsun ya da bu durumda...” dedi ve ona dokunup geçerek merdivenlerden aşağı hızla indi.

Casie, evin halinden utanmayı bir an bile düşünmeden daha yavaş bir şekilde onu takip etti. Sonuçta, gerçekten *onun* evi değildi. Ya da onun suçu. Ya da onun... Hangi cehennemden gelip bu şekilde evine paldır küldür girebilmişti? “Kendimizi bundan korumalıyız,” dedi Casie ama Dickey’in hareketlerine engel olan imasına rağmen o çoktan buzağıyı sanki küçük bir bez yığınıymış gibi kucaklayıp oradan çıkarmıştı. Yeni doğan yavru eskimiş battaniyenin altından ona gözlerini kırptı. Kırpikleri kar beyaz ve büyüleyici şekilde uzundu.

“Bu bebeklerin çok vakitleri yok.” dedi Colt. “Eğer doğru düzgün bakılmazlarsa, soğuk alır ve ölürler...”

“Üşüdüklerini biliyorum. Bu yüzden onları buraya, aşağı getirdik.” dedi Casie.

Yırtık pırtık olmuş battaniye tozlu örümcek ağları gibi oda-ya saçıldı. Yavru başını deliklerden çıkarırken küçük yüzü çok daha kimsesiz gözüktüyordu. Casie'nin rahatsız edici ses tonunu görmezden gelen Dickenson, battaniyeyi hareket ettirdi. "Şu şeyin kuyruğunu ona sarar mısın?" diye sordu. Bunun üzerine Emily, yavruyu tıpkı gayrimeşru bir bebek gibi tekrar sarmak için aceleyle öne doğru hareket etti.

"Tamam gidebiliriz," dedi Dickey ve buzağıyı göğsüne bastırıp merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Casie, o ve Emily'nin nasıl soluk soluğa kalıp onu *aşağı* indirdiklerini hatırlamayı reddetti. Lanet olası testesteronları. Bir kız düşünmeye başladığında olduğundan çok daha büyük bir sorun var demektir. Biraz ağırlık çalışması gerekiyordu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu ve arkasından aceleyle merdivenleri çıktı.

"Öyle olmadığını biliyorum Case," dedi kapıyı ayağının ucuyla açmak için iterken. Ve dışarının karanlığına adımını attı. "Ama çoğu çiftlik sahibi hayvanlarını ahırda tutar."

"Hey işte orada, Ty."

Casie, giriş kapısında onlara katılan bir başka gölge ile birden irkildi.

"Tyler?"

"Hey," dedi Ty.

"Burada ne işin var?"

"Em, yetim bir yavrun olduğunu söyledi."

Casie, Emily'e döndü ama kız çoktan aceleyle yanından geçip gitmişti.

“Bunun işe yarayacağından emin misin?” Yüzü karanlıkta solgun ve acı içinde genç duruyordu.

“Emin miyim?” diye kıs kıs güldü Colt. “Kahretsin, hayır, şu an saatin kaç olduğundan başka bir şeyden emin değilim. Ty, koş bana ahırdan halat getir, bunu yapar mısın?”

“Zaten yanımda getirmiştim.”

“İyi adam,” dedi Colt ve girişin kırıldı kırılacak merdivenlerinden aşağı çabucak indi.

“*Neyin* işe yarayacağından emin misin?” diye sordu Casie, arkasında giderek, sabrı taşıyordu.

“Biraz radikal bir şeyler deneyeceğiz,” dedi kamyonetine doğru yönelirken. “Bagajın kapağını açar mısın Ty?” dedi. Casie yeterince cevabını almıştı.

“Bir dakika, bekle!” diye tersledi ve bacaklarını açarak, hırlayan bir rottweiler köpeği gibi o ve kamyonetinin arasında durdu.

“O benim buzağım.”

Colt ona baktı.

“Ve bu da benim...” Parmağını Ty’a doğru uzattı. “Benim halatım.” Casie neredeyse kendi ağzından çıkan kelimelerden ürkmüştü. Kullanılan halatı gerçekten paylaşmak istiyor muydu? Ama artık geri adım atmak için çok geçti.

Gecede mutlak bir sessizlik vardı. Jack bile bakışlarını bir yüzden diğerine çevirmek için dans etmeyi kesmişti.

“Tanrı aşkına, Başkan Case, kim senin kuyruğuna bastı?”

Casie gözlerini biraz kıstı, savaştırmak için hazırdı. “Dinle, seni acemi at...”

“Deriyi o getirdi,” dedi Ty, Casie’nin sert konuşmasının arasına girerek.

“Ne?”

“Deri, ölü buzağının,” dedi Ty.

Casie kaşlarını indirdi ve tekrar Colton’a bakış attı.

“Ölü buzağıyı ben aldım biliyorsun değil mi? Demek istiyorum ki...” Biraz sırtıttı. “Bunun da ölmesini istemezsin değil mi?”

Casie dikkatlice bir nefes alıp sinirlerini yola getirdi. “Bu da...” derken durdu ve boğazını temizledi. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Ölü buzağı,” dedi. “Etrafta öylece durmasını istediğini düşünmemiştim... Etrafa hastalık saçabilir ve eğer cesetten kurtulursan anne için her şey daha kolay olabilir.”

Casie başını salladı ve patronluk taslayan bu kibirli tavrı için onu tekmelememek için kendini zor tuttu.

“Bu yüzden, Em arayıp ölü bir anne ineğiniz olduğunu söylediğinde, düşündüm ki... Bu kahrolası zavallının derisini yüzmeyi denemeye degeceğini düşündüm.”

Casie gözlerini kırptı.

“Şu deriyi alacaksın değil mi Ty? Burada gevezelik ederek durmanın bir anlamı yok!” dedi Colt ve geri döndü.

Casie, Ty’nin kamyonetinin arkasından sürüklediği ne olduğu belirsiz şeye baktı. Bir bebek battaniyesi büyüklüğündeydi.

“Buzağının derisini yüzdün mü?” diye sordu.

“Tabii ki,” dedi Colt. “Clay, yetim bir yavru doğduğunda bunu bir ya da iki kez yapmış olmalı.”

“Ne yapmıştır?” diye sordu.

Ty samanlığın köşesine ulaştı ve ışıkları açtı.

“Şuradaki anne mi?” diye sordu Colt, başını ayrı kafesin içindeki düveye doğru sallayarak.

Emily başını salladı.

“Pekâlâ bu küçük kızın paçalarını alabilecek miyiz bir bakalım.” dedi ve battaniyeyi çekerek buzağıyı ayaklarının üzerine yerleştirdi. Yavru bir kez sallandı, sağa sola yalpalandı ve sonra dengesini buldu. “Onu böyle ayakta tut, tamam mı Em?”

Emily, aceleyle öne doğru geçti, buzağıyı elinden gelenin en iyisini yaparak dengede tuttu.

“İşte böyle, eğer onu her iki yanından desteklersen çok kolay olabilir.”

Colt, elini kot pantolonunun ön cebine sıkıştırıp boş boş dururken Emily ona söyleneni yaptı. “Çakın var mı Ty?”

Çocuk ipeksi deriyi sol bacağının üzerine koydu ve kendi cebindeki katlanabilir bıçağı ona verdi. Colt hemen bıçağı açtı. Deriyi kirli zemine yaydıktan sonra altı parçaya ayırmak için yere çöktü. Bir dakika içinde tekrar ayaktaydı. “Tamam, buna hazır mıyız?” diye sordu.

Emily ve Ty kafalarını salladılar. Casie sessiz kaldı. Colt onun kati öfkesine sırtıttı ve deriyi tuttu. Dışarıdan yumuşak ve kuru duruyordu ama çoktan kıvrılmaya ve altında kabuklaşmış kan pıhtısını göstermeye başlamıştı. “Pekâlâ Em,” dedi. “Ona ulaşmak durumda kalacağız.”

Emily, Colton’ın hayvanın kaba derisini omurgasından tutup ipi açtığı deliklerden kaydırmasını sağlamak için küçük

hayvanı biraz gevşetti. Bir dakika sonra hayvanın göğsü, karnı ve kıcını bağlamışlardı.

Buzağının ayağa kalkarak oluşturdukları ikili perişan ve terk edilmiş bir halde öylece duruyordu.

“Pekâlâ bu hiçbir yere gitmiyor,” dedi Colt ve ağır ağır soluyarak buzağıyı ayrı kafese doğru gitmeye zorladı. İlk dürtmesinde, yavru neredeyse dizlerinin üzerine kapaklanıyordu. Bunun üzerine Emily onu ayakta tutmak için aceleyle öne doğru hareket etti. Ty da hemen karşısına geçti. İkisi birlikte hayvanı düvenin kapısına doğru itelediler. İçeri girer girmez bacakları tüm dünyayı kucaklamışçasına iki yana açıldı.

“Kıvırcık onun canını yakmayacak değil mi?” diye fısıldadı Em.

Colt başını salladı ama bu emin olmadığını gösteren bir hareketten başka bir şey değildi.

“Onları bir dakika yalnız bırakalım,” dedi ve geri adım attı.

Çocuklar da onunla birlikte gitti. Ve beklediler, hiç kimse soluk almıyordu. İnek acısına zorla müdahale eden insanlardan bakışını çekmeye cüret etmeyerek gözlerini açmış hareketsizce bakıyordu. Başka bir şey olmadı.

“Haydi,” dedi Colton.

“Kıvırcık,” diye fısıldadı Em. “Ona Kıvırcık diye sesleniyoruz.”

Colt taviz vererek başını yana eğdi. Düve kuyruğunu öbür tarafa attı ve kaçmak istiyormuş gibi ahırın sonundaki kapıya doğru gergince başını salladı. Tam bu sırada buzağı kırık bir oyuncak gibi diğer yana devrilmeden önce sendeleyerek bir adım ileri attı. Kıvırcık, dikkatini devrilen yavruya verdi, kulaklarını öne yatırdı, gözleri birden ilgiyle baktı.

“İşte böyle kızım,” diye mırıldandı Colt.

“Haydi.” Emily’nin yakarışı neredeyse duyulmuyordu, ondan geriye kalan havada asılı kalan buz gibi ümitli bir nefesti. Kıvrıkcık, sinirle sağa sola kıpırdandı ama dikkati hâlâ perçinli buzağının üzerindeydi.

“Belki bir süre geri dursak daha iyi olacak.” dedi Colt. Hepsini yavaşça geri çekilip sırtlarını duvara yaslanmış küçük bir yığın saman balyasına dayadılar.

Ve azimle beklemeye başladılar.

On beş dakika sonra dördü de samanların içine kıvrıldı, sırtlarını balyaya verip gözlerini kafesteki çifte diktiler.

Bu izlemesi nefes kesen yavaş bir danstı. İnek ürkekçe ileri doğru hareket etti ve sonra kulaklarını sallayıp geri çekildi. Buzağı olduğu gibi kaldı, kaba derisi omuz başlarını ve böğrünü kaplıyordu. Fakat inek sonunda kaba deriye burnuyla dokunacak kadar yaklaştı. Boğazından alçak bir hırıltı çıktı. Küçük yavrunun sırtını kokladı, çekinerek onu yalamayı denedi ve sonra ince dilini yavrunun başına sallamak için hareket etti. Ve birden bir şeyler değişti. Buzağı beceriksizce ayaklarının üzerinde sendeledi, heyecandan gerilmişti, kulaklarını öne doğru salladı ama yavru ona doğru yalpalarken o dimdik ayakta durdu.

Ayakları üzerinde duramayan ama kararlı yeni doğan yavru anneye doğru sendeledi, neredeyse üstüne düşüyordu, tam o sırada başını annenin karnının altına koydu. Büyük olan hayvan birden çekildi ama başını ona çevirdi ve ödünç derisini yaladı.

Buzağı yolunu bulana dek nefes kesen bir sonsuzluk anı geçmiş gibiydi. Ama nihayet, dizleri yayıldı ve düve ümit ve artan bir sevgiyle onu karşılayıp beslemeye başladı.

“Bu inanılmaz,” dedi Emily ve nadiren gösterdiği utanmayla Colton’a baktı. Sesi gergin gibi çıkmıştı.

Colton omuzlarını silkti. Omuzları kanvas ceketinin kalkık yakaları altında geniş gözüküyordu. “Bazen işe yarar.”

Bazen mucize olur diye düşündü Casie ve gözlerinin önünde birbirine bağlanan çifti seyretti. Bu bir tür dünyevi sihirdi. Ayaklarının altındaki yeryüzü kadar eski bir sihir ama nihayetinde sihir.

Dakikalar yavaşça geçti. Buzağı sonunda tatmin oldu ve birden samanların üzerine yığıldı. Acı ve aşırı sevinçten yorgun düşen inek onu tekrar yaladı ve onun yanına yerleşti. Bu kendi mükemmeliyeti içinde neredeyse acı verici bir kareydi. Son zamanlarda oldukça korkmuş ve acı çekmiş olan düve ve kederli, yalnız buzağı şimdi yan yanaydı.

“Hoş değil mi?” dedi Colt.

Casie, Colt’un kendisini seyrettiğini hissetti ve başını salladı ama boğazı konuşamayacak kadar sertti.

“Kesinlikle.” Casie birden ayağa kalktı ve arkasındaki samanları temizledi. “Bu...” Onu kovmayı, orada bırakmayı istedi ama gözleri daldı ve duyguları birbirine karıştı. Colt’un bakışları onunkilerle buluştu.

“Teşekkürler,” dedi Emily, içinde bulundukları durumu minnettarlıkla işaret ederek. Ve bu tavrı Casie’yi ona kıyasla daha aciz hissettirdi.

“İnanılmazdın.” Em, Casie’ye doğru bir bakış attı. “İnanılmaz değil miydi?”

“Tıpkı bir süper kahraman gibi.” Casie kelimelerin ironik çıkmasını istemişti ama her nasıl olduysa hedefini tutturama-

mıştı. Sesi tuhaf bir şekilde puslu, biraz ağlamaklı, biraz kırılgan çıkmıştı. Neden böyleydi? Bunun sebebi muhtemelen yorgunlukla açıklanabilirdi ama eğer gözyaşlarına boğulursa bu kez kendini çatıdan aşağı atacaktı. Colt bir an şaşırdı ve sonra bir kakhaha attı. “Keşke güzel bir pelerinim olsaydı,” dedi.

“Ya da güzel bir tayt.” diye ekledi Emily.

Ağırın arkasında bir yerden bir inek böğürdü.

“Tam da şimdi gidip kendime bir fincan koyu kahve alacaktım ama...” dedi Colt.

Casie aptalca gözlerini kırptı fakat Emily hemen konuşmaya atladı. “Ben biraz taze kahve hazırlayacağım. En azından bunu yapabiliriz değil mi Case?”

“Hımm...” Casie gözlerini uzaktaki meralara dikti ve oradan kaçabilmeyi diledi. “Elbette,” dedi sonunda ve kurdun bir kez daha tavuk kümesine girmesine izin verdi.

Mutfak sıcaktı, kahvenin zengin kokusu neredeyse hissedilirdi ama asıl iştah kabartan ve hayal gücünü ateşleyen Emily'nin taze pişmiş meyveli kurabiyeleriydi. Elmaların özlerini çıkarmış, birkaç gün önce dilimleyip dondurucuya koymuş ve bu leziz yemeği bir önceki akşamdan hazırlamıştı. Eski mutfağı saran tarçın kokusu tıpkı bir tür akkor büyüğü gibiydi. Casie herkesin fincanlarını tazelerken Emily kurabiyeleri fırına verdi. Colt sırtını iskemlenin tahta desteğine doğru vermişti. Bir ayağını diğerinin üzeri çapraz gelecek şekilde uzattı. Ty bile rahatlamış görünüyordu, sohbet hayvanlardan havaya geçerken gözleri kırık kupanın üzerinde ışıldıyordu.

“Daha fazla soğuk davranmadığı için şanslıyız,” dedi Colt. “Ya da küçük düve ölmüş olduğu için. Onu bularak iyi iş çıkardın, Em.”

“Onu doğru eve getirmeliydim.” Çatlak ve renksiz porselen lavabonun yanında duran mutfak gereçleri tıpkı bir kirpinin

okları gibi görünüyordu. Emily bu dağınıklığın içinden bir spatula çekti, birkaç tane meyveli kurabiye çıkardı ve onları birbiriyle uyumsuz iki tabağa yerleştirdi. “Bir dahakine daha iyi yapacağım. Belki sen bana nasıl yapılacağını öğretebilirsin...” Geriledi. Formikanın üzerinde donmuş topak damlalar vardı. “Bir buzağının nasıl kurtarılacağını. Böylece sahip olduğum şeylere bakabilirim, bilirsin işte ileride problem yaşarsak.”

Casie ona doğru baktı. Em bir buzağının derisini yüzmekten, deriyi cesetten ayırmaktan ve onları birbirine tutturarmaktan bahsediyordu. Tüm bunlardan bahseden, böcekleri bile ezemeyen ve en uysal atlara bile otuz metreden fazla yaklaşamayan kızdı. Casie kendi kahve kupasını kavradı ve kızı seyretmeye koyuldu, onu ne kadar yanlış anladığını merak ediyordu ama Colt’un bakışlarındaki his, dikkatini ona yöneltmesine neden oldu.

Gözleri kopkoyuydu, dile getiremediği ama neredeyse hissedebildiği düşüncelere dalmıştı. Neredeyse... Bakışlarını üzerinden çekti. Üç odağa ihtiyacı olan bir rakun gibi Colt’un düşüncelerini bilmeye ihtiyacı vardı. Bir anlık bir sessizlik oldu ve sonra, “Bu gerçekten *sana* uygun bir iş gibi görünmüyor Em,” dedi Colt.

“Yapabilirim.” Birden savunmacı bir hal aldı.

“Yapabileceğine eminim.” Gözlerini buhara doğru kısarak bir yudum kahve aldı. “Fakat bu buzağı senin kadar. Ama onu bularak iyi iş çıkardın. Öyle değil mi Case?” Ses tonu içtendi. Casie’nin boğazında bir şeyler düğümlendi. Ona karşı böyle üzgün bir duygu yöneltmesini istemiyormuş gibiydi. Dickey’nin onu Wonder Woman ya da Rin Tin Tin olarak düşünmesi umurunda bile değil gibiydi. Hiç kimse görüldüğü gibi değildi, işte bu kadar basitti... Haince fikirlerinden sıyrıldı ve kaşlarını çat-

tı. Onun onayına ihtiyacı filan yok gibiydi. Fakat o kimdi de Casie'nin çalışanının duygusal halinden endişe duyuyordu?

Elbette Em gerçek bir çalışan değildi ama her ne olursa olsun, Colton onu koruyan kişi olmamalıydı. Onunla işi olmazdı. Oda hâlâ sessizlik içinde onun cevabını bekliyordu. Aklından geçen tuhaf düşünceleri durdurdu ve kahve kupasının kıyısından zorla gülümsedi.

“Her şeyi doğru yaptın,” dedi, kız tabağa bir meyveli kurabiye daha koyarken başını salladı.

“Dışarı erken çıkmalıydım.” Sesi kısık çıkmıştı. “Yaklaşık bir saat önce uyanmıştım ama fırtınayı duyabilirdim...”

“Bu senin suçun değil,” dedi Colt, sesi biraz sertti. “Öyle değil mi, Case?”

Ama kızın sesindeki düğümü hissedince Casie daha önce ona ihtiyaç duyduğu her şeyi unuttu. “Bu çiftlikteki her canlıya bakmak senin görevin değil, Emily. Bu benim sorumluluğum. Dışarı çıkmalıydım...”

“Lanet olsun,” dedi Colt. “Bu kimsenin suçu değil. Böyle şeyler olur. Burası iki kız için çok...” birden kendini durdurdu. Casie ona baktı ve kaşları havaya kalktı, bekliyordu.

“İki kız için ne?” diye sordu Emily.

“İki kız için çok...” dedi Colt, ses tonu artmıştı.

“Kızların bu işi yapamayacağını mı düşünüyorsun?” Emily'nin sesi gergindi.

Casie sessiz kaldı. Colt elbette haklıydı. Burası ikisi için çok büyüktü. Öyleyse neden ocağın üzerinde duran demir tavayı onun kafasına geçirmek istiyordu?

“Kadın olmamız bu işi yapamayacağımız anlamına gelmez,” dedi Emily.

“Ben de aksini söylemek istemedim.”

“Ama dışarıdan anlaşılan bu.”

“Siz iyi iş çıkardınız,” dedi Colt, yüzü ciddiydi. “Ve ben bunu demek istedim.”

Emily tekrar önündeki kurabiyelere döndü, başını sallarken dudakları büzüldü. “İneği öyle yere uzanırken gördüğümde...” Sesi kırgındı. Yüzü büzüştü. Boğazını temizledi. “Üzgünüm.”

“Hey, bunu dert etme,” dedi Colt. Kaybettikleri bir buzağının ardından tıpkı bebekler gibi ağlayan olgun kovboylar tanıyorum.”

Casie başını kaldırdı, tekrar gözyaşlarına boğuldu. “Tanımıyorsun.”

“Yemin ederim,” dedi Colt, kalbinden gelen bir takım duyguları sağ eline aktarmış gibi elini uzattı. “Eğer bir inek ölürse bir hafta babanla konuşamazdın.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Söylemiyorum,” dedi. “Babanın yüz yetmiş beş hayvanı vardı ve hepsine yeni doğan yavruları gibi davranırdı. İneklerden birinin başına bir şey gelene dek babanın diken üstünde durduğunu düşün.”

“Gerçekten mi?” Sesi ümitli ve canlıydı.

Colt onu seyretti, gözleri ciddi bakıyordu. “Sen iyi iş çıkardın, Em. Bir saat daha geç kalsaydın her şey için çok geç olabilirdi.”

“Eğer gelmemiş olsaydın, kesinlikle ölürdü. Sensiz bunu başaramazdık, Bay Dickenson. Değil mi Casie?”

Ses tonu tehlikeli bir şekilde bir kahramana duyulan saygı ile doluydu. Düşüncesi bile oldukça rahatsız ediciydi.

“Casie?” Emily’nin ses tonu sorgulayıcı bir hal aldı.

“Evet,” dedi Casie, kendini muhabbetin ortasına atarak. “Evet. Teşekkürler Dic... Bay Dickenson.” Göz temasından kaçınmak istese de buzdolabına bakmak biraz tuhaf gözükebilirdi ama Casie bakışlarını ona dikti, gözlerinde parıldayan bir şeyler olduğunu gördü. Henüz dudaklarına ulaşmamış bir şeyler.

“Önemli değil,” dedi, yüzü beklenmedik bir şekilde ciddiye. “Benim için bir zevkti.”

Buzağının derilerini yüzme zevki, diye düşündü Casie ama ağzından tek bir iğneleyici sözün bile çıkmasına izin vermedi.

“Ne kadar süre...” Emily yüzünü buruşturdu. “Bilirsin, bu deriyi ne zaman çıkaracağız?”

Colt bakışlarını gözle görülür bir çaba harcayarak Casie’nin kilerden çekti.

“En azından birkaç gün daha böyle kalmasına izin vereceğim.”

Emily parmaklarında kalan buz parçacıklarını yaladı. “Bu iğrenç.”

“Evet,” dedi Colt ve hafifçe sırtıttı. “Tam da öyle. Neden öylece bırakmıyorsun. Eğer herhangi bir sorun olursa beni ara. Aksi halde birkaç gün bekleyip çıkaracağım.”

“Ben yapabilirim,” diye başladı Casie ama Dickey onu duymazdan geldi.

“Ve bir de şu ineğin cesedinden kurtulacağım.”

Casie, belinin sertleştiğini hissetti. “Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi.

“Bence bir mahsuru yok.”

“Onun çaresine bakabilirim.” Sesi çıkmasını istediğinden biraz daha sert çıkmış olabilirdi.

Colt tek kaşını kaldırdı. Ty sandalyesinde biraz dikleşti, gergin bir ifade takındı ama Emily çoktan el sallamıştı.

“Peki onu ne yapacaksın?”

Hepsi kıza döndüler. Yüzünde ciddi bir ifade vardı, gözleri kocamandı.

“Ce... ceset,” dedi. “Onu ne yapacaksın?”

Casie omuz silkti, meseleden rahatsız olmuştu ve neredeyse Colton’a dönüp onu alıp götürmesini isteyecekti ama Colton’dan kurtulmak istemiyor muydu? “Onun için endişelenmek zorunda değilsin, Em.”

“Evet, ama...” Her zamankinin aksine gergindi. “Sadece, o birinin annesi. Biliyorsun değil mi? Ve yavrular...” Durdu. Boğazını temizledi ve tezgâhtaki iki tabağı kaldırmadan önce arkasını döndü. “Kim kahvaltı için hazır?”

Bir an hepsi yankılanan sessizlikte sessizce durdular. İlk konuşan Colton oldu.

“Bunlardan biri için böbreğimi verebilirim,” dedi. Em konuşmadan tabakları önlerine koydu. Oda önceden gelen samimiyetin ardından bomboş gibiydi. “Bunların üzerini çizerek yapmadın değil mi Em?” diye sordu Colt.

“Tabii ki,” dedi Em ama sesi biraz alaycıydı. Kızın her zamanki taşkınlıkları olmadan ne yapacaklarını düşünmek zordu.

Casie, Em’in sırtını onlara dönmesini seyretti. Bakışları Colt’unkilerle karşılaştı. Dikkatini kahvaltıya vermeden ve ku-

rabiyelere gömülmeden önce onun gözlerinde ne gördüğünü merak etti. Duman buram buram havaya yayıldı, havada tıpkı bir tarçın çiçeği gibi açtı.

Ty, çifti takip etti. Birkaç saniye çiğnediler.

“Bu müthiş, Em,” dedi Colt, başını kahvaltıdan kaldırarak.

“Böyle yemek yapmayı nereden öğrendin?”

Em omuz silkti, yüzü hâlâ duvara dönüktü. “Burada ve orada.”

Colt dikkatini tekrar Casie’ye verdi. Bakışlarında suçlama mı vardı? Yeterince destekleyici olmadığını mı düşünmüştü? Ve eğer öyleyse, kimi yargılayacaktı? Buraya ait değildi. Hiçbirine karşı bir bağı yoktu. Rahatsızlık ve suçlulukla omuz silkti.

Dickey dikkatini tekrar kurabiyeye çevirdi. “Güzel, çok güzel,” dedi.

“Teşekkürler.” Kızın her zaman ki gevezeliği bir süre daha sürdü. Sonra Casie’ye bir tabak uzattı ve kahve fincanını alıp Ty’ın yanına oturdu.

“Miden seni yine rahatsız ediyor mu?” diye sordu Casie.

Emily bakışlarını kaçırmadan önce hepsi ona baktı. “Sadece şu an aç değilim.”

“Bir şeyler yemen gerek,” dedi Ty ilk defa sohbete katılarak.

“Ben iyiyim.”

“Yulaf ezmesi iyi gelir...”

“Ben iyiyim!”

Oda sessizliğe büründü. Bu Emily’nin sesini yükselttiğini duydukları tek andı.

Yemeğe kaldığı yerden devam eden ilk kişi Colton oldu. Casie bir sandalyeye geçip rahatladı, gözlerini kızıdan ayırmıyordu.

“Yaşlı kısırak nasıl, geliyor mu?” diye sordu Colt, Ty’a bakarak.

Ty omuz silkti, gergin görünüyordu. Suç onu tıpkı acemi bir jokey gibi sürüyordur diye tahmin etti Casie. Çünkü sevdiği bir şeyi koruyamamıştı. Bu durum dünyadaki yerini bulmaya çalışan genç bir adama ne yapardı ki?

“Sanırım, iyi.”

“Ona henüz semer vurmadin mı? diye sordu Colt ve kupasını kaldırıp gözlerini buhara doğru kıstı ve dikkatlice yudumladı.

“Acele etmeye niyetim yok.”

“Pekâlâ belki de gücünü toplayıp, seni aşağı fırlatmadan önce bunu başarmalısın.” Bakışlarını Casie’ye çevirince sırtıttı, Tangle’nın sırtından düşüşüyle yaşadığı travmatik inişini hatırlıyordu.

“Eğer istersen sana yardım edebilirim.”

“Casie’ye yardım ettiğin gibi mi?” Çocuğun sesinde bir saldırganlık vardı.

“Çılgın Casie’den biraz daha dikkatli olacağından şüphe duyuyorum.” dedi Colt ama bunu söylerken sırtıttı ve Casie’e baktı, gözleri ıslı ıslıdı.

Casie, dilini çıkarmamak için kendini zor tuttu. Ve Lazy’ye geri dönüşünün onu eski yollara döndürdüğünü düşündü.

“Evet, pekâlâ...” dedi Ty, çenesini biraz uzatarak. “Kimse dört atı aynı anda süremez.”

Hepsi ona baktı.

“Bunları yapmak için Casie’nin elinde çok fazla şey var,” diye açıkladı. Sesi sabırsızdı. “Ve sonra sen yabani atlarla çıktığdin. Yeterince büyük düşünemedi. Sen asla...”

“Bir bardak süt ister misin?” diye sordu Emily.

“... onları buraya getirmemeliydin.” diye devam etti Ty.

“Ya da biraz daha kahve?” diyerek ayağa kalktı Emily. Masadan kalkarken sandalyenin ayakları gıcırdadı. Bakışları sertti. Ty ona baktı, gözlerindeki kıvılcımı gördü ve geri çekildi.

“Hayır. Eve gitmeliyim.” Kurabiyesini kısa sürede bitirdi ve ayağa kalkıp mırıldandı. “Kahvaltı için teşekkürler. Gerçekten çok hoştu.” Kıza baktı, başını eğdi ve kapıya doğru gitti.

“Bir dakika, bekle,” dedi Colt, çatalında kalan parçacıkları yalıyordu. “Seni eve bırakayım.”

Ama Ty affetmezdi. “Bırakmana gerek yok.”

Yetişkinler hep birlikte bir bakış attılar. “Kasabaya gitmem gerek,” dedi Casie. “Bana bir dakika ver, seni gideceğin yere bırakacağım...”

“Gerek yok,” dedi Ty ve gözden kayboldu.

“Bekle,” dedi Emily. “Sığır kontrolünü henüz yapmadım.”

“Bunu yapmana gerek yok,” dedi Casie.

“Evet, var,” diye karşı çıktı Em ve acele etmek için asıl nedenini belirtmek için girişe doğru başını salladı.

Bir dakika içinde çocuklar gittiler. Saniyeler sessizlik içinde akıp gitti.

“Zor olmalı,” dedi sonunda Colt.

Casie ona doğru kaşlarını çattı. Zihni fırl fırl dönüyordu ama öfkeli arılar gibi mutfakta uğuldayan yeni duygularına rağmen Dickenson rahat görünüyordu. Belki de yedi çocuklu bir ailede büyüyünce böyle olmuştu. Kimse ayaklarının ucunda yürümezdi. Herkes sallanır ve nasıl yumruk atılır öğrenirdi. Ya da belki de yalnızca Dickey böyleydi. Ve bu Casie'nin umurunda değildi. Dickey sandalyenin arkasına doğru uzanıp rahatlamıştı, sol dirseği tahta çivinin üzerinde duruyordu, yüzünde açık ve rahat bir ifade vardı, bir tutam parlak siyah saçının altında kara gözleri ışılıyordu. Konuştuğunu hatırlamak Casie'nin bir dakikasını aldı.

Boğazını temizledi. "Bu da ne?" diye sordu.

"Gerçekten zor olmalı, her zaman idolleştirilmek," dedi Dickey

Bunu düşünmeden önce bir kahkaha attı Casie. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ne olduğumdan..." Başını salladı. "Kahretsin, eğer Ty sana karşı biraz olsun divaneyse, senden bir idol yaratacaktır."

"Aptal gibi davranma," dedi ama Ty'm ona karşı hisleri apaçık ortadaydı. Casie bile Ty'ın ona minnettar olduğu gerçeğini inkâr edemezdi. Bu fikir kendini iğrenç hissettirdi. Kaşlarını iyice çatı. "O sadece seni sevmiyor."

"Tahmin et neden sevmiyor," dedi ve kıs kıs güldü.

Casie ona baktı, Dickey'nin gerçekten umursayıp umursamadığını merak ediyordu. Herkes onu sevmek zorunda değildi ama kesinlikle öyle olmasını tercih ederdi.

İnsanları memnun eden kişi tabiri onun için biraz hafif kalıyordu. "Sence neden eve bırakılmak istemedi?" diye sordu konuyu değiştirerek.

“Bence gecenin bir yarısı etraftakilere dışarıda olduğunu söylememişti.”

Casie’nin beti benzi attı. Ty’ın evden çıkışının elbette sorun yaratabileceğini fark etti. Ama kendi ailesi erken saatlerde dışarı çıkmasına çok fazla endişelenmezlerdi. 4.0 not ortalamasını korumak lise yıllarında vaktinin çoğunu alıyordu. Geçmişe dönüp bakınca, neden canının sıkıldığını merak etti. “Belki oraya gidebilir ve Ty’ın burada bana yardımcı olduğunu açıklayabilirim.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.”

“Haksız olduğunu düşünüyorum,” dedi. Kendi umarsızlığının farkına vararak.

“Demek istiyorum ki ailesiyle hiç konuşmadım bile.”

“Evet, doğru...” Tek omzunu kaldırıp sağ elinin başparmağıyla kupanın sapını tuttu.

“Böyle devam edelim.”

“Ne? Neden?”

Dickey omuz silkti ve kahvesinden bir yudum aldı. Biraz soğumuştı, buhara doğru gözlerini kısımadan içmesine izin veriyordu. Belini sandalyede büktü, eğik ve kaba gözüktüyordu. Yıkanmaktan yumuşamış kıyafetlerinin altına gri kare örgülü bir atlet giymişti. Üstten üç düğmesi açıktı, kumaş güneşin yaktığı boğazındaki çukurdan biraz dışarı kıvrılmıştı. Boynundan deri bir ip sarkıyor ve giysisinin sıcaklığı altında kayboluyordu. Casie kayışının sonunda ne olduğunu merak etti bir an. “Duyduğuma göre Gil, işine karışan insanları pek hoş karşılamamış.”

“Onun için Ty da öyle biri mi?” diye sordu Casie. İçinde sarılı ve hepçil^{*} bir yanının ortaya çıktığını hissetti. Bu garipti. Hepçil değildi. O daha çok et yiyen ve onu sindirene kadar ağzını kapalı tutan tiplerdendi. Ama şu an kendine yardım edebilecek gibi durmuyordu. Kesik masanın üstüne kupasını sertçe koyuşu belki de uykusuzluktandı.

“Onun işine mi?”

Kendini masadan uzaklaştırmak için iki elinin avuç içlerini de kaldırdı. “Hey, ben buradaki kötü çocuk değilim.”

Gerçeği sessizce anladı. “Biliyorum,” diye mırıldandı.

“Ne?” diye sordu Dickey, onu daha iyi duyabilmek için başını biraz çevirdi.

“Biliyorum, dedim.”

“Öyleyse çocuğa söylemelisin,” diye öneride bulundu.

Casie sorgularcasına kaşlarını indirdi.

“Çünkü farkında değil gibi görünüyor,” dedi ve kupasını ağzına götürmeden önce hafifçe homurdandı. Dudakları geniş ve şehvetliydi. Casie onun hayatına ne zaman girse böyle tuhaf olduğunu fark ederek şaşırırdı. Bu dudaklar her gencin hormonlarını tıpkı sıcak tavadaki salamlar gibi cızırdatırdı. Onu bu yüzden sevmiyordu, tam olarak. Anılar içini kabartmıştı.

“Pekâlâ herkes sana tapamaz, Dickie.”

“Ne zamandır bana *bunu* öğretmeye çalışıyorsun?” diye sordu ve eski anılarla şaşırmış gibi başını salladı. Kıs kıs gülüp bakışlarını ona çevirdi.

* Hem hayvansal hem bitkisel besinlerle beslenen canlı.

“Bu lise yıllarımda öğrendiğim bir dersti. Sanırım beni...”
Dickie gözlerini kıstı, düşünüyordu.

Casie omuz silkti, sandalyesini geri çekti.

“Daha kötüsü de olabilirdi.”

“Öyle mi?”

“Mesela...” Omuz silkti.

Dickey bir kahkaha attı, sol yanağındaki gamzesini belirginleştirdi.

“Bunu söylemiş olamazsın.”

“Sen benim...” Aklına *kalp* kelimesi geldi ama onu aklının en uç köşesine attı ve kapıyı çarptı.

“Biraz daha kurabiye ister misin?”

Dickey tabağını kaldırdı. “Tam bir geri zekâlı değilim.”

“Heyet hâlâ üzerinde tartışıyor olmalı.”

“Kahretsin, Case. Dilinin bu kadar sivrileşebileceğini düşünmemiştim.” Bu tuhaf değildi. Case genelde hoş biriydi. Herkese sorabilirdiniz. Şaşkınlığını gizlemek için ocağa dönü.

“Biraz daha kahve istersin değil mi?” diye sordu, üzeri dolu spatulayı kaldırırken.

“Elbette,” diye yanıtladı Dickey. “Şu Em, hârîka değil mi? Yumuşak kalpli, ceylan gözlü ve mutfakta da oldukça iyi. Şanslı pisliğin biri gelip bu kızı alacak.”

Parmak eklemleri spatulaya değecek şekilde beyazlamıştı. Onları biraz gevşetti.

“Böyle güzel yemek yapmayı nerede öğrendi merak ediyorum.”

“Bilmiyorum.”

“Kendi kendine öğrenmiş olabilir. Yani demek istiyorum ki Em oldukça zeki bir kız. Sen hiç...”

Spatulayı tavaya doğru şaplattı. Casie gözlerini kapadı ve boğazını temizledi. “Üzgünüm, elimden kaydı.”

Dickey bir anlığına sessiz kaldı. “Sen de müthiş bir kız olduğunu düşünmüyor musun?”

“Elbette. Belki de onu azizler listesine alırsanız...” diye başladı ve sonra kendini tuttu ve ağzından tek bir kötü bir söz dahi çıkmasın diye dişlerini gıcırdattı. Tanrı aşkına nesi vardı? Emily’i gerçekten seviyordu. Onun yiğitliğini takdir ediyordu. Onun arkadaşlığından hoşlanıyordu.

“Bu da ne?” diye sordu Dickey.

“Hiçbir şey,” Dişlerini sıktı, onu duymamış olmasını diledi.

“Mutfak yeteneklerini annesinden almış olmalı. İnsanlar yemek pişirmeyi böyle öğrenir değil mi?” diye sordu ve tabağa biraz daha kurabiye koydu.

“Sen Kathy’den mi öğrendin?”

“Hayır,” dedi ve ona doğru döndüğünde yüzüne zorla sakin bir ifade oturttu. Başka bir konuya geçmesinden korkuyor olmalıydı ama doğruyu söylemek gerekirse annesinin ölümü hâlâ bir kesik gibi aklındaydı. Kathy Carmichael yaşamaktan korkmamıştı. Geçmişe dönüp baktığında vahşi atların üstünde geliştiğini, uzun geceleri ve çatı katından gelen tartışmaları hatırlıyordu. Ama bu hayat tarzı onu nereye götürmüştü; kırk dokuz yaşında ölüme. Ya da Casie kendine hep böyle anlatmıştı. Fakat belki de dikkatlice yaşamak bir şekilde ölümü beklemekten başka bir şey değildi.

“En yüksek notu almakla ne kadar meşguldüm, hatırlıyor musun?”

“Ve erkekleri çıldırtmakla.”

Casie onun bakışlarını yakalamak için gözlerini kırptı, alay ettiğiinden emindi ama yüzündeki ifade tuhaf bir şekilde ciddiydi, neredeyse acı çekiyordu.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu.

“Sen,” dedi Dickey ve kurabiyesini ısırdı. “Her zaman çok havalı ve çekingendin.”

“Ben mi?” diye kakhaha attı Casie. “Havalı mı?”

Dickey onu seyretti. Gözlerinde bir şeyler vardı. “Asla kimseye ihtiyacın yoktu. Her zaman ne istediğini, nereye gideceğini bilirdin.”

“Yanılıyorsun.”

Dickey omuz silkti ve bir ısırik daha aldı. “Matematik bölümündeki oğlanların yarısı...” durdu, biraz sıırttı, boğazını temizledi.

“Seni düşlerdi.”

Casie yüzü kızarmış gibi hissetti, bakışlarını sabit tutmaya çalıştı ama beceremedi. Bir yıllık buzağılar gibi sinirle kendine bir kurabiye daha aldı. “Daha fazla uyuman lazım.”

Dickey bir ısırik daha aldı ve başını kaldırdı. “Senin istemediğin kııda güçlü bir cazibe var.”

“Bu yüzden mi buradasın, Dickey?” diye sordu ve ağzından çıkan kelimelerden pişman oldu.

Çatalı bıraktı ve sandalyesinde geriye doğru yaslandı, tek kaşı havaya kalktı.

“Em arayıp yardıma ihtiyacın olduğunu söylediği için buradayım.”

Ona karşı bir ilgisi olduğunu hatırlatarak kelimelerin bir saniyeliliğine beynine yerleşmesine izin verdi. “Bundan daha fazlası olduğunu düşünmedin değil mi Case?”

“Ben...” Dudakları kımıldadı. Tanrı aşkına nesi vardı? Daha fazla uykuya ihtiyacı olan ya da susması gereken *kendisiydi*.

“Ben sadece... bir kurabiye daha?” diye sordu ve tepsiyi kaldırdı. Tepsi elinde sallandı, yakındaki kahve makinesine çarptı.

Dickey cevap vermedi. “Hâlâ *sana* karşı ilgi duyduğumu düşünmüyorsun değil mi?”

Sırtını kahve makinesine çevirdi ve bakışlarını ondan kaçırdı. Kemikli çenesindeki morluk neredeyse gitmişti. Yüzünde masum bir ifade vardı. Neredeyse acınası bir ifade. Casie gözlerini kaçırdı.

“Hayır. Özür dilerim. Ben...”

“Ne için özür diliyorsun?”

Casie başını salladı kurabiyeyi tekrar yerine koydu. “Bak dinle, gidip sığırları tek başıma kontrol etmem gerek. Bu Emily’nin işi değil...”

“*Benim* hakkımda bir şeyler düşünmüyorsun değil mi?” diye sordu. Başı biraz yana eğildi, yüzünde sorgulayan bir ifade vardı.

“Hayır!” Gözlerini tekrar onunkilere dikti. “Hayır. Elbette hayır. Ben nişanlıyım.”

“Bir doktorla.” dedi Dickey ve ayağa kalktı, elinde kupası vardı. Elbisesinin kollarını çekerken sol bileğindeki sinirler gerildi.

Diğer kolundaki alçı biraz eskimiş ve yırtılmıştı ama her nasılsa onu daha güçlü ve saçma bir şekilde daha çekici kılıyordu. Birden daha uzun ve sinir bozucu bir halde daha maskülen göründü.

Casie geri adım attı. Annesi her zaman daha büyük bir mut-fak istemişti. Şimdi Casie de istiyordu ama belki de farklı se-bepler yüzünden.

“Bak dinle, yapmam gereken...”

“Bu arada o nerede?” diye sordu Dickey.

Dudakları biraz çatlamış gibiydi. Bakışlarını kapıya yöneltti. “Kim?”

“Senin doktor. Sana yardım etmek için burada olması ge-rekmiyor mu? Yani demek istiyorum ki bir kadın için yalnız bir yaşam yoktur.”

Sesindeki bir şeyler belini dikleştirdi. Biraz doğruldu. “Ne demeye çalışıyorsun?”

Dickey omuz silkti. “Bu zor bir iş.”

Casie’nin vücudunda sadece dakikalar önce hissettiği utan-cın yerini öfke aldı.

Aynı şeyi defalarca kendisine söylemesinde bir sıkıntı yoktu. Bu tür konularda yargıda bulunacak kişi Dickey değildi. “Ve sen kadınların çalışamayacaklarını düşünüyorsun. Söylemeye çalıştığın şey bu değil mi?”

Omuzlarını silkti. Bir tehlike gömleğinin yakalarını gevşetti ve boğazını gıcıkladı. Kahverengi gözlerinin içindeki benekleri görece kadar yakınındaydı. “Ben sadece diyorum ki sana yar-dım etmesi için çoluk çocuk yerine bu konuda yetişmiş birini alsan daha mantıklı olur.”

Casie daha da gerildi. “Onları zemin katta kelepçeleyip tutmuyorum, eğer düşündüğün buysa.” Öfke kelimelerini kavuruyordu. Atabileceği yumrukları savurmakta her zaman iyi olmuştu.

“Tanrı aşkına, Case,” dedi, kaşlarını kaldırdı. “Eğer kelepçeli olabilme ihtimalini bilseydim, daha önce gelirdim.”

“Kelepçe filan yok...” Hızlıca konuştu, derin bir nefes aldı, düşüncelerini yavaşlatıp sinirlerini gevşetti. “Em gönüllü oldu.” Dickey’nin dudakları biraz büküldü ama gözleri hevesle bakıyordu. “Emily’den mi bahsediyoruz?”

“Elbette Emily’den bahsediyoruz. Sen kim sandın...”

“O çok genç,” dedi Dickey, yavaşça araya girerek. “Onu fazla yormasan iyi edersen yoksa annesi buraya gelip seni uyaracak.”

“Ama senin için sorun değil, değil mi Dickey?” Sesi yumuşamış ve alçalmıştı. Öfkesinin dizginlerini kontrol etmeyi denedi ama bu dişlerinin arasındaki meşhur dizgindi.

Colt gözlerini kıstı, bir izin peşinde dikkatli görünüyordu. “Ne?”

“Neredeyse kendi ayakkabılarını bağlayacak kadar büyümüş olması senin için sorun olmaz değil mi?”

Colt’un yüzünde şaşkınlıktan neredeyse komik duran bir ifade vardı. “O asker botları giyiyor, Case. Ve eğer yanlış hatırlamıyorsam botları bağlıydı...”

“Tıpkı herkes gibi sana hayran olduğu sürece... Tüm mesele bu değil mi?”

“Bana hayranlık mı duyuyor?” diye sordu Colt ve sırıttı. Casie dişlerini gıcırdattı. “Belki bana buzağılar hakkında bir şeyler öğ-

retebilirsiniz, Bay Dickenson,” diyerek Em’in taklidini yaptı, sesi tizdi. “Belki bana uzun binalardan atlamayı öğretebilirsiniz...”

Colt’un kahkahası onu durdurdu. “Tanrı aşkına, Case, bilmiyordum.” Casie gözlerini oda doğru kıstı. Birbirlerine çok yakındılar. Aralarında yalnızca çok az bir mesafe vardı ve Case nedenini bilmediği bir şekilde nasıl koktuğunu merak etti, Colt *mükemmel* kokuyordu. Tıpkı odun ateşi ve çam iğneleri gibi. Uçsuz bir evren, özgürlük ve bir kahkaha gibi. Kahrolası bir buzağının derisini yüzdükten sonra nasıl olursa kahkaha gibi kokardı? Peki ya kahkaha nasıl kokardı?

Kafasındaki düşüncelerden kurtulmak için başını salladı ve kafatasının içindeki çılgınlığı durdurmak için boş bir çabayla tek elini kaldırdı. “Eminim bilmediğin çok şey vardır, Dickey. Hangilerini kastediyorsun?”

Dickey şarkı söyleyecek kadar mutlu görünüyordu. “Kıskanç olduğunu bilmiyordum.”

“Kıskanç!” Kelimeleri âdeta zehirliymiş gibi ağzından attı. “Sen aklını mı kaçırdın? Kafayı mı yedin? Kıskanç değil...”

“Yani demek istiyorum ki... Em gerçekten hoş bir kız gibi gözüküyor ama o yalnızca bir çocuk.”

Birkaç kötü kelime kafasının içinde uğuldadı.

“Daha büyük birine ihtiyacım var, Case.” Biraz daha yakına geldi. “Bir kadına. Birkaç darbe almış birine. Biraz hayatı görmüş birine.”

Öfkesine rağmen fırın kapağına doğru sırtını verdi. Dudaklarıyla arasında milimetreler vardı.

“İlgilenebileceğim birilerini biliyor musun?” diye sordu ve havadaki her bir molekül, feromon ya da adrenalin ya da bu tür herhangi uyarıcı bir hormonla doldu.

Casie başını salladı. Colt derin bir nefes çekti, yüzündeki ifade giderek ciddileşiyordu. “Em, sana da hayranlık duyuyor, biliyorsun.”

“Ne?” Dizlerindeki güçsüzlükten nefret ediyordu. Ses tonundaki belirsizlikten nefret ediyordu.

“Emily. Dünyanın senden ibaret olduğunu düşünüyor.”

Casie gözlerini kırpı, kendi yönünü bulmaya çalışıyor, olgun ya da en azından tutarlı görünmek istiyordu. “Böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet,” Dickey biraz başını salladı. “Burada iyi iş çıkarıyorsun, Case.”

Casie başını salladı. Bunu yapabilmek için aralarında çok az bir mesafe vardı.

“Oğlanın atını satın alman. Kızı eve alman.”

Beynindeki kendi şüphelerinden ürktü. “Peki ya her şeyi daha da büyük bir kaos haline getiriyorsam?”

Dickey gülümsedi. “Cassandra May Carmichael ne zaman kaos yarattı?”

Nereden başlayacağını bilmiyordu.

“Emily annesiyle birlikte olmalı,” dedi. Sesi çok yumuşaktı, kendisi bile güçlkle duyuyordu ama Dickey onu duydu. Kaslı omuzlarını silkti. “Olmasını gerektiren bir sebep olmalı. Ayrıca senden öğrenecek çok şeyi var.”

“Ne gibi?” Dickey Dickenson’dan, hani ona Çılgın Carmichael diye seslenen adamdan, övgüler mi alıyordu?

Dicket gülümsedi. “Nasıl gerçek ve dürüst olunacağı...”

Elini Casie’nin yanağına uzattı. Casie nefesini tuttu, akışına bırakmak istiyordu, gözlerini kapatmak ve onu hissetmek istiyordu.

Fakat tam bu sırada telefon çaldı. Casie sersemledi. Yerinden zıpladı, biraz nefes nefese kaldı. Suçluluk, gerçekliğe baskın yapmıştı.

“Bradley!” dedi nefes nefese.

Dickey gözlerini kırpmadan, hareket etmeden onu seyretti. Saçma sapan bir şeyler konuşuyor gibiydi. Söylediği ismin Dickey için hiçbir önemi yokmuş gibiydi.

“Bradley!” diye tekrarlardı Casie, kalbi atıyordu. “Nişanlım.”

Telefon tekrar çaldı, tıpkı bir cenaze çanı gibi sinir bozucuydu.

“Pekâlâ,” dedi Dickey ve yanından geçmek için ona ulaştı, dolabı açtı.

“Açsan iyi olacak.” Elinde şeker kavanozunu tutuyordu. “Başka bir adamın peşinde olduğunu düşünmeden önce.”

“Merhaba?” Casie’nin eli ahizenin üzerinde tıpkı Rüzgârda sallanan bir titrek kavak yaprağı gibi titriyordu. Dickenson, kahvesine attığı şekeri karıştırırken gözlerini dikmiş onu izliyordu.

“Cass?” Bradley’nin sesi sert ve biraz endişeli geliyordu.

“Evet. Merhaba.” Casie kapıya baktı, sihirli bir şekilde Dickenson’ı o yöne gönderebilmeyi diledi. En azından telefonu açmamış olmayı diledi. Ama eğer çalmasına izin verseydi nasıl anlaşılacaktı? Ve bu zamansız kesinti olmasaydı neler olacaktı? Onu rahatsızlık verici bir konuşmadan kurtardığı için şanslıydı.

“Sorun ne? Nefessiz kalmış gibi geliyor sesin.”

“Ah. Hayır.” Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Parmak uçlarına kadar sıcak basmıştı. “Sorun yok. Ben sadece...” Colton kahvesini karıştırıyordu, esmer parmakları büyüleyici bir şekilde metal kaşığı kavramıştı. “Ben sadece...” Yüce Tanrım, Casie’nin nesi vardı böyle? “Nasılsın?”

“Yorgun. Fazla çalışmış. Öfkeli. Sen seç.”

“Öfkeli mi?” Casie’nin sesi biraz titremişti. Tekrar Colton’a baktı. Neden hâlâ oradaydı? Eğer biraz terbiye almışsa, onu nişanlısıyla konuşması için yalnız bırakırdı ama o elindeki kaşığı kesin bir açıyla tezgâhın üzerine bırakmış ve kahve fincanını sakince elinde tutuyordu.

“Ne...” Casie arkasını döndü, odaklanmaya çalışıyordu. “Sorun ne?”

“Ah, iki aptal maymun muhasebede öyle mi. Yemin ederim onlar ikiyle ikiyi toplayamazlar. Henüz benim maaş çekimi bile doğru yazmadılar. Yani demek istiyorum ki, bu bir beyin ameliyatı değil,” dedi Brad ve kahkaha attı.

“Pekâla bu sanırım bir tür beyin ameliyatı ile *ilgili* olmalı.”

Bakışlarını tekrar Colton’a yöneltti. Colton gülümsedi ve tezgâha doğru yasladığı tek kalçasının üzerinde dikildi. Bu havalı pozisyonu hiçbir yere gitmeyeceği ve tüm gün orada duracağı anlamına geliyordu.

“Onlar, hımm... bu kez ne yaptılar?”

Dickey orada öylece tıpkı bir kedi gibi kibirli, bir at gibi ukala bir şekilde ayakta dikilirken hiçbir şey düşünemiyordu. Dickey, Casie’nin onu öpmesini beklediğini biliyor muydu? Gizli, korkunç, saklı bir köşesinde bunu *neredeyse* ümit ettiğini biliyor muydu?

“Neler oluyor?” diye sordu Bradley.

“Ne? Hiçbir şey.”

“Dikkatin dağılmış gibi geliyor senin. *Seni* tanımasam sabahın altısında biriyle birlikte olduğunu düşüneneğim.”

“Ah. Hayır.” Gülmeye çalıştı. Sesi berbat çıkıyordu. “Sadece... Dün gece ineklerle ilgili bir sıkıntı yaşadık. Hepsi bu.”

“Biz?”

Casie bakışlarını Colton’a çevirdi. Kahvesini yudumluyordu, toprak rengi kupanın kırık köşesinden bakan gözlerini kıstı. Casie sesini temizledi ve o yokmuş gibi davranmaya çalıştı. Bu bir kasırganın geçmesini istemek gibi bir şeydi. “Sana Emily’den bahsetmiştim, değil mi?”

“Ne?”

“Emily,” dedi ve o an Emily’nin orada olmasını istedi. Ya da herhangi bir yerde. “Bana çiftlikte yardımcı olan kız.”

“Yalnızca bir ya da iki kez uğradığını düşünmüştüm.”

“Ah, şey, hayır.” Boğazını temizledi, onaylamayacağını biliyordu ama neden olduğunu konusunda emin değildi. “O burada çalışıyor.”

“Tüm gün mü?” Sesi bir parça keskinleşmişti.

“Çoğunlukla.”

“Ona ne ödüyorsun?”

“Ne?”

“Etrafa saçacak paramız yok Cass. Bunu sen de biliyorsun.”

“Şey, aslında burada bedavaya çalışıyor.”

“Bedavaya mı?” Ses tonu şüpheliydi.

Bradley bedava aşa inanmazdı. “Neden? Bundan ne çıkar sağlamayı ümit ediyor?”

Casie omuz silkti. “O sadece... Bilmiyorum. Sanırım kalacak bir yere ihtiyacı var ve benim de yardıma... Biliyorsun, ortalığı temizlemek için.”

“Bunun hâlâ gerekli olduğunu düşünüyor musun? Yani demek istiyorum ki, Ed’e göre, çiftliği birkaç metelik ödeyecek özel bir kişiye satmak yerine büyük bir işletmeye satarsak iyi bir fiyat alabiliriz.”

“Evet, pekâlâ...” Casie tekrar Colton’a baktı. Tıpkı bir yavru kedi gibi sakinleşmiş, yakasının etrafında sevimli bir şekilde dolaşan koyu renkli bir av köpeği kadar alalade bir şekilde orada duruyordu. Casie bakışlarını ondan çekti ve boğazını temizledi. “Ben de bu konuda düşünüyordum.”

Dickenson biraz döndü, bir boğa binicisinininkini andıran dar kalçalarını tezgâha dayadı. Yanakları kızarmıştı. Casie belki de ona gitmesini söylemeliydi. Sonuçta bu özel bir konuşmaydı. Ama o zaman da onun varlığını Bradley’e açıklamak zorunda kalacaktı. Bunda utanılacak bir şey yoktu. Yanlış bir şey yapmamıştı.

“Bunda düşünülecek ne var, Cass? Çiftliği mümkün olabilirdiğince kısa zamanda satmakta karar kıldığımızı düşünüyordum.”

“Biliyorum ama Lazy...” Durdu, zedelenmiş düşüncelerini sıraya koyamıyordu.

“Bak, dinle Cass. Ben de işten izin almak istiyorum. Rahatlamak. Biraz temiz hava almak. Ama bunu şu an için yapacak zamanımız yok.”

Öfke beklenmedik bir ateş dalgası halinde boynundan yukarı doğru çıkıyordu. Ruh halini okuyamasın diye bakışlarını Dickenson’dan sert bir şekilde çekti.

“Göründüğü gibi değil, Bradley.”

“Öyleyse geç bunları ve şu çöplüğü sat.”

Casie bir anlığına sessizce kalakaldı, Colton’ın onu duymuş olabileceğinden korktu.

Bradley ağır bir şekilde iç çekti. Casie, onun şu an gözlerini ovuşturduğunu hayal edebiliyordu.

“Dinle, Cass. Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Yalnızca stresten öyle konuştum. Seni özledim, hepsi bu. Ama iyi haber şu ki eğer doğru alıcıyı bulursak çiftlik oldukça iyi bir fiyata gidebilir. Emlakçı henüz uğramadı mı?” Philip Jaegar ve pahalı kızı fikri vızıldayarak zihninden geçti.

Ancak henüz bunların hiçbirisiyle baş edecek kadar hazır hissetmiyordu.

“Hayır,” dedi ve yanaklarının yalandan daha çok kızardığını hissetti. “Haberim var. Ama ben o kadar meşgulüm ki.”

“Biliyorum, sevgilim. Sen çalışkan birisin.” Bradley’in sesinde yalaka bir ton vardı. “Ama eğer hedeflerimize ulaşmak istiyorsak yoldan sapmamamız önemli.” Bir an neredeyse hedeflerinden vazgeçtiğini söyleyecekti ama bu tür kızlardan değildi. En azından hiçbir zaman olmamıştı.

“Tabii,” dedi.

“Bak, dinle, acentayı tekrar arayıp daha önce mekâna bakmak için birini yollayıp yollamadıklarından emin olacağım...”

“Hayır!” dedi Casie ve boğazını silip kendini gülümsemek için zorladı.

“Tamam. Ben yapabilirim. Meşgul olduğumu biliyorum.”

“Hiçbir şey bilmiyorsun. “Aslında, on dakika sonra bir ameliyatım var. Gitsem iyi olacak. Ama hey, satış nasıldı?”

“Ne?”

“Müzayedeye götürdüğün.”

“Ah.” At satışının olduğu geceyi hatırladı, Colton’u, kamyonetinde için için yanan dumanlı bir hatıra gibi beklerken bulunduğu gece.

“İyi... iyi geçti.”

“Harika, çünkü kiranın günü geçmek üzere.”

“Ah evet, tabii.”

“Sadece bir hatırlatma. Pekâlâ gitmeliyim. En kısa zamanda konuşmak üzere.”

“Tamam.”

Birkaç saniye sonra telefonu kapattılar.

Casie hâlâ duvara karşı yüzü dönük duruyordu ama bu şekilde sonsuza dek kalamazdı.

“Sesi hoş bir çocuk gibi geliyor.”

Colton’a döndü, öfke, suç, kızgınlık hepsi baş döndürücü bir şekilde birbirine karışmıştı. “O iyi biri.”

Kaşları saç çizgisine kadar çıktı ama yüzünde masum bir ifade vardı. “Bunu söylemek istedim.”

“Ama söylemeye çalıştığın şey bu değildi. Onun benmerkezci ve egoist olduğunu düşünüyorsun.”

Casie’nin sinirleri gergin muhabbet kuşları gibi titrerken Colton sessizce ona baktı.

“Kim böyle düşünüyor?” diye sordu.

“Sen!”

“Kaşlarını birkaç santim daha kaldırdı.

“Ben... Seni tanıyorum.” diye ekledi Casie.

Colton başını salladı ve kahve kupasını yana itti, yüzünde karanlık bir ifade vardı. “Kahretsin, Başkan Case, sen tanıdığım en sersem ve en akıllı insansın,” dedi ve arkasına dönerek, mutfaktan çıkıp ardından ön kapıyı çarptı.

“Hey, Bay Dickenson.” Emily’nin sesi giriş yolundan neşeli geliyordu, daha önceki suratsız hali tamamen gitmişti.

“Yardımanın için tekrar teşekkürler.”

“Tabii.”

“Chili iyi iş çıkarıyor.”

“Chili?” Ses tonundan dikkatli davrandığı anlaşıyordu.

Emily bir kahkaha attı. “Ona buzağı ya da buna benzer bir şeyle seslenmekten daha iyidir.”

“Ahh. Tamam, Chili sana çok şey borçlu.”

“Belki, biraz. Ama çoğunu sana borçlu. Şu deri yüzme işini nerede öğrendin?”

“Küçükken babam birkaç kez öğretmeyi denemişti.”

“Mükemmel bir hamle. Yavru samanların içine sokulmuş duruyor. Bir çiçek çocuğu kadar mutlu. Ve neden biliyor musun? Anne hemen yanı başında. Dokunabilecek kadar yakınında, çoğunlukla geviş getiriyor. Ama bazen boynunu uzatıp gerçekten orada olduğuna inanamıyormuş gibi onu yalıyor.”

“Bu harika.”

Casie, Colton’ın sesini duyabiliyordu.

“Evet, öyle. Bu inanılmaz. Mucize gibi bir şey. Gidip bakmak ister misin?”

“Şimdi değil. Anneme kene önleyici ilaç alıp geleceğime söz verdim.”

“Onun da mı atları var?”

“Alpacaları var.”

“Gerçekten mi? Bu müthiş. İnanılmaz tüyleri olduğunu duydum. Yünden yirmi kat daha sıcaklarmış.”

“Sanırım.”

“Annen örgü örüyor mu?”

“Evet, örer.”

“Dalga geçmiyorsun değil mi? Öğrenmek isterim. Sence onunla biraz vakit geçirmem onun için sorun olur mu?”

“Bu hoşuna gidecektir eminim ama dinle şu an gitmek zorundayım.”

“Hemen şimdi mi?”

Dickey omuz silkmiş ya da başka mimik hareketleri yapmış olmalıydı çünkü Emily tekrar konuşmaya başladı.

“Belki sen ve Casie birlikte sürebilirsiniz. Bilirsin işte karbon ayak izini azaltmak için.”

“Belki başka bir zaman” dedi ve kapıyı ardından kapatarak uzaklaştı.

Casie onun gidişini görmeden önce Emily mutfığa doğru geçti.^k

* Çiftparmaklılar takımının devegiller sınıfından, Güney Amerika’da yaşayan uzun tüylü memeli bir hayvan.

“Ne oldu?” diye sordu Em, omuzlarının üzerinden başını sallayarak Dickey’nin ani gidişine işaret etti. Casie tezgâhın üzerinde erimiş birkaç buz parçasını temizlemekle meşguldü. “Neden bahsediyorsun?”

“Bay Dickenson. *Elbette. Evet. Başka bir zaman.*” Dickey’nin sesini taklit etmek için sesini kalınlaştırdı. Yalnızca bir parça Ponca’ydı ama sesinden belirgin bir şekilde Yerli Amerikan aksanı seziliyordu.

“Tek heceli cevaplara ne demeli?” Üç tabak kurabiyenin bulaşığını yıkarken kaşlarını çatı ve masaya oturdu. Casie, Colton’ın gözlerindeki bakışı unutmayı denedi ve konuyu değiştirdi. “Sanırım iştahın geri geldi!”

“Evet.” Emily sırtıttı. “Sabahları ilk iş bir şeyler yemeği asla sevmem ama buranın havası...” Başını salladı.

“Annem her zaman temiz hava ve seksin tıpkı bir at gibi onu acıktırdığını söyler.

“Emily!” diye bağırdı Casie, şok olmuştu ama kız sadece gülüyordu.

“Bunu söyleyen annem. Onu azarla, beni değil.”

Casie, aklına rahat bir an getirmeye çalışarak gözlerini kırptı ama Dickenson onu her zaman sinirlendiriyordu. Belki daha da kötüsü. “Annen gerçekten tam olarak böyle mi dedi?”

Em, ağzında kayısı büyüklüğünde bir parça kurabiye ile sırtıttı.

“O tam bir çiçek çocuktu.”

“Çocuktu?”

Emily yutkundu, gözlerini kırptı ve sonra omuz silkip bir ısırık daha aldı.

“Sanırım Doug onun biraz aklını başına getirdi. O iyi biri ama annemi onunla seks yaparken hayal edemiyorum.” Yalandan titredi.

“Peki ya sen?”

“Ben ne?” diye sordu Casie, konuşmanın gidişatını kendisine çevirerek.

“Sizinkiler nasıldı? Sokulgan ve seksi mi?”

“Tanrım beni koru.” dedi Casie ve Emily, böyle bir tepki almaktan heyecan duyarak sesli bir kahkaha attı. “Bunu hayır olarak kabul ediyorum.”

“Tanrıya şükür.”

“Öyleyse nasıldılar?” İlk kurabiyesini neredeyse bitirmişti.

“Bilmem. Onlar sadece ortalama bir ebeveyndiler. Bilirsin işte,” dedi Casie ve anne babasının seyyar satıcılar gibi kavga ettikleri günleri hâlâ hatırlayıp, bunun kendi suçu olduğunu ve hayatlarının mükemmel olmadığını düşündükçe kendini acı-nacak halde buldu.

“Hayır,” dedi Emily.

“Ne?”

“Demek istiyorum ki...” Omuzlarını silkti, dar omuzları hareket etti. “Herkes farklıdır değil mi? Baban her zaman etrafında mı dolanırdı? Onun küçük meleğimiydin?”

“Melek mi?” diye kahkaha attı. “Hayır. O...” Bocalayarak başını salladı. “Bilirsin.”

“Ne?”

“Meşgul. O her zaman meşguldü.”

“Ve sıkı bir çalışan.”

“Evet.” Ama bundan çok daha fazlasıydı. Belki de isteyerek bu kadar meşgul oluyordu. Neden böyleydi? “Bende öyle tahmin etmiştim.”

Emily omuz silkti. “Annen de mi öyleydi?”

“Hayır, o...” Casie derin bir nefes aldı. “Sanırım ben onu hayal kırıklığına uğrattım.”

“Ne?” Em, tam çatalını ağzında götürürken durdu. Kaşları biraz düştü.

Casie başını salladı. “Hiçbir şey, bak dinle, ben...”

“Neden onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum.” diye bir kahkaha attı. “Sorun değil. Demek istiyorum ki...”

“Neden?” diye sordu Emily tekrar.

“Burada hayat zordu. Bazen düşünüyorum da oyalanacak bir şeylere ihtiyacı vardı ve hayal kırıklığına uğradı, ben...” Omuzlarını silkti. “Ben çok da eğlenceli değildim.”

“Bahse girerim onu o kadar da hayal kırıklığına uğratmamışsındır.” dedi Emily. “O da muhtemelen onun seni hayal kırıklığına uğrattığını düşünmüştür. Yani demek istiyorum ki insanlar hep böyledir zaten, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

Tekrar omuzlarını silkti. “Biz insanlar hep endişeliyizdir. Porselen kadar kırılmanızdır, sevildiğimize dair bir kanıt ararız daima.” Güldü. “Bahse girerim her zaman *senin* kadar zeki olmak istemiştir. Senin gibi kibar. Sadece bu kadar ciddi olduğun

için endişe duymuştur ve seni çok sevdiği için senin mutlu olmanı istemiştir.”

Kelimeler tıpkı güneşin ısıtuğu balsan yağı gibi ruhuna sızıyordu. Bu saçmaydı. Emily ne biliyordu? Bir çocuktan biraz daha büyüktü yalnızca. Ve bu bir sorun gibi durmuyordu. Artık öyle değildi.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Farklı yollarda olsak da annemin benim için endişeden çılgına döndüğünü biliyorum.”

Casie sağlam bir nefes çekti içine, kendini bir parça rahatlatmış hissetti. “Annenle kavga filan mı ettiniz?”

“Ne?”

“Anneler...” Kalbinin bir köşesinin eridiğini hissetti.

“Onlar kıymetlidir. Onları hep bizimlelirmiş gibi düşüneyiz.”

“Bunu bilmiyorum mu sanıyorsun?” diye sordu Emily ve kaşlarını çattı.

“Beni yanlış anlama,” dedi Casie. Onu suçlamak istememişti. “Burada olduğun için mutluyum ama neden annenle birlikte değilsin?”

Emily bakışlarını kaçırıp bir kurabiye daha yemeye başladı. “O ve Doug’un yalnız kalmaları için zamana ihtiyaçları var. Rahatsız etmek istemedim. Doug Madison’da işe girdiğinde evden ayrılmanın benim için tam zamanı olduğunu düşündüm. Sen olsan ne yapardın? Sen hiç kendini yedek teker gibi hissettin mi?”

“Ailemleyken mi? Hayır. Daha çok bir ara bulucu gibi hissedirdim.”

“Nasıl yani?”

Casie başını salladı. “Öyle farklıydılar ki. Annem iyimser bi-riydi. Her zaman ayakta, her şey için hazır. Babam... O tam bir yatalak gibiydi.” Tıpkı kızı gibi.

“Ama birbirlerini seviyorlardı öyle değil mi?”

Casie dikkatle nefes aldı. “Birbirlerinden nefret ettiklerini söyleyebileceğim zamanlar oldu. Şimdi...” Omuzlarını silktili, kararsızdı.

“Bazı insanlar bunun sadece bir insanın seni etkilemesi yüzünden olduğunu söyler, bu seni sevecekleri anlamına gelmez. Onlar yalnızca birbirlerinin duygularıyla nasıl baş edebileceklerini bilmiyorlardır.”

“Ne?” diye sordu Casie.

“Babanın bazen keyifsiz olması ilgisiz olduğu anlamına gelmez.”

“İlgisizdi...” dedi Casie Emily’e bakarak. “Kötü biri değildi.”

“Ah.” diyerek çiğnemeyi kesti Em. “Benim yaşlı adamım, gerçek babam... Çok iyi biri değildi sanırım. Demek istediğim o hep kaçırdı. Annem onu uzun zaman önce kapı dışarı etti çünkü bana da ona davrandığı gibi kötü davranmasından korktu.”

“Üzgünüm.”

Emily omuz silktili, bir kurabiye daha bitirmişti. “Abartılacak bir şey değil. Onu pek hatırlamıyorum. Ama sen ailenle uzun süre yaşadın öyle değil mi?”

“Evet.”

“Güzel miydi? Yani evin içinde sürekli bir adamın olması demek istiyorum? Yani o, senin bir parçan gibi miydi?”

“Güzel mi?”

Bulaşık beziyle oyalandı ve sonra Emily’ye baktı. “Sanırım iyiydi. Yani demek istiyorum ki mükemmel değildi. O ve annem birbirlerine sinirlenirlerdi. Kavgalar. Çarpan kapılar.”

Emily gözlerini kırpıttı, şaşırmış görünüyordu. “Bu her ailede olan bir şey değil mi?”

“Ben sadece...” Öyle miydi? “Bu şekilde yaşamayacağıma yemin ederim.”

“Siz hiç kavga etmiyor musunuz? Hiç?”

Casie güldü. “Etmemeyi tercih ediyorum.”

“Yani Bradley hiç sesini yükseltmiyor mu?”

“Hayır.” dedi ama içinde bir yer, bunu yapmak zorunda kalmadığı için mi acaba diye merak etti. Çünkü Casie her öneriyi henüz söylenmeden kabul etmişti. “Hayır, o çok...” Düşüncelerini beyninden attı. “Çok hoştur. Ama bak şimdi gitmem gerek.”

“Hoş mu?” Emily burnunu bükerek yüzünü komik bir şekilde soktu.

“Sanki sufleden bahsediyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Pekâlâ o aynı zamanda zekidir.”

Emily kaşlarını çatı. “Şimdide kısa cekete benzedi. Yatakta nasıl?

Casie tükürükler saçmamak için kendini zor tuttu ama yüzüne nüfuz eden sıcakkanı durduramıyordu.

“Kuzuları yemlemeye gidiyorum ben.”

“Kuzular mı? Benimle dalgamı geçiyorsun? Eski atasözünü duymadın mı hiç?

“Sana dokunmayan yılan bin yaşasın.”

“Yanlış hayaller kuruyorsun.”

“Evet ama en azından ağlatmıyorlar. Neden kurmayayım ki?” Gözlerini kırptı, başını biraz yana eğdi. “Seks hakkında konuşmak seni strese sokmuyor değil mi?”

“Hayır.” Külliye yalandı. Yanaklarını şişirdi. “Elbette hayır.”

“Öyleyse erkeğinden bahset bana,” dedi Emily. Buzdolabına gitti ve kendine yarım kutu süt döktü.

Casie cehenneme düşmüş gibiydi. İlk önce Dickenson’ın ateşli varlığı şimdi de bu.

“Benim erkeğim?”

“Senin doktor. Yatakta nasıl?”

“Ben...”

Elinde unuttuğu süt kutusundan başını kaldırdı. “Onunla yattın değil mi?”

“Evet, biz...” Casie pencereye doğru baktı. Bu, acil anlarda dikkatini toplamak, vakit kazanmak için yaptığı bir şeydi. “İlişkilerimiz oldu.”

“İlişkiler...” Emily kaşlarını çatı ve sonra sütün burun deliklerinden püskürmesine engel olmak istermiş gibi parmaklarının tersini burnuna bastırdı.

“Sanırım annen seks konusunda benim kadar açık değildi, değil mi?”

“Eğer öyle olsaydı babam ölürdü.”

Em, tekrar bir kahkaha attı, keyiflenmiş görünüyordu. “Öyleyse baban gergin biriydi. Ama seks yapmışlardır. Yani sen doğduğuna göre, öyle değil mi?”

“Gergin?” Yüce Tanrım, bu ne zaman biticekti? Çocuk sahibi olmak böyle bir şey miydi? Hayır. Genç Cassandra Carmichael annesine asla böyle sorular sormazdı. İki kat cesareti olsa ve altın verseler dahi bunu yapmazdı. “Sanırım öyle.”

“Ama annen değildi?”

“Hayır.”

“Zıt kutupların birbirini çekmesi ne kadar komik, değil mi?”

Casie hiçbir şey söylemedi. Anne babasını hiç bu şekilde düşünmemişti. Onlar sadece öyleydi.

“Bazen insanlar sadece birbirini dengeler. Bunu biliyor muydun? Birbirlerini tamamlarlar. Böyle düşünmüyor musun?” diye sordu Emily.

Denge? Bir yıl önce, Casie ailesinin durumunu hiç bu şekilde düşünmemişti, belki de kördü.

“Brad senin için böyle mi?” Emily’nin sesi alçaldı, yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

“Ne?” Casie gözlerini kıparak kendine geldi.

“O yalnızca zeki mi yoksa Bay Dickenson gibi şık, akıllı başında ve seksi mi?”

“Nee...” Patlak teker gibi bir ses çıkardı ve Emily sırıttı.

“Bu *senin* seksi olmadığın anlamına gelmiyor çünkü öylesin. Demek istiyorum ki... *Bence* sen, bu arada ben eşcinsel filan değilim. Ve Bay Dickenson kesinlikle...”

“Gitmem gerek!” diye konuyu kapattı Casie ve kuzuları uyandırmak için zemin kata doğru hızla merdivenlerden indi.

Cumartesi sabahıydı, Emily'nin öksüz buzağıyı bulmasının ardından yirmi dört saat geçmişti. Casie kaçınılmaz sonu mümkün olduğunda ertelemişti. Ölü inek gitmek zorundaydı. Hava hâlâ serindi. Kuzeybatıdan gelen sert bir yağmur yağıyor, traktör alanına doğru yürürken yüzüne sert damlalar çarpıyordu. Anahtarı çevirdiğinde yaşlı Farmall inledi, burnundan soluyordu, içerideki sessizliği hissetti. Soluk alması zorlaşan Casie çatlak oturaktan güçlkle kalktı, yağ kabının hemen yanında asılı duran fişi buldu ve tehlikeli eskimiş bir yeri olan ara kabloyu ona ekledi. Kabloyu çıkışa sokan Casie, motor ısınırken orada bir yerlerde olan izolasyon bantını bulmaya çalıştı. Atlara saman verdi ve sütten yeni kesilmiş hayvanların yemliklerine tane arpa döktü. Benekli at gittikçe kilo alıyor ve şımarıyordu. Ama grullo güçsüzdü ve kaburgaları sayılıyordu. Her ikisi de samanlığın duvarına yaslanarak ona parlayan gözlerle baktılar.

“Haydi,” diye mırıldandı Casie. “Ağız kokusu mu alıyorum? Haydi. Düşündüğünüz kadar kötü değilim.”

Grullo olduğu yerde kaldı ama benekli başını salladı ve Angel onun ahır kapısında, bir çiftte atana kadar ileri doğru hareket etti. Gürültüyle şaşkına döndü, kısırak etrafında döndü, vücudunun etrafında hızlı bir daire çizerken kuyruğu sırtına çarptı. Casie sırtarak kısırağa doğru döndü. “Geliyorum,” dedi ve süten yeni kesilenleri ahırın açık alanından ayıran kapıyı açarak gümüş renkli atı beslemeye gitti. O sırada kaz ses çıkardı, tehlikeli bir şekilde Al’ın tüysüz sırtına kondu ve eğer yem gelme ihtimali varsa her zaman erken uyanan keçi kapının üzerinden ona sırtıttı. Çiftlikte birileri her zaman açtı. “Ty henüz burada değil, değil mi?” diye sordu.

Kısırak kapıya tekrar vurdu, sabırsız ve ancak sağlıklı bir at kadar talepkârdı.

“Belki bugün finalleri vardır,” diye tahminde bulundu Casie ve yaşlı kısırağın kovasına bir teneke yulaf dökmek için en üst rafa uzandı. Ve sonra, içinde eski tımar aletleri olan tahta dübelli bir sepet bulup açık kapıyı gıcırdattı. Ahırın içine birkaç adım atan Casie, gümüş rengi atın sazlığa benzeyen boynunu tımar etmeye koyuldu.

Angel homurdandı, dışarı fışkıran yulaflar Casie’nin kotunun etrafını sarıyordu. Kısırağın memnuniyetine gülümsedi. Tamam, belki Lazy batmış olabilirdi, durdukları yerden beş yüz metre ötede ölü bir at olabilir ve Casie hâlâ genç bir kızla seks hakkında konuşacak kadar olgunlaşmamış olabilirdi ama en azından kısırağın durumu iyiye gidiyordu. “Her şey yolunda gibi kızım, değil mi?”

Angel mutlu bir halde içini çekti ve kemikli başını tekrar kovaya soktu.

“Eğer onu izlemezsən, en az şurada duran Al kadar kilo alacaksın,” dedi ve keçinin çitin en üstünden bakabilmek için iki tahtanın arasına sıkıştırdığı ön toynaklarıyla durduğu yere doğru hareket etti.

“Muhtemelen senin henüz endişelenmene gerek yok,” dedi kaşağıyı kısırağın omuz başından çekerken. Omuz başları hâlâ eğri büğrüydü ama etlenmeye başlamıştı ve omuriliği hâlâ görünüyordu, ölme riski biraz azalmış gibi duruyordu. “Belki de artık seni diğerlerinin arasına katma zamanı gelmiştir.”

Yaşlı kısırak başını salladı ve burnundan soludu.

“Ah, haydi, o kadar da kötü değiller,” dedi Casie ve sırtıttı.

“Bazıları dışarıdan düzgün görünüyor.”

Kısırak ona şüpheli bir bakış attı.

“Boz renk olan oldukça güzelleşiyor.” Angel ikna olmamış gibi sessizce olduğu yerde kaldı.”

“Sana göstereceğim,” diye ısrar etti Casie ve sepeti ahırdan dışarı sürükleyerek kapıyı ardından kapadı. Birkaç dakika içinde Tangles samanlıktaydı. İki at birkaç saniye burunlarını birbirine dokundurdular.

İkisi birlikte yüksek sesle kişnedi, bu onlar için bir tür heyecan ve muhtemel bir arkadaşlık anlamına geliyordu.

“Düzgün durun,” diye seslendi Casie. Beygiri kendi tahıl kovasının yanındaki direğe bağlayarak kaşağıyı geri aldı ve hayvanın kil renkli derisini taramaya başladı. “Ne kadar güzel durduğuna bir bak,” dedi. Kısırak yemeye devam etti, etkilenmediği belliydi.

“Beni saatlerdir üzerinden atmadı,” diyerek sırtıttı. Tangles kalçasını kaldırdı ve iç çekti. “Ve grullo...” Boz atın kırmızı sırt

çizgilerinin üzerinden baktı, kalbi tayın hemen görüş alanında çarpıyordu, küçük ve düzensizce. Büyük yuvarlak gözleriyle Casie'yi izlemeye devam ederken arkadaşı yulafını yiyordu.

"Adi olduğunu biliyorum," dedi. "Ama onu yakalamak tıpkı..." Daha sert kaşığıladı. Tangles hapur hupur yiyordu, olayların bu yeni değişiminden memnundu.

"Kareografik cinayet. Ve ben bunu tek başıma yapamam. Öyleyse kimden yardım isteyebilirim. *Bay Dickenson?*" Bu fikre gözlerini devirdi. "Benim zaten bir geri zekâlı olduğumu düşünen adam." Daha çok kızardı ve temposu daha da arttı. "Asıl geri zekâlı olan *kendisi*. Ve meraklı. Ne tür bir insan birinin aradığını duyduğunda bunun özel bir konuşma olabileceğini anlamaz." Brad ile yaptığı telefon konuşması yanaklarını kızarttı. Ya da bunun sebebi belki de telefon konuşması değildi. Belki de Brad aramadan önce onu sersemleten kısımdı. Colton'ın kokusu, sesinin gürleyişi, şeker için uzandığı hali...

"Kahretsin!" diye homurdandı. "O..."

"Hey."

Casie bu sesle irkildi. Tangles başını salladı, yediği tahılların suyunu kustu ve Emily geriye sıçradı.

"Tanrı aşkına!" diye bağırdı.

Casie elini göğsüne götürdü. "Em, herkesi korkuttun."

"Evet, öyle..." Kaşlarını çattı ve tereddütle bir adım öne attı.

"Bu benim kalbime de iyi gelmedi. Bu kadar erken saatte burada ne yapıyorsun?"

"İnekleri kontrol etmek üzereydim," dedi ve kendini yarım düzine şeyden tuhaf bir şekilde suçlu hissetti: zamanını boşa

harcıyor olmaktan, ölü ineğin ortadan kaldırılması meselesinden kasten uzak durmaktan, atlarla konuşuyor olmaktan...

“Sen ne yapıyorsun?”

“İlk kontrol için benim sıram olduğunu düşünmüştüm.”

Casie kızın yüzüne baktı. Her zamanki neşesi gitmişti. Gözlerinin altına koyu renk halkalar yer etmişti ve yüzü kasvetliydi. Midesindeki suçluluk hissi kuvvetlenmişti.

“Hayır,” dedi Casie başını sallayarak. “Sıra bende. Sen iyi misin?”

“Elbette, iyiyim. Yalnızca mîdeme biraz kramp giriyor. Bilirsin işte.” Bilirdi. Âdet zamanlarında yaşadığı ağrı bazen iştahını keserdi. Aslında Emily mutfak işlerinden sorumlu olmadan önce hayatında hiç bu kadar çok yememişti. Geçen akşam yaptığı yemeği, buzdolabında bulduğu tanımlanamaz bir ton şeyi kullanarak uydurmuştu. Em’in doğaçlama yaptığı yemeklerin bazıları tam anlamıyla felaketti. Ama geçen akşamki öyle değildi. Ve yemekten sonraki ekmek tatlısı inanılmazdı.

“Pekâlâ en azından gidip birkaç saat daha uyuyabilirsin,” dedi Casie ve kahvaltı için ekmek kadayıfı kalıp kalmadığını merak etti.

Emily, Tangles’ın tımarlanmasını seyretti. Beygir yulaflarını bitirmiş ayakta dikiliyordu. Şimdi tek kalçasını havaya kaldırdı ve halinden memnun bir vaziyette başını salladı.

Emily birkaç santim daha yakına geldi. “Bu hoşuna gidiyor, değil mi?”

“Evet. Genelde hoşlanırlar. Onlara kendilerini iyi hissettirir ve sağlıkları için faydalıdır. Derileri ve dolaşım sistemleri için yararlıdır.”

Kız başını salladı, dikkatlice bir adım daha yaklaştı. “Isırmaz değil mi?”

“*Herhangi bir şey yap.*”

Em hoşnutsuzca somurttu. “Isırır mı ısırılmaz mı?”

Casie sırtıttı, her şeye rağmen mutluydu ya da belkide her şey bu yüzdendi. “Henüz ısırmadı.”

“Çok güven vermiyorsun.”

“Atlar çok güven verici değildir, hepsi bu. Yani demek istiyorum ki tıpkı bizim gibidirler. Duygusal, çekingen, saldırgan, muhtaç ve kibar.”

“Ama daha büyükler.”

“Evet, biraz.”

“Onlarla ilk nerede tanıştın?”

Casie bir an düşündü. Yüzlerce hatıra duygularını hareket ettirmek için tehdit ediyordu ama Casie onları uzakta tuttu.

“Annem hayvanlarla müthiş anlaşırdı.” Biraz olsun gülümse-di, boğazındaki istenmedik yumruyu yuttu.

“Tıpkı senin gibi.”

“Hayır,” dedi ve beklenmedik bir anda gururu okşansa da o buna güldü. Biri onun binicilik yeteneklerine dikkat etmeyi uzun zaman olmuştu. “O bir oyuncuydu. Silindirler. Sekiz şeklinde sıçramalar. Tüm hız oyunları. O korkusuzdu.”

“Seni onun üzerindeyken gördüm.” –Emily, Tangles’a doğru başını salladı– “İlk kez, hatırladın mı?”

Casie başını salladı ve taramak için beygirin kuyruğunu sol dizinin üzerine çekti. Pıtraklar kestane rengi kıllarını yere dökerek gitmişti.

“Üzerine o şekilde atlayacak kadar aptaldım.”

Emily başını kaldırdı ve hatta yanındaki ahır kapısına dayadığı omzunun üzerinde biraz dinlenmeye çalıştı. “Neden bunu yapıyorsun?”

Atın kuyruğunun sonundaki bir düğümü çözen Casie kıza doğru baktı. “Neyi?”

“Neden kendini alçaltıyorsun?”

“Sen neden bahsediyorsun?” dedi Casie ve Tangles’ın kuyruğunu bırakarak oradaki çitin hemen üzerinde duran semer yastığına uzandı.

“Biri mi seni bu hale mi getirdi yoksa bu doğuştan mı? Kahverengi gözler ve sarı saçlara sahip olmak gibi?”

“Tanrı aşkına Emily,” dedi. Biraz önceki dinginliği bozulmuştu, yastığı atın sırtına yerleştirdi ve semeri yukarı kaldırdı. “Bu tür varoluşsal tartışmalar yapmak için saat henüz erken değil mi?”

Em omuzlarını silkti. “Bu genel geçer bir sorudur. Doğal mı yetiştirme mi?”

“Tamam, pekâlâ burada oturup şu atı okşamak istiyorum ama sığırları kontrol etmem gerek.” Eyeri Tangles’ın sevdiğinden biraz daha sıkıca taktı ve aniden gitmek için acele etti. Yuları kaldırarak dişlerinin arasındaki parçayı döndürdü. “Yatağına geri dön.”

“Emin misin?” diye sordu Emily kaşlarını çatarak.

“Kesinlikle. Saat 9’daki yemleme için sana dinlenmiş olarak ihtiyacım var.” Dışarı çıkar çıkmaz sol ayağını yakındaki üzengiye attı ve bacağına eyerin arka kaşından aşağı salladı. Atı düzenli bir şekilde sürüyordu. Yine de geçmişte yaptıklarına bakarak onu kafesin içine sürerken tedbirli davrandı ama birden Emily’nin onları takip etmiş olabileceğinden endişe duydu ve sorgulamaya devam etti. Kısa bir süre sonra kendini stok yığınının doğru kıvrılan kirli dar izden aşağı hızla giderken buldu. Birkaç inek şüpheyle onları seyrediyordu. Onların gitmesini izlemeyi kesmeden önce bir ya da iki adım dolandılar ama nihayetinde sabah sessizliği bozulmuştu. Koni biçimindeki tepenin zirvesinde duran Casie, ellerini dinlendirdi ve aşağıda etrafa dağılan sürüye baktı. Jack, henüz ağarmamış günü izlemek için yakınlarda bir yere çömelmişti. Güneş henüz doğuyor, gittikçe turunculaşıyor ve yaşamla dolu yeryüzü umutla doluyordu. Birkaç buzağı neşeyle hoplayıp zıplıyor, kuyrukları sırtlarına vuruyordu. Biraz sonra yana yatarak durdular, kafalarını tosladılar ve sonra geri dönüp üzerlerine titreyen annelerinin yanına varmak için yarıştılar. Onların hemen arkasında iki Kanada kazı karaya çıktı ve yere değen kuyruklarını kıpırdatarak yellediler.

Casie derin bir nefes aldı. Bir huzur dalgası benliğini sardı, duyularını sakinleştirdi, sinirlerini aldı. Bu sabah Lazy’de her şey yolundaydı. Benekli yüzleriyle kuzular keyifli bir şekilde annelerinin yünlü yanlarına sürtünüyor, bir tarla kuşu kuru başakların arasından şakiyordu.

Casie’nin altındaki Tangles dizginlerini çekiştiriyordu. Casie dizginleri gevşetip başını otlaması için bırakmasına izin verdi. Sabah kokusuna yeni kesilmiş çimlerin kokusu eklendi, tıpkı yaz karpuzu kadar tatlıydı, yaşlandıkça yumuşayan binlerce ha-

tırayı da beraberinde getirdi. Kahkaha, ümit, evde olma hissi, var olma, sonsuzluk. Ancak uzaktan gelen motor sesi Casie'yi bu hayallerden çekip çıkardı. Zihinsel bir sarsıntı yaşadı. Yapılacak işler vardı, ne kadar erken başlarsa o kadar iyiydi. Casie atı eve doğru sürerken, ona tepeden inmesi için izin verdi ve sonra rahatça koşmasını sağladı. Semerden aşağı inerken mırıldandı, beygiri diğerlerinin arasına salarken gülümsedi. Fakat bir sonraki görevi bu kadar hoş olmayacaktı. Eve doğru baktı, Emily'nin çabucak uykuya dalmış olmasını ümit etti.

Çiftlikte birkaç hafta geçirmişti ve kız şimdiden bitkin ve yorgun görünüyordu. Buzağının ölümünü hatırlatmaya gerek yoktu. Aceleyle traktör kasasına doğru giden Casie aracın kapısını açtı, koltuğa oturdu ve anahtarı çevirdi. Küçük bir hırıltıdan daha fazlası ile çalışmaya başladı. Küçük iyilikler için minnettardı, ahırdan dışarı geri geri gitmeye başladı.

Jack ayağa fırladı ve nihayet sığırı kapıdan geri yakalamadan önce Bear'dan kaçınarak hızla yana çekildi. Bear, Lazy'nin en öfkeli sığırydı.

Sığır çiftliğinin içindeki ceset şişmiş ve kaskatı kesilmişti, bacakları uzanmış, gözleri dik dik bakıyordu. Casie traktör yükleyicisini indirdi, oraya yerleştirdiği kütükleri kaldırdı. Ve sonra gözlerini yapacağı göreve birkaç dakikalığına kapadı, en azından bu işi Dickenson'ın yapmasına izin vermediğini düşünerek gücünü yerine getirdi.

Kendine neden böyle olduğunu sormadan zincirin açık ucunu ölü hayvanın boynuna sardı. Soğuk günlerdi, geceleri çok daha soğuk oluyordu. Yine de inekten gelen kötü koku Casie'nin midesini bulandırdı. Aniden traktöre dönerek Farmall'ın koltuğuna geri çıktı ve sırtını yasladı. Sıkı zincir gevşemişti ve bir gü-

rütlüyle ineğin aşağıdaki bacağına düştü. Midesi bulanana Casie ileri doğru durdu ve tekrar denedi. Üç denemenin ardından nihayet ineği ahırdan çıkarmayı başardı. Meraklı sürüyü her yöne hızla kovalayan Jack ile birlikte sığır kafeslerini kapatıp bahçeye çıktılar. Otlaktaki her bir at kafalarını kaldırıp kırmızı burunlarından ateş saçarak parmaklıkların en uzak kıyısına kaçtılar. Ve Casie korkunç ganimetini ölümlerin toprağına karışmadan önce atıldıkları yere, ahırın arkasına bıraktı. Neredeyse oradaydı. Mısır depolama alanını hemen geçince, sola döndü ve... Fakat tam o anda gözlerini bir ışık aldı. Casie sağa doğru irkildi ve sessizce lanet okudu. Kırmızı bir Cadillac araba yoluna dönüyordu. Jaegar. Bir anlığına tamamen ne yapacağını bilemedi. İçinden ilk geçen şey korkak bir çocuk gibi direksiyonun altına çökmekti. İkincisi, traktörü orada öylece bırakmaktı. Fakat olgunluk ya da o aynı gülüş onu kışkırtıcı senaryolar kurmaktan alıkoydu. Bunun yerine arabanın durmasına elli metre kala motoru boşa aldı ve traktörden aşağı indi. Philip Jaegar siyah takım elbisesi, jilet gibi ütülenmiş kumaş pantolonu ve yakası düğmeli beyaz gömleği ile direksiyonun arkasından dışarı çıkarken birkaç küfürle kelime Casie'nin beyininde yerini aldı. Ve sonra yolcu kapısı açıldı ve Cadillac'ın sınırlarından gözler önüne çıkan Sophie Jaegar'ı görünce bu kelimeler biraz daha suçlu bir hale dönüştü.

"Bayan Carmichael..." Philip Jaegar yüzünde bir gülümsemeyle öne doğru adım attı, Casie'ninkini tutmak üzere elini uzattı. Hoş olmayan bir karşılaşma daha. "Sizi tekrar görmek güzel."

Casie onunla tokalaştı. Yıpranmış eldiveni hâlâ bantlıydı. "Evet. Ben..." Anlamsızca başını salladı.

"Nasılsınız?"

“İyi. Harikayız. Değil mi Soph?” diye sordu ve kızına döndü.

Kız uzun adımlarla onlara doğru yaklaştı, dudakları büzülmüş, uzun saçları keskin sabah güneşinde bir mühür gibi parlıyordu.

“Burası soğuk.” Burnu pembeleşmişti, dudakları da tıpkı saçları kadar parlak ve canlıydı.

“Birazdan gideceğiz,” dedi Jaegar. “Ben sadece geçerken uğrayıp Lazy’de işler nasıl gidiyor bir bakalım diye düşünmüştüm.”

Casie bakışlarını kızıdan kaçırdı. “Sanırım, iyi gidiyor. Biraz...” diye başladı ama daha ilk anda Sophie sol tarafa gözlerini dikti. Gözleri büyüdü ve parlak dudakları birbirinden ayrıldı.

Casie içinden gelen bir inlemeyi bastırdı.

“O da ne ?” diye sordu Sophie traktöre bağlı cesede gözlerini dikerek.

Casie ayaklarını yere sürtmeyi kesti, boğazını temizledi. “Söylemeye çalıştığım gibi,” diye başladı.

“İneklerden biriyle biraz sorun yaşadık.”

“Biraz sorun mu?” Sophie babasına döndü, kaşları büzüşmüştü, titreyen sesindeki duygu fark ediliyordu. “Biraz sorun mu?”

Philip Jaegar bakışlarını kızından çekti. Dikkatini tekrar Casie’ye verene kadar midesine küçük bir ağrı girmiş gibi ve solgun gözüktüyordu.

“Eminim Bayan Carmichael elinden gelen her şeyi yapmıştır...”

“Elinden gelen her şeyi mi?” diyerek çıkıştı Sophie. “Bir ineği çakılların yanına sürüklüyor, tıpkı bir kızak gibi...” Birkaç saniye sessiz kaldı. Babası tam o sırada imdadına yetişti. “Bak, dinle tatlım, ben...”

“Ve burası beni göndermek istediğin yer mi? Bu kadar mı kötüyüm?”

Sesi tiz çıkıyordu. “Benden gerçekten bu kadar kurtulmak mı istiyorsun...”

“Hayatım, senden kurtulmak filan istemiyorum.”

“Öyleyse Amber yüzünden? Bu onun fikri miydi?”

“Elbette hayır.” Yalvaran bakışlarla Casie’ye baktı ama o bir kez daha içinden çıkılmaz halde ki bu durumdan kaçabilmek için çok geç olup olmadığını düşünüyordu. Farklı milletlerin bir karışımı olmasına rağmen, baskın bir şekilde Almandı ve tamamen orta batılıydı. Bu tür duygu patlamalarıyla baş etmek-tense kafasına bir kurşun sıkmayı tercih ederdi.

“Biz sadece düşündük ki...” diye devam etti Jaegar.

“Biz?”

“Ben!” diye düzeltti. “Ben düşündüm ki apartmandan biraz dışarı çıkarsan iyi vakit geçirebilirsin. Zaman geçirmek isteyeceğini düşündüm.”

“Kiminle? Ölü hayvanlarla mı? Sen aklını mı kaçırdın? Amber için bu kadar deli mi oluyorsun?”

“Korkarım ki bir hata yaptık.” Emily’nin gerçekçi sesi tıpkı bir çakı gibi anı kesti. Üçü birlikte ona döndü. Casie kızın kuruğunu kısıtırıp kaçmadığına şaşırırmaktan başka bir şey yapmadı. Bunun yerine öylece orada dikildi, her bir zerresi dimdikti.

“Üzgünüm, Bay Jaegar.” Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

“Pekâlâ...” Jaegar şaşırmış gibi gözüküyordu ama çabuk toparlandı. “Bunun yararı olmayacağına eminim. Yani demek is-

tiyorum ki inekler ölür. Bu işler böyledir, değil mi?” Bakışlarını kıza çevirdi ama Emily gözlerini bile kırpmadı.

“Hayır, inek için yapabileceğimiz bir şey yoktu. Doğum yaparken aşırı kanamadan dolayı öldü. Fakat demek istediğim bu değil. Ben kızınızla konuşuyorum.”

“Benim...”

“Korkarım ki Sophie iyi değil.” Genç kıza sessizce bir bakış attı. “Ben sadece çiftliğin ona vereceği türden bir deneyime göre olmadığını düşünüyorum.”

“Demeye çalıştığın şeyden emin değilim.”

Emily başını salladı ve resmi bir şekilde güldü. “Onu çok iyi yetiştirdiğinize eminim.” dedi. “Ama bazı kızlar yalnızca daha...” kusursuz bir kelime arıyormuş gibi gözlerini biraz kısararak duraksadı.

“Güçsüz ya da bu tarz bir şey söylemek istemiyorum.” Başını salladı. “Bazı kızlar yalnızca çok... Bu tür bir iş için *kırılğandırılar*.”

“Güçsüz olduğumu mu düşünüyorsun?” Sophie öne doğru yarım adım attı. Modaya uygun bilekten botları aralarındaki çakılların üzerinde öfkeyle büküldü.

“Benim...”

“Güçsüz demedim,” dedi Emily.

“*Kırılğan!*”

“Hassas,” diye sakince düzeltti Emily ve kendi çelik bakışlarının üzerinde diğer kızın bakışlarını yakaladı. “Belki *hassas* demeliydim.” Başını sallayıp anlamsallığı bir kenara bıraktı. “Söyleyiş bakmazsak, kızınızın buraya göre olduğuna inanmıyorum.”

“Sen hangi cehennemden çıktın...” diye başladı Sophie ama babası onu durdurdu.

“Sophie!” Philip’in karşı çıkmasıyla, dürüst olmak gerekirse sesi utanmış gibiydi.

“Söylediklerinize dikkat edin genç bayan. Ben...”

Sophie ona doğru köşeye sıkışmış bir panter gibi sallandı.

“Benimle dalga mı geçiyorsun? Annem ve senin birbirinize yakışksızca bağırığınızı duymadığımı mı sanıyorsun? Tüm olanları bilmediğimi mi düşünüyorsunuz?”

“Annen ve...” Kendini durdurdu ve yüzü kızardı. “Üzgünüm.” Özür diler gibi Emily’e dönmeden önce Casie’ye döndü.

“Sanırım haklısın. Doğru düşünemiyorum. Sophie ... değildir...”

“Sophie ne değildir?” diye ters bi şekilde söylendi kız.

“Sophie başka bir yerde daha mutlu olabilir,” dedi Emily ama Sophie ona kahkaha atarak karşılık verdi.

“Beni tanımıyorsun.”

Emily gülümsedi. İfade gözlerinin yakınlarından başka bir yere ulaşmadı. “Senin gibileri bilirim.”

“Benim *gibiler mi?*” Sophie boynunu yılan gibi kıvrarak bir yarım adım daha attı. “Yatağa asker botlarıyla gitmeyenler mi? Çöp ve humus kokmayanlar mı?” Casie bir anlığına Emily’nin müthiş sakinliğini kaybedeceğini ve sallanacağını düşündü ama Em ne zaman yandığından bile emin olmadığı gözlerindeki ateşe engel oldu.

“Üzgünüm, Bayan Jaegar,” dedi, “ama burası bir spa merkezi değil. Burası işleyen bir çiftlik. Burada hayat var. Ve...” Başı-

nı salladı ve elini hışımlla cesede doğru salladı. "... ölüm. Acı. Kan. Tatlı, ve..."

"Sen benden çok daha iyi değilsin," dedi Sophie.

Emily bir anlığına yüzünde boş bir ifadeyle orada öylece dikildi ve sonra kahkaha atmaya başladı. "Sizi temin ederim, Bayan Jaegar, sizin kadar bile değilim. Bu yüzden sizi hazır olmadığınız bir durumun içine atarak zamanınızı boşa harcamak istemem."

"Pekâlâ bu benim zamanım."

"Farkındayım," dedi Emily. Sesi hayret ettirecek şekilde hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. "Ama bu sizin paranız değil."

"Baba!" diye terslendi Sophie, sertçe babasına dönerek. Jaegar kanatlarından asılmış gibi hızla harekete geçti.

"Eğer sorun paraysa, sizi temin ederim kızım çok daha fazlasını hak ediyor."

"Eminim öyledir, Bay Jaegar. Ben sadece hazır olduğumu düşünmüyorum."

"Fazladan para ödeyebilirim."

"Pekâlâ öyleyse bir deneyelim."

"Lütfen."

Emily kaşlarını çattı, uzun ve ustaca iç çekti ve sonra kederli bakışlarını Casie'ye doğru yöneltti.

"Siz ne düşünüyorsunuz Bayan Carmichael?"

Casie kekelememek için kendini zorladı. "Ben inanıyorum ki..." Bakışlarını Sophie'nin öfkeli yüzüne çevirdi. Kız alevler

saçacak kadar öfkeden deliye dönmüştü. “Bayan Jaegar görün-
düğünden daha güçlü gibi duruyor.”

Emily içinden dörde kadar saydı ve dikkatini tekrar Sophie’ye
verdi. “Pekâlâ,” dedi Casie nihayet. “Eğer eminseniz, geçici bir
süreliğine deneyip göreceğiz.”

“Teşekkürler,” dedi Jaegar keskin bir nefes alarak.

Sesinde müthiş bir rahatlama ve yüzünde minnettar bir ifa-
de vardı.

“Pişman olmayacaksınız,” diye ekledi ve uzanarak tekrar
Casie’nin elini sıkı.

“Ben...” Casie alternatif bir evrende yaşıyormuş gibi hissetti.

“Olmayacağımıza eminim.”

“Umarım olmayız,” dedi Emily.

Sophie ona baktı. Emily’nin yüzündeki ifade kesinlikle an-
laşılmazdı. Fakat birkaç dakika içinde Jaegarlar yusufluk böce-
ği gibi parlak Cadillaclar’ına binip gittiler. Casie âdeta transa
geçmişti, zihni biraz önce olanlarla doluydu. “Bu delilik,” dedi.

“Açıkça söylemek gerekirse ikimizin de aklını kaçırdığını dü-
şünüyorum. Bunu yapamayız.”

Başını salladı. “Bunu yapabileceğimizi düşünüyor musun?”
diye sordu ama Emily’nin dikkati tekrar cesede kaydı. “Em?”
diye seslendi Casie ama kız çoktan dalıp gitmişti.

Dört saniyeden daha kısa bir sürede içinde mısır ambarının ya-
nındaki otların üzerine kahvaltısını rastgele dökmeye başlamıştı.

“Yapma!” dedi Casie ve sesini alçaltıp Emily’nin elindeki karton kutuyu alırken boğazını temizledi. Jeagerlar’ın çiftlikten ayrılmasının ardından Casie’nin anne ve babasının yatak odasını temizlemeye başlamışlardı. “Ben hallederim.”

“Bu ne?”

“Babamın önemli belgeleri.”

“Banka hesap ekstreleri gibi şeyler mi?”

“Evet, o tarz şeyler.” Kathy’nin arkasında bıraktığı notlar, alışveriş listeleri ve bunun gibi karalamalar. Clayton onları saklayıp kimsenin dokunmasını istememişti.

“Biraz daha iyi hissediyor musun?”

“Evet. Bu sabah için üzgünüm.”

“Evet, sırf ölü bir ineği bacağından sürükledim diye kahvaltını döktün,” dedi Casie ve biraz abartarak titredi.

“Sana yardım etmeliydim.”

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi Casie ve çift kişilik yatağın çarşafalarını ters yüz etti.

“Ölü bir ineği sürüklemek kesinlikle tek bir kadının işi.” Emily’e baktı. “Hep böyle şiddetli dönemlerin olur mu?”

“Şey...” Kâğıt yığınlarını başka bir kutuya koydu. “*Her zaman* değil.”

Casie somurttu. “Yani âdet dönemine girdiğinden beri, demek isityorum.”

“Ah.” Emily sıırttı. “Şey, evet. O zamandan beri.”

“Berbat bir şey bu!”

Emily omuzlarını silkti. “Her ay bu yüzden bir gün okula gidemezdim. Annem en mükemmel tarçınlı kurabiyeleri pişirir ve kılıfla kaplı küçük sevimli bir çaydalıkta naneli çay yapardı.

Casie kâğıtları çamaşır sepetinin içine boşalttı ve sonra ayak parmaklarıyla bir çift çorap alıp yığının üzerine fırlattı. “Ölü inekler ve geç saatlerde kuzuları beslemek için tarçınlı kurabiyelerden vazgeçmeye istekli olmana inanmak zor.”

“Ne söyleyebilirim? Tuhaf zevklerim var,” dedi Em ve dopdolu sepete bir çorap daha ekledi.

“Doktora gitmek istemediğinden emin misin?”

“Kramplar için mi?”

“Belki ilaç verirler.”

“Kasabaya kadar onca yolu sersem doktorun tekinin, ağrının kafamda olduğunu söylemesi için gitmeyeceğim.”

“Pekâlâ,” dedi Casie ve bir anlığına düşündü.

“Ama eğer sorun paraysa...”

“Onu dert etme, Case. Annemin sigortası bunu karşılayacaktır.”

“Emin misin?”

“Evet. Yılbaşından önce besin zehirlenmesi geçirdim. Tüm geceyi hastanede geçirdim. Tüm masraflar sigortayla ödendi.”

“Besin zehirlenmesi.”

“İke’in kırmızıbiberleri her zaman biraz şüphelidir.”

“İke...”

“Patronum. Hani şu kahve dükkânındaki?”

“Ah, tamam. Pekâlâ...” dedi Casie, bulmak istediğinden emin olmadığı birkaç eşyayı daha yatağın altından çekerken.

Elindeki kâğıtla birlikte doğruldu ve biraz önce keşfettiği objeye baktı. Bu annesinin resmiydi. Başında mor desenli bir eşarp vardı ve kameraya gülümsüyordu.” Yıpranan ve eskimiş fotoğraf ortadan ikiye katlanmıştı ve üzerinde su lekeleri vardı ama tükenmez kalemle üzerinde şu kelimeler yazılıydı: Ölüme birlikte gitmek istediğim başka kimse yok. Sevdğim, K.

Casie ayağa dikildi ve Emily omuzlarının üzerinden bakmak için köşedeki komidinin etrafında dolanırken fotoğrafa gözlerini dikti.

“Annen mi?” diye sordu.

Casie zar zor başını salladı.

“Fotoğrafta kaç yaşında?”

Casie boğazını temizledi. “Hastalandıktan sonra çekilmiş olmalı.”

Oda sessizleşti. Paramparça olmuş hatıralar tıpkı bir hayalet gibi havada fırıl fırıl dönüyordu.

“Ölümden korkmuyormuş gibi duruyor,” dedi sonunda Emily.

Ya da yaşamaktan diye düşündü Casie ve aynı şeyi söyleyebilmeyi diledi. Pazartesiye kadar ikisi de çok yorulmuştu ama ev toplanmış ve bir mütehait ile bir temizlikçiye gerek kalmadan nihayet bir eve benzemişti.

“Bu tam bir delilik,” dedi Casie ve zemin katta buldukları eski metal iskelete dayadıkları döşeğin üzerine çöktü. Karyola başı paslıydı. Eğer biraz daha zorlarsa odanın gösterişsiz gözük-
tüğüne kendini inandırabilirdi.

“Ne düşünüyoruz?”

Emily omuzlarını silkti. “Bence ikimiz de Bay Jaegar’ın kızının burada kalmasına izin vermemizin karşılığında bize iyi bir para ödeyeceğini düşünüyoruz.”

“Çatı katında mı?” Şu an durdukları oda, annesi ve babasının odasının hemen bitişiğindeydi. Ama ailesi buraya her zaman çatı katı derdi ve eski çerçevelerden giyilmemiş kıyafetlere kadar her şeyi burada depolarlardı. Yalnızca yatağa doğru eğimli tavan odayı biraz küçültüyordu ve alacalı karyola ile başının üzerindeki pencere, Chickasaw Creek’in panoramik bir manzarasını sunsa da kalacak yerlerin ilkel oluşu inkâr edilemezdi.

“Örümceklerle mi?” diye sordu biraz önce çarpmaktan kurtulduğu örümcek ağını göstererek.

“Bence örümcekler için ekstra para istemeliyiz,” dedi Emily.

“Kesinlikle hoş bir hava katıyorlar.”

“Bu delilik.”

“Eşsiz.”

“Dünyevi.”

“Ürkütücü.”

“Zorlayıcı...” diye başladı Emily ancak iddiası pencerenin altındaki çakıl taşlarının üzerindeki tekerlek sesiyle yarıda kaldı.

“Bu da ne?” diye oturduğu yerden ayağa kalktı Casie. Pencereden dışarı bakmak için o tarafa yöneldi Emily. Eski perdeleri yıkayıp ütölemişlerdi ama hâlâ solgun ve tığ işi örgüler kadar modası geçmiş duruyorlardı. “Kahretsin, sanırım...”

“Emily!” çıkıştı Casie.

“Geldiler sanırım.”

“Bu lanet okuman gerektiği anlamına gelmez!” diye başladı Casie ama kızın ağzından çıkan kelimelerin önemi zehirli bir ok gibi saplandı.

“Kim geldi?”

“Jaegarlar.”

“Kahretsin!” Ayağa fırlayarak pencereye doğru sendeledi.

“Onlar değildir. Burada olamazlar.” Pencerenin altındaki elma şekeri kırmızısı Cadillac’ı ahırdaki safkan at misali Puke’ın yanına park etti. Casie gözlerini kırptı, dizleri güçsüzleşmişti. “Bu onlar olamaz. Beşten sonra gelmemeleri gerekiyordu.”

“Pekâlâ teknik olarak beşten sonra tam dokuz saat geçmiş.”

“Öğleden sonra beş.” Emily hafifçe sırtıttı. “Belki de açıkça belirtmeliydin.”

“Hayır! Sabah beş dediğimi düşünmüş olamazlar.”

Emily omuzlarını silktilti. “Çiftlikteyiz. Burada erken kalkılır.” Casie gözlerini kapattı ve Philip Jaegar direksiyonun arkasında ayağa kalkarken hafifçe inledi. Kızı daha yavaşça arabadan çıktı.

“Yüce Tanrım,” dedi Casie. “İşte orada. Onunla ne yapacağım ben?”

“Sen bir yetişkinsin,” dedi Emily hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. “İstersen küfür edebilirsin.”

“Benimle böyle konuşmana neden izin verdim ben?” Zerre kadar duyulma ihtimalleri olmamasına rağmen fısıldayarak konuşuyordu.

“Sanırım iki koca hafta sürecek.”

“Para umurumda değil.” Berbat bir korkuyla kızın yüzüne baktı.

“Parayı istemiyorum bile. Onu geri yolla, Emily. Onu yolla, sana ne istersen vereyim.”

Emily şaşkın bir halde ona baktı ve sonra sesli bir kahkaha attı.

“Vay canına, sen kafayı yedin.”

“Kafayı filan yemedim. Ben iyiyim. Tamam, kafayı yedim.”

“Rahatlayacak mısın biraz? O sadece bir kız.”

“O bir kız değil.” Aşağıdaki çiftte kabaca el salladı.

“O bir prenses. Kot pantolonlu bir baş belası. Olması beklenen bir dava.”

“Sigortan var değil mi?”

“Şey evet, ama...”

“Öyleyse iyiyiz.”

“İyiyiz ve daha da iyi olacağız çünkü babasının tonlarca parası var. *Sana* vermek için can attığı parası.”

Şüpheli gözlerle Casie’ye baktı.

“Ama *Oliver Twist* gibi gözükmek istemiyorsan tabii.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Git ve üzerini değiştir.”

“Memnuniyetle. Kime dönüşeyim?”

Emily kahkahalarla güldü, kapıya doğru yöneldi ve araba yoluna doğru gitmek için harekete geçti.

“Odana birkaç kıyafet bıraktım. Gidip onları giy.”

“Ne? Kıyafetleri nereden aldın?” diye başladı ama tam da o sırada kapı zili çaldı.

“Bu kadar çok endişelenme. Temizlen. Ben *Sophie*’ye odasını gösteririm.”

“Peki ya sonra?”

“Sonra neler olacağını göreceğiz.”

“Göreceğiz...” diye başladı Casie ama Emily çoktan kapıyı kapatmış ve hole doğru yol almıştı. Tahta basamaklar o aşağı inerken tıpkı hayaletler gibi gıcırdıyordu. Kapı zili tekrar çaldı. Casie gözlerini kapattı ve kusmamaya çalıştı. Odasına girdiğinde aşağıdan gelen sesleri çok hafifçe duyabiliyordu. İlk başta normal olmayan bir şey yok gibiydi ama sonra yeni bir çift kot pantolan gördü. Özel bir şey değildiler. Yalnızca koyu mavi düşük bel bir pantolundu. Üzerine geçirdi ve arka cebindeki paha-

lı taşları fark etti. Onlarla uyumlu bluzu kehribar rengiydi. Göğüs cebinde *kovboy kız ol* kelimeleri yazan bir bluz için oldukça sadeydi. Eski botları boyanmış ve neredeyse saygın gözüküyorlardı ama kemeri ve ona eşlik eden tokası Casie'yi bir anlığına durdurdu; onu üç yıl önce atlarla ilgili bir bilgi yarışmasında kazanmıştı. Neredeyse bir yemek tabağı büyüklüğündeydi ve üzerinde *Yüksek Puan Kazananı* yazıyordu. Ortasında pirinçten yapılma şaha kalkan bir at vardı. İşaret parmağını hayvanın üzerinde gezdirdi ve Emily'nin eski eşyaları hangi cehennemden kazıyıp bulmayı başardığını merak etti.

“Bayan Carmichael bir dakikaya aşağıda olacak.”

Kelimeler onu kendine, sessiz sinema salonuna getirdi. O bir akıl hocası değildi. O bir sahtekârdı. Atları yaralayamazdı. Bir zamanlar sana köpek dişlerinin nerede olduğunu söylemiş olabilir ama çok uzun zaman önce. Ve bu çok gereksiz bi bilgiydi.

“Bayan Carmichael sadece temizleniyor.”

Bunlar net duyabildiği tek kelimelerdi. Herşey bu kadar bulanıkken Emily nasıl olup da birkaç az ve öz kelimeyi mükemmel bir şekilde söylemeyi başarabilmişti? Merak etmişti ama hileli hünerini düşünecek zamanı yoktu. Onu alt katta bekliyorlardı ve Casie her zaman ondan bekleneni yapmıştı. Bu yüzden kot pantolonunu üzerine geçirdi. Dar ama sıkı değildi. Bluz ise kotunun üst kısmına gelerek hem göğüslerini gösteriyor hem de saçma tokayı ortaya çıkarıyordu. Siyah şov şapkası yatağında yastığının üzerinde duruyordu. Odasının köşesine vardığında kapının yanındaki askılıktan babasının Marlboro şapkasını almayı denedi ama parmakları havadan başka hiçbir şeye deymedi. Şapka ortadan kaybolmuştu. Ama Casie o şapkayı takıyordu. Aynaya baktı. Koca gözleriyle ve bir katırın sırtına

düşmüş tüyleri kadar gevşek saçlarıyla korkmuş bir kadın vardı karşısında.

“Kahretsin,” diye fısıldadı Casie ve şapkayı başına sıkıca geçirerek kendini odadan çıkmaya zorladı. Hayatının en uzun yürüyüşü gibiydi aslında girişe varması yalnızca birkaç saniyesini almıştı. Tüm gözler ona döndü. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama mükemmel gözlemlerinden birini yapmadan önce Jaegar’ın ağzı açık kaldı.

Jaegar konuşmaya başladığında, Casie tam geç kaldığı için özür dilemek üzereydi ya da orada olduğu için ya da böyle saçma bir şekilde giyindiği için.

“Aman Tanrım!”

Casie yüzünü kapatan şapkasının altından kaşlarını kaldırdı.

“Yani demek istedim ki...” Jaegar hâlâ arzuyla ona bakıyordu. “Tanrı bizi korusun.” Hepsi Jaegar’ı mutlak bir sessizlikle izliyorlardı. Son anda kızının orada olduğunu hatırlamış ve bir sarsıntıyla ona dönmüş gibi görünüyordu. “Öyle değil mi tatlım?”

Sophie ona sanki elindeki son misketi de kaybetmiş gibi bakıyordu.

“Bayan Carmichael’i hayatımıza getirdiği için,” diye açıkladı Jeager ve tekrar ona döndü.

Casie uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra, “Ben...” demeyi başardı. Emily’e baktı ama kız tıpkı bir kiralık katil gibi sırtıyordu. “Ben, imm...” Tekrar Jaegar’a baktı. “... size minnetarım.”

“Sen...” Jaegar başını salladı. Casie, Philip Jaegar’ı daha önce hiç böyle ne yapacağını bilmez bir halde görmemişti. Bu yüzden kafası karışmış bir halde kaşlarını çatı.

“Harika. Gerçekten Harika. Öyle gözükmüyor mu?”

“Eşyalarımı nereye koyayım?” diye araya girdi Sophie.

“Ah,” dedi Casie, tekrar gerçek hayata döndü ve hemen kızın bavullarına uzandı. “Ben alırım.”

“Ben sana göstereyim,” diye araya girdi Emily, suratındaki ciddi ifade tekrar yerini almıştı. “Çantalarını al. Bırakalım da onlar iş konuşsunlar.” Sophie birkaç saniye sessiz kaldı ama sonra parmaklarını özel tasarım bavullarına geçirdi, onları yerde sürükledi ve girişten çıkan Emily’i takip etti. Merdivenler çatı katına doğru gıcırıyordu. Casie tekrar Jaegar’a döndü, kalbi deli gibi atıyordu.

“Pekâlâ...” Jaeger boğazını temizledi ve bakışlarını gözle görülür bir çaba sarfederek Casie’den çekti. “Size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Sophie’nin ihtiyacı olan şey buydu.”

Casie hem fikirde olmadığı her bir istekle, ona ne zamandır hayal dünyasında olduğunu sormakla savaştı. “Pekâlâ Sophie biraz aşırı...?” Ne? “... bakımlı bir genç bayan.” Bakımlı? Genç bayan? Kahretsin. Emily neredeydi?

“Ah, öyledir. Ama hey...” Jaegar bir kahkaha atı, tıpkı bir muhabbet kuşu gibi şendi. “Çok iyi temizlenmişsin.”

Temizlenmek mi? Delirmiş mi? Casie’nin temizlenmeye vakti bile olmamıştı. Yeni elbiselerin altında at pislikleri ve örümcek ağları vardı.

“Pekâlâ...” Bunun için uygun değildi, fakat hayatı için neyin uygun olduğuna emin değildi. “Her zaman kötü giyinmem. Pazarları ve çarşambaları duş alırım, istesem de istemesem de.”

Jaegar bir kahkaha daha attı sanki Casie onunla dalga geçiyormuş gibi. Sonra kendine geldi ve boynunun arkasını esnetti. “Hey, pazardan bahsetmişken...” Casie onu izledi, kızını yalnızca hafta sonuna kadar burada bırakmaya karar verdiğini söylemesini bekliyordu.

“Amber ve ben bu konuda konuştuk. Demek istiyorum ki birlikte çok fazla vakit geçiremedik...” Başını tereddütle biraz yana salladı.

“İş ve şey, sana daha önce de söylediğim gibi Soph’in bana bu kadar erken taşınmasını beklemiyorduk. Fakat eski karım Avrupa’da... Yani demek istiyorum ki Soph’i almak için can atıyorum,” dedi aceleci bir sesle. “Beni yanlış anlama. Ama Amber kendini ihmal edilmiş hissediyor ve ben de düşündüm ki bu bahar daha da soğuk olacak, sıcak bir yerlerde vakit geçirmek hoş olacak ve düşündüm ki Amber ve ben birkaç hafta yalnız kalsak iyi olacak. Birbirimizi daha iyi tanımak için. Bilirsin. Demek istiyorum ki... Paranızı vaktinden önce ödeyeceğim. Bu konuda endişelenmenize gerek yok. Ben sadece...”

“Beni Bahamalar’a götürmeyecek misin?” diye sordu kapıdan Sophie.

Jaegar kızına döndüğünde, yüzü tıpkı limon yemiş gibi ekşidi. “Sana şnorkelle yüzmeye gideceğimizi söylediğimi biliyorum tatlım,” dedi. “Ama o bu mükemmel fırsat ortaya çıkmadan önceydi. Eminim burada atlarla birlikte yaşlı denizanalarıyla olmaktan çok daha mutlu olacaksın. Seni ısırdıkları zamanı hatırla...” diye başladı ama Soph çoktan odayı terk etmişti.

Odada boğucu bir sessizlik vardı. Casie göğsünde bir ağırlık varmış gibi hissetti ve konuşmasına yardımcı olacak bir şeyler mırıldandı.

“İyi olacak,” dedi Emily. Merdivenlerden aşağı doğru yavaşça Sophie’yi takip etti ve yeni temizlenmiş girişin kapısında kendinde emin, ciddi bir şekilde ayakta durdu. Yetişkinler onun için hayat çizgisini tutuyorlarmış gibi geliyordu.

“Endişelenmeyin,” dedi Emily ama gözleri hareketsiz ve yüzündeki ifade anlaşılmazdı. “Çocuklar kendilerini çok çabuk toparlarlar,” diye ekledi ve geldiği gibi geri gitti.

“Ne dersiniz akşam yemeği yemek ister mi?” diye sordu Casie.

Saat dokuz olmuştu. Daha önce yemeği planlamışlardı ama buzağılardan biri çitten atlamış ve tekrar annesine kavuşmak için nasıl yalpayacağını anlayamamış gibiydi. Onu kapıya doğru kışkışlamak tam kırk dakikalarını almıştı ve yavrusuyla birlikte olmak için kaçan ineğin ardından çifti tekrar otlığa geri döndürmek bir yarım saat daha geçmişti. Emily omuzlarını silkti. “Aç değilim dedi.”

“Aç olmalı,” dedi Casie. “Geldiğinden beri bir şey yemedi.”

“Belki yanında atıştırmalık bir şeyler getirmiştir.”

“Tahıl gevreğİ gibi mi?”

“Fileminyon gibi şeyler. Bilmiyorum.” dedi Emily ve eti yavaşça çevirdi. Taze ve mis gibi kokuyordu. Casie’nin karnı guruldadı. Hepsini yiyecek kadar açtı. “Masayı hazırla, olur mu?”

Casie üç tane kâse aldı. İkisi takımdı. “Yukarı onun için bir şeyler götürüyem,” dedi.

Emily ona bir bakış attı ama sonra buharı tüten kaselerden birine kepçeyi daldırdı. Casie tabaklardan birine bir dilim taze pişmiş mısır ekmeğİ koydu, yanına bir bardak süt ekledi ve merdivenlerden yukarı çıktı. Yukarı çıktığında, nazikçe

kapıyı tıklattı, Sophie'nin nasıl hissettiğini merak ediyordu. Clayton'ın her zamanki aldırmazlığı onu yeterince incitmişti. Eğer onu dışarı çıkarıp diğerleriyle birlikte bırakmış olsaydı her şey nasıl olurdu?

"Sophie, kapıyı açar mısın?" Çatı katından gelen müzik sesini duydu.

"Ne istiyorsun?"

"Sana biraz et getirdim."

"Et sevmem."

Casie bir anlığına düşündü. "Üzgünüm. Sana getirebileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır."

"Sanırım biraz fıstık ezmemiz var. Sandviç ya da başka bir şey ister misin?"

"Hayır dedim."

"Tamam, pekâlâ eğer fikrini değiştirirsen aşağı gel. Mutfakta kendine bir şeyler hazırlayabilirsin."

Başka ne yapacağını bilmeyen Casie, merdivenlerden geri indi. "Yemeyecekmiş," dedi ve tabağı masaya koydu.

Emily çoktan yemişti, yediklerini çiğnerken yanakları aç sincaplar gibi doluydu.

"Duydum."

"Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum." Mısır ekmeğine bal damlatırken omuzlarını silkti.

Colt'un annesi, Cindy'nin, yonca tarlalarının ardında birkaç arı kovanı vardı ve Clayton'ın ölümünden hemen sonra Lazy'e kehribar renkli iki cam kavanoz yollamıştı.

"Bence damardan vermeyi denemeliyiz."

"Ben ciddiylim," dedi Casie.

"Fark ettim."

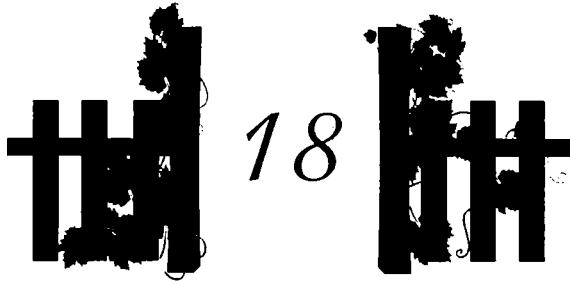
Casie somurttu ve altına bir saldılye çekip sesini alçattı. "Açlıktan ölmesine izin veremeyiz."

Emily çiğnemeyi bıraktı, gözleri ölümüne ciddi bakıyor ve sesi tekdüze çıkıyordu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Otoritelerin çocuk ölümelerini uygun görmediğini duydum."

"Casie," dedi Emily, onun yaşında biri için oldukça yaşlı gözlerle ona bakıyordu. "Bu kız daha ne istediğini bilmeden istediği her şeyi verdi. İnan bana, bir sonraki isteğinin farkına varır varmaz, bundan haberimiz olacaktır."

“Onları da mı beslemedin?”

Casie kukla gibi sallandı. Ty yavaşça döndü. Annesinin eyerini Angel’ın çatallı beline yerleştirdiler. Yaşlı kısrak hayatında daha önce hiç görmemiş gibi üzengiye bakmak için boynunu çevirdi. Bu güven verici bir işaret değildi.

“Tanrı aşkına, Sophie, ödümü patlattın,” dedi Casie.

Ama kız muhtemelen küçümsemek dışında bir tepki vermedi. Bu, harika özelliklerinin içinde mükemmel duruyordu. Yine de Casie kabul etmeliydi ki bu özelliklerini çok fazla göstermiyordu. İki gün önce çiftliğe geldiği andan beri, bir kez bile yemek yemek için aşağı inmemişti. Fakat kimse bakmazken mutfığa girdiği ortadaydı.

“Sophie, bu Tyler Roberts. Ty, bu Sophie Jaegar. Sophie bir süre Lazy’de kalacak. Babası emlak işinde. Sophie’nin çiftlikte hoş vakit geçireceğini düşündü.” Ahır sessizdi. Casie boğazını

temizledi. “Ty hemen aşağıda birkaç mil ötede yaşıyor. Ailesinin bir çiftliği var.” Saçmalıyordu. Saçmaladığını biliyordu. Saçmalamayı bırakamıyordu.

“Babasının...”

“Bilirsin, onu denetim altına almak daha iyi olacak.”

Casie donakaldı, kaşlarının saç çizgisine sıçradığını hissetti. “Ne?”

“Grullo,” dedi Sophie, yeni süttten kesilmiş atların olduğu kafese doğru kafasını sallarken.

“Açlıktan ölmeden başına bir kurşun sıksanız daha iyi olurdu.”

Casie gülümsedi, lanet olasıca kızın şaka yapıyor olmasını diledi. “Güçsüz durduğunu biliyorum ama elimizden gelenin en iyisini...”

“Kurtlarından kurtulması gerek. Takviyeye ihtiyacı var. Onun...”

“Casie elinden gelen her şeyi yapıyor,” dedi Tyler. Gümüş renkli kısraktan uzaklaşırken sesi alçak ve onun fikirlerine karşı çıkmıştı. Sophie gözlerini ona doğru kıstı. Dümdüz saçları parlıyordu ve yukarıdan gelen ışın altında daha da dümdüz gözüküyordu.

Gözleri düşmanlıkla kısılmıştı. Dar bir binici pantolonu ve üzerine tam oturan ve yakasında at işlemeli, fermuarlı bir eşofman üstü giymişti. “Pekâlâ öyleyse yapabildikleri yeterli değil, değil mi *Tyler*?” diye sordu ve ona doğru yarım adım attı. Ona ulaşmasına üç santimetre kalmıştı ama Ty yumruklarını sıkmıştı ve geri dönmedi.

“Babanın para ödüyor olması Casie’ye bir pislikmiş gibi davranabileceğin anlamına gelmiyor,” dedi.

“Ona pislikmiş gibi davranmıyorum,” dedi Sophie. “Sana bile pislikmişsin gibi davranmıyorum.” Onu eskimiş şapkasından iş botlarına kadar tepeden tırnağa süzdü. “Öyle olmana rağmen...”

“Bu kadarı yeter!” dedi Casie. İçi sarsılmış, kökleri yerinden oynamış gibi hissediyordu. Bu hayatı boyunca kaçmaya çalıştığı şeydi. Ama onu yine bulmuştu. Derin bir nefes aldı. “Bak dinle, Sophie. Sıpanın bağırsaklarındaki kurtları dökmemiz gerektiğini biliyorum. Ama henüz dizginlerini bile kıramadı ve ben onu teslim olmakla mücadele ettirerek daha da kötü bir duruma sokmak istemedim.”

“Pekâlâ eğer işini en başında yapıp onu doğumdan hemen sonra damgalasaydın onu mücadele ettirmek zorunda kalmazdın.”

“Hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi Ty.

Kibirli kaşlarından birini yukarı kaldırdı. “Atlar hakkında senin gibi bir cahilin bileceğinden daha çok şey unuttum. Kendine bir bak, yaşlı zavallı bir atı gerekçe göstererek semer vuruyorsun!” Sophie bir kahkaha attı.

“Yarı ölü gibi gözükmese de onu süremezsin. Nasırları var.”

“Onlar eski.” dedi Ty. Yüzü kızarmış, yumruklarını sıkımişti. “Kireçlenmişler. Ona sıkıntı çıkarmıyorlar.”

“Tabii, tıpkı sizin yanlış beslemenizin grulloya sıkıntı yaratmaması gibi.”

“Çok akıllı olduğunu sanıyorsun, böyle devam et,” dedi Ty. “Ben bir kutu ilaç alacağım.”

“Pekâlâ. Ben...”

“Hayır!” dedi Casie araya girerek. “Sadece...” Derin bir nefes aldı, kendini sakinleştirdi. “Sadece hep birlikte biraz sakinleşelim. Tayın çok zayıf olduğunu biliyorum. Ama o vahşi ve...”

“Öyleyse onu evcilleştiririm.” Sophie omuz silkti, sanki oldukça iyi yetiştirildiği hayatının her bir gününde sütten yeni kesilmiş hayvanları evcilleştiriyormuş gibi canı sıkılmıştı.

“Teklifini takdir ediyorum ama hayatını ve organlarını tehlikeye atamam ve...”

“Hayat *benim* hayatım, organlarım da *benim* organlarım,” dedi Sophie. “Ve babam bu kahrolası yerde beni tutmanız için size bir servet ödüyor. Bu yüzden ne istersem yaparım.” Yeni boyanmış topuklularının üzerinde dönüp uzun adımlarla uzaklaşmaya koyuldu ama bir dakika içinde geri döndü. “Ve sen,” dedi gözlerini Ty’a doğru kıсарak. “Bu tayın üzerine kirli ellerinle bir kez bile dokunmanı istemiyorum. Sen ve ilgisiz ailen hakkında her şeyi biliyorum,” diye ekledi ve yürüyüp gitti. Casie olduğu yerde durdu, istenmeyen binlerce duygunun arasında parçalanmıştı. Ama Ty daha da kötü hissediyordu. Bundan emindi. “Üzgünüm,” dedi Casie ona dönerek. “Kırıcı olabiliyor, babası onu buraya bıraktı ve o sadece anlamaya çalışıyor.”

“Endişelenme, sorun değil,” dedi ve ters istikamete dönüp onu orada yalnız başına bıraktı. Casie, sığır ahırına tekrar girdiğinde aradan yaklaşık on iki saat geçmişti. Atlar için hazırladıkları yarım millik çitleri onarmak Emily ve ona birkaç saate patlamıştı. Elbette bu sürenin büyük bir kısmı, ıslak çimlerin üzerinde Chili’yi üvey annesinin etrafında koşarken izlemekle geçmişti. Korkunç postu uzun zaman önce ortadan kalkmıştı. Buzağının kestane rengi derisi artık sağlıklı bir şekilde parlıyordu ve annesinin onu seven yalamalarıyla dalgalı bir hal almıştı. Casie oradan uzaklaşırken, Kıvrıcık başını kaldırdı ve uyarıcı bir ses çıkardı. Sesindeki sıcaklık ve sevecenlik Casie’de merak uyandırmadı. Bazı yönlerden insanlar çok da farklı değildi.

Bir gürültü Casie'nin dikkatini dağıttı. Aniden döndü ve süttten yeni kesilen hayvanların kafesine doğru baktığında Sophie'yi tam içeri adımını atmak üzereyken gördü.

“Sophie, burada ne yapıyorsun?”

Kız hızla kulağındaki bir çift mavi kulaklığı çekti ve hafif ceke-
tinin göğüs cebinden sarkmasına izin verdi. Yüzü solgun ve gözle-
ri kızarmıştı ama dudaklarını büzdü ve sinirli gözükmeğe çalıştı.
“Eğer insanlardan korkarsa ona asla güç kazandıramayacaksınız.”

“Pekâlâ biliyorum ama...” Casie grulloya baktı. “Bütün gün
orada mıydın?” Omuzlarını silktiler ve Casie ürktü. Sophie öğle
yemeği için aşağı inmediğinde, kızın yine odasında kalmak is-
tediğini düşünmüştü. Suçluluk hissi yıllanmış tozlar gibi etrafı
sardı. Haftada iki bin dolar. Belki de misafirin ölümü mü hayatta
mı olduğunu bilmesi gerekiyordu.

“Açlıktan ölüyor olmalısın.”

“O açlıktan ölüyor.” dedi Sophie, başını arkasındaki taya
doğru sallayarak.

“Pekâlâ haydi eve gidiyoruz. Emily akşam yemeği hazırlıyor.”

“Ben burada dışarıda duracağım.”

Casie ürkek bir tavşan gibi eve kaçma ihtiyacı hissetti. “Eğer
içeri gelip yemek yersen, yarın sabah onun dizginlerini tutman
için sana yardım edeceğim.”

“Kendi başıma yapabilirim.”

Gerçekten mi? Pekâlâ öyleyse, kesinlikle yapacaktır diye dü-
şündü Casie. Ama dikkatli davrandı. “Kendi başına denememeni
tercih ederim.” dedi. “İçeri gir. Onunla daha sonra çalışacağız.”

Sophie dudaklarını büzdü ve Casie bir anlığına reddedeceğinden emindi ama nihayet Sophie omuzlarını silkti ve kafesten dışarı çıktı. On dakika sonra masanın etrafında karşılıklı oturuyorlardı. Emily önlerine dopdolu birer tabak koydu. Yemeğin buharı ev yapımı oluşunun duygusallığını etrafa saçarak yavaşça odanın içini kapladı.

“Harika görünüyor, Em. Ne bu?” diye sordu Casie. Masanın diğer yanındaki misafirleri sanki intikam planı yapıyormuş gibi yemeği çatalıyla kurcaladı.

“Etli börek.”

Sophie somurtarak nefes verdi. İkisi birlikte ona doğru baktı.

“Etli börek böyle olmaz.”

Casie bir an Emily’nin masanın diğer yanına uzanıp tahta kaşığı Sophie’nin kafasına fırlatıp fırlatmayacağını merak etti ama Emily bunun yerine “Bu benim uyarlamam,” dedi.

“Öyleyse senin uyarlanan şey gibi duruyor...”

“Baban Em’in yemeklerini beğenmişti,” diye ağzından kaçırdı Casie. “Annenin mutfağı dışında yediği en güzel yemekler olduğunu söylemişti. Bir dene, Soph. Bence sende beğeneceksin.”

“Hayır,” dedi Emily ve masanın etrafında dolanarak Sophie’nin omzunun üzerinden tabağına uzandı.

“Endişelenme, eğer istemiyorsa yemez.”

Ama Sophie tabağı elinden kaptı. “İstemiyorum demedim,” diye söylendi. Her iki kızda tabağı çekince bir anlık bir gerilim oldu.

“Beni kırmamak için yemek zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum,” dedi Emily ve tabağı çekti. , ,

Sophie de çekiştirdi. “İnan bana, seni kırmak umurumda değil.” Durdu. Bakışları kilitlendi. Kahverengiden yeşile, kıvılcım çıkarıyorlardı.

“Ne?” diye sordu Emily. Sesi yerinde, gözleri müthiş bir şekilde sakindi ama eklemleri tabağı sıkıca kavradığı için bembeyaz olmuştu. “Neden insanları kırmak umurunda değil?”

Sophie’nin yüzü kızardı. Gözlerini kıstı. “Haydi devam et,” diye ısrar etti ama sonra Emily savaşı kazandı ve elinden yemeği aldı. Sophie yere doğru eğilip doğruldu.

“Neyse Jack acıkmıştır,” dedi Emily ve girişe doğru döndü.

“Geri ver onu,” dedi Sophie ve ayağa kalktı. Emily ona baktı, sakın gözlerinin üzerinden kaşlarını kaldırdı.

“Ne dedin sen?”

“Ben...”

Sımsıkı dişlerinin arasından güçlkle telaffuz etti. “Geri ver.”

“Üzgünüm.” diyerek başını yana yatırdı Emily. “Seni duyduğumu sanmıyorum. Ne söyledin?”

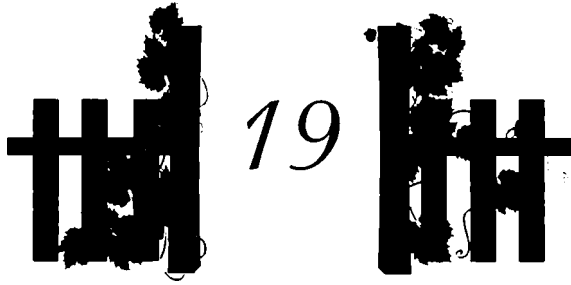
“Ben...” Sophie duraksadı. Çenesindeki kaslardan biri seğirdi.

“Lütfen...” Ağzından çıkan kelime onu hasta ediyormuş gibi gözüküyordu. “Onu geri ver.”

“Emin misin?”

“Emily!” diye uyardı Casie ve çatalındaki parçayı gevşetmek için bilinçli bir çaba harcadı. Emily ona sorgulayan bir bakış attı ve sonra Sophie’ye gülümseyip tabağı misafirlerinin önünde geri bıraktı. “Elbette,” dedi. Ses tonu memnundu.

“Afşyet olsun.”

“Bunu yapmak istediğine emin misin?” diye sordu Casie. Sütten yeni kesilenlerin kafesinin dışında duruyordu, kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu. Bir elinden boş bir yular diğerinde plastik bir kurt dökme tüpü tutuyordu.

Sophie’nin dudakları tikslenme ve kendini beğenmişlikle büzüldü. “Eğer açlıktan ölmesi gerçekten umurunda değilse onu alırım,” dedi. “Öyle mi?” “Hayır, açlıktan ölmesini istemiyorum,” dedi Casie. “Ama senin canının da yanmasını istemiyorum.”

“Ben iyiyim,” dedi Sophie tam bu sırada Jack sıçrayıp geldi ve pençelerini çitin üzerine koydu. Sütten yeni kesilenler parmaklıkların en uç köşesine koyulmuştu, kuyrukları tüylü sırtına çarpıp duruyordu. Sophie biraz solgun görünüyordu.

“Emin misin?” diye sordu Casie.

“*Sen* korkmadıkça, evet.” diye yanıtladı Sophie.

Casie ona bir bakış attı. Öfkesini artırmak kolay olmamıştı ama kızın bir hediyesi vardı. “Elbette korkuyorum,” dedi. “Burada binlerce deli var.”

“Bu kimin hatası peki? Eğer onu en baştan doğru düzgün eğitmiş olsaydın çılgına dönmeyecekti.”

“En başından benim değildi,” dedi.

“Ne?”

Casie küçük veledede istediğine inanmasına izin vererek doğru olanı yaptığını düşünüyordu, bu yol görüldüğünden de meşakkatli duruyordu. “Onu ilk gördüğümde Kanada’da ölmek üzereydi.”

Bir anlık bir sessizlik oldu. Emily taylara baktı.

“Peki ya buraya nasıl geldi?”

“Onu buraya bir...” Bu hileli bir cevaptı. “Bir arkadaşım getirdi.”

“Atları öldüren bir *arkadaşın* mı var?”

“İşler her zaman görüldüğü gibi değildir, Sophie.” dedi Casie. Bu yaşanması zor bir gerçek değil miydi?

“İnsanlar bazen istemedikleri şeyler yaparlar çünkü daha iyi bir seçenekleri yoktur.”

“Herkesin bir seçeneği vardır.” Sesi ancak gençlerin iddia edebileceği bir gerçeklikle doluydu.

“Bilmiyorsun...”

“O sadece atın parasıyla ilgileniyor.” Casie sessiz kaldı, yavaşça artık Colt Dickenson’dan bahsetmediklerinin farkına varıyordu. Hedefinden saparsa diye, “Baban iyi biri,” dedi kelimelerini dikkatle seçerek. “Amber muhtemelen senin farkında olduğundan çok daha fazla değer veriyor ona.”

“O muhtemelen babamın banka hesaplarına değer veriyordur. Ya da belki de sadece onu aldatmak istiyordur!” dedi ve bir

kahkaha attı. “Ama babamda buna istekli gibi duruyor öyle değil mi? Yani demek istiyorum ki beni buraya bırakıp...” Gözleri aniden yaşlarla doldu. Birden arkasını döndü. “Neyse babam hakkında konuşmuyordum.” Elini burnunun altına götürüp gözyaşlarını sildi. “Haydi şu iyi bitirelim,” dedi ve yüzünü döndüğünde kendini bir kez daha kontrol altına almıştı.

“Tamam,” diyerek başını salladı Casie, kendini bu duygusal cehennemden çıkarmak için her şeyi yapmaya istekliydi. “Gidip onu tutayım.” *Nasıl?* diye sordu içindeki sesi. Onu nasıl kavrayacaktı? “Onu güvende tuttuğum an bu tüpü ona yerleştireceksin,” dedi ve dizginleri göğsüne doğru yukarı kaldırdı. Dizginler biraz yıpranmıştı ama Sophie karşı çıkmadı. Sadece başını salladı, gergin görünüyordu.

“Öyleyse eğer hayatta kalırsak...” Casie gülümsemeye çalıştı. Mükemmel gitmedi. “Dizginlerini tutacağım ve sen de ona macunu vereceksin. Nasıl yapılacağını biliyor musun?”

“Sadece ağzına daya ve şırıngayı içeri it.”

“Tamam. Şırıngayı yemek borusuyla geri çıkardığına emin ol.” Ve onu öldürme. Bunu söylemedi. “Ona üç yüz pound yatırdım.”

Kız kaşlarını çatı, dikkatini taya verdi.

“O zayıf. Yani *gerçekten* zayıf demek istiyorum. Ama göründüğünden daha ağır. Öyle değil mi?”

“Ben de öyle düşünüyorum. Ama şeytan kadar kurtlu. Eğer tüm bu parazitler bir an önce gitmezse bağırsaklarını tıkayacaklar. Eğer kalın bağırsak ağrısı çekerse...” Başını salladı. “Eğer hastalanırsa... Veterinere para ödeyemem.”

Sophie bir an karşı çıkacak gibi baktı ama sonunda başını salladı.

“Tamam,” dedi Casie ve keskince nefes verdi. “Tamam,” diye tekrarladı ve sütten yeni kesilenlere doğru yavaşça hareket etti. Benekli olan at başını kaldırdı ve burnundan soludu. Grullo öylece durdu sadece, kulakları öne doğru hareket etti, gözleri korkuyla büyüdü. “Her şey yolunda,” diye mırıldandı. “Tamam. Şimdi sadece...” Pinto koşup geçti. Grullo onu takip etti ve tam bu sırada Casie sıçradı. Sol eliyle tayın burnunu kavradı. Grullo bir an durdu ve sağa sola sallanıp, kendini kirli bir çamaşır gibi yere fırlattı. Casie bir anlığına karnının üzerine serildi ve ağzına giren kirli samanları tükürdü.

“Sen iyi misin?” Sophie’nin sesi neredeyse onun için endişelenmiş gibi çıkıyordu.

“Evet. Elbette,” dedi Casie ve ayağa kalktı. Orada dikildiler, taylar vahşice şaha kalkarak kafesin içinde bir daire oluştururken sessizce önlerindeki seçenekleri tartıştılar. Casie durmalarını bekledi ve sonra tekrar onlara doğru bir adım attı.

“Belki de onları önce daha küçük bir alana koymalıyız,” dedi Sophie. “Yaşlı kısırağı ahırdan dışarı çıkarabilir ve onları orada yakalayabiliriz.” Müthiş bir fikirdi ama düşündükleri kadar kolay olmadı. Fakat on dakika sonra sütten yeni kesilenler 10x12’lik bir kutuda birlikte duruyorlardı. Güçlkle nefes alıyorlardı. Kızlar ise daha da zor nefes alıyordu.

“Tamam,” Casie’nin sesi rahatsız ediciydi.

“Pekâlâ,” Sophie’nin sesi bir yük treninden kaçmış gibiydi.

Ahırın içinde yavaş yavaş hareket ettiler.

Taylar huzursuzlandı. “Rahatla,” diye mırıldandı Casie. “Rahat. Üzülmene gerek yok.” Ancak bu elbette yalandı. Üzül-

mek için her sebep vardı. Muhtemelen on saniye sonra dişlerini dökceklerdi.

“Yalnızca rahatla. Bir dakika sonra her şey geçecek.” Ama diş randevuları aylar sürecekti. “Canını acıtmayacağım.” Bu kadarı kesinlikle doğrudu. Can yakacak herhangi bir şeye karşı hassastı. “Sen...” diye başladı ve sıçradı. Grullo’nun burnunu birkaç saniyede yakalamış olmasına şaşırdı. Grullo sağa sola döndü ama duvar onun olduğu yöneydi. Casie vücudunu onun omuzlarına çarptı, onu orada tutarak, sağ eliyle burnunu yakaladı. Grullo hızla ve vahşice arkasını döndü. Ancak kıcı duvara çarptı ve Casie onun tekrar öne doğru sendelemesine engel oldu.

“Şimdi!” Nefes nefese kalmıştı. “Şimdi gel!”

Sophie göğsünü yukarı kaldırdı. Tay şaha kalktı. Casie onunla birlikte sürüklendi ve sonra Sophie ağırlığını atın boynuna verirken onu geri çekti. Yuları burnunun üzerinden kaydırdı. Grullo başını bir yandan öbür yana savurdu, neredeyse ikisini de yere seriyordu ama çok yorulmuştu ve kızlar bu kez kararlıydı. Sophie, tay ve duvar arasında sıkıştı. Tay tekrar şaha kalktı, başını yukarı doğru salladı. Yular havaya uçtu ama birkaç saniye içinde Sophie onu tekrar yakaladı. Elleri görünür biçimde titriyordu ama Sophie yuları tekrar yerine kaydırmayı başardı. Sonrasında terleme, sıyırma ve zedeleme yaşandı ama sonunda naylonu iştirmeyi başardılar.

“Tamam,” Casie tek bir kelimeyi bile neredeyse güçlkle çıkarıyordu.

“Kurt dökücü. Kurt dökücüyü al.”

Sophie ceketinin cebinden kurt dökücüyü çıkardı tayın çenesine doğru elinin içine yerleştirdi ve tüpü tayın ağzına itip,

telaşla şırıngayı bastırdı. Tam o sırada tay şaha kalktı. Kızlar da ona tutunarak onunla birlikte sürüklendiler ama at anında onların elinden kurtuldu ve yere yığılırken ikisini de beraberinde yere indirdi. Birinin nefesi kesildi, diğeri çığlık attı ve sonra her şey bitti. Kızlar samanlar işinde soluyup silkelenirken tay engellerinden kurtulup ahırın en uzak köşesine kaçtı.

“İyi misin?” İlk konuşan Casie oldu.

“Evet. Sanırım. Sen?”

Casie çabucak bir sayım yaptı. Tayın onu yere çarptığı yerde sol bileği acıyordu ama bacakları yerinde ve başı hâlâ çalışır durumdaydı. “Ben iyiyim.” İspatlamak için oturdu. Vücudunun her bir parçası şikâyet ediyordu. Sütten yeni kesilenler karşı köşede, üzerlerine doğru gelip tekrar patlamak için onları tehdit ederek dans ediyorlardı.

“Buradan dışarı çıksak iyi olacak. Ayağa kalkabilir misin?”

“Evet. Tabii,” dedi Sophie ve dikkatle ayağa kalktı. Ahırın kapısına ulaşmak için uzun bir yol vardı.

Sütten yeni kesilmişler hoplaya zıplaya tekrar kafese girdiler. Biraz sonra tıpkı kafesteki aslanlar gibi içeri kapandılar.

“Başardık,” dedi Sophie ve sesinde Casie’nin dikkatini çeken bir şeyler vardı. Ya da belki de onu durduran kızın gözlerindeki parlamaydı.

“Harikaydın,” dedi Casie.

“Ben mi!” Sophie elindeki boş tüpü salladı.

“Sen inanılmazdın. Onu nasıl...” Kendini durdurdu, kaşlarını çatıp dudaklarını büzdü. “Onu kurtlarından kurtarmanın vakti gelmişti,” dedi ve yavaşça arkasını dönüp eve doğru yürüdü.

“Dizginlerini biraz kısalt,” dedi Casie. Çürük bir elma gibi samanların içine

fırlatılmış olmasına hâlâ sinirliydi. Ty erkenden gelmişti, Lazy’e geldiğinden beri ilk kez Angel’ı sürmek için hazırды. Süreci tutturmak yeteri kadar basitti. Tek sorun, Angel’ın her saniyede bir ödöl almak için sıçrama eğiliminde olmasıydı. Üzerine çıkar çıkmaz, Ty tam anlamıyla onunla senkronize olamasa da yaşlı kısrağ düzgün bir şekilde yürüyerek tırıs gitti. Daha önce elbette ata binmişti ama daha önce hiç resmi eğitim almadığı ortadaydı.

“Nasıl gidiyor?”

“Güzel.” Kısa süreliğine içinde diğer hayvanların olmadığı küçük bir kafesin içinde daireler çizerek sürdü ve kısrağı uzun adımlar atmaya zorladı. Angel tıpkı bir saban atı gibi düzensiz hareketlerle ve sallanarak geçiş yapıyordu ama Ty onunla kaldı ve onu durdurmadan önce yolun solunda üç daire daha çizdi ve eve baktı.

“Onunla iyi geçindin.”

Casie, Colt’un sesinin geldiği yöne başını çevirdi. “Hey, Case.” Ona doğru başını salladı. Kanvas ceketinin yakası kalkmıştı ve şapkası aşağıya eğilmişti.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu, sorusunu Ty’a yönelterek.

Ty omuzlarını silkti, ne olumlu ne de olumsuz bir cevap verdi. “Özel bir şey değil,” dedi fakat kısırağın boynunu ovdu ve onu sanki yeni yumurtadan çıkmış bir ördek yavrusuymuş gibi okşadı.

“Ona iyi bakıyorsun.” Colt’un bakışları Casie’ninkilere takıldı. Aralarında Casie’nin kabul etmek istemediği bir şeyler alevlendi. Colt tekrar Ty’a döndü. “Onu ne için kullanacaksın?”

“Bilmiyorum. Sakatlanmadan önce onu çok fazla sürme şansım olmadı. Herhangi bir iş için iyi olup olmadığını bilmiyorum.” Bakışları eve yöneldi ve yüzündeki ifade daha da yumuşadı.

“Hey, Ty.” Emily’nin neşeli sesi içeri girdi. “Merhaba, Bay Dickenson.”

Casie kıza doğru döndü. Fermuarı açılmış büyük beden ceketine sarındı. Bu sabah hava serindi. Don, bir kez daha çit sınırını çevreleyen anızın* üzerini kaplamıştı. “Fransız tostı yapıyorum. Kalmak ister misiniz?”

“Kalmamam gerek,” dedi Colt.

“Benim de,” dedi Ty ama ikisi de hayır dememişti.

“Çoktan hazırladım ve bir sürü var,” dedi. “Eğer hepsini yerse Jack hastalanacak.”

* Ekin biçildikten sonra sürülmemiş tarla.

“Pekâlâ öyleyse köpeği hastalandırmak istemeyiz,” diye sırttı Colt. Birkaç dakika içinde bir kez daha masanın etrafında toplanmışlardı. Emily yemekleri tabaklara koymakla meşgulken Casie misafir katına çıktı ve çatı katının kapısını hafifçe tıklattı.

“Sophie?”

Kimse cevap vermedi.

“Hey, Soph.” Tekrar kapıyı çaldı. “Kahvaltı hazır.”

“Aç değilim.”

“Fransız tostı var.”

“İstemiyorum.”

Casie kaşlarını çattı, ne yapacağını bilmiyordu. Onu ayak bileklerinden aşağı sürüklemenin dışında aklına birkaç fikir daha geliyordu. İcini çekti ve geri döndü. Kısa bir süre içinde, sadece bir an için grullonun ahırının dışında bir ilerleme kaydettiklerini düşünmüştü. Ama şimdi birbirleriyle kapının ardından konuşarak tekrar bir adım gerilemişlerdi. Eve asık suratla ve normalde olduğundan on kilo zayıflamış bir halde döndüğünde kızın babasına bunu nasıl açıklayacaktı?

Casie tekrar mutfağa girdiğinde, “Şerbet,” diyordu Emily. Çizik masanın ortasına buharı tüten seramik bir sütlük koymuştu. “Eğer isterseniz. Ama biz her zaman tarçın ve şekerle yerdik.”

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordu Ty.

“Kahretsin,” dedi Colt.

Casie kendine bir fincan kahve aldı ve fincandan çıkan sıcaklıkla ellerini ısıtmak için kalçasını tezgâha dayadı.

“Annem üzerine yemin ederim,” dedi Emily.

Ty bakışlarını ona kitledi. Ty tekrar kahvaltısına dönmeden önce birkaç saniye birbirlerine baktılar. Em, bir anlığına onu ciddi bir şekilde seyretti ve sonra kahvaltısına devam etti.

“Ama annem soğan halkaları üzerine hardal koymaya da bayılırdı, siz bilirsiniz.”

“Burger King gibi,” dedi Colt, tabağına iki tane Fransız tostunu koyarken.

“Ama katkısız yağlı,” dedi Emily.

“Katkı yağını severim,” diye sırtıttı Colt. “Bir...” Bir ısıklık almak için duraksadı, gözlerini bir saniye boyunca kapattı sonra başını salladı. Parlayan bakışlarını Casie’ye çevirdi ve geri aldı. “Em. Bunu nasıl yaptın bilmiyorum.”

Em omuzlarını silkti, her zamanki gibi görünmeye çalışıyordu ama övgüden heyecanlanmış gibi duruyordu. “Sadece bir şeyler yapmaya çalışıyorum.”

“Nasıl yemek yapılacağını sana annen öğretmedi mi?”

“Annem mi?” Bir bardak portakal suyunu kafasına dikip bir kahkaha attı. “O buhar bile çıkaramazdı.”

Casie kaşlarını çatı. “Harika zencefilli çörekler yaptığını söylediğini hatırlıyorum.”

Bir an göz göze geldiler. Emily kahkaha attı. “*Tarif* harikaydı demiştim. Onun tek mutfak yeteneği yemeği öylece tabağa koymaktır. Kendimi savunmak için yemek yapmaya başladım. Öğren ya da açlıktan öl.” Colt, hapur hupur bir ısıklık daha aldı. “Açlıktan ölmekten bahsetmişken grullo nasıl?”

Casie omuzlarını silkti, Fransız tostuna karşı koymak için verdiği mücadeleyi bıraktı ve Tyler’ın yanına oturdu. “Bilmiyorum. Hâlâ bir deri bir kemik.”

“Kurtlarını dökmeye ihtiyacı var. Eğer istersen sana yardım edebilirim,” dedi Colt ama Casie başını hayır anlamında salladı.

“O iş halloldu.”

“Ne?”

“Sophie ve ben dün ona bir doz verdik.”

“Kim?” diye sordu Colt.

Ty onaylamayarak başını salladı ama Casie hemen konuya atladı.

“O bir misafir.” Yüzünde nedenini bilmediği sıcak bir ifade vardı. Ona hiçbir açıklama borcu yokmuş gibiydi. “Para ödeyen bir misafir.”

“Ne için para ödüyor?”

Mükemmel bir soruydu. Casie’nin bu soruya cevabı yoktu.

“İşleyen bir çiftlikte yaşama ayrıcalığı için,” dedi Emily.

Ty somurttu.

“Burada öğrenecek çok şey var,” dedi Emily ve tostunu ağzına tıktırdı. “Disiplin. Sıkı çalışma.”

“Nerede şimdi?” diye sordu Colt.

“Yatakta,” diye yanıtladı Emily, buruk bir ifadeyle.

Colt sırtıttı. “Öyleyse işler yolunda gidiyor?”

Casie kalkıştıkları için kesin bir galibiyetten çok bir kumar olduğunu kabul ediyordu ama dün grulloyla verdikleri savaşı hatırlıyordu.

“Göründüğünden daha güçlü,” dedi.

“Öyleyse tıpkı bir...” diye mırıldandı Ty ama Casie’nin bakışlarını üzerinde hissedince durdu.

“Grullo da öyle,” diye ekledi Casie.

“Bu genellikle doğrudur,” dedi Colt. “Sıska olanlar savaşçıdır.”

Casie’ye doğru baktı ama sözlerinin ardında Casie’nin kabul etmeyi reddettiği ikili bir anlam vardı.

“Dışlerimiz yerinde bir halde oradan çıkabildiğimiz için şanslıyız,” dedi Casie.

“İçeri girdiklerinde bir fil sürüsü tarafından damgalandıklarını sandım,” diye yüzüzce sırttı Emily. “Sophie az önce bir hayaletle karşılaşmış gibiydi ve Casie’nin de saçlarında bir tomar ot vardı.”

“Saman,” diye düzeltti Casie ama içine samimiyet hissini yayıldığını hissederken kendini sırtıtmaktan alıkoyamadı.

“Ha saman, ha ot, ne fark eder?” diye sordu Emily.

“Yemleme zamanı geldiğinde çok şey fark eder,” dedi Ty.

“Pekâlâ ama Casie’nin ikisini de yemiyor olması gerekiyor.”

Colt sırttı, koyu renk gözleri parladı. “Yemek yemekten konuşmak...” Çatalıyla tabağına dokundu. “Tabağımdakileri bitirdim gibi gözüküyor. Tekrar doldursam sorun olur mu?”

“Hayır. Devam et. Çünkü fazladan yaptım gerçekten...” diye başladı Emily ama birden dikkati dağıldı.

Casie başını çevirdi. Sophie Jaegar kapıda duruyordu, saçlarını mükemmel bir şekilde taramış, kusursuzca makyajını yapmıştı. Yüzünde agresif bir ifade vardı.

“Sophie!” dedi Casie. “Gel otur. Sana biraz portakal suyu getirmemi ister misin ya da...”

“Tayı kontrol edeceğim.”

“Onu biraz önce gördüm. İyiydi,” dedi Casie. “Aslında...”

“*Sen* önceden de iyi olduğunu düşünüyordun,” diye karşı çıktı Sophie. “Bu durumda sanırım buna karar verecek kişi sen değilsin.”

“Şimdi çok daha iyi,” dedi öfkeyle Ty. “Buraya geldiğinde...”

“Ve mahkemede çocuk suçluların fikirleri de sorulmaz.”

“Sophie!” diye tısladı Casie.

“O bir suçlu,” diye çıkıştı Sophie. “Bunu biliyor muydun? Koruyucu bir ailenin yanında kalırken zavallı bir çocuğun burnunu kırmış. Hapse girmiş. Eğer Nowheresville’de karanlık çağda filan yaşamıyor olsaydın belki de farkına varırdın,” dedi ve aniden arkasını dönerek odayı terk etti.

Ön kapı âdeta tornado gücüyle kapandı. Mutfakta sessizlik yankılandı. Colt sessizce şok içinde kaldı. Emily’nin eklemleri çatalı sıkılmaktan beyazlamıştı. Ty’nın yanakları kızarmış ve gözlerini masaya dikmişti. Ty’ın sessizce ve utanç içindeki bu bakışı Casie’nin kan akışını yavaşlatmıştı.

“Eve gitmeliyim...” diye mırıldandı Ty ama Casie onu durdurdu.

“Hayır,” dedi ve ayağa kalktı. “Burada kalıyorsun,” diye emretti ve hızla kapıdan dışarı çıktı.

Samanlığın içi loştu ama Casie bir an Sophie'yi görür gibi Soldu. Yulafların çürümeden saklanması için konuldukları eski dondurucu kutusundan tahıl çıkarıyordu.

Sophie bir bakış attı ama elindeki işi bırakmadı. Dudakları sım-sıkı, ince bir çizgi halini almıştı. Vücut dili öldürücü gözüküyordu.

“Hey...” Casie ellerini uyluk kemiklerine doğru dayamıştı. “Baban seni tatile götürmedi diye hayal kırıklığına uğradığını biliyorum ama burada onsuz da eğlenebiliriz eğer sen sadece...”

“Eğlenmek mi?” Sophie ona doğru sendeledi, gözleri alev saçıyordu. “Beni süprüntü arkadaşlarından biriyle karıştırmış olmalısın.” Sophie kaşlarını çattı ve arkasını döndü ama Casie yanına gelip kolunu kavradı.

“Bak, dinle,” dedi. “Biliyorum, işler şu an senin için biraz kötü ama bu hırsını diğerlerinden alabileceğin anlamına gelmez.”

“Beni rahat bırak!” dedi Sophie ama Casie daha da sıkı tuttu.

“Çünkü gördüğüm kadarıyla, işler Ty için de tüm hayatı boyunca iyi gitmemiş.”

“Gerçekten mi?” diyerek dudak büktü Sophie ve kolunu Casie’den kurtardı. “Pekâlâ öyleyse sanırım bu suçlu olması için yeterli bir sebep.”

“O bir suçlu değil.”

“Öyleyse onun hakkında her şeyi biliyorsun.”

“Ben...” Casie bocaladı ve Sophie bir kahkaha attı.

“Biliyordum. Geçmiş hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi? Babam bir suçluyla birlikte yaşadığımı duyduğunda ne söyleyecek sence? Sana para vermeyi sürdüreceksin mi sanıyorsun?”

“Umurumda değil,” dedi Casie ve bu kelimeleri söylerken içinde bir rahatlama hissetti.

Sophie gözlerini kırptı.

Casie gülümsedi. “Parasını artık ilgisini geri çekmek istemesini önemsemiyorum. Eğer buradan Mississippi’ye kadar herkes, kaçaklara kucak açtığımı ve saçkıran olduğumu anlatsa bile umurumda olmaz. Ama sana şunu söyleyebilirim ki...” Omuz verdi, vücudunda adrenalin pompalanıyordu. “Burada olduğun sürece, *benim* mülkiyetimde...” Ayaklarının altındaki toprağı işaret etti. “Düzgün bir insan gibi davranacaksın.”

“Bunu yapamazsın...” diye başladı Sophie ama Casie tekrar kolunu yakaladı.

“Bu çiftlikteki her bir canlıya saygılı olacaksın. Beni duydun mu?”

“Ben...” Yüzü solmuş görünüyordu, geri gitmeyi denedi.

“Evet de!” diye emretti Casie “ya da sen ve babacığının parası akşam yemeğinden önce buradan defolur gidersiniz.”

“Kızın dudakları büzüldü.

“Evet de!” diye tekrarladı Casie ama bu kez biraz daha yumuşaktı. Öfkesi dinmeye başlamıştı, dizlerindeki zayıflık hissi onu terk ediyordu.

“Evet.”

Casie başını salladı, geri dönmeyi düşündü fakat olduğu yerde kaldı. “Ve çalışacaksın!” diye ekledi. “Tıpkı geri kalanımız gibi.”

“Ama grullo...” Kızın sesi artık alçak çıkıyordu. “O...”

“İşin geri kalan kısmını hallettiğin zaman tayla vakit geçireceksin.” Duraksadı, bakışlarını sert bir şekilde ona dikmişti.

“Anladın mı?”

“Evet.”

Casie biraz sersem hissetti. Biraz uçarı. Biraz karnı ağrıdı. “Tamam,” dedi ve kızın kolunu serbest bırakıp, geri döndü ve samanlıktan çıktı.

Dışarı çıkarken sabah güneşi neredeyse kör edecek kadar parlaktı.

“Hey.”

Sağa doğru yöneldi. Colton genişçe açılan kapıların dışında dikiliyordu, gözleri parlıyor, dudakları köşeden köşeye seğiriyordu.

“Ona ne zaman baksam kızaran şu tatlı kıza ne oldu?”

“Büyüdü!” diye çıkıştı Casie ve sallanarak tekrar eve doğru gitti.

“Lanet olsun,” dedi Colt ve ardında ona bakarken sırtıttı.

“Havalar biraz ısınsın onlardan yüzlerce ekeceğim,” dedi Emily.

Casie sol elinde tutmakta olduğu havucu soymaya devam etti. Yaklaşık bir kurşun kalem büyüklüğündeydi. Görünüşe göre Clayton eşinin bahçe konusundaki yeteneğine sahip değil-

di. Ama meyve kilerinde toprağa gömülü sebze kökleriyle dolu bir varil bulmuşlardı ve Casie, Lazy'nin korkunç mali durumunun farkına vardığından beri eski bir atasözü olan, 'sakla samanı gelir zamanı' yeni bir anlam kazanmıştı.

"Onları parmağımdan daha büyük hale getirebileceğine inanıyor musun?" Aşçı yardımcısı olarak sıra ondaydı ve mutfakta asla tam olarak sabırlı olamamıştı ya da yetenekli. Ama yardımcı olmak birkaç ayrıcalığı beraberinde getiriyordu. Pekâlâ tek bir ayrıcalığı vardı: Müziği seçebiliyordu. Buzdolabının üstünde duran küçük radyodan Trace Adkins'in alçak sesi geliyordu. Brad bir country ya da batı müziği fanı değildi, bu yüzden Casie Adkins'in eşsiz gece kulübü şarkılarını takip etmemişti ama bu şarkının evrensel bir cazibesi vardı.

"Sözler tam olarak neyi anlatıyor?" diye sordu Emily ve radyoya doğru kaşlarını çatı.

Pekâlâ şarkı belki de düşündüğü kadar popüler *değildi*. "Sanırım bir tür ruh halini yansıtıyor," dedi Casie ve abartarak genizden çıkardığı bir sesle koroya eşlik etti.

"Aman Tanrım," dedi Emily. "*Ben* kendimi kötü bir şarkıcı sanırdım."

"Öylesin. Alsında..."

"Casie!" diye bağırın Sophie'nin sesi evi kurşun gibi delip geçti. En son yaşadıkları zıtlaşmanın ardından beş gün geçmişti.

Casie soymakta olduğu havucu elinden bıraktı ve Sophie'nin sırlıslıkla olmuş bir fare gibi dikildiği kapıya doğru yöneldi. Saçları kafasına yapışmış, bacaklarının yarısına kadar çamur sıçramıştı.

"İnekler gitmiş."

"Ne?"

“İnekler!” dedi sinirle. “Gitmişler.”

Casie, Emily’e baktı. Sağ elinde doğaçlama bir silah gibi bir meyve bıçağı tutuyordu ama dili tutulmuştu.

“Sen neden bahsediyorsun?” dedi öfkeyle Casie. “Gidemezler. Hava karanlık. Muhtemelen derenin kıyısına inmişlerdir.”

“Derenin kıyısına baktım.”

“Eğer senin sığırları kontrol etme yöntemin buysa...” diye başladı Emily ama Sophie onu durdurdu.

“Seni sersem, gitmişler! Bence yoncaların içindeler.”

“Hayır!” dedi Casie ama çoktan üzerine bluzunu geçirmiş, Wellingtons’ına doğru yürümeye başlamıştı.

“Onları orada gördün mü?” Bahar yağmurları başladığı için, yoncalar tıpkı şekerleme kadar cezp edici hale gelmişlerdi.

“Ben hiçbir şey görmedim. Dışarıda koyu bir sis var ve yağmur yağıyor ve...”

“Haydi,” dedi Casie ve hızla kapıyı açtı. Sophie hızla arkasından gitti. “Emily...”

“Geliyorum!” diye bağırdı ve yanlarına gitti, yalın ayak ve endişeliydi.

İlk ineği bulmaları on dakikalarını aldı, sürünün geri kalanını yerleştirmeleri ise on beş. Sevinçten havalara uçuyorlardı. Jack bir kez havladı ve etraflarında döndü ama etraf Hades’ten daha karanlıktı ve inekler özgürlük hissini seviyorlardı, rüzgârda savrulan yapraklar gibiydiler. Bereketli yoncaların arasında kararlı bir şekilde koşuyorlardı, buzağılar da onların ardında yarış ediyorlardı. Kollarını çırpıp, bağmaktan başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Ta ki bacaklarında derman kalmayana dek.

Savaşı kazanana dek üç kadın da nefessiz kaldı ve çamura bulandılar ama en azından sığırlar sonunda tahtadan çitler içine toplanabilmişlerdi. İlk sayışta toplamda yüz yetmiş yedi baş vardı. İkinci sayışta üç tane daha arttı. Bir sonrakinde biraz daha.

“Artıyorlar,” dedi Emily.

“Dışarıda bir şey görmek imkânsız,” diye şikâyetçi oldu Casie.

“Sence hepsini bulduk mu?” Sophie’nin sesi gergindi. Kapının kapalı olduğundan emin olmasını yüzlerce kez söylemişlerdi.

“Öyle olduğunu düşünüyorum,” dedi Casie. “Sanırım sabah olunca göreceğiz.”

“Ama çok geç olacak.”

“Gelin elimizdekilere bir bakalım,” dedi Casie. Kendinden emin iki grup sığırın arasındaki boşlukta dikildiler. Etrafı ruhani bir hava sarmıştı. Samanlığın üzerideki bahçe ışığı ilk on beş fit uzaklığı aydınlatıyordu.

“Ne arıyoruz?” diye sordu Emily.

“Şişkinlik.”

“Açıkla.”

“Balon gibi duruyorlar. Çok şişirilmiş balonlar gibi. Ve sağ tarafları... Hayır. Sanırım sol tarafları daha genişlemiş olabilir, omurgalarının üzerinde durabilmeleri için.

“Omurgaları mı? Benimle dalga mı geçiyorsun?” diyerek karanlıkta gözlerini kısıtı Emily.

“Bırak omurgalarını görmeyi kuyruklarından kafalarını bile gördüğümü söylemem.”

Clayton’ın yatak odasını temizlerken fazladan bir el feneri

bulmuşlardı ama hâlâ yalnızca iki tane el fenerleri vardı ve ikisinin de ışığı güçsüzdü.

“Burada,” dedi Sophie ve Emily’e ışığı uzattı. “Hey çocuklar, orada durun.” En iyi ışık gören yere doğru belirsizce işaret etti. “Jack ve ben onları sizin olduğunuz tarafa doğru kovalayacağız.” Bu ayaklarını botlarından ve muhtemelen bacaklarını kalçalarından çıkarabilecek çamura batmaları anlamına geliyordu.

“Ben yaparım,” dedi Casie. “Sen...”

“Hayır. Sen ne aradığını biliyorsun,” dedi Sophie. “Ayrıca kapıyı açık bırakan benim.”

Casie tartışmayı düşündü ama kızın yüzünde bir şeyler vardı... Biraz yabancı durmasına sebep olan sert bir azim.

“Pekâlâ,” dedi Casie. “Ama eğer ayı görürsen çığlık at.”

“Say,” dedi Sophie. Arkasını dönerken yüzü solgundu. Kısa bir süre sonra karanlığın içinde kayboldu. Biraz sonra hayvanlar tekrar amaçsızca dolaşmaya başladılar, Casie ve Emily ellerinden geldiği kadar her birini kontrol etmeye çalıştı. Avlu yavru-larını arayan sığırların sesleriyle dolmuştu. Bu gürültüye Jack’in havlama sesi de eşlik ediyordu.

“Pekâlâ,” dedi sonunda Casie. Üçü de karanlığın ortasında bir üçgenin içinde dikiliyorlardı.

“Sanırım elimizden gelen bu kadar. Her ineği dört kez gördüğüme eminim.”

“Ya da bir ineği dört yüz kez,” dedi Emily.

“Horn’yı Grander’dan ayırmanın imkânı yok.”

Fakat birkaç saniye sonra Sophie çığlık attı ve sıçradı.

“Ayı!”

Karanlığın içinden onlara doğru karanlık bir gölge çıkageldi. Sophie aceleyle dışarı çıkmayı denedi ama botları olduğu yere saplanmıştı. Tekrar bir çılgılık attı, kolları sağa sola sallandı ve sonra ineklerden biri mutlulukla yavrusuna sarılırken ıslak bir ses çıkararak yere düştü.

Casie ona doğru baktı, nefes almadan aklını toparlamaya çalışıyordu. Ama Emily aynı sorunu yaşıyormuş gibi durmuyordu.

İki büklüm olmuş tıpkı bir sırtlan gibi kahkahalarla gülüyordu. “Kahretsin, Soph,” diye soluyarak konuştu, nihayet devrilen Sophie’nin yanına doğru yürüdü. “Bu gördüğüm en komik şeydi...”

Soluk almak için durdu. “Ayı!” diye onu taklit etti ve onu kollarından tuttu.

“Seni eğlendirdiğime sevindim,” dedi Sophie.

“Harikaydı.”

“Gevezelik etmeyi bırak da bana yardım et,” dedi Sophie.

Bir an, Casie reddedeceğini düşündü ama belki de takım ruhu onları birbirine bağlamıştı çünkü Emily sırtıttı ve ona elini uzattı. Sophie ayağa kalktı. Parmakları buluştu ve sonra genç kız Emily’i yanına çamurun içine çekti. Çılgılık, su sıçrama sesi ve koro halinde küfürler duyuldu.

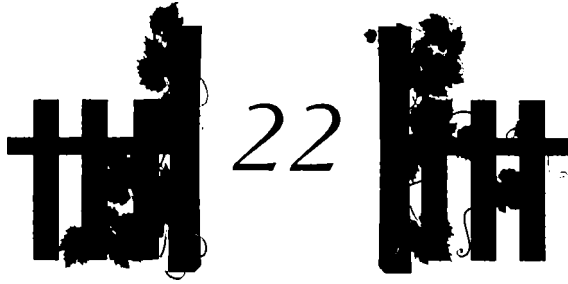
Evlerine çıkan tepeye varana kadar, kahkahaları havada uçtu.

“Tanrı aşkına, gübreye batmış ve kurulanmak için asılmış gibi duruyorsun,” dedi Sophie.

“Sen de prenses gibi gözüküyorsun.” diye sırtıttı Emily.

“Ah, Tanrım,” dedi Casie eve girerken onları bu halde görerek.

“Aileniz sizi bu halde görselerdi beni vurulardı...” diye başladı Casie ama sonra Emily iç çekti ve içini bir sis gibi saran bir önseziyle Casie ona doğru döndü.

“Bradley?” diye sinirle seslendi Casie.

“Cass.” Mutfağın yanındaki girişte dikiliyordu. Ayakkabıları düzgünce bağlanmış ve yeni gömleğinin düğmeleri aşağı sarkıyordu.

“Bradley!” dedi tekrar Casie, söyleyecek yeni bir şey bulamayarak. Suratının kızardığını hissetti, ağzının kuruduğunu fark etti.

“Burada ne işin var?”

Bakışlarını yana kaçırdı, Emily’nin kirli yüzüne doğru kaşlarını çattı ve sonra tekrar dikkatini ona çevirdi. “Mesai saatlerimin dışında biraz vaktim vardı. Sana sürpriz yapayım diye düşündüm.”

“Ah, pekâlâ ben...” Başını salladı, düzeltmeye çalışıyordu. “Bana sürpriz yapmayı düşündün... Ne kadar kalacaksın?”

“Çok değil. Hey,” dedi Bradley, Sophie’ye doğru bir adım atarken. “Ben Dr. Bradley Hooper.” Elini sıkmak ister gibi kaldırdı. Sophie de karşılık verdi fakat Bradley onun ellerini görünce geri çekildi ve başını sallayıp, hafifçe sıırttı. “Ben Dr. Brad,” diye tekrarladı.

“Merhaba.” dedi Sophie ve zayıf çenesini kardırarak onu süzen bir gülüş attı. Prenses geri dönmüştü. “Ben de Sophie Jaegar.”

Bradley ona doğru birkaç saniye baktı ve sonra diğer kıza döndü.

“Ve sen de...”

“Emily,” dedi ve anında Casie’ye baktı.

“Tanıştığırma memnun oldum.”

Ardından odayı bir anlık bir sessizlik kapladı, sonra “Kızlar çamur güreşı filan mı yapıyordunuz?” diyerek çekici bir şekilde güldü Bradley.

“Ah...” diyerek baştan aşağı kendisine baktı Casie. Biraz önce böyle gözükme de düşündüğünden daha da kötü haldeydi. “Hayır. Biz sadece... Özür dilerim. Sığırlar kaçtı ve onları yakalamak için koşmak zorunda kaldık.”

“Sabaha kadar bekleyemez miydi?”

“Şişecekler.” dedi Emily. Yüzünde her zamankinin aksine ciddi bir ifade vardı.

“Ve eğer kimse onlarla ilgilenmezse ölecekler.”

“Bunu bilir,” dedi Sophie. “O bir doktor.”

Bradley bakışlarını Emily’den çekti ve Sophie’ye doğru sıırttı. “Tıp doktoru,” dedi. “Korkarım ki sığırların sindirim problemlerini çalışmak için pek vaktim olmadı.”

Emily onu izledi ve Sophie gözlerini biraz kısıtı.

“Bak,” dedi. “Akşam yemeğini ocağa koymak üzereydim. Ama endişelenme,” dedi ve ardından bir kahkaha attı. Sesi biraz yorgundu. “Başlamadan önce ellerimi yıkıyacağım. Casie ve ben üzerimizi temizleyelim sonra hemen yemeği yapmaya başlarım. Doktoru birkaç dakika eğlendirebilirsin değil mi Soph?”

“Elbette.”

“Bu harika. Haydi Casie,” dedi Emily ve onu merdivenlere doğru itti.

“Ah, pekâlâ tamam.” dedi Casie. “Birkaç dakika içinde hazır olurum.”

“Sanırım daha çok vakte ihtiyacın olacak,” dedi Bradley, onu tepeden tırnağa süzerek.

Emily güldü ve aceleyle merdivenlere doğru gitti. Casie aşağıdan gelen sesleri duyabiliyordu.

“Pekâlâ Dr. Brad...” Sophie’nin sesinden giyinip kuşandığını ve kraliyet ailesini eğlendirdiğini sanabilirdiniz. “Resmiyette doktor olarak mı geçiyorsunuz yoksa hâlâ eğitim mi görüyorsunuz?”

“Korkarım ki hâlâ eğitim görüyor gözüküyorum.” Ses tonu seviyeli, kendinden emin ve rahattı. Saf Brad. “Bitirmiş olmayı isterdim. Cass için zor yani benim yirmi yedi yaşında hastanede olmam ama eğitimime devam etmeye karar verdim. Benim puanlarım ile...” Sophie, Brad’in sesindeki sözde mütevaziliği duyabiliyordu. “Cerrah olmamak kulağa mantıksız geliyor.”

Casie gözlerini kırptı. Cerrah mı? Bunu daha önce konuşmuşlardı elbette ama buna karşı bir karar aldıklarını düşünmüştü. Merdivenlerden aşağı hızla inmeye yeltendi ama Emily tam o sırada koluna dokundu.

“Vay canına,” dedi. “Dr Hooper’ın bir dahi filan olduğunu bilmiyordum.”

Casie gözlerini kırttı ve sonra kaşlarını çatarak, “Evet. Çok zekidir,” dedi. Ama böyle önemli bir karar almadan önce ona danışması gerekmez miydi? Emily’nin gözleri yuvarlak ve masumdu, bir kez olsun hilekârlıktan uzaktı. “Ve iyi yetiştirilmiş.”

Casie kaşlarını çattı, genç kızın ne demeye çalıştığını anlamaya hiç de hazır değildi. “Teşekkürler.”

Em tıpkı kayıp bir yavru köpek gibi Casie’yi banyoya doğru yöneltti.

“Çiftlikte yetişmiş olamaz değil mi?”

“Babası bölge başsavcısıydı.”

“Vay canına.” Ses tonu alaycıydı. “Pekâlâ öyleyse güzelleşsen iyi olur. İlk önce duş al.” Casie’yi banyoya doğru itti ve elini kapının tokmağına koydu. “Sana birkaç parça kıyafet getireceğim.” Kapı Casie’nin yüzüne kapandı. Casie kapıya doğru baktı, zihinsel bir sarsıntı yaşadı ve ardından soyundu. Birkaç saniye sonra duştaydı. Üzerindeki baskı hafıfledi ve giderek yok oldu ama su hâlâ ılıktı ve onu yatıştırıyordu. Yüzünü yıkadı ve canlanarak kendini tüm olasılıklara karşı hazırladı. Bradley buradaydı. Aslında normalde sürprizleri sevmezdi ama son birkaç haftada bazı şeyler değişmişti. Her şeye rağmen, burada yaptıklarıyla gurur duyuyordu. Ve Bradley’de duyacaktı. Bir şehir çocuğu olmasına rağmen Casie bundan emindi ve...

Duştan çıkarken aklından geçen düşünceler de durdu ve Emily’nin onun için uydurduğu kovboy kız zırvallıklarının farkına vardı. Düşük bel kotunun arka cepleri ışıldıyordu. Bradley’in tarzı bir giyinme şekli değildi bu, biliyordu ama Philip Jaegar’ı

etkilemişti ve ayrıca *o* da Jesse James filan değildi ne de olsa. Ayrıca giyecek daha iyi bir şeyi de yoktu. Islak saçları biraz dalgalanmaya başlamıştı, aynadaki aksine baktı ve yüzünü ekşitti. Hiçbir zaman tam anlamıyla güzel olamamıştı ama Brad her zaman bunun umurunda olmadığını söylemişti. O kendine bir eş arıyordu.

Sonunda, saçlarını kendiliğinden kuruması için bıraktı ve merdivenlerden aşağı indi.

“Bir süre ilaç sattım” diyordu Brad. “Ama her zaman günün birinde bir doktor olacağımı biliyordum.

“Biraz meslek aşkı gibi bir şey,” dedi Sophie. Sesi yumuşak ve kibardı. “Babam da benim her zaman tıp okuluna gitmemi istedi. Annem bir psikiyatrist, bilirsin ama ben bunun benim gideceğim bir yol olduğunu düşünmüyorum. Ben bir haber spikeri olmayı düşünüyorum.”

Casie aile odasının dışındaki holde bir anlığına taş kesildi. Birbirlerini gördükleri andan beri Sophie’nin tek seferde bu kadar çok kelime kullandığını görmemişti. Bunun sebebi şu ana dek çoğu cümlesinin iğneleyici sözlerle bölünmüş olmasıydı belki de. Ya da belki de Sophie, Brad’i muhtemel bir av olarak görmüştü. Bu fikri düşündükçe kaşlarını çattı ama hemen ardından üst kattan bir gürültü duydu. 13-14 yaşlarında sivilce suratlı hippy bir kız gibi onları gizlice dinlerken yakalanmak istemiyordu. Aile odasına doğru adım attı.

“Sen, aslında iyi görünürdün...” diye başladı Bradley ve kendini belli eden Casie’ye baktı. “İşte, buradasın.” Onu gözleriyle süzdü. “Benim küçük kovboy kızım.”

“Ah.” Casie bunun yersiz olduğunu hissetti. “Ben sadece... Tek temiz kıyafetim buydu.”

“İyi görünüyor,” dedi Bradley ve ayağa kalkıp onu yanağından öpmek için yanına gitti.

“Pekâlâ...” Sophie de ayağa kalktı. “Ben gidip temizleniyim. Sizinle tanışmak güzeldi Dr. Brad.”

“Evet, bana eşlik ettiğin için teşekkürler,” dedi ve Sophie merdivenlerden yukarı çıkarken bir an onu izledi.

“Seni beklettiğim için özür dilerim,” dedi Casie.

“Sorun değil.” Bakışlarını Casie’nin yüzünden çekti. “Sophie zeki bir çocuğa benziyor.”

“Evet,” dedi Casie. “O...” fakat tam o sırada Emily hemen arkasında belirdi, başka bir evrenden gelen bir ses tonuyla bir şeyler mırıldanıyordu.

“Akşam yemeği birazdan hazır olur.”

“Sana yardım edeyim,” dedi Casie ama Emily elini kaldırdı.

“Kesinlikle olmaz. Ben hallederim.”

“Sen yapmak zorunda değilsin...”

“Bu Emily, değil mi?” dedi Bradley.

Bakışlarını ona doğrulttuğunda yüzünde ciddi bir ifade vardı.

“Evet, bayım.”

Bradley gülümsedi. “Nişanlımla biraz vakit geçirmek isterim.”

“Elbette.”

“Teşekkürler. Sana borçluyum,” dedi Bradley ve Casie’nin elini kendi eline alarak, onu kanepeye doğru götürdü ve yanına oturttu.

“Seni görmek harika.”

“Evet. Seni özlemiştim.”

“Bunu bilmek güzel.” Elini uzattı ve parmaklarından öptü. “Belki burada çok meşgulsündür diye düşündüm, ayrı olduğumuzu fark etmedin bile.”

Casie bir kahkaha attı. Bradley’in değişmez dikkati onu her zaman biraz germişti. “Biraz.”

“Ee nasıl gidiyor?” diye sordu.

Casie omuz silkti. “Sadece her şeyle ilgilenmeye çalışıyorum. Bilirsin. Buzağılar filan, bu dönem yılın en meşgul zamanıdır. Ve bir de atlar var...” Duraksadı. Ona atlardan hiç bahsetmemişti. Açıklamak kolay olmayacaktı. Ama en azından sabah onları gördüğünde fark etmiş olmayacaktı. “Onların...”

“Evet, bu da ne oluyor?” Casie’nin elini sıktı.

“Ne demek istiyorsun?”

“İnekler hâlâ sende mi?”

Casie kaşlarını çatı, at meselesini atlamış olmasına şaşırdı. “Ne?”

“İnekler, onları bu zamana kadar sattığını düşünmüştüm.”

“Sana anlatmıştım, önce doğurmaları gerek. Onları hamileyken buradan taşıyamayız. Ya düşük yaparlar ya da...” Konuşmayı kesti, Bradley’nin onu hızla içine sürüklediği bu düşünce çizgisine yeniden alışmıştı. “Doğum yaptıktan sonra onlardan daha fazla para kazanacağız.”

Bradley bir an düşündü. Kızılımsı sarı saçları sanatsal bir şekilde karmakarışık, zeki yüzü düşünceli ve ciddiye.

“Peki ya şu Emily...” Sesini alçalttı. “Sadece yardım mı ediyor?”

“Evet. Neden sordun?”

Bradley mutfağa doğru baktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

“Bir sebebi yok.”

“O harika biri.”

“Eminim. Görebiliyorum. Ama bir...” Bradley omuzlarını silkti. “İş yapması için deneyimsiz bir kız yerine bir çiftlik işçisi ya da adına her ne deniyorsa öyle birini alsan daha mantıklı olmaz mıydı?”

“Bir süreliğine kalacak bir yere ihtiyacı vardı ve benim de...” Omuzlarını silkti.

“Cassandra’m benim,” dedi Bradley. “Her zaman yoldan sapan.”

“Çok yardımcı oluyor. Tüm yemekleri yapıyor. Temizliğe yardım ediyor. Çitleri tamir etmeyi öğreniyor. Ve bahçeye diktği şeyleri görmelisin.”

“Petunya ve nergisler gibi mi?” diye sordu ve başparmağını Casie’nin kolunda gezdirirken sıırıttı. Casie ürperdi. Bradley onu her zaman küçük nergisim diye çağırırdı ve göz göze gelmedikleri anda onu gıdıkladı.

“Havuçlar, soğanlar.” Birlikte sürdükleri bahçeyi düşünüp biraz gülümsedi. “Ömür boyu yetecek kadar patatesimiz olacak.”

“Ömür boyu yetecek kadar patates. Vay canına. Bu Costco’da neredeyse üç dolar eder,” dedi ve sıırıttı.

Casie bakışlarını biraz aşağı indirdi ve değersiz hissetmemeye çalıştı.

“Pekâlâ bu patatesler organik. Ve kendi ürününü üretmek gerçekten güzel bir şey.”

“Bir cerrah olduğumda, her sabah ilk iş kapımıza getirebiliriz.”

İkisinin aynı şey olmadığını ona nasıl anlatacağını çözmeye çalıştı ama hayatında bir mısır tanesi bile ekmemiş bir adama bunu nasıl anlatabilirdi bilmiyordu.

“Bak, dinle, burada iyi vakit geçirdiğin için mutluyum tatlım,” dedi ve başparmağını onun parmaklarının üzerine koydu.

Casie kaşlarını çattı. “Burada oturup şekerleme yiyip dizi izlemiyorum, Brad.”

“Öyle olmadığını biliyorum,” dedi. “İnan bana, kapıdan içeri girer girmez bunu görebildim.”

Uzanıp Casie’nin duş alırken unuttuğu bir parça çamuru silkeledi. “Bu çabani Saint Paul’daki işin için de gösterecek misin merak ediyorum, şu ana denk yönetim ile ilgili yol kat etmiş olmalısın.”

“Yönetim.” Somurtarak savaşı kaybetti. “Sen ihtisasını tamamlar tamamlamaz okula geri döneceğim konusunda anlaşmıştık sanıyorum.”

“Evet, bir süreliğine böyle olacak.”

“Peki ya bu cerrah olma meselesi de ne?”

“Sen bizi mi dinledin gizlice?” dedi Bradley ve kaşlarını ona doğru kaldırdı.

“Hayır. Ben...”

“Söyle haydi kıskandın,” dedi ve biraz yakına geldi.

“Kıskanınca nasıl ateşli olurum bilirsin.”

Casie bir kahkaha attı, baştan çıkmıştı. Bradley ona doğru eğildi ve onu öptü ama tam o sırada mutfakta bir şeyler tıngırdayıp ikisini de şaşırttı.

“Gerçekten gidip Em’e yardım etmeliyim,” dedi Casie.

“Eminim biraz yalnız başımıza vakit geçirmek istediğimizi anlamıştır,” diye karşı çıktı Bradley ve tekrar üzerine doğru eğildi.

Casie mutfığa doğru baktı. Ulu orta yakınlaşmalardan ya da bu tür herhangi bir şeyden her zaman rahatsız olmuştu.

“Eminim öyledir,” dedi Casie. “O çok hoş biridir ama bu o anlama gelmiyor...”

“Sen de öylesin,” diye ekleyip parmaklarını daha sıkı tuttu Brad. Göz göze geldiler. “Fırsattan istifade etmemiş olmanı diliyorum.” Emily mutfaktan gelen Chris LeDoux’un şarkısına kendi hip-hop figürlerine ayak uyduruyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Casie.

Brad iç çekti. “Em’in ses kaydı filan yok değil mi?”

“Kayıt?”

“Demek istiyorum ki...” Sesini daha da alçattı. Hâlbuki Em, kendi ahenksiz sesiyle kuş gibi şakıdığı için onları duymasına imkân yoktu.

“Ona gerçekten güvenebileceğini düşünüyor musun? Onunla daha önce tanışmamış olman biraz tuhaf değil mi? Sen...” Omuzlarını silkti.

“Tüm değerli eşyalarını kilitledin mi?”

Casie ona baktı, onu kahkaha atmaya kıskırttı. “Traktör eşyaları güvende tutmak için biraz büyük.”

Bradley bir an onu seyretti ve sonra güldü ama esprisinin ardında gergin gözlerle bakıyordu.

“Ben sadece senin iyi olduğuna emin olmak istedim.”

“Elbette iyiyim.”

“Bu iyi, çünkü geceler gittikçe berbat bir şekilde yalnız geçiyor,” dedi ve onu öptü.

Casie kaskatı kesildi. Çok iffetli biri değildi. Gerçekten değildi... Sadece, evde çocuklar vardı ve evet, belki de iffetli biriydi.

“Bradley...” Boğazını temizledi ve biraz geri çekildi.

“Ben... Bilirsin kızlar buradayken yapmamalıyız.”

Bradley sırtıttı. “Ama aylar oldu...” Kaşlarını sağa sola oynattı. “Bilirsin işte.”

Casie omuzlarını silkti ama bu biraz sert bir hareketti. “Üzgünüm.”

Bradley’in çenesinde bir kas seğirdi ama sonunda sırtıttı ve birkaç santim geriye çekildi.

“Ne kadar duyarlı biri olduğunu neredeyse unutuyordum.”

“Duyarlı değilim.”

“Elbette değilsin,” dedi ve yastıklara doğru uzanırken bir kahkaha attı. “Pekâlâ haydi bana biraz Sophie’den bahset. O da diğer kız gibi biri mi?”

“Emily gibi mi? Az çok.” Casie mutfığa doğru baktı. “Yemeğe yardım etme sırası gerçekten bende.”

“Yardım etmek mi?” Bradley tekrar kaşlarını indirdi. “Bizim yiyeceklerimizi bedava yiyor öyle değil mi?”

“Söylediğim gibi, buralarda çok iş yapıyor.”

“Yaptığına eminim,” dedi ve başparmağını onunkinin üzerinde gezdirdi. “Peki ya Sophie?”

Casie boğazını temizledi. "Sophie ne?"

"Birkaç günlüğüne mi burada yoksa bir süre etrafta mı olacak?"

"Aslında..." Bunu Brad'e daha önce daha önce söylemiydi elbette. Onlar nişanlıydılar. Her şeyi paylaşmaları gerekiyordu. Ama sorun çıkarmak istemiyordu, özellikle buraya kısa bir süreliğine gelmişken. Lazy'i bir tür binicilik merkezine dönüştürme fikri onu üzerdi. Çünkü bu delilikti. "O bir misafir."

"Kaç tane misafir besleyebiliriz?"

"Şey..." Casie başını salladı. Gergin bir şekilde başını salladı. "Eğer Sophie gibilerse birkaç tane."

"Bu da ne demek oluyor?"

"O bir..." Yüzü sıcaklamış gibi hissetti, garip bir ümit ve utanmayla kızarmıştı. "Bir öğrenci."

"Ne tür bir öğrenci?"

Omuzlarını silkti. "Benim..."

Bradley biraz geriledi. "Ne öğretiyorsun ona? Çamur güreşi mi?"

Belirsizlik, suçluluk ve birkaç duygu daha Casie'yi esir aldı ama o kendini hazırladı ve derin bir nefes aldı. "Babası burada çok şey öğreneceğini düşündü."

"Babası."

"O bir..." Phil Jaegar'ın buraya Lazy'yi satmak için gelip ondan bu işi yapmasını istediğini ona anlatmak çok da akıllıca görünmüyordu.

"Rapid City'den gelen bir iş adamı."

Bradley sessizce fısıldıyordu. "Rapid City'den buraya onca yolu." Gülümsedi, iğneleyici sözlerini yumuşatmaya çalışıyordu.

“Peki bu hayatta bir kez yaşanacak fırsat için ne ödüyor?”

“Haftada iki bin dolar.”

Kaşları havaya kalktı ve ağzını açtı.

Casie biraz gülümsedi. Sonunda onu böyle görmek güzeldi.

“Haftada iki bin.”

“Evet.”

“Bu çok para demek.”

“Biliyorum.” Bradley’nin şaşkın yüzüne baktıkça içini heyecan kaplıyordu. Bazı insanlar, Casie’yi diğeri insanları mutlu eden biri olarak tarif ederlerdi, diğerlerini mutlu etmeye çalışmanın nesi yanlıştı? “Daha iyi samanlar alabileceğim ve...”

“Haftada iki bin veriyor ve sen onu çamura mı bulayacaksın?”

Casie gözlerini kırptı. “Çamura buladığım filan yok. O çalışıyor, Brad. O yardım ediyor. Ona değerler öğretiyoruz. Kendi dışındaki dünyaya bakmasını öğretiyoruz.”

“Sen ciddi misin?”

“Evet, ciddiyim.”

“Kızın parası ve beyni var ve iyi bir fiziği ve siz ona...” Kıs kıs güldü. “Sığır kavgası.”

“Bazı insanlar bizim yaşadığımız şekli değerli buluyor,” dedi.

“Bu harika, tatlım. Demek istiyorum ki, kovboy şapkandaki düğme kadar tatlısın ama *bazı* insanlar pratik, Cassandra. Bazı insanların ödeme gücü var. Eğer onlardan biri olursam...”

Mutfaktan gelen metal tıngırtı sesini güçlkle soluyan ve lanet okuyan bir ses takip etti. Case ayağa kalktı. İçi konuşma-

ya cüret edemediği bir vahşilik ve garip duygularla doluydu. Bradley'e son bir gülüş attıktan sonra hızla mutfağa geçti.

Casie tıpkı boz bir ayı gibi içindeki coşkun duygularıyla savaştı. Ailesinin kavga ettiği anların hatıraları onu hayatın köşesinde telaşsız ve kararlı biri olmaya itmişti. Kızların aynı rahatsızlığı yaşamadıklarından emindi. İkisi de anormal bir şey fark etmiş gibi durmuyordu. Aslında, Sophie nefes almadan akşam yemeği sohbetini sürdürdü. Yine de elmalı pasta servis edilene kadar Casie yorgun düşmüştü.

"Pekâlâ..." Emily tıpkı bir kelebek kadar parlak gözüküyordu, çiftin karanlık ruh hallerinden kesinlikle bihaberdi. "Siz ikiniz dinlenin. Sophie ve ben temizleriz."

Sophie dudaklarını büktü ve Casie bir an karşı çıkmayı, eski günlerine dönmeyi düşündü ama Brad'e baktı ve anlaştıklarını belli eden bir halde gülümsedi.

"Elbette. Eminim birlikte biraz yalnız kalmak istersiniz."

"Çok nazıksınız," dedi Bradley. Gülümseyerek karşılık verdi ve ayağa kalktı. Casie, ne kadar uzun olduğunu unutmuştu. "Ama kızlar yemeği siz yaptınız." Bu tam olarak doğru değildi. Sophie, patates pişirmeyi bile bilmiyordu ama Bradley Emily'e karşı bir an antipati beslemişti ve onunla hiç göz teması kurmadı.

"Cassandra ve ben temizleriz. Konuşmak için bize biraz zaman kazandırır."

"Emin misiniz?" Erkeksi bir onaylamaya kesinlikle hasret kalmış olan Emily tüm iyi niyetiyle Bradley'nin ona güvenmediğinin farkında değildi.

“Elbette.” Bradley tabağına uzandı ve mutfığa bakınıp kendi kendine güldü. “Bulaşık makinesi yok, değil mi?”

“Hayır,” dedi Casie. Kendini yaşlı ve tuhaf bir şekilde çabalamaktan yorgun hissediyordu.

“Hiçbir zaman olmadı.”

“Pekâlâ bulaşık yıkamanın her zaman insanı rahatlattığını düşünmüşümdür.”

Evet, ben bulaşıkları yıkarken o her zaman rahatlardı, diye düşündü Casie fakat sonra bu acımasız tavrı için kendini kötü hissetti ve kızlara gülümsedi. “Haydi gidin,” dedi. “Yemek için teşekkürler. Harikaydı.”

“Tamam ama gece yarısı sığırları kontrol etmem gerek.” dedi Em. “Ve Sophie’nin de şafak öncesi kontrolü var. Öyle değil mi, Soph.” diye sordu, kızın etrafında dönerek.

“Senin sıranı da ben alacağım,” dedi Sophie.

Casie ve Em ona baktılar. Sophie alışılmışın oldukça dışında bir halde omuzlarını silkti.

“Geceyi Blue ile geçireceğim. Böylece sığırları önce ve sonra kontrol edebilirim.”

“Sophie...” diye başladı Casie ama kız hemen kaşlarını indirip birlikte geçirdikleri acı dolu birkaç günü hatırlattı.

“Çalışma saatlerim dışında onunla vakit geçirebileceğimi söylemiştin. Bu benim mesaimin dışında.”

Kömür madenlerinde çalışmak için serbest bırakılmadan önce bir kafeste ekmek ve suyla tutsak edilmiş gibi duruyordu.

Caise, Emily’e baktı. Ama kızın yüzü kesinlikle etkileyiciydi ve geceyi buzlukta geçirmek için ısrarlıydı.

“Pekâlâ...” dedi Casie ama Brad sözünü kesti.

“Bekle bir dakika. Blue da kim?”

Casie sessizce lanet okudu ve dudaklarını gülümsemek için zorladı. “Bir süreliğine bakımını üstlendiğimiz bir at sadece.”

“Bay Dickenson bıraktı onu,” diye ekledi Emily.

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordu Brad. Kaşlarını eğmişti. Casie’nin kalbi deli gibi çarpıyordu. Midesine kramplar girmişti. Dudaklarında açıklamalar ve özürler titriyordu ama Emily hemen konuya atladı.

“Kanada’ya götürülüyordu,” dedi. “Casie onu kurtardı.”

“Neyden?”

“Kesilmekten. Casie hepsini kurtardı.”

“Hepsini mi?” Brad çok sert bakıyordu, yakışıklı yüzü buz kesmişti.

“Diğerleri de mi var?”

“Yedi taneler,” dedi Emily. “Angel’ı saymazsak. Angel bir nevi Ty’ın sayılır, her neyse.”

Brad, bir anda öğrendiği fazla bilgileri başından savıyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı.

“Belki de en başından başlasan daha iyi olacak, Cass.”

“Yalnızca bir süreliğine,” dedi. “Atların bir yuvaya ihtiyacı vardı ve benim de elimde hâlâ bir çiftlik var.”

“Evet ve neden tekrar?” diye sordu.

“Zaman alacak...”

“Ben gidiyorum,” dedi Sophie. Antredeki dolaptan bir uyku tulumu çıkarırken ard arda dizilmiş bir vaziyette ona baktılar.

“Eminim siz ikiniz yalnız başınıza kavga etmek istersiniz.”

“Biz kavga etmiyoruz,” dedi Casie ve kendini gülmeye zorladı.

“Bu çok saçma,” dedi Bradley. “Orada uyumasına izin veremezsin.”

Casie’nin karnında ümitsizliğini giderecek bir kıvılcım parladı. Çenesini biraz yukarı kaldırdı. Tüm hayatını kavga etmekten kaçınmak için harcamıştı. Savaşmaktan yorulduğunu fark etti. “Fazladan bir battaniye daha al,” dedi, başını Sophie’ye doğrultarak. “Dışarısı soğuk.”

Bir dakika içinde Sophie gitti. Kapı ardından sessizce kapandı.

“Pekâlâ...” dedi Emily. “Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler.”

Oda sessizleşti. Casie ayağa kalktı ve bulaşıkları lavaboya taşıdı. Bradley onun boş elini takip etti ve kalçalarını tezgâha dayadı.

“Neler oluyor, Cass?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun? Hiçbir şey *olduğu* yok.” Musluğun sıcak tarafını çevirdi ve lavaboyu doldurdu. Sonra Bradley’i geçip sabuna uzandı.

“Düğünü askıya almak istiyorsun değil mi?”

Casie dimdik durup gözlerini kırptı. “Hayır. Elbette hayır. Ben sadece...” Elini sıktı, paniğin geçmesini bekliyordu ama mutfak penceresinin dışında ay çoktan ağaçlıklı sığır merasının üzerine doğmuştu. Altındaki toprağın üzerinde sihirli bir küre gibi parlayarak neredeyse dolunay olmuştu. Vadi sisle kaplıydı ve doğu tarafının sonlarında gökyüzü kadife kadar siyahtı,

trilyonlarca gümüşe benzer yıldız vardı. Manzarayı gerçek bir iksir gibi ruhuna kadar çekti ve neredeyse gülümsedi. “Aslında askıya alacağımız bir düğünümüz yok değil mi?”

“Öyle mi?” dedi Bradley. “Beklemekten yoruldun mu? Eğer bu yüzden böyle hissediyorsan seninle hemen şimdi evlenirim.”

“Gerçekten mi?” diyerek şaşkınlıkla ona doğru döndü Casie.

“Elbette.” Bradley onun bakışlarını yakaladı ve ellerini tuttu. Islak ve sabunluydular. “Seni seviyorum, Cassandra. Söylemen yeter hemen yarın şehre gideriz.”

Casie tekrar başını salladı, kendine rağmen şaşırmuştu. “Yarın mı?”

Bradley gülümsedi. “İstedğin bu mu, sevgilim? Eski bir yerde, huzurun karşısında ve romatizmalı eşinin şahitliğinde evlenmek mi?

“Bu şekilde söylediğinde buna hangi cesur kadın karşı koyabilir ki?”

Bradley bir kahkaha attı, Casie’nin ellerini sıktı hafifçe. “Sen çok daha fazlasını hak ediyorsun.” Gözleri parlıyordu. “Benimle geri dön. Cerrah olur olmaz, ümit ettiğin her şeyi sana vereceğim.” Fakat belki de Casie artık ne ümit etmesi gerektiğini bilmiyordu. Belki de hiç ümit etmemiştii. Bakışlarını kaçırdı.

“Ama önce burayı satmalısın,” dedi Brad ve Casie’nin gözlemini tam olarak görebilmek için biraz dizlerini büktü.

“Çiftliği şehirden yürütemeyiz. Ve ben artık senden uzakta kalmaya dayanamıyorum.”

“Ben de seni özledim,” dedi Casie bakışlarını ona kaydırarak.

“Özledin mi?”

“Elbette özledim.” Gözlerini tekrar kaçırdı. “Ama burayı satmak o kadar kolay değil.”

“Zor olduğunu biliyorum. Ama bir gün neye sahip olacağımızı bir düşün.”

“Ne?” diye sordu Casie ve bakışlarını yakaladı. “Neyimiz olacak?” Bradley başını salladı ve gökyüzünün sınırları varmış gibi tavana baktı. Lavabonun üzerinde bir leke vardı. Bradley’nin bunu fark edip fark etmediğini merak etti ama o şu an kendi dünyasındaydı.

“Arabalar. Golf kulübü üyelikleri. Tüm masrafları ödenmiş tatiller.”

“Ben sadece...” Casie ne yapacağını bilmez bir halde omuzlarını silkti. “Huzur istiyorum.”

“Huzur. Pekâlâ ona da sahip olabileceksin. Ne kadar eder?”

Casie kaşlarını çatarken Brad bir kahkaha attı.

“Haydi, hayatım.” dedi Brad. “Haydi yatağa gidelim.”

“Yatağa mı?” Tekrar geri çekildi. “Bulaşıkları yıkamayı bitirmemiz gerek.”

“Sabaha kadar bekleyebilirler değil mi?” diye sordu ve bir elini atarken diğeriyle onu çekti.

Ama Casie karşı koydu. “Beklemek konusunda anlaştık sanıyordum. Demek istiyorum ki...”

Sesini alçalttı. “Kızlar...”

“Ne olmuş onlara?”

“Onlara kötü örnek olmak istemiyorum.”

Bradley sesli bir şekilde kahkaha attı. “Eminim senden daha çok yapıyorlardır, Cass.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şey...” Küçümseyici bir ses çıkardı. “Haydi ama kabul et tatlım, yatakta tam da vahşi bir kedi değilsin.”

“Özür dilerim, ben...” diye başladı Casie ama kendini durdurdu. “Ne?”

Bradley başını salladı ve gözlerini kapadı. “Hayır. *Ben* özür dilerim. Haydi sadece...” Dikkatlice nefes verdi. “Haydi sadece yukarı çıkalım ve konuşalım öyleyse.”

“Yukarı. Yatak odama mı?”

“Sadece uzanmak istiyorum. Çok yorgunum. Seni görmek için dört yüz mil yol geldim ve sen şimdi...” Elini salladı.

“Ne?” diye sordu Casie. “Ben ne?”

“Zor,” dedi Brad. “Bu kadar zor olduğunu bilmiyordum. Bu sen değilsin.” Sesi tekrar yumuşamıştı.

“Benim tatlı Cassie May'im nerede?”

“Bradley...”

“Yatağa gel,” diye mırıldandı ve yakasını çekiştirip gömleğini çıkardı. “Eğer onu bulursak göreceğiz.”

“Hayır,” dedi Casie ve bir adım geri çekildi.

“Bradley'de biraz geri çekildi. “Ne?”

Casie boğazını temizledi, bakışlarını kaçırdı. “Kızlar etkilenebilir.”

Bradley kaşlarını çatı. “Evet, sanırım onlardan birini Hennepin Caddesi’nde tir tir titrerken görmüştüm.” İkiz Şehirler’in kötü yanıyla bilinen kısmına atıfta bulunuyordu.

“Pekâlâ hepimiz doktor olamayız değil mi, Brad?”

“Bu bir fahişe olması gerektiği anlamına gelmez.”

Casie başını salladı, Bradley’in zalimliğiyle serseme dönmüştü. “Neden bu kadar kabasın?”

“*Sen* neden bu kadar naifsin? Kızlarla ilgili bilmen gereken ilk şeyi bilmiyorsun.”

“Tamamen masumlar demiyorum. Kimse değildir. Sophie dik kafalı demek istiyorum ve Emily eğer annesi ile araları iyiyse neden burada?”

“Bunun konumuzla ne ilgisi var?”

“Onlar sadece...” Casie omuzlarını silkti. “Onların bir modele ihtiyacı var.”

Bradley güldü ve bir anlığına dışarı baktı. “Yani sen şimdi bir anne figürüsün öyle mi?”

Casie çenesini sıktı. “Belki.”

Bradley aniden yumuşadı ve sırıttı. “Yatağa gel, seni gerçek bir anne yapacağım.”

Casie güçsüzleşmişti. Daha önce yüzlerce kez sevişmişlerdi. Bir kez daha olması neyi değiştirirdi ki? Tam o sırada Casie üst kattan bir ses duydu. “Hayır,” dedi. “Bu gece değil. Özür dilerim.”

“Çok güzel!” diye çıkıştı Bradley ve Casie’nin parmaklarını bırakıp ellerini havaya kaldırdı, teslim oluyormuş gibi avuç içleri dışa bakıyordu. “Güzel. Kendi kendine hamile kal,” dedi ve birden arkasını dönerek kapıya doğru yürüdü.

“Bradley!” diye bağırdı Casie ama o durmadı. “Bradley,” dedi tekrar fakat çoktan gitmişti. Bir dakika içinde Casie arabanın sesini ve gidişini duydu. Onu durdurmak, işleri yoluna koymak, ona anlatabilmek istedi ama gerçek şuydu ki *Casie* anlamamıştı. Bu yüzden lavaboya geri döndü ve bulaşıkları yıkadı.

Onları kurulayıp beyaza boyalı dolaba koyana dek, Bradley hâlâ geri dönmemişti. Verandaya çıktı ve geceye baktı. Avlu da Ol’ Puke ve Farmall traktöründen başka hiçbir şey yoktu. Casie eve geldiğinde, Bradley arabasını park etmiş olmalıydı. Bunu fark etmemiş olması gülünçtü ama kızlar birbiriyle dalga geçip gülmüşlerdi.

Kollarını kendi etrafında sararak samanlığa doğru baktı. Dışarısı karanlıktı. Belki de gidip Sophie iyi mi diye bakmalıydı ama kız muhtemelen arabanın gidişini duymuş olmalıydı ve Casie açıklama yapmak istemiyordu.

Kahretsin, *nasıl* açıklayacağını bilmiyordu.

Sabah çok çabuk olmadı. Güneş görünmeye isteksizmiş Sgibi ufkun üzerinde kendini sürüdü. Casie, Brad'in cep telefonunu yüzlerce kez aramıştı ama cevap vermedi. Casie banyoya dikilip, pencereden aşağıdaki inek merasına baktı. Bir erkeğın ilgisini bir gece bile ekemeyecek ne yapmıştı? Elbette, onunla yatmayı reddetmişti ama bu durumu anlayamazmıydı?

Gökyüzü, somon rengi katmanlara ayrılmıştı. Manzara onu biraz sakinleştiriyordu. Dakota sabahından başka sonsuzluğı grebileceğıniz, her şeyi hayal edebileceğıniz bir yer yoktu. Çocukken, dünya şampiyonu bir at binicisi ya da uluslararası ünlü bir veteriner olacağını düşünürdü. Ama şimdi...

Aşağıdan dikkatini bu önündeki pastoral manzaradan çeken bir tıkırtı geldi. Belki de Brad geri dnmştı, mutfağı doğıru giderken nefesini tuttu.

Ama lavabodan başını kaldırıp bakan yalnızca Emily'di. "Günaydın, uykucu," dedi. "Şafak söktü," diye sıırttı. "İnekle- rin hepsi avluda. İlk işim onları saymak oldu. Yüz on beş inek, altmış iki buzağı. Ama eğer Scotty yarısını ışınlamış olsa bile muhtemelen umurunda olmazdı değil mi? Bahse girerim ki ha- rika bir gece geçirdin."

Casie kendini kızarmış hissetti ama Emily bunun farkında olmadı. Dayanıklı bir tavaya yağ döküyor ve anlaşılmayan bir başka tonda bir şeyler mırıldanıyordu. "Annem her zaman seks- ten başka hiçbir şeyin insanın dudaklarına bir gülümseme ve kalbine bir şarkı koyamayacağını söylerdi." Bir an duraksadı ve pencereden dışarı baktı. "Annem biraz klişe laflar ederdi."

"Bradley gitti."

"Ne?" diye ona döndü Emily, gözleri büyümüş ve ağzı açılmıştı.

"Ne zaman?"

Casie ona dikkatle baktı. Emily ne zaman bir şeye böyle şa- şırmıştı?

"Demek istiyorum ki... Ben sadece sandım ki... Arabasının gittiğini fark etmedim. Nereye gitti?"

Casie kendine taze demlenmiş bir fincan kahve döktü ve etrafa yayılan kokunun hırpalanmış benliğini rahatlatmasına izin verdi.

"Bilmiyorum."

"Ama geri dönecek değil mi?" Bir anlığına yüzünde endişe ve ümit karışımı bir ifade belirdi ama sonra gülümsedi. "Kızlar bu sabah kendilerini aştılar," dedi ve yeşil benekli yumurtalar- dan kendine üç tane koydu. "Omlet yapacaktım. Brad, muh- temelen daha önce hiç çiftlikte üretilen taze şeyler yememiştir. Ve kızlar..."

Kapı çarparak kapandı. Emily sıçradı ve sonra dikkatini Sophie'nin mutfığa uzun adımlarla geldiği girişe verdi. Yüzü kızarmış ve parlak gözüküyordu, hareketleri enerjikti.

"Sorun ne?" diye sordu ikisi de bir ağızdan.

"Hiçbir şey," dedi Sophie ama yüzündeki tuhaf ifade gitmedi.

"Ne oldu?" diye sordu Casie.

"Hiçbir şey olmadı dedim size." Gözlerini huysuzca Casie'ninkilerden kaçırdı. "Neden?"

"Yüzün," dedi Emily ve kaşlarını çatı. "Komik görünüyor."

Sophie elini yanağına uzattı. "Yüzümün nesi var?"

"Bilmiyorum. Neredeyse..." Emily gözlerini kıstı, bir adım öne attı. "Bir dakika, yüzün sanki sen..." Başını biraz yana çevirdi. "Sophie gülüyor mu, Casie?"

Casie'nin aklından yüzlerce çirkin senaryo geçti. Hepsi Bradley ve ortadan kaybolmasıyla ilgiliydi. "İyi uyumuş gibi gözüküyorsun." Kelimeleri dikkatlice söyledi.

"Şey, evet," dedi Sophie ve biraz sırtıttı, bu duyguyla savaşıyor. "Eğlenceliydi." Güldüğünde her zaman olduğundan daha da güzeldi. Belki de karşı konulmaz.

"Eğlenceli," dedi Emily. "Samanlıkta uyumak."

"Evet." Sophie tezgâhın üzerinde duran tahta kaseden bir elma aldı, sırtıtışını neredeyse gizliyordu.

"Bu soğukta," dedi Emily. Gözlerini kıstı. Casie kendini kötü hissediyordu.

Sophie omuzlarını silktilti.

“Ve gübreler içinde.”

“Gübreler o kadar da harika değildi,” diye kabul etti Sophie. “Ama...” Gerilimin yükselmesine izin vererek duraksadı. “O harikaydı.”

“Kim?” dedi ikisi de tek bir ağızdan.

“Blue.” Gülümsememeye çalışıyormuş gibi görünse de sırıtıyordu. “Tuttuğum kovadan yem yedi. Ve yüzünü okşamama izin verdi. Yani sadece birkaç saniye. Ama artık yanına kadar gidebiliyorum. Bazen.”

“Yani sen...” Casie içindeki düşüncelerden kurtuldu. Neyi vardı böyle? Bradley iyi bir adamdı. “Yani sen geceyi yeni doğanlarla mı geçirdin?”

“Öyle yapacağımı söylemiştim sana.”

“Evet,” diyerek zorla gülümsedi Casie. “Biliyorum ama ben sadece düşündüm ki...”

Kızlar kafaları karışmış bir halde ona bakıyorlardı.

“Üşüyeceğini ve içeri geleceğini düşünmüştüm.”

“Evet, biraz serindi. Ama hiç...” Gerçek duygularını ölçmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. “Annem bunu asla onaylamazdı...” diyerek omuzlarını silkti. “Her neyse, bence Blue gerçekten gelişiyor. Ve belki de bilirsin... Belki bu nedenle bana biraz hak verirsin. Pinto’yu bile ısırmaya kalktı.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Casie. Şüphelerinin doruklarında suçluluk çoktan esmeye başlamıştı. Brad onun nişanlısıydı ve Sophie henüz bir çocuktü, çocuktan biraz fazlası. Ona bakması için para aldığı bir çocuk. Dokunaklı bir şekilde savunmasız görünen bir çocuk.

“Onu ısırды mı?”

“Yani kötü davranışlar burada iyi haber mi oluyor?” diye sordu Emily.

“Yemi için kavga etmeyi öğrendi,” dedi Sophie. “Ve...”

Durdu, neredeyse gözleri yaşarmıştı. “Bence bunları tüm ilgimi üzerine çekebilmek için yaptı.”

“Bir gecede mi?” Casie başını salladı ve içindeki endişenin yerini küçük bir onur duygusunun almasına şaşırdı. “Bu harika.”

“Biliyorum şey...” Sophie duraksadı, sık görülmeyen bu istekliliğini bastırmaya çalışıyordu. “Demek istiyorum ki o güçsüz. İyi beslenmiyor, sağlıklı bir atın yapabileceği kadar iyi gidemiyor. Biliyorsun, bu çok zor bir şey değil. Büyük ödülü filan kazanması gibi bir şey değil bu. Değil mi?”

Casie, yorgun benliğiyle Sophie’yi dinledi ve bir gençken hayatın nasıl olduğunu hatırladı.

Anne ve babası, kaplanlar gibi kavga ediyor olabilirlerdi ama her zaman güvenebileceği Chip vardı ve onun eğitiminde yeni bir zirveye ulaştıklarında, annesi hiç aksatmadan Casie’yi izlemek için vakit bulurdu. Daha fazlasını yapabiliirdi diye düşündü ve endişelerini bir kenara bıraktı. “Görmek istiyorum!” dedi.

“Ne?” Sophie gergin gözüküyordu ve tuhaf bir şekilde sıkıl-gan duruyordu.

“Görülecek bir şey yok.”

Casie omuzlarını silkti. “Haydi, Em. Ocağı birkaç saniyeliğine kapat. Haydi, sabaha merhaba diyelim.”

Lastik çizmelerini, bluzlarını ve şapkalarını giyip hep birlikte dışarı çıktılar.

“Görülecek bir şey yok,” diye tekrarladı Sophie, samanlığa giden yolun üzerindeki su birikintilerine basarak yürürken. Ama haksızdı. Görülecek çok şey vardı. Coşkulu yeşilliklerin içinde tepeler gözler önüne çıkıyordu. Kış yorgunu toprak, etrafa hayat saçarak baharı karşılıyordu.

Mısır kurutma ambarının yanındaki kavak yaprakları her gece filizleniyor gibiydi ve ağacın yontulmamış gövdesinden hale etkisi yaratıyorlardı. Yarı saydam yapraklar güneş ışığında yansıyor ve altındaki canlı toprağı güçlendiriyordu. Dereden aşağı bir yaban ördeği kanatlarını çırpıp suya doğru süzüldü. Jack havladı, yarı yola kadar gitti ve devam etmeye tereddüt edip neşeyle geri koştu. “Onun üç misli havaya sıçradığımı filan düşünmeni istemiyorum,” diye devam etti Sophie ama Casie samanlığa doğru ilerlerken yalnızca gülümsedi.

Işıkları açtığında, Angel hafifçe kişnedi ve sabırsızca hareket etti. “Günaydın,” dedi Casie ve cebinden yüzeyi çukurlu bir elma çıkarıp, Angel’in suratını severken elmayı kısırağın ağzına doğru tuttu. Samanlığın arkasına doğru ilerlerken gümüş renkli at elmayı ktır ktır yedi ve beğenerek başını salladı. En üst korkuluktan bileklerini sarkıtıp süttten yeni kesilenlerin kafesine doğru baktılar.

İkili parmaklıkların arkasına doğru ayakta duruyorlardı, ürkek gözlerle onlara bakıyorlardı. İri kulakları öne doğru eğilmiş ve neredeyse gür kahküllerinin içine gömülmüştü.

“Bak,” dedi Sophie. “O aynı.”

“Yanılıyorsun,” dedi Casie ve ata doğru gülümsedi.

“Gözleri farklı.”

“Ne?”

“Bize nasıl baktığına bir bak? Merak ediyor ama korkmuyor. Güvenmeye başlıyor,” dedi ve aynı şeyi kız için de söyleyip söyleyemeyeceğini merak etti. “Şampiyon olmak için yolun yarısındasın,” diye ekledi.

Sophie kaşlarını çattı. “O safkan at filan değil.”

Casie ona baktı. “Öyle olması gerekmiyor,” dedi ve Sophie ona karşı çıkmadan önce ekledi, “Bazen en iyileri kimsenin istemediği hayvanlar arasından çıkar. Onlar çok daha kıymetlidirler. Daha çok karşılık verirler.”

Sophie ona baktı.

“Haydi. Dereye inelim,” dedi Casie ve kollarını kızlara attı, Ty samanlığa girdiği anda kapıya doğru dönmüşlerdi.

Emily ve Casie aynı anda onu selamladı.

“Nasıl gidiyor?” Sesi alçaktı, çocuk dikkatli bir şekilde erkeklige adım atıyordu. Onlar Ty’e doğru ilerlerken gözleri birinden diğerine geçti.

“Hiçbir şey olmuyor,” dedi Em. “Dere kenarına ineceğiz. Gelmek ister misin?”

“Hayır. Ben sadece...”

“Haydi ama,” dedi Emily ve koluna girdi. Ty sertleşti ve kaşlarını çattı ama dördü birlikte dünyanın güzelliğine doğru adımlarken buna karşı çıkmadı.

Sabah mükemmeldi, hava serindi ama yine de hayat doluydu. Casie kendini sorunlarını unutmaya ve anın tadını çıkarmaya zorladı. Dereye yaklaştıklarında dişi bir yaban ördeği kamışların arasından süzüldü. Ve ardından kurmalı oyuncaklar

gibi on üç yavru onu takip etti. Küçük bacakları suya çarparken çizgili sırtları yavaş yavaş hareket ediyordu.

“Vay canına,” dedi Sophie, yüzünde hayranlık duyan bir ifade vardı. “Bu çok güzel.”

“Evet,” diyerek ona katıldı Casie. Yüzüne vuran güneş kendini cennette gibi hissettiriyordu.

“Harika, değil mi Em?” diye sordu ama Em dönüp cevap vermedi. Yüzünde ciddi bir ifade vardı, gözlerini kırpmadan bakıyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordu Ty. Emily’den sıyrılmıştı ama hâlâ yanında duruyordu.

“Evet, elbette,” dedi Em, gözlerini küçük ördek yavrularından ayırmıyordu. “Belki de onları eve götürmeliyiz diye düşünüyordum sadece.”

Casie kaşlarını kaldırdı. “Neyi eve götürelim?”

“Ördekleri,” dedi Emily, hâlâ deredeki küçük aileden büyülenmiş vaziyetteydi.

“Delirdin mi sen?” diye sordu Sophie. Görünüşe bakılırsa sabahın nefes kesen güzelliği Sophie’yi şaşırtma yeteneğini gitgide kaybediyordu.

“Neden?” diye sordu Casie, genç kıza uyarıcı bir bakış atarak.

“Böylece güvende olacaklar.”

“Kimden?” diye sordu Sophie, sanki aslanları tarıyormuş gibi dere yatağına göz gezdirdi.

Tek görebildiği suda kıvrımlar oluştururak dans eden, dayanılmaz bir enerjiyle dolu Jack oldu.

“Pekâlâ...” Emily çoban köpeğine doğru el salladı.

“Jack. Ya onların peşinden giderse ne olacak?”

“O bir çoban köpeği,” dedi Ty. “Sorun çıkarmak yerine buna engel olur.”

“Peki ya çakallar?”

“Onları banyoda tutamayız, Em,” dedi Casie, kızın duygularından endişe duymuştu. Bazen deri bir postal kadar sert görünüyordu ve bazen de...

“Evet,” dedi Sophie, “Casie, küveti bir sonraki kuzu sürüsü için saklıyor.”

Casie somurttu ve Emily arkasını döndükten birkaç saniye sonra kıkırdadı ama yüzünde hâlâ sert bir ifade vardı. Derenin karşısında endişeli bir inek hızla onlara doğru geliyor ve böğürüyordu. Küçük derin derenin içinde bir kuytudan bembeyaz yüzlü bir buzağı başını gösterdi, annesini emmek için aceleyle ona yaklaşmadan önce eğildi ve kamburunu çıkardı. Bu herkesi birden sessizliğe sürükleyen bir andı ama kısa bir süre içinde arkadan bir motor sesi duyuldu.

Bradley’i hatırlayan Casie arkasını döndü ve nefesini tuttu. Sinirleri çoktan gerilmişti ama Brad’in Pontiac’ığının yerine avluya gürültülü sesiyle bir kamyonet girdi. Sürücü koltuğundan bir kovboy aşağı indi. Şapkasını alına kadar indirmiş ve yüzünü gizlemişti ancak Casie’nin onu görünce sistemini alt üst eden ani adrenalinini artıran Colt’un gevşek uzuvlu aylak yürüyüşünü hiçbir şeyle karıştırması mümkün değildi. Elbette öfke onu daima bu şekilde etkilerdi. Colt’un gözleri araziye süzdü, sonra onların yanına vardı. Birkaç dakika içinde aralarında yalnızca birkaç metre kalmıştı.

“Sorun ne?” diye sordu, bir yüzden diğerine bakarak.

“Hiçbir şey,” dedi Emily. “Sophie’nin istediğinde gülebildiği çıktı ortaya.”

Colton ona sorgulayıcı bir bakış attı.

“Çok komik,” dedi Sophie ama Casie, karnında uçuşan kelebekleri görmezden gelerek yalnızca başını salladı.

“Neler oluyor?” diye sordu.

Colt ayaklarını sürüdü. “Toby uğramamı istedi.”

“Toby mi?” diye sordu Emily.

“O senden ne istedi?” diye sordu Casie. At katilinin adını bile duymak ona bir adım geri attırmıştı.

“Kafana takma,” dedi Colt. Yanağındaki morluk geçmek üzereydi ve parmaklarındaki şişlik büyük ölçüde azalmıştı.

“Benden sadece biraz tahıl getirmemi istedi.”

“Kolunu dinlendirmen gerekmiyor mu?” diye sordu Emily.

“Bu mu?” dedi Colt, kolundaki alçıyı kaldırarak. “Hayır. Bu sadece bana yardımcı olmak için kolumda. Onu bir çekiç olarak kullanabiliyorum. Ya da bir takoz.” Yerinde duramadığını gösteren bir harekette bulundu ve biraz acıyla yüzünü buruşturdu. “Oldukça kullanışlı,” dedi ve kendi yaptığı espiye kendi güldü. “Ayrıca, tahılları Toby yükledi.”

“Kendi tahılımin parasını ben ödeyebilirim,” dedi Casie.

“Yüksek atına binme yeter,” dedi Colt. “Sadece yardım etmeye çalışıyor.”

Casie somurttu ve eve doğru uzun adımlarla yürümeye başladı. Diğerleri de ona ayak uydurdu.

“Toby kim?» diye sordu Emily.

“Toby Leach. Başkan Case onları buraya almadan önce atlar onundu. Hey...” dedi Colt aklına yeni bir fikir gelmiş gibi.

“Eğer yeriniz varsa size bir çift daha bulabilirim.”

“Bu pek mümkün değil,” dedi Sophie. “Banyo küvetini yavru ördekler için ayırdık.”

“Ne?” diye sordu Colt ama Emily başını sallamakla yetindi.

“Sophie gülmeyi öğrendi ya, espri yeteneğini test ediyor şimdi. Aldırma ona,” dedi. “Kahvaltıya kalır mısınız?”

“Kahvaltı zamanı mı?” diye sordu Colt.

“Ancak fark ettim. Ama o kurabiyeleri hâlâ hatırlıyorum.” Bir an hayal kurarak uzaklara daldı. “O kurabiyelerden bir daha yapmadın değil mi Em?”

“Omlet yapmayı deneyecektim.”

“Salamlı mı?”

“Ve ev yapımı mücver.”

“Şey, bilmiyorum,” dedi Colt. “Yarım kase sütlü gevrek ve bayat tost yemeyi planlıyordum.”

“Sen ve Case neden içeri girip ellerinizi yıkamıyorsunuz,” dedi Emily.

“Üçümüz tahılları indirebiliriz.”

“Benim tahıllarım değil onlar,” dedi Colt aceleyle. “Toby’nin.”

“Tabii,” dedi Emily ama sesinde Casie’nin başını ona çevirecek bir şey gizliydi. Casie kaşlarını çattı ve yüzündeki ifadeyi Colton’a yöneltti.

“Bunlar Bay Leach’den, öyle mi?” diye sordu.

“Elbette,” dedi Colt.

“Ve senin getirdiğin samanlar da...”

“Onlar da onun,” diye onu onayladı Colt.

Casie dikkatle yüzüne baktı. Kesinlikle ciddiydi. Ve bu onu meraklandırıyordu. Richard Colton Dickenson asla tamamen ciddi olmazdı.

“Neden öldürmeye çalıştığı atlar için yem veriyor ki?” diye sordu Sophie.

Mükemmel bir soruydu.

“Onları geri alamaz,” dedi Sophie. Ses tonunda bir sertlik vardı, dişi bir kaplan gibi hırıliyordu.

Colton kaşlarını ona doğru kaldırdı. “Onları geri istemiyor.”

“Nereden biliyorsun? Belki de onları şişmanlatmak ve böylece onlardan daha fazla para kazanmayı düşünüyordur.”

“Öyle düşünmüyor...”

“Nerede yaşıyor?”

“Ne?”

“Nerede yaşıyor?” diye tekrar etti Sophie. “Onunla konuşmak istiyorum. Eğer karşılığında hiçbir şey istemiyorsa neden yem verdiğini sormak istiyorum.”

Colton bakışlarını Caise’ye çevirdi ve birkaç saniye içinde gerçek bakışını gördü. Casie kaşlarını çattı, bakmaya başladığı atlar üzerine Toby’nin kendi parasını harcayacağına inanmadı. Ama Sophie haklıydı... Leach neden kesimhaneye göndermek istediği hayvanları beslesin ki?

“Bak, dinle,” dedi Colton ve birden sesi ciddileşti, gözleri zifiri karanlıktı. Tam o sırada başka bir araba sesi duyuldu.

Hepsi avluya doğru baktılar. Bradley’in Pontiac’ı dar yolu döndü ve birkaç metre ötede durdu.

Arabadan aşağı indi ve onlara doğru baktı. Bilerek avluya doğru uzun adımlar atmadan önce bakışları bir an Colt’un üzerinde durdu. Hepsi onun gelişini izledi.

“Bradley,” dedi Casie. Belirsizlik ve gerginlik onu boğuyordu. “Bu...” diye başladı, fakat Brad bir anda diz çöktü.

“Evlen benimle,” dedi.

“Ne!” Casie bir adım geri atmayı denedi, tiyatral hareketlerle şaşkına dönmüştü ama Brad çoktan ellerini yakalamıştı.

“Ben bir aptalım ve seni hak etmiyorum ama seni seviyorum Cassandra Carmichael. Evlen benimle.”

“Zaten nişanlı olduğunu söylediğini sanıyordum...” diye başladı Emily ama Bradley ona bir bakış atarak araya girdi.

Casie, Bradley'e doğru baktı, birden yüzlerce duyguya tutulmuştu, içinde yüzlerce kuşku tırmanıyordu. "Ne?"

"Dün gece gitmemeliydim. Bunu yaptığım için özür dilerim."

"Bradley..." Etrafındaki yüzlere baktı. Colton'ın suratı asılmıştı, Sophie şoktaydı, Emily endişeliydi.

"Bunu başka bir zaman konuşamaz mıyız?"

"Neden? Daha akıllıca düşünelim diye mi?" Brad, bir kahkaha attı. "Yeteri kadar uzun süre akıllıca davrandım, Cass. Düşünmeden bir şeyler yapmak için hazırım. Çılgın bir şeyler. Bir papaz buldum."

"Sen... Ne?"

Bradley sırtıttı. Casie onun ne kadar çekici ve ikna edici olabileceğini unutmuştu.

"Bu öğleden sonra boş. Burada çiftlikte evlenebiliriz."

“Yapamayız...” devamını getiremedi. “Brad, zamana ihtiyacım var...”

“Ne için?” Hızla ayağa kalktı. “Beni seviyorsun, öyle değil mi?”

“Yanılmıyorum, değil mi?” Gözleri yalvarırcasına bakıyordu. “Lütfen yanılmadığımı söyle.”

Casie dudaklarını kıpırdattı.

“Cass...” Onu yanına çekip, gözlerinin içine baktı. Brad’in gözleri parlak ve yoğun bakıyordu.

“Hayatımdaki en iyi şeyi mahvetmediğimi söyle.”

Casie başını salladı. “Hayır.” Yanakları yanıyordu ve diğerlerinin yüzlerindeki ifadeleri görmek için can atıyordu ama bakışlarını olduğu yerde tuttu. Eğer insanların önünde bu şekilde garip davranmaya bu kadar istekliyse onu gerçekten seviyor olmalıydı.

“Elbette hayır. Ama ben sadece...” Gülümsedi. “Bugün evlenemem.”

“Ama bunu istediğini sanmıştım.”

“Hayır.”

“Öyleyse ne istiyorsun, sevgilim?” Elleri sıcacık ve onunkileri içene alacak kadar büyüktü. “Sana her şeyi vereceğim. Güneşi. Ayı. Yıldızların aydınlattığı geceyi.”

Casie, Emily’nin ayaklarını sürdüğünü hissetti. “Yıldızların aydınlattığı gece mi?” diye mırıldandı ama Bradley onu görmezden geldi.

“Ve istediğin bu değilse bundan böyle o eski sıkıcı züppe olmayacağım.”

“Öyle değilsin...”

Bradley, Casie’nin yanaklarını avucunun içine aldı. “Her şeyi mahvetmediğimi söyle bana.”

“Hayır...”

“Ve benimle hâlâ evlenmek istiyor musun?”

Casie, omuzlarını silkti, tıpkı yeni eriyen kar gibi toprağın derinlerine akıp gidebilmek istedi.

“Elbette,” dedi. Bradley güldü.

“Bu elbette beklediğim duygu yüklü aşk ilanı değil. Ama alabileceğim her şeyi alırım. Gel benimle.” Casie, başı dönüyor-muş gibi hissetti. “Ne? Nereye?”

“Sadece birkaç saatliğine. Eminim senin yardımınla sensiz uzayan birçok şey halledilebilir.” Bradley, Colton’a baktı. “Anladın sen, değil mi dostum?” diye sorup göz kırptı.

“O yapamaz...” diyerek duraksadı Casie. “O benim yardımcım değil.”

“Ah, özür dilerim.” dedi ve arkasına dönüp elini uzatırken hafifçe sırtıttı Bradley.

“Bradley Hooper. Casie’nin nişanlısıyım, sanırım bunu çoktan anlamış olmalısınız.” Tekrar pis pis güldü. “Ve siz de ...?”

Dickenson bir an mükemmel bir şekilde olduğu yerde dikildi ve sonra bir adım öne geldi ve böylelikle el sıkıştılar. “Colton,” dedi. “Colton Dickenson.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Bradley. “Sana yardım etmeni söylediğim için afedersin.”

“Sorun değil.”

“Ama bir kovboyu andıran bir g r n    n var.”

“Evet.”

“Yani, hey...” Omuzlarını silkti. “Birkaç saatl ğine etrafa göz kulak olur musun? Ben bir doktorum ve   hre geri dönmem gerek ama kız arkada ımla birkaç saat geçirmek isterim.”

Colt’a erkeksi sırları ima eden erkek erkeğe bir bakış attı.

“Anlıyorsun değil mi?”

Sonra bir sessizlik daha oldu. “Sanırım anlıyorum,” dedi Colt.

“Güzel. Harika. Öyleyse...” dedi ve Casie’nin elini kolunun altına sıkı tırdı ve onu arabasına doğru yöneltti. Casie tıpkı bir otomaton gibi gitti. Brad yolcu kapısını açtı. Casie içeri girdi, ardında bıraktığı    l ye güçlükle bakabiliyordu. Arkadakiler de sanki Casie fırlatılmak üzere olan bir roket gemisine biniyor-mu  gibi ona bakıyorlardı.

Brad anahtarları çevirdi ve arabayı avludan dışarı sürdü.

Sessizlik birkaç dakikadır kırılmamı tı.

“Bana kızdın,” dedi sonunda Brad.

Casie gözlerini kırptı. “Hayır, Brad, ben sadece...”

“Biliyorum. S rprizleri sevmezsin. Dramdan, duygusallıktan, abartıdan nefret edersin.”

“Sen de.”

“Biliyorum,” dedi. “Ama *seni* seviyorum.” Elini, Casie’nin dizine koydu. “Ve buradan ayrıldığımda düşündüm ki...” Başını salladı.

“Cass, hayatımın en uzun gecesi idi. Asla konuşmadan çekip gitmemeliydim ve fark ettim ki... Fark ettim ki eğer seni kaybedersem...” Direksiyonun üzerindeki sol elini sıkılaştırdı. “Boşa gidecek. Her şey. Tüm eğitim. Her şey. Kıymetsiz hale gelecek.”

“Yani sen....” Casie doğru kelimeleri aradı, yakalamaya çalıştı ama bir önceki gecenin anıları baskın geldi. “Endişendim.”

“Ne için?”

“Senin için...” Bradley’in yürekten konuşmasından sonra Casie’nin paranoyak düşüncesi saçma görünüyordu. “Başka biriyle birlikte olmandan endişe duydum.”

“Başka biri mi? Dalga mı geçiyorsun? Kim mesela?”

Casie pencereden dışarı baktı ve ızdırabın içinde dolaşmasına izin verdi.

“Bu daha önce olmadı değil.”

Bradley’nin kaşları eğildi. “Bunu tekrar yüzüme mi vuracaksın? Ben sana olan ölümsüz aşkımı ilan etmişken mi?”

“Seni takdir ediyorum...”

“Hayatlarımızı birleştirmek için bekleyen kişiyi bulmuşken mi?”

“Gerçekten o kişiyi ziyaret ettin mi?”

“Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun? Çünkü eğer öyleyse arabayı hemen geri çevirip hayatından sonsuza dek çıkacağım.”

Casie’nin aklından yüzlerce hatıra geçti. Ty’in yaşlı kısırağın ince boynundaki dikkatli eli. Colt’un kahkahası, Tangles’in onun altında otlak boyunca koşuşu. *Onun* otlağı.

“Cass?”

Casie yavaşça tekrar kendine geldi. “Hayır,” dedi. “Sana inanıyorum.”

Bradley, ağır ağır soludu. “Teşekkürler.” Sesi oldukça rahatlamış gibi çıkmıştı. “Teşekkürler. Buna pişman olmayacaksınız.”

Güzel bir gündü. Casie’yi önce bir otele götürdü. Otelden çoktan çıkışını yaptırmıştı ama tekrar giriş yaptırdı. Kapıya varmadan önce, Casie’yi kucağına aldı ve onu eşikten geçerken kucağında taşıdı. İki kişilik yatağın yorganı soğuktu.

Sevişmeleri Casie’nin hatırladığı gibi aceleyle gelmedi. Bradley zaman harcadı, onu öptü, okşadı.

Sonra, oda servisini çağırdı ve ona yatakta kahvaltı yaptırdı. Gözlemeler biraz soğuktu ve yanında Emily’nin yarattığı tariflerin içine eklediği ekstra malzemelerden yoktu ama Brad kibar ve zekiydi. Arabalarının tekerlekleri Lazy’nin ön bahçesindeki çakılların üzerinde tıkırdayana dek Casie biraz rahatlamış ve kendini gerçeklerden soyutlanmış hissetti.

“Mutlu musun?” diye sordu Bradley.

Casie başını salladı ve Brad onu öpmek için koltuğa uzandı.

“Şehre geri dönüp evlenmek ister misin?”

Gerçekleri biraz daha ertelemek istiyordu. Karşısında aşık olduğu adam vardı. Yakışıklı, ne istediğini bilen ve peşinden giden güçlü adam.

“Yapamam,” dedi Casie.

“Tamam. Ama Bayan Hooper olmanı daha fazla bekleyemem.” Onu tekrar öptü. “Ve yalnızca ismen değil.”

“Ne demek istiyorsun?” Kızların evden onları izleyip izleme-

diklerini merak etti. Colt'un eve gidip gitmediğini merak etti.

"Demek istiyorum ki..." Gözlerinin içine bakıyordu. "Bu yerin senin için ne ifade ettiğini biliyorum, tatlım. Benim ailem de anılarını saklar ama sana ihtiyacım var."

"Biliyorum. Ben de bunu istiyorum ama..."

"Sen benim kıymetlimsin, Cass. Sat şurayı ve gelip benimle yaşa."

"Yapacağım ama sadece biraz zamana ihtiyacım var."

"Tamam," dedi ve onu tekrar öptü. "Ama beni çok bekletme. Söz mü?"

"Söz," dedi Casie.

Bradley gülümsedi ve iç geçirdi. Güneş doğuyordu. "Korkarım geri dönmem gerek."

"Sabaha kadar kalamaz mısınız?"

"Tüm gece araba kullanacağım. Gitmem gerek ve evden atılmadan kirayı ödemeliyim."

"Kira!" dedi Casie, içinde suçluluk kol geziyordu. "Ben onu tamamen unuttum."

Bradley, üzgün duruyordu. "Böyle harika bir günün ardında bu meseleyi ortaya atmaktan nefret ediyorum."

"Hayır. Saçmalama. Orası benim de evim." Lazy, eskimiş pencereleriyle otuz metre ötesinde onaylamayan gözlerle Casie'ye bakıyordu.

"Sophie'nin babası bana ödeme yaptı," dedi. "Hemen şimdi bir çek yazacağım."

"Bunu sana geri ödeyeceğim," dedi ve onu tekrar öptü.

Nefes alışları yavaşladı. Casie elini onun boynunda kaydırırken iç çekti.

Ama sonunda Brad geri çekildi. "Gitmek zorundayım," dedi.

"Haklısın," diyerek ona katıldı Casie ve dışarı doğru adım attı.

"Cass," dedi Brad, onunla konuşmak için yolcu koltuğunun penceresinden sarktı. "Belki bir sonraki ayın kirasını da hemen şimdi ödeyebilirsin."

Casie, o gece tüm sığır kontrollerini tek başına yaptı. Yorulmasına rağmen, aklındaki düşünceler tıpkı film fragmanları gibi hızla geçiyordu. Anılar, endişeler, korkular, ümitler. Duygularına engel olamıyor gibiydi. Şafak sökene dek tansiyonu en üst seviyeye çıkmıştı. Düşüncelerini yavaşlatmak için, Angel ile biraz vakit geçirdi. Onu bir kaşığı ile taradı, onunla endişelerini paylaştı. Ama bu eski terapi yolu bile etkisini kaybetmişti.

Son olarak Tangles'a semer vuran Casie, atı tek başına sığır otlağına doğru sürdü. Buzağuların gelişiyile güzellikle dolan otlaklar, beygirin uzun adımlarının altında büyümlü gibi uzanmakta ve Casie'yi hem rahatlatıp hem de giderek endişelendirmekteydi. Ailesi bu topraklar için birçok şeyden vazgeçmişti. Ama hayatta olsalar, kesinlikle neden ayrılmak zorunda olduğunu anlarılardı. Babası, bir kadının burada tek başına çalışamayacağını söyleyecek kadar utangaç değildi. Peki, haklı mıydı? Ya da

daha ucuz bir bahanesi olmadığı için bunun doğru olduğunu mu varsayıyordu?

Kızlar uyanmış ve Casie attan inip, eski anılarını besleyen, eve giden tepeyi tırmanana kadar mutfak işlerini halletmişlerdi.

“Yani şimdi çiftliği satıyorsun öyle mi?” diye sordu Casie. Ev yapımı yulaflı ekmeğe tereyağı sürerken masanın bir köşesinden ona baktı.

Emily’nin elleri hâlâ kaynamakta olan su ısıtıcısının üzerindeydi. Hafifçe dönüp, rastal saçlarıyla yüzünü kapattı. Casie ona baktı. Em’in yüzündeki ifadeyi göremiyor olması umurunda değildi. Yine de kızın endişeli olduğunu görebiliyordu ve sonuç olarak kendi utancını. “Satmayı her zaman planlıyordum,” dedi Casie. “Hiçbir zaman aksini söylemedim.”

“Peki, bundan sonra...” Sophie bakışlarını Emily’e çevirdi ama durdu ve dudaklarını büzdü. “Blue’ya ne olacak?”

“Onun için endişelenmene gerek yok,” Casie, bir kez daha Emily’e baktı, midesine kramplar gidiyordu. “İyi bir yuvası olduğundan emin olacağım,” dedi ama Sophie bir kahkaha attı.

“Evet, çünkü herkes az eğitilmiş ve yetersiz beslenmiş, yeni sütten kesilmiş bir yavru arıyor zaten.” Utanç Casie’nin midesine sert bir şekilde oturdu ama buna karşı koydu. “Biraz darbe aldığını biliyorum ama o, o kadar tatlı ki ve artık kendine geliyor. Onun için bir yer bulacağım.”

“Tabii. Tıpkı bize bulacağın gibi,” dedi Sophie. Ve ayağa kalkarak sandalyesini masadan çekti ve rüzgâr gibi ön kapıdan çıkıp gitti.

Casie bir anlığına sessizce donakaldı, sonra başını salladı ve tekrar Emily’e bakarken kendini gülmeye zorladı.

“Bu da neydi?” diye dordu ama Em ocağı kapattı ve aynı kapıdan çıkıp gitti.

İki gün sonra, her şey normale döndü ya da her şey aynı geçip gitti. Yaklaşık kırk sekiz saattir herhangi önemli bir facia olmamıştı. Emily Colt ile kasabaya gitti. Sophie günün büyük bir kısmını atları kaşağılamakla geçirdi. Grullonun yularına bağlı bir ip edinmişti ve onu eğitirken ona uzun adımlar attırıyordu.

Ty, hava kararmadan birkaç saat önce görünmüştü. Bir cenazedeymiş gibi ciddi ve sessizce Angel’a kendisi semer vurdu. Ty’a yer açmak isteyen Casie hayvanları kontrol edeceğini söyledi ama otlağa giderken kabakların hışırdayan gölgeleri arasında durdu ve Ty, kısırağı yonca yaprağı şeklinde koştururken onu izledi. Angel sallandı ve her bir dönemeçte sıçradı ve son fıçıyı tekmeleyerek durdu. Sonra her şeyi yıkmak üzereymiş gibi soluk alıp verdi.

Casie onu izlerken iç çekti. Bu atlarla ne yapacaktı? İçlerinden zar zor biri anca bir kuruş ederdi. Peki ya çocuklar? Onlar *onun* problemi değildi ama... Ty, kısırağı sakinleştirirken sessizce onları izledi. Ty’ın elleri sevgi dolu ve nazikti, sesi yatıştırıcıydı. Sonunda doğruldu ve aynı şekilde tekrar denedi. İkinci denemesi çok daha iyi değildi. Öğleden sonrayı epey geçtiğini fark etmeyen Casie, Ty’ın son hareketiyle irkildi. Atletizm müsabakalarında çok iyi değildi ama genel birkaç şey vardı. Dizginin iç kısmını atın karnını saracak şekilde kaldırmalıydı, kısırağın omurgasını dönemeçlerin yönünde bükmeliydi. Ama Ty’a sürüş konusunda tavsiye vermek kurşun yarasına yara bandı koymak gibiydi. İhtiyacı olan şey biraz değişiklikti. Belki de hepsinin ihtiyacı olan tek şey buydu.

Casie, Ty’ın üçüncü dönüşünü seyrederken, duyguları kabardı. Brad buradayken her şey kesin ve net gözüküyordu ama

şimdi o gitmişti, geçmiş anıları tıpkı karanlık gölgeler gibi sürünerek geri geliyordu. Herkes hata yapmıştı ve Casie affetmek için tasarlanmıştı. Fakat Casie, Bradley'in o zamandan beri gerçekten hastanede bitmek bilmeyen saatlerini nasıl geçirdiğini biliyor muydu? Ve ona son kirayı verdiğiinden beri neden Bradley'den tek kelime bile duymamıştı? Ona tam olarak güvenmiyor filan değildi. Brad, ona karşı her zaman iyi davranmıştı. Ama bu belki de biraz küçük bir köpek yavrusuna iyi davranmak gibi bir şeydi. Havlamadığı ve haliya işemediği sürece onu sevmek kolaydı.

Peki ya haliya işerse ne olurdu?

Geçmişlerindeki sorunlar tıpkı öfkeli akbabalar gibi hep birlikte etrafını sarıyordu. Ve şu anki hayatı çok daha sakin gözüküyordu. Bir sürü yük vardı önünde... Ve gençler. Bu kadar çok genç nasıl gelmişti buraya?

Gözünün kenarından, Sophie'nin grulloyu ahırın geniş açılan kapılarından onu takip etmesi için ikna etmeye çalıştığını gördü. At, haftalar önce onu içeride ilk yakaladıkları andan beri ahırdan çıkmamıştı ve aslında kafese tıklılmaktan korkmasına rağmen şu an onu bir sığınak olarak görüyordu. Gözleri beyaz çerçeveliydi ve hırpalanmış küçük toynakları öne hareket etmemek için hazırды. Fakat Sophie, onu ikna etmesine yardım etmesi için kalçalarının üzerinden bir ip uzattı. Sabır ve istikrarlı bir çabayla onu Ty'ın at sürdüğü alana geçici olarak yönlendirebilirdi.

"Pekâlâ..." Sesi serinkanlıydı. Saçları güneşte yeni bir metelik gibi parlıyordu. "Sanırım şampiyon fıçı yarışçısını hariç tutabiliriz."

Angel'ın üzerideki Ty, kaşlarını çattı, sığır otlığına baktı ve tek bir kelime etmedi.

“Sende o gittikten sonra poponu gösterirsin sanırım,” dedi Sophie.

“Kısa süre içinde gidecek.”

Angel'ın eğri boynuna hafifçe vuran Ty eyerin arka başından bir bacağını sarkıttı ve aşağı indi. “Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu ve dizginleri kısırağın uzun kulaklarına indirdi.

“Casie buradan gidiyor,” dedi Sophie.

Ty hâlâ ona bakmıyordu. “Söylediklerin hiçbir anlam ifade etmiyor.”

“Herkes onun Lazy'i satacağını biliyor.”

Ty dikkatini ona verdi ve donakaldı. Tekrar konuşmaya başlayana dek zaman sessizce aktı. “Hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi sonunda. Sesi boğuktu ama Casie'nin en çok canını yakansa yüzündeki ifadeydi, onu geri dönmeye zorlayan kahrolası ihanet, otlakların huzurundan gölgeler arasında fark edilmeden sinsice geçip gitmesine sebep oldu. Ama kaçmayı başarsa da, Sophie'nin kahkahasının aklından çıkmayan bir hayal gibi onu takip ettiğini duyabiliyordu.

“C^{ase!}”
Cassie sıçrayarak uyandı, etrafındaki şeyleri anlamlandırmaya çalışan aklı karıştı. Çimler. Koyunlar. Akşam.

“Cassie!” Colt Dickenson yanı başında eğilmiş duruyor ve uzun gölgesi Cassie’yi âdeta yutuyordu.

Cassie sakince nefes almaya çalıştı ve gözlerinin üzerinde bir el hissetti. Bol güneşli otlakta uyuyakalmış olmasından utandı.

“Ödümü koparmaktan bir tür heyecan mı duyuyorsun?”

“Case,” dedi tekrar Colt. Gözlerinde nefesini boğazına tıkayan, kalbini göğüs kafesinin içinde durduran bir şeyler vardı.

“Ne? Ne oldu?” Ayağı tökezledi, yorgunluktan sersem gibi hissediyordu. Colt yanında dururken bir eliyle dirseğini tutarak ayakta sabit kalabilmesini sağladı.

“Ne oldu?”

“Benimle gelsen iyi olur.” dedi.

Casie, bu teklifi reddetmesi her şeyi değiştirecekmiş gibi hayır anlamında başını salladı. “Neden? Ne oldu?”

“Sophie’yle ilgili.”

“Sophie mi?” Casie bir kahkaha attı ve çiftliğe doğru baktı. İnişli yokuşlu tepeler boyunca doğa sakın gözüküyordu. “Çıldırılmış olmalısın. Onu biraz önce gördüm. O...”

“O hastanede.” dedi Colt.

“Ne?”

“Haydi gel,” diye emretti ve onu dirseğinden çekiştirdi.

Casie bu kez gitti ve otlaktan kendinden geçmiş bir halde sendeleyerek geçip Colt’un kamyonetinin yolcu koltuğuna oturdu. İliklerine kadar uyuşmuştu tıpkı annesinin öldüğünü gördüğü an ki gibi. Dudaklarını büyük bir çabayla hareket ettirdi.

“Ne olmuş?” diyebildi.

“Bilmiyorum. Sanırım başını yaralamış.”

“Başını mı yaralamış? Nasıl?” diye başladı fakat birden kızın atı ahırdan çıkarmaya zorladığı anı hatırladı.

Elleri uyuştı, kolları ağırlaştı. “İyi olacak mı?”

“Bilmiyorum.”

“Yani demek istiyorum ki sadece bir çarpma değil mi?”

“Emin değilim.”

“Peki ne olmuş? Nasıl yaralanmış? Nasıl?”

“Bilmiyorum Case!” Sesi sertti, karanlık yanları endişeden

sertleşmişti. Derin bir nefes aldı, direksiyonun üzerindeki yumruklarını gevşetti. “En az birkaç saattir bilinci yerinde değil.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Lindsay Will, beni petrol istasyonunda gördü, seni bulup bulamayacağımı sordu.”

“Lindsay...” Casie başını salladı.

“St. Luke’daki bir hemşire.”

“Eğer Sophie bilincini kaybetmişse, *benimle* iletişime geçeceklerini nereden bilmişler?”

Colt, omuzlarını silkti.

“Ty,” dedi Casie birden ve kalbi acıyla sıkıştı.

“Ty onu götürmüş olmalı.”

Colt’un yüzündeki ifade daha da karardı. “Belki de.”

“Belki de derken ne demeye çalışıyorsun?” Midesini vuracak sert ağrıyı önceden sezmişti.

“Ty ne söyledi?”

“Onunla henüz konuşmadım.”

“Ama onu hastaneye Ty götürmüş değil mi?”

“Biri götürmüş işte,” diye soluk verdi Colt. “Muhtemelen o’dur. O, olmalı.” Kaşlarını çatı. “Her kimse ortadan kaybolmuş.”

“Ne?”

“Gitmiş. Ve senin traktörün de ortada yok.”

“Puke. Ty, Puke’ü mü almış?”

Colt’un çenesinde bir kası yerinden oynadı. “Almış olmalı.”

“Sen öyle düşünmüyorsun...” Birden yeni bir ağrı hissetti.

“Onun, Sophie’ye zarar verdiğini düşünmüyorsun.”

“Ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

“Ona zarar vermiş olamaz.” Casie başını salladı, panikliyordu. “Sinirli durduğunu biliyorum... Yani demek istiyorum ki Sophie onu sinirlendiriyordu ama o bir şey yapmamıştır.”

“Sadece...” Colt kendi öfkeli düşüncelerini defetmek için Casie’ye doğru bir elini kaldırdı. “Sadece, sakinleş, Case. Ne olduğunu bilmiyoruz.”

Casie, kendini sakin kalmaya ve nefes almaya zorladı. Fakat düşünceler tıpkı akü asidi gibi zihninden akıyordu. Şehrin eteklerine varmaları uzun zaman aldı. Hastanenin kapılarına varmak ise daha uzun sürdü. İçeri girer girmez, dezenfektanların ve tuvalet ispirotolarının yakıcı kokusu rüzgâr gibi Casie’ye vurdu. Annesinin yüzü ilaçlardan dolayı şişmiş, acı içinde kıışmış ve gözlerinin önünde baygınlık geçirmişti. Öfkesini içine çekti ve kendini ön taraftaki masaya doğru gitmeye zorladı.

Masanın arkasında iki kadın ayakta dikiliyor ve duyulmayan bir şakaya gülüyorlardı. Casie’yi gördüklerinde durdular. Biri uzun ve esmerdi. Diğeri sarışın ve kiloluydu.

“Size yardımcı olabilir miyim?”

“Evet.” dedi Casie doğrularak. “Kısa bir süre önce genç bir kızın girişi yapılmış.”

“Bir kız mı?” diye sordu sarışın. Saçının kaynak yerleri daha koyuydu. Esmer olan tekrar kıkırdadı.

“Sonra tekrar uğrarım, Lou,” dedi.

“Tamam görüşürüz,” dedi diğeri ve tekrar Casie’ye dönünce gülümsemesi biraz kayboldu. “Pekâlâ hastanızın ismi nedir?”

Casie’nin midesi bulanıyordu, fiziksel olarak güçsüz hissediyordu ama yine de kendini konuşmaya zorladı.

“Sophie,” dedi. “Sophie Jaegar.”

“Sophie...” Eğildi, gözlerini önündeki bilgisayar ekranına doğru kıstı.

“Üzgünüm, burada o isimde kimse yok.”

“Ama...” Aklı başından gitmiş gibiydi, parmakları sızlıyordu.

“Belki de tanınmayacak haldeydi,” dedi Colt.

“Casie, sağına döndü. Colt hemen yanındaydı yüzünde ciddi bir ifade vardı.

“Geldiğinde bilinci yerinde değildir,” dedi Colt.

“Ah...” Kadın ekrana doğru kaşlarını çattı. “Bizim Jane Doe.”

“Jane...” Casie dizlerinin büzüldüğünü hissetti ama Colt kolunu Casie’nin beline sardı. Yüzünü ona çevirdi. “Neden gidip oturmuyorsun?”

“O ölmedi,” dedi ama daha çok bir soru sorar gibiydi.

“Buraya,” dedi Colt ve Casie’yi park alanına bakan rüzgâr alan pencerelerin kenarına doğru yönlendirip, onu plastik bir sandalyeye oturttu.

“Otur şöyle. Yalnızca birkaç dakika. Sonra hemen geleceğim.”

“O ölmedi,” dedi tekrar Casie.

“Ne yapabilirim bir öğreneyim.”

Casie uyuşmuş bir halde oturdu, zihni bomboştu. Etrafındaki insanlar muhabbet ediyorlardı. Colton tekrar resepsiyon masasına döndü, yüzünde donmuş bir ifade vardı, vücut dili sessizdi. Casie'nin kucağındaki elleri buz gibiydi. Başını çevirdi. Dışarıda güneş hâlâ parlıyordu, asfalt dünya üzerinde sıcak bir şekilde parlıyordu.

"O yaşıyor," Midesi çalkalanıyordu. Bir an kusacağını sandı ama Colt'a dönmeyi başardı, neredeyse sanki başka bir günmüş gibi konuştu.

"Ne diyor? Ne olmuş?"

Colt onun önünde diz çöktü ve ellerini avcunun içine aldı. Sıcaktılar, baş parmaklarını Casie'nin eklemlerinde gezdirdi. "Hâlâ bilinci yerinde değil." Casie, başını salladı. "Ama Ty burada olmalı. O ne dedi?"

Colt, tıpkı ürkek bir atı sakinleştiren bir at terbiyecisi gibi tekrar parmaklarını okşadı. "Bilmiyorum."

"Ne demek bilmiyorum? Nerede?"

"Onun tarifine uyan bir çocuk Sophie'yi buraya bırakmış."

"Onu bırakmış..." Casie bir kahkaha attı. "Onu sadece kamyonetten aşağı yuvarlamamış, değil mi? Yani demek istiyorum ki..." Casie duraksadı. Dünya etrafında dönüyordu. "Değil mi?"

Colt ona bakıp gülümsedi, bir elini kaldırdı ve Casie'nin dağılmış saçlarını kulağının arkasına soktu. Parmakları Casie'nin derisine karşı son derece nazikti.

"Ty buraya gelmiş. Bir kızın yaralandığını söylemiş. Ondan bir form doldurmasını istemişler ama o ortadan kaybolmuş."

“Onun yaptığını düşünmüyorsun...”

“Onun zeki bir çocuk olduğunu düşünüyorum, buradan kaçmaya karar verecek kadar,” dedi.

“Lanet olası hastaneler, şimdi seni bürokratik işlerle yoracaklar.”

Casie, Colt’un sağ eline baktı. Alçı sonunda çıkmıştı. Parmakları diğer elindekilere göre güçsüz ve solgun görünüyordu. Casie birden *Colt*’un kaç kez hastaneye yattığını düşündü. Hiç bilincini yitirip yitirmediğini merak etti. Ve birden çaresizce ona uzanıp parmaklarını okşamak, onları kendininkilerin arasına sıkıştırmak istedi. Onları rahatlatmak ve kendi de rahatlamak istedi. Bunun yerine dikkatli bir nefes aldı, kendine gelmeye çalışıyordu.

“Onu görebilir miyiz?” diye sordu.

“Şu formu doldurmak zorundayız,” dedi ve sırtıttı.

“Başka yolu yok. Ty, bizi kurnazlıkla alt etti. Şu işi halledip onu göreceğiz.”

Casie başını salladı. Colt hemen yanında duran plastik, klipsli kâğıt altlıklarından bir tanesini kaldırdı. Casie’nin cevaplayabileceği çok fazla soru yoktu. Sophie’nin bilgilerini almak için evine telefon etmesine rağmen telefonu açan olmadı. Bay Jaegar’ın numarasını ezbere bilmiyordu ve bu da ona ulaşmasını imkânsız kılıyordu. Fakat yine de elinden gelenin en iyisini yaparak formu doldurdu. Onlar için sonsuz gibi geçen bir süreden sonra mavi büzgülü bir hemşire tarafından koridora yönlendirildiler. Bir perde sürtünerek açıldı. Sophie Jaegar yatakta uzanmıştı. Yatak dardı. Saçları dağılmış, gözleri kapalıydı.

Bileklerinden ve burnundan tüpler çıkıyordu. Başının üzerindeki ekrandan sesler geliyordu.

Casie ellerini kavradı ve dikkatli bir şekilde nefes alıp verdi. Onlar yürürlerken beyaz laboratuvar önlüğü ve dar altın çerçeveli gözlükler içinde bir adam önündeki kâğıtlardan başını kaldırıp onlara baktı. Yaka kartında *Jacob H.MD* yazıyordu.

“O nasıl?” diye sordu Colt.

Doktor kıza baktı, gözleri ciddi bakıyordu. “Geçirdiği travmadan beklenildiği üzere...”

“Ne...” Casie yutkundu. “Ne tür bir travma?”

Colt, bakışlarını ona çevirdi. “Neyiniz oluyor, Bayan...”

Elindeki listeye göz attı.

“Jaegar. Sophie Jaeger.” dedi Casie. Midesi bulanıyordu. “Bir tür pansiyoner.”

“Fakat ona ne olduğunu bilmiyorsunuz öyle mi?”

“Hayır. Ben...” Casie yumruklarını sıktı. “Ben dışarıda, ot-laktaydım. Koyunlar neredeyse yavrulamak üzerelerdi. Tekrar yağmur yağması bekleniyor.” Casie saçmalıyordu.

“Ben endişelenmiştim...” derken durdu.

Colt onun parmaklarını sıktı. Casie, ne zaman el ele tutuş-tuklarını hatırlamıyordu.

“Üzgünüm,” dedi Casie ve başını saldı. “Hayır, bilmiyorum. Ona ne olduğunu bilmiyorum.”

“Yani olay meydana geldiğinde orada değildiniz?”

Casie gözlerini kırptı. Ses tonu suçlayıcı mıydı? “Kuzularla dışarıdaydım.”

“Pekâlâ yanında biri varmış,” dedi doktor.

“Evet. Biliyorum. Ty, onu buraya getirmiş olmalı. O...”

“Ona vuranın o olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordu doktor.

“Ona vuran...” Casie tekrar hayır anlamında başını salladı. “Hayır. O yapmamıştır.”

“Ya da belki de merdivenlerden düşmüştür.” Dar çerçevelerinin ardından Casie’ye baktı. “Genelde duyduğumuz hikâye budur.”

“Doktor *benim* yaptığımı düşünüyor.” Casie’nin parmakları üşümüş zihni uyuşmuştu. Kahkaha atarak kendini şaşırttı. Ses tonu ürkütücüydü. Sesi geri geldikleri bekleme odasının çirkin duvarlarında yankılandı.

“Onu benim vurduğumu düşünüyor.”

“Böyle söylemedi.” Colt’un sesi sakın ve yatıştırıcıydı.

“Ben onu asla incitemem, Colt. Yemin ederim bunu yapamam.”

Colt ona baktı, kaşları hafifçe havaya kalktı.

“Sen ciddi misin?”

“Ne? Evet. O ve ben...”

“Sen gerçekten onu senin incittiğini düşündüğümü mü sanıyorsun?”

Bakışlarını ona çevirdi, gözlerindeki saçma düşünceyi gördü ve utandı. “Hayır. Hayır. Sanırım hayır. Ben sadece sarsıldım.”

Colt ona bakmayı sürdürdü. “Çünkü Ty’ın yapmış olabileceğinden endişelisin öyle değil mi?”

Casie birkaç dakika düşünmek için kendine zaman tanıdı. Zihnini serbest bıraktı, ilk tanıştıkları zamanı hatırladı... Ty'ın yüzündeki ciddi ifadeleri, sakın sesini, gözlerindeki acıyı.

"Hayır," dedi sonunda ve ciğerlerinin genişlemesine izin verdi. Sanki göğüs kafesinden bir yük kalkmış gibi başının birkaç santim geriye düşmesine izin verdi. "Çünkü diğer insanların Ty'ın yaptığını düşünmesinden korkuyorum."

Colt başını salladı, gözleri endişeliydi. "Aile hayatı... Akıntıya karşı yüzmekti bu kesinlikle. Babası tam bir baş belasıydı ve annesi..." Colt omuzlarını silkti, ağır ağır nefes verdi.

"Nereye gittiği konusunda bir fikrin var mı?"

"Hayır. Ama bunu o yapmamıştır. Buna eminim."

"Neden?"

Casie, daha sakinleşmiş hissederek omuzlarını silkti.

"Biliyorum işte."

Çıkışa doğru göz atarak Colt'u izledi ve hastanelerin onun için ne gibi anıları canlandırdığını merak etti. Bir rodeo kovboyunun hayatı tehlikelerle doluydu.

"Ty, hırpalanmış. Buna şüphe yok," dedi Colt.

"Yani?"

"Anladığım kadarıyla, hırpalanmış bir çocuk muhtemelen hayatının bir noktasında hırpalayıcı olur."

"O öyle biri değil."

"Ve bunu sen de biliyorsun..."

Elleri yüzünde olan Casie, derin bir nefes aldı, öndeki masaya doğru baktı. "Angel'ı sakinleştirme yolundan."

Colt, koyu kaşlarından birini kaldırdı. “Şu yaşlı kısrak.”

“Sana kısrakı aldığım gece Ty’ın çiftliğe geldiğini söylemiş miydin?”

Colt, hayır anlamında başını salladı.

“Ahırda bir ses duydum, eğer ortaya çıkmazsa onu vurmakla tehdit ettim.” Çocuğun yüzündeki kırılğan öfkeyi hatırlayarak elinin tersiyle burnunu sildi.

Ara öyle hassas bir şekilde bakıyordu ki. Casie boğazını temizledi. “O karanlıkta onca yolu sırf atı iyi mi diye emin olmak için gelmişti. Bisikletiyle geldiğini söylemişti.”

Colt, sol yanına uzanıp yanlarındaki masadan bir kutu kâğıt peçete aldı. Casie bir tane çekti ve yumruğuna sardı.

“Çiftlikleriniz bisikletle gelinecek kadar uzak değil.”

“Ty’ın bisikleti yok,” dedi Casie ve derin bir nefes daha aldı. “Yalan söylediğini anlamam birkaç günümü aldı. Ve sonra ona, depoda bulduğum üç hız kademeli eski bisikleti kullanmasını teklif ettim. İhtiyacı olmadığını söyledi. Onunki iyi çalışıyormuş.”

Colt, Casie’nin yüzüne bakakaldı.

“Anlamıyor musun? Onca yolu Angel’in iyi olup olmadığını görmek için yürüyerek gelmiş. Hassas görünmek istemedi ama içinde hâlâ küçük bir çocuk o.” Tek gözünün altındaki morlukla nasıl görüldüğünü hatırladı ve onun için hem öfkелendi hem de üzüldü. Casie’nin sesi kısılmıştı, boğazını temizledi. “Aslında içinde yalnızca sevilme istiyor. Tıpkı...”

Davetsiz düşüncelerle kavrulan bakışları kesişti.

Bakışlarını ilk çeken Colt oldu. “Belki de sadece atları kendini beğenmiş küçük zengin kızlardan daha çok seviyordu.”

“Fark etmez,” dedi Casie. “O yapmadı. Eğer onu vurmuş olsaydı hastaneye getirmesi çok anlamsız olurdu.”

“Bu doğru mu bilmiyorum,” dedi Colt. “Demek istiyorum ki teorik olarak çılgına dönmüş ve sonra da korkup onu buraya bırakmış olabilir.”

Kaşlarını indirdi, içini öfke sarmıştı. “Pekâlâ *teorik olarak...*” diye başladı ama Colt onu durdurdu.

“Sana inanıyorum.”

“Ne?”

“Eğer yapmadı diyorsan, sana inanıyorum.”

Casie gözlerini kapattı, bir anlığına ağzından tek laf çıkmadı. Sonra “Neden?” dedi. Dudaklarını çekiştirdi. “Çünkü senin içgüdülerin iyidir. İnsanları iyi değerlendirirsin.”

Casie, kaşlarını çattı. Bu doğru muydu? Ve eğer öyleyse, neden Brad’den şüphelenmişti? Neden *kendinden* şüphelenmişti?

“Eğer kendine karşı dürüst olursan, yaparsın!” diye ekledi Colt. Casie aklından geçen düşünceleri kovdu, zihnini şu anki sorunlara geri çevirdiği için neredeyse rahatlamıştı. “Pekâlâ belki de dürüst değilim. Belki de gözlerinin içine baka baka yalan söylüyorum. Belki de bunu yapan...” Casie, gözlerini kapadı ve titreyerek nefes verdi, Sophie’ye karşı geçmişte hissettiklerinden dolayı utandı.

“Sophie sinirine dokunmuş olabilir,” diyerek bir kahkaha attı Colt. “Peki ya şimdi de kurşunu çocuğa mı sıkacaksın?”

“Kurşun filan yok!” Casie, hemen öfkelenmişti.

“Çünkü o yapmadı!”

“Lanet olsun, Case.” dedi Colt, sesi yüzündeki ifade kadar sakindi. “Sana bildiğimi söyledim.”

“Casie kaşlarını çattı. “Yalnızca ona inandığım için mi?”

“Hayır,” dedi ve devam etmeden önce saniyelerin sessizce akıp gitmesine izin verdi.

“Çünkü *sana* inanıyor.”

Casie, kafasındaki garip düşünceleri, kendi zihnindeki belirsizlikleri atmaya çalışarak ona doğru baktı.

Colt, Casie’nin anlamamış olmasına şaşırması gibi başını salladı.

“Sophie’nin iyi yetişmiş küçük bedenindeki her bir kemikten nefret ediyor olabilir ama onu incitmesi seni incitir.” Colt, omuzlarını silktilti. “Bunu riske atamaz.”

Casie, bir saniyeliğine ona baktı. O bir saniye bir ömre dönüştü. Burun deliklerinden derin bir nefes aldı ve onu inceledi. Casie, bir parça huzur hissedene kadar başını yana eğdi.

“Sen ne zaman böyle hoş biri oldun Dickenson?” Colt bir kahkaha attı. “Sen sarsılmıştın değil mi, Başkan Case?”

“Dikkatli olsan iyi olacak yoksa bunu bir kez daha söylediğinde artık bu kirli surat olmayacağım.”

Bir anlığına Casie, neredeyse onun büyüdüğünü kabul etmişti. Büyüyüp hoş biri olduğunu. Başını salladı ve hemşirelerin tekrar dedikodu yapıp gülüştükleri masaya doğru baktı.

“Neden bize bir şey söylemiyorlar?” diyerek sinirle ellerini ovuşturdu.

“Ve Sophie’nin hayatı tehlikedeyken nasıl gülebiliyorlar?”

“Haydi ama,” dedi Colt ve parmaklarını kendininkilerin arasına aldı. “Aşırı tepki gösteriyorsun.”

“Aşırı tepki mi?” Casie kendini gülmeye zorladı. “Delirdin mi sen?”

“Muhtemelen,” dedi.

Casie kakhaha ve gözyaşı arasında bir ses çıkardı.

“Sophie *kendinde değil.*”

Colt başını salladı. “Rodeoda bu bir yaralanma bile sayılmaz. Bir keresinde Nate Gennings attan tepesinin üstüne çakılmıştı. Bir hafta ortalarda gözükmedi.”

Casie başını yana eğdi ve Colt’un yüzünde bir umut ışığı aradı.

“Ama iyileşti değil mi?”

“Daha önce hiç bu kadar iyi dinlenmediğini söylemişti.”

Casie, ona doğru kaşlarını çattı ve ağzını açtı ama Colt sözünü kesti.

“Ve Groat Tilbert. Yana yatan atı arkaya doğru gitti. Seme-
rin altında kırıdayamaz hale geldi...” derken duraksadı.

“Ve...”

“Kendine geldiğinde her zamankinden çok daha zekiymi.
Groat’ın hikâyesini sırf eğlence olsun diye söylemiyorum.”

“Peki ya sen?”

“Korkarım o benden her zaman zekiymi.”

Casie, biraz gülümsedi. “Hiç bilincinin yerine gelmediği oldu mu?”

Colt’un gözlerinde bir anlık bir ciddiyet belirdi ama bir güvercinin uçuşu gibi geçip gitti. “Her iki haftada bir filan...”

“Ve iyi durumdasın.”

Colt'u belki şaka yapmaya kıskırtmıştı ama o buna direndi. "İyiyim," diyerek hastane odasına doğru başını salladı. "O da iyi olacak."

"Söz mü?" Bu, iki yaşındaki bir kız çocuğunun her şeyi düzeltebileceğini düşünen babasına sorduğu aptalca bir soruydu ama Casie kendini tutamamış gibiydi. Bakışlarını ondan çekememişti.

"Söz," dedi Colt ve aralarında neredeyse yarım adım kalacak kadar yaklaşp dudaklarını Casie'nin dudaklarına doğru eğdi. Casie, parmak uçlarına, ruhunun en dip köşesine, her bir sinir hücresinin ucuna kadar öpüşeceklerini hissetti.

"Afedersiniz."

Casie, onlara doğru yürümekte olan Dr. Jacob'a bir bakış attı. Yanakları utançla doldu.

"Uyandı mı?"

Doktor başını salladı. "Hayır. Üzgünüm." Doktor ince, uzun ve gençti. Konuşurken adam elması çıkıyordu ve üzerindeki beyaz önlük onu daha ince ve genç gösteriyordu.

"CT taraması yaptık. Herhangi bir iç kanama gözüküyor ve şunu söyleyebiliriz ki omurgası zedelenmemiş. Hayati değerleri..." Bir anlığına durdu, başını tereddütle salladı. "... yerinde."

"Yerinde mi?"

"Kan basıncı görmek istediğimizden düşük ama şimdilik hayati tehlikesi yok."

"Şimdilik mi?"

“Korkarım ki şimdilik yapabileceğimiz başka bir şey yok. Ama sizi bilgilendireceğiz,” dedi ve geri döndü.

“Siz neden bahsediyorsunuz?” dedi Casie. “Siz bir doktorsunuz. Yapabileceğiniz bir şey olmalı. Bilinci kapalı.”

“Hayati değerlerini kontrol ediyoruz ve önümüzdeki 6 saat boyunca bana ulaşabilirsiniz. Ama şimdi diğer hastalarımı görmek zorundayım. Lütfen beni bağışlayın.”

“Sizi bağışladım!” dedi Casie ama arkasından söylenmeye devam etti.

Colton, tekrar beline sarıldı.

“Case.”

Gözlerini yakaladı. Onunkiler yaşlarla doluydu. “O sadece bir çocuk,” diye fısıldadı.

“Biliyorum.”

“Sadece küçük bir çocuk.”

“Biliyorum,” diye tekrarladı Colt ve Casie birden ağlamaya başladı. Colt, onu göğsüne doğru çekti. Eli sıcak ve Casie’nin başının arkasını kaplayacak kadar genişti.

“Ona göz kulak olmalıydım.” Kelimeler, Colt’un iş gömleğinin giyilmekten yumuşamış kumaşına sarıldı.

“Her saniye yanında olamazsın.”

“Atlarla yalnız başına çalışmasına asla izin vermemeliydim.” Colt, Casie’nin saçlarındaki elini durdurdu. “Sence nasıl yaralandı?”

Casie, burnundan uzun ve titrek bir nefes aldı. “Ben oradan ayrıldığımda grulloyu ahırdan dışarı çıkarmıştı.”

“Kahretsin.”

“Biliyorum.” Elinin tersiyle gözlerini sildi ve Colt’un göğsünden ayrıldı. “Onunla birlikte kalmalıyım.”

“Bu senin suçun değil.”

Başını salladı ama Colt kolundan tuttu ve nazikçe sıktı.

“Değil.”

“Şey...” Casie titrek bir nefes aldı. “Ben...” Boğazını temizledi, kendini aptal gibi hissediyordu. “Teşekkürler.”

Colt, bir an ona baktı. Çenesinde bir kas seğirdi.

“Ne için?”

“Kendimi daha iyi hissettirdiğin için.”

“Case,” dedi ve pencereye döndü, vücudu gerilmişti.

“Eğer onu inciten o atsa bu *benim* suçum.”

“Hayır.” Casie ona göz kırptı, bu mantıksızlığa şaşırmıştı.

“Hayır, o...”

“Senden çok, her neyse,” dedi ciddi bir şekilde. “Yani gerçekten teşekkür etmemize gerek yok diye düşünüyorum.”

Casie dikkatle soluk verdi, laboratuvar önlüklü insanların kaybolduğu koridora baktı.

“Peki, o zaman beni doktorun üzerine atlamamam için tuttuğun için teşekkür mü edeyim?” diye sordu. Colt bir anlığına ona baktı. Ağzının köşesi kıvrıldı. Ve Casie birden sanki onun gülüşünü bekliyormuşçasına tekrar soluk aldı.

“Tanrı büyüktür, Carmichael,” dedi Colt, gözleri parlıyordu, “Sen ne zaman bu kadar çakal oldun?”

Casie somurttu ve pencereye döndü. “Ben sadece endişeliyim, hepsi bu.”

“Evet, öyleyse biraz dinlenmelisin. Kendine geldiğinde sana ihtiyacı olacak.”

Casie, tekrar gözlerinin içine baktı, orada güveni gördü ve sesli bir şekilde kahkaha attı. “Dinlenemem,” diyerek başını salladı. “Sanırım eve gitmeliyim. Çabucak işleri halledip derhal geri gelmeliyim.”

“Asıl şimdi deliren kim?”

“Sen neden bahsediyorsun? Geri gelmek zorundayım.”

“Eve gitmiyorsun. Lazy’e ben göz kulak olurum.”

“Eğer Sophie, grullo ile çalışıyorsa, muhtemelen şu an bir yerlerde başıboş koşuyordur.”

“Sanırım bir kurtlu süttten yeni kesilmiş ile baş edebilirim.”

“Ve Angel...”

“Onu da hallederim.”

“Ama...”

“Burada kal ve dinlen Case.”

“Dinlenmek,” diyerek güldü Casie, yorgunluktan ölüyordu. “Nerede?”

“Sana bir yatak bulacağım,” dedi Colt.

“Bana bir yatak bulamazsın. Eğer bulsan bile bunu ödeyemem.”

“Case,” dedi parmaklarını onun dudaklarına götürerek. “Burası bir hastane. Koridorlarda gezen bir sürü kadın hemşire var. Ve ben bir rodeo kovboyuyum. Eğer bedava bir yatak bulamazsam, ben de bu işi bırakırım.”

“Cass.”

Adını duyduğu anda yerinden fırladı. Bradley, Casie’nin yatağında uzanıyordu. Casie gözlerini kırptı, kendini toparlamaya çalıştı. Bej duvarlar, bej perdeler, bej yatak örtüsü. Anılar üzerine üzerine geldi. Sophie!

“O nasıl?” sesi kullanılmamaktan boğuk çıkıyordu. Her şeye rağmen ölü gibi uyumuştı.

Bradley ona doğru kaslarını çatı. “Sadece bir dakika sakın ol.”

Casie’nin soluğu boğazında kaldı. “Sakin ol...” Örtüleri geri itti, kasları zihnine hücum eden yüzlerce önemsiz detayla işlevini kaybetmişti. Kotuyla uyumuştı. Bluzunda bir delik vardı. “O...” Bradley başını salladı. “Bak, dinle.” Yüzü çok ciddi, eli sıkıca Casie’nin kolunu tutuyordu. “Konuşmamız gerek.”

“Hayır.” İcini öfke sardı. Başını salladı, ne söyleyeceğini biliyordu. “Hayır.”

“Olayın nasıl olduğunu bana anlatmak zorundasın.”

“Bilmiyorum. Ben orada...” Gözlerinden yaşlar döküldü. “Koyunları kontrol etmek için dışarı çıkmıştım. Orada olmalıydım ama şimdi...”

Acısını engelleyebilecekmiş gibi elini ağzına götürdü. “Babasına nasıl söyleyeceğim?” Annesinin ölümünden sonra Clayton’un boş bakışlarını hatırlamaktan kendini alıkoyamıyordu.

Metanetini korumuştı, dışarıdan anlaşılmaz gözüküyordu ama zırhında bir çatlak var gibiydi, öyle bir çatlak ki kalbinde ömür boyu kalacak bir delik açmıştı. Casie, bunun nasıl bir şey olduğunu şimdi anlayabiliyordu.

“Konuşmamız gereken şey tam da buydu,” dedi Bradley. “Adam akıllı bir sigortan var mı?”

Belki de Philip Jaegar ile de Clayton’la olduğu gibi olacaktı her şey. Philip, Sophie’yi tehlikeye atmıştı, ondan kurtulduğu için rahatlamış görünüyordu ama belki de onu ne kadar çok sevdiğini, gidene kadar onu ne kadar çok özlediğini fark etmemişti.

“Cass!”

“Ne?” Casie olduğu yerde sıçradı, sinirleri dikenli teller kadar gergindi.

“Sigortan var mı? Cassandra, uyan. Bu iş ciddi olabilir. Her şeyi kaybedebiliriz.”

Casie gözlerini kırptı. “Biz...” Başını salladı, rüyada olmayı diledi. “Bir kız ölüyor ve senin dert ettiğin şey...” Yüzünden bir damla yaş aktı. Sıcak ve ağırdı.

“Senin neyin var?”

“O ölmedi.” Ses tonu kibirliydi, kaşları deniz mavisi gözle-
rinin üzerine eğilmişti. “Henüz değil, her neyse. Ama bu be-
yin sarsıntıları yanıltıcı olabilir. Bilinç kaybı yaşayabilir.” Brad,
başını salladı ve açıklamaya yapmaya değmezmiş gibi bir elini
yukarı kaldırdı.

“Önemli olan...”

“Ne?” Casie’nin göğsünde bir şeyler sıkıştı.

“Bekle. Daha ölmedi değil mi?”

“Birkaç dakika önce uyandı, ben buraya gelmeden hemen
önce ama bu bizi sorumlu tutmayacağı anlamına gelmez.”

“Sophie uyandı mı?” Kapıya doğru gitmeye yeltendi ama
Brad onu kolundan tuttu ve kendine doğru çevirdi.

“Cass, onunla şimdi konuşamazsın.” Sesi çok alçak çıkıyordu.

Casie, rüyadaymış gibi ona göz kırptı. “Sen neden bahsed-
yorsun? Ben...”

“Bir avukatla görüştüm.”

“Ne için bir avukat?”

“Benimle aynı fikirde. Mahkeme olana kadar sessiz kalmanın
en iyisi olduğunu söyledi. Ne yaparsan yap, suçu kabul etme.”

“Suç mu?”

“Özür de dileme. Özür dilemek suçu kabul etmek demek-
tir. Biliyorum, çiftlik şu an çok fazla gelir getirmiyor ama arsa
fiyatları yükseliyor ve...”

“Arsa fiyatları...” Casie kendini kötü bir oyuna gelmiş gibi his-
setti. “Arsa fiyatlarıyla ne yapmayı...” Casie tekrar başını salladı.

“Burada ne işin var Bradley?”

“Seni görmek için çiftliğe gittim. Oradaki kız burada olduğunu söyledi.”

“Hangi kız? Emily mi?”

Bradley, soruyu başından attı. “Bu çok ciddi olabilir, Cass!” dedi ve bunu vurgulamak için yumruğunu sıktı.

Casie, parmaklarına baktı. “Elbette ciddi. Sophie yaralı!” dedi ve kolunu Bradley’den kurtararak kapıya doğru gitti.

Yolun yarısındaki ışık çok parlaktı. Aceleyle Sophie’nin odasına koştu.

“Cass. Cass.”

Bradley’in peşinden geldiğini biliyordu ama durmadı. Kısa bir süre sonra kapıyı açtı ve içeri adımını attı.

Sophie Jaegar ona doğru döndü. Yatağının yanında üç kadın duruyordu.

“Uyanmışsın.” Casie’nin sesi uzaktan geliyor ve kendi kulakları bile zor duyuyordu.

“Bu iyi bir zaman değil,” dedi limon sarısı iş önlüğü içindeki koyu saçlı kadın.

“Dr. Gibson gelmek üzere.”

“Blue nasıl?” Sophie’nin dudakları büzüşmüş, yüzü solmuştu.

Casie bir adım daha içeri girerek başını salladı.

“Sophie.” Kızın saçlarına dokundu ve kendi boğazının sıkıştığını hissetti.

“Beni çok korkuttun.”

Sophie'nin kaşları daha da aşağı düştü. "Ben iyiyim. O nasıl..."

"Çok üzgünüm," dedi Casie ve kızın dağılmış parlak saçlarından bir tutam alıp kulağının ardına sıkıştırdı.

"Seninle kalmalıydım."

Sophie'nin omuzları biraz düştü. Soluk verdi. "Ben iyiyim." dedi tekrar. "Blue nasıl?"

"Blue mu?" diyerek bir kahkaha attı Casie. Başı rahatlıktan kuş gibi hissediyordu. Yatağın üzerine oturdu ve kızın eline uzandı. "Sanırım Blue için endişelenme vakti değil şimdi."

"Ama o iyi değil mi?"

"Eminim iyidir."

"Eminim de ne demek?"

"Henüz eve gitmedim."

"Eve gitmedin mi? Ne zamandır buradasın? Kaç..." diye başladı ve birden yattığı yerde doğruldu fakat beyaz önlüklü kadın omzuna elini koydu.

"Sakin ol, tatlım. Bir süre dinlenmen gerek." Sophie, hemşirenin elini itti. "Nasıl sakın olabilirim?"

"Tay iyi."

Colton, Bradley'nin yanından geçerken Casie kapıya doğru döndü. Botları pislik içindeydi, ceketini yıpranmıştı ama onun varlığında, göğsünde ağrıyan düğümü hafifleten bir şey vardı. "Kahvaltısını vermek için yanında değilsin diye biraz hayal kırıklığına uğradı." diyerek Sophie'ye doğru gülümsedi, koyu gözleri parladı.

“Case, köle gibi çalıştıran biridir bilirim ama eğer uyumaya ihtiyacın varsa söylemen yeterli.”

“Odada bu kadar çok insanın durmasına gerçekten izin veremeyiz,” dedi koyu saçlı hemşire.

“Ben bir doktorum,” dedi Bradley.

“Sophie! Soph!” diyerek âdeta bir fırtına birliği gibi odaya girdi Philip Jaegar. Yüzü solmuş ve mükemmel saçları darma-dağın olmuştu.

“Tanrıya şükür iyisin.”

Casie, yol açmak için aceleyle kalktı ama Sophie elini babasına bırakmadan önce Casie’nin elini birkaç saniye daha tuttu. Damar yoluyla verilen enjeksiyon açık tenini delmişti.

“Soph, aklımı aldın. Ne oldu?” diye sordu Jaegar.

Sophie başını salladı. İlk kez makyajı düzgün değildi. “Önemli bir şey değil. Grullo ile çalışıyordum ve...” Omuzlarını silkti ve yüzünü buruşturdu. “Sanırım zihnim biraz bulanık.”

“Grullo mu?” Jaegar kaşlarını indirdi ve Casie’ye baktı.

“Soph neden bahsediyor? Ne oldu?”

Bradley ona bakarak kaşlarını çattı. “Bayan Carmichael mahkemeye kadar hiçbir şey söylemeyecek.”

“Taylardan biriyle çalışıyordun,” dedi Casie.

“Taylar...” diyerek başını salladı Jaegar. “Şu vahşi hayvanlarla başa çıkamadınız.”

“Daha fazla konuşma,” diye uyardı Bradley.

“Onu evde tek başına bırakmamalıydım,” diye kabul etti Casie.

“Gözetimsiz miydi?” dedi Jaegar. “Eğitimsiz bir hayvanla hem de?”

“Ben onu eğitiyordum,” dedi Sophie.

“Üzgünüm,” dedi tekrar Casie.

“Üzgünmüş! Sen aklını mı kaçırdın?” diye sordu Jaegar. “O sadece bir çocuk. Senin işlerini yapsın diye mi sana para ödüyorum sanıyorsun?” Tam Casie’ye doğru yüzünü dönmüştü ki Colton aralarına girdi.

“Sakin olun!” dedi. Sesi oldukça alçaktı. “Haydi biraz sakinleşelim.”

“Sen de kimsin?” Büyüleyici Philip Jaegar gitmiş yerine endişeli bir baba gelmişti.

“Adım Colt Dickenson.” dedi ve elini uzattı. Jaegar, birkaç saniye yüzüne baktı ama sonunda iyi huyları kazandı ve yüzü biraz yumuşadı. Colt’un dudakları biraz büküldü. “Siz de Sophie’nin babası olmalısınız.”

“Evet, ben... Sen kimsin?”

Colt hafifçe gülümsedi. “Yalnızca bir aile dostu. Kızınız atlarla baya ilerleme kaydetti.” Başını pişmanlıkla salladı ve sol elini kotunun cebine soktu. “O hayvanları asla Lazy’e bırakmamalıydım. Onları geri alıp, eve götürecektim ama kızınızı tayla öyle görünce...” Omuzlarını silktilti.

“Onlar *senin* atların mı?”

“Evet,” diyerek başını salladı Colt. “Onları Kanada’ya taşıyordum.” Etrafındaki yüzlere baktı ama yüzlerindeki ifadeler boştu, hiçbir şey anlamamış gibiydiler. “Kesimhaneye,” diye açıkladı Colt, yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Ama Casie...” Ba-

şını salladı. “Onları götürmeme izin vermedi. Onları kurtarabileceğini düşündü. Her zaman yumuşak bir kalbi vardı zaten.”

Hemşireler kendi aralarında homurdanıyorlardı. Biri boğazını temizledi.

“Sanırım sizin kızınız da öyle,” diye ekledi Colt. Bakışları kaya kadar sertti ama Jaegar başını salladı.

“Ne?” diye sordu.

“Kızınız, Sophie.” dedi Colt. “Onunla gurur duymalısınız çünkü o yardım etmek istedi. Hayvanları kurtarmak istedi hem de...” Biraz sırttı.

“Yani hayvanlar şu ana kadar gördüğüm en güzel yabani atlar değil hem de,”

“Pekâlâ ben...” Jaegar kızına baktı. *O bile şaşırmış görünüyordu.* “Evet, Soph iyi bir çocuktur. Her zaman öyleydi.” Sanki başka birinden bahsediyorlarmış gibi bakıyordu ama kısa bir süre sonra gerçekler su yüzüne çıktı.

“Onun sağlığının yerinde olmasından sorumluydun,” dedi Jaegar, Casie’ye bakarak.

“Biliyorum,” dedi Casie. “Ben hata...”

“Bunu avukatla görüşebilirsiniz,” dedi Bradley. Çok sert duruyordu, bir elini Casie’nin koluna dolamış ve onun hemen bir adım gerisinde duruyordu.

“Emin ol yapacağım,” dedi Jaegar. “Eve geri döner dönmez, arayacağım.”

“Ben geri dönmüyorum,” dedi Sophie.

Etraf sessizleşti. Odadaki tüm gözler ona çevrildi.

“Sen ne diyorsun, tatlım?” Jaegar’ın sesi yumuşamıştı.

“Eve gelmiyorum dedim.”

“Bak, dinle, hayatım. Eminim şu an biraz aklın karışık ama kendi evimize gider gitmez daha iyi olacaksın.”

“Lazy’e geri döneceğim.”

Jaegar, önce gözlerini kırptı, sonra kaşlarını çatı. “Bunu yapmak zorunda değilsin Soph. Benimle olmanı istiyorum. Amber da böyle istiyor. Öyle söyledi.” Sophie, birkaç saniye ona baktı.

“Belki,” dedi Sophie. “Ama tayın bana ihtiyacı var.” Casie’ye baktı. “Çiftliğe geri dönmek istiyorum eğer beni alırsan.”

“Yani, o iyi mi?” diyen Emily, gözlerini Casie’den Brad’e çevirdi. Solgun ve alışılmışın dışında yorgun gözüktüyordu. Tüm bunlar endişeden miydi? Mide sorunlarından mı? Em’i anlamak zordu.

“Öyle diye umuyorum,” dedi Casie.

“Birkaç test daha yapacaklar,” dedi Brad. “Eğer akıllılarsa, bir MRI daha yaparlar ve kafatasının içindeki basıncı kontrol etmeye devam ederler ama bu taşra cerrahlarının beyinleri üzerine bahse girmek istemiyorum.”

Casie, neden olduğunu bilmesede sinirlerinin gerildiğini hissetti. Taşra doktorlarını savunmak onun işi değildi.

“Yani?” diye sordu Emily.

“Bilmiyorum, Em,” dedi Casie. “Buraya geri dönmek istedi ama...” Omuzlarını silktri. “Ama bu sorumluluğu alamayız,”

dedi Bradley, Casie'ye bakarak. "Kurşunu bir kez sıyırdın. Bir kez daha bu kadar şanslı olmayı bekleme."

"Geri dönmek mi istiyor?" Emily kaşlarını kaldırdı. "Sophie giderek..." Emily sırtıttı. "... düşündüğümden daha da yürekleniyor."

"Bilmen gereken diğer bir şey daha, bahçe işinde sana meydan okuyacak," dedi Casie.

"Benim domateslerime dokunmayacak," diye uyardı Emily.

Casie kıkırdadı. Ev sessiz ve huzurluydu, tarçın kokusu ve ümitle doluydu. "Ty'dan hiç haber aldın mı?"

Emily başını salladı. "Hiçbir şey. Puke'u bulan oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"O da kim?" diye sordu Bradley.

"Tyler," dedi Casie. Yorgundu ve henüz öğlen olmamıştı. Colt, hayvanları yemlemiş ve şafak kontrolünü yapmıştı ancak yine de yapılacak yığınla iş vardı. Yaptıkları için Colt'a teşekkür etmek istemişti ama Colt, buna bir şans vermeden ortadan kaybolmuştu.

"Sophie'yi hastaneye getiren."

"Geçen sefer burada tanıştığım pis görünümlü çocuk mu? O, araba sürecektir yaşta değil."

"Çiftlikte yaşayan çocuklar on dört yaşlarında ehliyet alabilirler." Gerçek şuydu ki, Ty'ın kaç yaşında olduğunu ya da ehliyeti olup olmadığını bilmiyordu. Ama yine de Bradley'in bunun hakkında bir şey sormamasını diledi.

"O henüz..." diye başladı Brad ama sonra konunun akışını değiştirdi.

“Bekle bir dakika. Senin kamyonetini mi çaldığını söylüyorsun?

Casie ona baktı. Ciddi miydi? “Sophie’nin hayatını kurtardı diyorum,” dedi.

“Bunu nasıl bilebilirsin?”

“Neyi?”

“Orada bile değildin, öyle değil mi? Onun hakkında aldatıcı bir şeyler var ortada. Belki de ona çarpan oydu?”

Casie, Emily’e baktı, bu suçlamadan tuhaf bir şekilde rahatsız olmuştu ve kızın kesinlikle onu savunacağını düşündü ama Em sessiz kaldı.

“Yapmadı,” dedi Casie ama Brad onu görmezden geldi.

“Belki de ona çarpmıştır, sen de biliyorsun başı bir sürü derde girecekti bu yüzden de onu hastaneye bıraktı.”

“Ty bunu asla yapmaz.”

“O gerçek bir suçlu değil,” dedi Emily.

Casie’nin midesi bulandı. Brad sessizce Emily’e döndü.

“Yani demek istiyorum ki bir çocuğu yumrukladığı için mahkemeye çıkmıştı ama Sophie ona suçlu dememeliydi.”

Casie karşı çıkmak için ağzını açtı ama ilk konuşan Bradley oldu. “Geçmişinde şiddet olayları mı yaşamış?”

“Abartılacak bir şey değil,” dedi Emily. “Diğer çocuk...”

“Diğer çocuğun ne yaptığı umurumda değil!” dedi Brad aniden Casie’ye dönerek. “Ona bizim mülkiyetimizde izin verirken ne düşünüyordun?”

“Bizim mülkiyetimiz mi?” dedi Casie.

Bradley, burnunun üzerinden ona doğru baktı. “Bu işte birlikteyiz sanıyordum,” dedi.

“Evet, ben de öyle,” dedi Casie ve tezgâhın üzerinden Bradley’in arabasının anahtarlarını alarak kapıya doğru yürüdü.

Robertsesler’in çiftliğine varması birkaç dakikasını aldı. Ama avluya tek bir bakış atması Puke’in orada olmadığını anlamasına yetti. Dışarıya adımını attığında Brad’in arabasının kapısının çarpışı korkunç bir ses çıkardı. Robertsesler’in ön kapısına doğru yol alırken çakıllar ayaklarının altında ezildi.

“Ne istiyorsun?” Sesindeki derin tını Casie’yi şaşırtmıştı.

Sağa doğru sıçradı. En son görüştüklerinden beri, Gilbert Roberts biraz kilo almış ve saçları beyazlamıştı ama Casie yine de onu tanıyabildi.

Casie dimdik durdu ve “Ben Casie Carmichael,” dedi ve tamamen ona döndü.

“Kim olduğunu biliyorum.”

Casie boğazını temizledi. “Buraya Ty’ı görmeye geldim.”

“Senin yüzünden artık buradaki işlerinin hiç birini yapmıyor.”

Casie, nereden başlayacağını bilemedi. Ty’ın babasının olayların ne kadarını bildiğini bilmiyordu. “Bir süredir onu görmedim. Ben sadece iyi olduğundan emin olmak istedim.”

Gilbert burnundan komik bir ses çıkardı. “Onun yardımı olmadan işleri halletmek zor değil mi?”

Casie gülümsedi, bunun bir şaka olmasını diledi. Ama eğer öyleyse, Gilbert yüzündeki ciddi ifadeyi korumakta ustaydı. Casie avuç içlerini kotuna silmemek için kendini tuttu. “Umarım bana biraz yardım etmesi sizin için sorun olmuyordur.”

Bakışlarının bir an Casie'yi süzmesine izin verdi. "Sanırım neden benimkiler yerine senin işlerini yaptığını anlayabiliyorum." Ensesindeki saçlar tüylerini ürpertti ama Casie geri dönmeyi reddetti. "Ben.... Nerede olduğunu biliyor musun?"

Ön kapı açıldı ve dışarı uzun ve ince bir kadın adım attı. Gözleri endişeliydi. "Bayan Carmichael..." Casie'nin elini sık- mak için aceleyle öne doğru geldi. Tanıştırlarken elleri titriyordu. "Ben Jessica Roberts. Tyler için mi buradasınız?"

"Evet." Casie'yi bir rahatlama sardı. Erkeklerle yalnız kaldı- ğında pek rahat hissetmezdi. Ama aklındaki kimse bu it kılıklı adamın yanındayken rahat hissetmezdi. "Nerede olduğunu bi- liyor musunuz?"

"Hayır. Hayır, bilmiyorum. Dün öğleden beri onu görmedik."

Kocasına endişe dolu bir bakış attı.

"Erkekler işte ne yaparsınız?" Gülümsedi ama yüzünde gergin bir ifade vardı. "Sizin yanınızda olmasını umuyordum. Gece yarısına kadar yardıma ihtiyacınız filan olmuştur diye dü- şünmüştüm." Casie yumruklarını sıktı, ne söyleyeceğine karar vermeye çalıştı.

"Bizim biraz sorunumuz... Ty iyi." Aceleyle kendi kendini düzeltmeye çalıştı. "Yani demek istiyorum ki dün onu gördü- ğümde iyiydi. Sophie'nin başı biraz dertte."

"Kim?"

"Sophie." Yüzü her şey yolundaymış gibi, kıyamet kopma- yacakmış gibi makul bir şekilde davranmaya çabalarken gerildi. "O, benim misafirim sayılır."

"Ve siz, Ty'in onun başını derde soktuğunu mu düşünüyor- sunuz?" Gil'in sesi hırıltıdan biraz farklıydı.

“Hayır! Hayır.” Belki de buraya yalnız gelmemeliydi. Belki de hiç gelmemeliydi. “Aslında, Ty onun hayatını kurtardı.”

“Ne?” Jessica’nın sesi nefes nefeseydi.

“Bilincini kaybettiğinde.”

Jessica’nın gözlerinde bir şeyler parladı. Korku muydu? Gil’in bakışları daha da karardı.

“Bir atın onu tekmelediğini düşünüyoruz.” Casie, bakışlarını birinden diğerine çekti, onları anlamaya çalışıyordu. “Ty onu hastaneye yetiştirmiş.”

“Tyler mı yapmış? Jessica bir elini göğsüne götürdü.

“Onu nasıl götürmüş?” diye sordu Gil.

“Benim kamyonetimi sürerek.”

Gil kaşlarını indirdi. Taş kesilmiş kahverengi gözlerindeki öfke biraz daha derinlere doğru alevlendi.

“Yalnızca Sophie’yi kurtarmak için yapmış,” dedi Casie, durumu değerlendirmeye çalışarak, herhangi bir sorun çıkmasını engellemeye çalışarak. “Ve ben ona kamyoneti istediği zaman sürebileceğini söylemiştim.” Bu yalanı olabildiğinde çabuk bir şekilde söyledi ama Gil sadece somurttu.

“Yani kendinde oğluma yasa dışı bir şekilde araba kullanma izni verme hakkını buldun, öyle mi?”

“Ben düşündüm ki...”

“Çiftlik ehliyeti yok mu?”

“Sana ehliyeti olduğunu mu söyledi?” Sesinde bir güvensizlik ve gözlerinde bir şüphe vardı, her an bir hata bulmaya hazırdı.

Casie göğsünde yavaşça alevlenen bir öfke hissetti.

“O yanlış bir şey yapmadı,” dedi sessizce.

“Öyleyse neden buradasın?”

“Ben sadece iyi olduğundan emin olmak istedim.”

“Bu senin araban mı?” diye sordu Gil.

Casie, bakışlarını Brad’in Pontiac’ına doğru çevirdi. “Ne?”

“Minnesota plakası var.”

“O benim...” Aklı binlerce belirsizlikle çalkalandı. Bu konuşma nereye gidiyordu? Ve Bradley onun için kimdi? “O benim nişanlımın.”

“Eski kamyonetine bir şey mi oldu?”

Aralarındaki gerginlik biraz daha arttı. Sırtını dikleştirdi, buraya hiç gelmemiş olmayı istedi, her şeyi geride bırakmayı diledi. “Ty kamyoneti çalmadı eğer düşündüğün şey buysa.”

“Sorun benim ne düşündüğüm değil,” dedi. “Sorun, senin için neyin önemli olduğu,” dedi ve ona doğru bir adım attı. Casie ayakta durabilmek için tüm gücünü kullandı. Şaka yapmak için çok daha fazla çaba harcadı. “Bazen keşke *biri* onu çalsa diyorum.”

“Ve sonunda şansın döndü diyorsun hah? Garantisi vardır. Değil mi?”

“Hayır,” dedi Casie ve sohbeti kurtarma ümidinden vazgeçti.

“Garantili değil.” Casie’yi bir titreme aldı ama çenesini kaldırıp gözlerini kısıtı.

“Ben sadece Ty’ın iyi olduğundan emin olmak istedim.”

Avlu sessizleşti. Casie bakışlarını ona yöneltti. “Sadece eve geldiğinde beni arayın, olur mu?”

“Elbette ararız,” dedi Jessica. Casie gözlerini kadına çevirdi. “Elbette.” Gözlerinde yaşlar vardı.

“Eğer onu ilk siz görürseniz siz de bizi arayın.”

Casie arabaya bindi ve anahtarları çevirdi, direksiyonun üzerindeki ellerinin titremesini görmezden gelerek dikkatlice avludan dışarı sürdü. Doğru eve gitti. Belki de Ty çoktan çiftliğe gelmişti. Ama Casie henüz Bradley’i görmeye hazır değildi. Belki de gençken gittiği birkaç mekâna giderse Puke’a dair bir iz bulabilirdi.

Fakat genç kızken bazen yüzdüğü nehir boştu. Puke şüpheli bir şekilde Pony Espresso’da da yoktu. Bunun üzerine Casie, St. Luke’ın büyük park yerine doğru sürdü ama orada da hiçbir şey yoktu.

İki saat sonra, araştırmaları bir sonuç vermese de Casie’nin kafası biraz daha rahattı. Lazy, Bradley varken farklıydı, sanki artık onun sakin çiftliği değil gibiydi. Ama yine de Casie bu hissi üzerinden attı. Küçük antreye adım atarken, botlarını çıkardı ve içeriye yalın ayak girdi. Mutfakta kimse yoktu. Biraz sonra Emily merdiven boşluğundan göründü.

“Onu buldun mu?” Yanakları kızarmış gibi görünüyordu; gözleri şişmişti.

“Hayır ama iyi olduğuna eminim.” Casie üst kata baktı. Brad’i merak ediyordu.

“Onu gören olmuş mu?” dedi Em. “Etrafa sordun mu?”

“Biraz ama nerelerde dolandığını gerçekten bilmiyorum.”

Emily kaşlarını çattı, tedirgin ve mutsuz görünüyordu. “Genelde evin yakınlarında olur. Bazen okulun etrafında futbol oynar.”

“Belki sen de benimle gelmeliydin,” dedi Casie.

“Evet,” diye onayladı Em ve merdivenlere doğru yarım bir bakış attı. “Evet, belki de gelmeliydim.” dedi.

Casie de yukarı doğru baktı. “Her şey yolunda mı?”

“Evet. Elbette. Ben sadece... Ty için endişendim, hepsi bu.”

“Eminim kısa zamanda ortaya çıkacaktır,” dedi Casie ama gerçek şuydu ki artık hiçbir şeyden emin değildi.

Akşam işleri gelmişti ve bittiğinde Ty hâlâ ortalıkta yoktu. Akşam yemeği sancılı geçti. Bradley neredeyse çorbasına hiç dokunmadı, geçen senenin çürük sebzelerinden bir yemek uydurmuşlardı. Sohbetleri yapmacık ve resmiydi.

“Bu gece sığır kontrolünü ben yapacağım,” dedi Casie, Emily masayı temizlemeye başlarken. Emily, gönülsüz bir şekilde tartışmaya kalkıştı ama hemen vazgeçti.

“Bulaşıkları da dert etme,” diye ekledi Casie.

“Belki onları sonra hallederim. Biraz uzandıktan sonra.”

Em üst kata doğru yöneldi. Casie, onun gidişini izledi ve sonra bulaşıkları alıp lavaboya taşıdı. Bradley de ayağa kalktı. Casie ona bir bakış attı.

“Sence Em iyi mi?”

“Ne?” Brad dalgın görünüyordu.

“Emily. Onun için endişeleniyorum. Haftalardır mide problemi çekiyor. Yine de enerji doluydu. Ama şimdi endişeli gözüküyor.”

“Çocuk ve Em arkadaşlar dememiş miydin?”

“Evet. *Arkadaşlar*,” dedi ve içinde tekrar bir öfke belirdi. “Ne düşünüyordun, Ty hakkında şaibe yaratmayı mı?”

“Onun suçlu olduğunu görmeyen tek kişi sensin gibi gözü-
küyor. Em bile ona güvenilmeyeceğini biliyor.”

“Sen neden bahsediyorsun?” Elindeki iki süt bardağının ar-
dından ona baktı. “Sana ne söyledi?”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Em kesinlikle üzgün. Ne oldu?”

Brad yüzünü astı, başı biraz sallandı. “Beni mi suçluyorsun?
O çocuk senin tek müşterine kim bilir ne yaptı ve sen beni
suçluyorsun?”

“Ty yanlış bir şey yapmadı.”

“Eminim, bu yüzden o suçsuz ve ben suçlu tarafım.”

“Ben...” Casie başını salladı. “Ne suçlusu? Ben sana suçlu-
sun demedim.”

“Evet, tam da öyle davranıyorsun.”

“Davranmıyorum. Ben sadece...” diye başladı ama tam o sı-
rada Brad, Casie’nin elinden bardakları aldı. Onları bir kenara
koyup, ellerini avuçlarının içine aldı.

“Cass, tatlım...” Gözlerinin içine baktı. “Haydi tartışmayı
bırakalım.”

“Ben tartışmıyorum. Ben sadece...”

“Farkında bile değilsin değil mi?”

“Neyin farkında değilim?”

“Bu yer,” dedi eskimiş tezgâhları ve çizilmiş parkeleriyle
mutfağa baktı.

“Ne olmuş bu yere?”

“Bana anne ve babanın burada daima nasıl kavga ettiklerini anlatışını hatırlamıyor musun? Birbirlerine neler söylediklerini?”

“Pekâlâ onlar...” O zamanlar bu şekilde görünüyordu ama şimdi yalnızca kabul etmenin daha iyi olup olmadığını merak etti. Direkt pes etmekten, vazgeçmekten çok daha iyi. “İkisi de güçlü kişiliklere sahiptiler. Ve ikisi de...”

“Kavga ederlerdi,” dedi. “Çünkü yaşamak çok stresli.”

“Hayır. Bu...”

Brad bir kahkaha attı. “Bebeğim,” dedi, Casie’nin ellerinin üzerindeki ellerini sıkarak.

“Sen tipik bir hipertansiyon çocuğusun.”

Casie nefes aldı. “Ben sadece Ty için endişeleniyorum.”

“Haydi yatalım,” dedi Brad.

“Seninle birlikte uyuyamam, Emily evdeyken olmaz.”

“Haklısın.” Ellerini çekti, rahatsız olmuştu.

“Ne düşünüyorum biliyor musun? Tanrı ihtiyacım olanı bana vermene izin vermiyor.”

“Ben...” diye başladı Casie ama sonra dişlerini sıktı ve başını salladı.

“Öyle demek istemedim. Seks yapmak zorunda değiliz.” diyerek ona doğru bir adım attı, tekrar ellerini tuttu ve ağır ağır soludu. “Yukarı gel hayatım. Sana sırt masajı yapacağım.” Eklemelerine masaj yaptı. “Üzerindeki bu gerginliği biraz rahatlatacak.”

Brad lafını bitirmeden Casie, başını hayır anlamında salladı. “Hâlâ kontrol etmem gereken...”

Ama Brad onu yarı yolda durdurdu, yüzündeki ifade soğuktu. “Şu çocukla mı ilgili? O yüzden mi?”

“Ne?”

“Lanet olsun Cass!” diye pis pis güldü. “O bir *kovboy!*”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Bir kovboy! Sosyal sınıf olarak bir adım aşağıda ve o bir çizgi film karakteri.”

“Colt’tan mı bahsediyorsun?”

“Colt.” diye güldü. “Tabii, ismi buydu,” dedi ve Casie’nin ellerini bırakarak, hızla yukarı çıktı.

Casie, o gece koltukta uyudu. Belki Emily'e iyi bir örnek olmak için belki de uyuyamayacak kadar üzgün olduğu için. Ama Casie daha çok delirdiğinden şüphe duydu. Bir an üst kata çıkıp Bradley'i yatağından defetmeyi düşündü. Ne hakla buraya gelip elinden çiftliği almaya çalışırdı? Lazy onun değildi. Onun varlığının, ruhunun bir parçası değildi. Casie de çiftliğe âşık değildi. Bunca yıldan sonra çiftlikle ilgili bir sürü yanılsama yaşamak zorunda kalmıştı; işler çok yorucuydu, kışlar geçmek bilmiyordu ama sabahları... Emily'nin birkaç gün önce temizlediği mutfak camından dışarı baktı. Şafak doğuda henüz söküyordu, tepeleri aşarak gelen lavanta ve leylak kokuları dalgalar halinde etrafa saçılıyordu. Beyaz yüzlü bir inek boynunu uzattı ve böğürdü. Buzağılardan biri kendine benzeyen arkadaşlarının arasından ayağa kalktı ve mera boyunca paldır küldür koştu. Anne yavrusunun parlayan derisini yalamadan önce burun buruna geldiler ve sonra tekrar etrafta gezindiler. Buzağı annesinin yanında hoplaya zıplaya gidiyor, ucu beyaz kuyruğu sallanıyordu.

Bitişikteki merada, bir düzine kuzu hep birlikte yarışıyor, her biri tıpkı anneleri gibi belirli bir noktaya sığıyordu, hâlâ sıcak yün derilerinin altına sarınmış, kız kardeşleriyle geviş getiriyorlardı.

Casie, eski bir araba lastiğinden yapılmış salıncağın asılı durduğu eğri büğrü bodur meşe ağacına baktı. Yılların yumuşattığı yüzlerce anı etrafını sardı ve duygusallığa sürüklenmemeye çalışmasına rağmen ortada inkâr edilemez bir sevgi vardı. Ve soluksuz bir nostalji. Fakat avludan gelen bir gürültü onu ön girişe yöneltti. Eski Puke ahırın önünde durdu.

“Ty!” İsmi kesik bir nefesle dudaklarından çıktı. Kalbi çarpa çarpa dışarı fırladı. Tel örgülü kapı arkasından çarptı. Çocuk kamyonetten aşağı inerken ince ve sinsî gözüküyordu ama en azından güvendeydi. En azından hayattaydı. Bir an Casie’nin olduğu yöne baktı sonra ahıra doğru yürüdü, yüzünü eskimiş şapkasının siperinin altına gizlemişti.

“Ty.” Casie, ona doğru koştu. “Tyler, bekle.”

Ty, durdu. Sırtı yalancı bir rahatlamayla eğildi ama Casie, üzerindeki gerginliği avlunun diğer yanından hissetmişti. Adımlarını yavaşlattı, nefesini tuttuğunu ve kelimelerden de öte bir minnettarlık duyduğunu hissetti.

“Çok endişelendim,” dedi. “Neredeydin? Korkarım ki...” Fakat tam o sırada sabah güneşi, yüzünün üçte birini aydınlatarak Ty’nin şapkasının siperinden içeri girdi. Alt dudağı yarılmıştı, çenesi bir bıçak kesigiyle parçalara ayrılmıştı. Casie keskin bir nefes aldı. “Ne oldu?”

Ty ayaklarını sürüdü, gözleri kısıldı ve onları kaçırmadan önce ciddi ciddi baktı.

“Ty,” diye fısıldadı ve yüzüne dokunmak için ona ulaştı ama Ty geriye doğru sıçradı. Casie elini çekti. “Bana ne olduğunu anlat.”

“Ben ona bir şey yapmadım.” Sesi cızırtılı ve kaba, önceki günlerden kalmış bir öfke ve utançla sert çıkmıştı. Fakat Casie, neler olduğunu anlamayarak başını salladı.

“Ne...” Kendini durdurdu ve dikkatle nefes aldı.

“Sophie’ye mi demek istiyorsun.”

Ty cevap vermedi.

“Biliyorum,” dedi Casie. “Senin yapmadığını biliyorum. Ben sadece demek istedim ki...” Ona doğru yaklaştı, dokunmak istedi ama cesaret edemedi. Ty bugün orman kaçkını gibiydi. Uçar ve tekinsiz. “Yüzüne ne oldu?”

Bir adım geri attı. “Ben sadece, şeye hoşçakal demeye geldim...” Başını ahıra doğru salladı. “Ata.”

Casie’nin nefes alışları ağırlaştı, yavaşça soluk verdi, dikkatli davrandı. “Bir yere mi gidiyorsun?”

“Evet.” Ellerini kotunun arka ceplerine soktu ve doğuya doğru baktı. Güneş korkutucu yaralarının üzerinde çok parlak gözüküyordu.

“Yola çıkacağım.”

“Yola mı?” Casie’nin boğazı gerildi. Gülümseyip geride durmaya ve ona karşı koyamaya çalıştı. “Nereye?”

Ty, ona doğru döndü, yüzü kızgınlıktan solmuştu. Gözleri parlıyordu.

“Ne oldu anlat bana,” diye zorladı.

Ty, başını salladı. “Hiçbir şey. Hiçbir şey olmadı.”

Casie yumruklarını sıktı ama sesini yumuşak tutmak için elinden geleni yaparak konuşmasına izin verdi.

“Baban sana vurdu, değil mi?”

“Ne?” diyerek şaşkın gözlerle ona döndü. “Hayır! Bana vurmadı. Bana kimse vurmadı,” dedi ama tam o anda dudakları titredi, bir çocuk adam olmaya çalışıyordu. Bakışlarını tekrar kaçırdı, başka bir araba avluya girerken kendini geri çekti. Casie, gelip arkasında duran kamyonetin neredeyse farkına varmamıştı. Tyler başını aşağı eğip yüzünü sakladı.

“Ty!” Colt’un sesi sabah sessizliğinde yankılandı.

“Adamım, ortaya çıkma vaktin gelmişti. Senin için çok endişelendik.” Sesi gittikçe yaklaşıyordu ama Casie ona doğru dönmedi, dikkatini çocuğun yüzündeki utangaç ifadeden çekemedi. “Hey!” Colt’un adımları yakına geldikçe yavaşladı. “Nasıl gidiyor?”

“İşte!” dedi Casie yavaşça.

“Ne?”

“İşte!” diyerek ona doğru döndü, birden öfkeleni. Sinirleri beklenmedik bir fırtına gibi esti. “İşte olan bu!” diye söylendi ve ellerini Ty’in olduğu yöne doğru açtı.

“Ben...” diye başladı Colt ama sonra yaralarını gördü. Hava, ciğerlerinde acı bir his bıraktı. “Lanet olsun.”

“Onu burada tut!” diye emretti Casie ve Puke’a doğru döndü.

Colt bakışlarını Ty’in yüzüne odaklamıştı. “Ne?”

“Onu burada tut!” diye söylendi ve parmağını Ty’in olduğu yöne doğru uzattı, Puke’ın açık kapısını birden çekti.

“Sen nerelerdeydin...” diye başladı ama bu sırada Casie çoktan içeri girmişti. “Case!” diye seslendi. Casie kapıyı çarptı ve eski motoru ateşlerken pencereyi açtı.

“Gitmesine sakın izin verme.”

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu ve pencerenin kıyısını tuttu ama Casie birinci vitese takmış ve ahırdan dışarı çıkmak üzereydi. “Casie, konuş benimle. Sakın bir şey yapma!”

Casie gaza bastı. Colt aceleyle birkaç adım attı, onu yakalamaya çalıştı.

“Case,” diye bağırdı. “Lanet olası kadın! Casie!” diye tekrar seslendi ama gitmesine izin vermek zorunda kaldı yoksa ardından sürüklenecekti.

“O nereye gidiyor?” Colt’un ardından Ty’in sesi gergin çıktı ama Casie ona tekrar güvenmeyecekti. Şimdi değil. Yüzünün halini gördükten sonra değil. Bunun yerine çakıllı yola girdi, ikinci vitese geçti ve Robertsesler’in çiftliğine doğru tam gaza sürdü. Aklının köşesinde bir yerlerde, Colt’un kamyonetiyle onu takip ettiğinin farkındaydı ama önemsemedi. Öfkesi her şeyi tüketiyordu.

Bir hışımla Robertsesler’in avlusuna girdi ve Gil kırık beton kaldırıma adımını atar atmaz Puke’dan indi.

“Lanet olsun neyin var senin?” Sesi öfkeden çatallaştı. Yumruklarını kalçasının yanında kenetlendi.

“Burası benim mülkiyetim!” dedi Gil. “Benim mülkiyetimde bu şekilde lanet okumanı istemiyorum.”

“Lanet okumayı sevmez misin? Sen...” Sesli bir kahkaha attı. Kendi kulaklarına bile çılginca geldi. “Ama bir çocuğa vururken hiç tereddüt etmedin değil mi?”

Gil, birkaç saniye boş gözlerle Casie'ye baktı ve sonra çenesini Casie'yi avluya kadar takip etmiş olan Colt'a doğru salladı. "Ona mukayyet ol Dickenson, onu buradan al götür."

"Case," dedi Colt, arkasından ona uzanarak. "Haydi. Bunun için doğru yer değil."

"Öyleyse neresi?" diye söylendi Casie.

Colt, Casie'nin kolunu sağ eliyle tuttu. "Daha iyi yerler var."

Casie, tamamen görmezden gelerek kolunu kurtardı. "Ama burası oğluna vurman için doğru yer değil mi Gilbert? Onun ruhunu çıkarmak için doğru yer değil mi? Onu yıpratmak, küçük düşürmek ve kendini bir pislik gibi hissetmesi için uygun bir yer. Bunun için içgüveysinden hallice bir yer, değil mi?" Gil ona bakmayı sürdürdü. Gözlerinde Casie'yi ölümüne korkutan bir şey vardı. Bir gün olacaktı.

"Case..." dedi tekrar Colt ama parmaklarını koluna dolmasına rağmen Casie silkinmeyi sürdürdü.

"O Sophie'nin hayatını kurtardı. Onu kurtardı! Sana bunu söyledim. Ama bu senin gibi bir canavar için hiçbir şey ifade etmedi değil mi?" diye bağırdı ama Gil sadece arkasını dönmekle yetindi.

"Buraya gel!" diye bağırdı Casie ve ardından gitti ama tam o sırada ön kapı açıldı ve Gil'in eşi sakince dışarı çıktı.

"Sizin hiç çocuğunuz yok, değil mi?" diye sordu. Ağzından çıkan kelimeler anlaşılmazdı, ayakta sallanarak duruyordu.

"İçeri gir, Jess!" diye emretti Gil. Jessica gülümsedi. "Yoksa ne?" diye sordu.

Gil, Casie'ye baktı, bakışlarını Colt'a çevirdi. Yanaklarından alevler çıkıyordu.

“Onu benim mülkiyetimden çıkar!” diye uyardı.

“Yoksa ne olur, Gil?” diye sordu Jessica tekrar ve bir kahkaha attı. “Eğer biraz adam olsaydın Casie ilk önce buraya gelmezdi.”

“Kes sesini Jess!”

Jessica, Colt’a bakıp gülümsedi sonra bakışlarını tekrar kocasına çevirdi, yüzünde tuhaf bir şekilde dengesiz bir ifade vardı.

“Ama eğer biraz adam olsaydın, çocuğumuzu disiplin etmek zorunda olan ben olmazdım değil mi?”

“Ne konuştuğunu bilmiyor,” dedi Gil.

Casie, gerçekler onu sarsmış gibi derin bir nefes aldı. “Hayır.” Başını salladı, bakışları kadının üzerinde durdu. Kaşlarını çattı, kendi karışık düşünceleriyle başa çıkmayı deniyordu. “Sen...” Nedenler belirsiz olduğu için fikri bulanık zihninde hesap yapamıyordu.

“Ona sen mi vurdun? Kendi oğluna mı vurdun?”

Jessica alaycı bir tavırla gülümseyerek biraz daha yakına geldi. “Sence ne yapmalıydım? Ona neler olacağını söylemiştim.”

“Jess!” diye uyardı Gil. “Sana eve geri girmeni söyledim.”

“Ben de sana çocuğa etrafta sahipsiz bir köpek gibi dolanmasına izin vermemeni söylemiştim!” diye haykırdı.

Casie önce Jessica’ya sonra Gil’e doğru göz kırptı. Ama Gil sessiz kaldı.

“Etrafta,” dedi Casie. “O sadece...” Başını salladı, kulaklarına inanamıyordu. “O bir kızın hayatını kurtardı.”

“Yani o kız onun küçük sevgilisi mi? Onlara orada aşk hayatı mı yaşıyorlarsun?”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Ya da ona sen mi ilgi duyuyorsun?” diye sordu ve yakına geldi, gözleri baştan aşağı Casie’yi taradı. “Zor durumda olduğunu duydum ama oğlum için biraz yaşlı değil misin?”

“Gil,” dedi Colton, sesi yumuşaktı.

“Jess!” diye uyardı Gil ama Casie kimseyi duymuyordu.

“Senin derdin ne?” diye sordu.

“Benim mi?” diye güldü Jessica. “Benim bir derdim yok.” Çenesini kocasına doğru salladı. “Çok iyi değildir ama en azından ben küçük çocukların peşinden koşmuyorum.”

“Ben asla...” diye başladı Casie sonra dişlerini sıktı ve gözlerini kısıtı. “Söylediklerin umurumda değil,” dedi. “Normalde ne yaptığın da umurumda olmazdı. Kendini ölüme terk ediyorsun, bu harika. Gözü dönmüş bir kaçık gibi davranmak istiyorsun ama benim için bu da harika. Ama yemin ederim, eğer bir kez daha Ty’a vuracak olursan...”

“Ne?” Jessica Roberts birkaç saniye içinde aralarında birkaç adım kalacak kadar yaklaştı. “Ben onun annesiyim. Bu benim hakkım... Hayır! Yanlış doğrudan ayırt etmesini öğretmek benim *görevim*. Söyle şimdi...” Bir adım daha yakına geldi.

“Şimdi ne yapacaksın?”

Casie’nin içinde bir şeyler ezildi. Öfkesi kabardı. Bir adım geri attı. Ne *yapabilirdi*?

Jessica bir kahkaha attı. “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi. Gözlerinde karanlık bir şey vardı, sesinden Casie’yi yukarı çekip, omuzlarının üzerine tekrar koyan ve ayak bileklerini saran çirkin bir şey vardı.

“Eğer ona tekrar vurursan seni mahvederim,” diye uyardı.

“Case!” diye bağırdı Colt.

“Dickenson!” diye uyardı Gil ama cümlesini bitirmeye vakti olmadan Jessica Casie’nin suratına bir yumruk attı.

Casie’nin kafatasında bir acı belirdi. Ardından vahşi bir öfke geldi.

Gelecekte, Casie ne olduğunu asla hatırlamayacaktı. İşte o anda Jessica birden yere serildi ve Casie onun üzerine çıktı. Jessica’nın burnu kanıyordu. Diğer kadının tişörtüne nereden olduğu bilinmeyen bir kan damlamıştı.

“Cehennemın dibine git!” diye bağırdı Jessica. Bunu Casie ona tekrar vururken söylemişti. Kan havaya tıpkı bir konfeti gibi saçıldı.

“Casie!” Colt’un onu çekmeye çalıştığını hissediyordu ama iki eliyle Jessica’nın bluzunu sımsıkı tutmuştu.

“Sıkıysa ona bir kez daha dokun. Saçının tek bir teline dokun ve seni dünyaya geldiğine pişman edeyim.”

Jessica, Casie’nin yüzüne bir tokat attı.

Tüm bahisler sona ermişti. Lanetler okunmuş, soğuk rüzgârlar esmiş, yumruklar atılmıştı. Sonunda, Casie diğer kadının üstünden bir sülük gibi ayrıldı ama geri çekilmeden önce kalçasına son bir tekme indirmeyi başardı.

“Yüce Tanrım,” dedi Gil.

“Casie. Casie!” Colt, kolsuz bir deli gömleği gibi kollarını ona dolamıştı.

“Sakinleş.”

Casie “Ona bir kez daha dokun ve seni mahvedeyim!” diyerek Colt’un omuzlarının üzerinden bağırdı.

“Beni duydun mu lanet olası pislik? Seni mahvederim!”

Jessica yana doğru yuvarlandı, yüzünde sersem bir ifade vardı, suratı kana bulanmıştı. Ve sonra Casie geri çekilip yolcu koltuğuna oturdu. Bir anlığına içindeki vahşi şeytan öfkeyle dışarı sıçramıştı ama Colt onu kontrol altına aldı, içeri soktu ve kapıyı ardından hızla kapattı.

“Orada kal. Kahretsin orada kal!” diye emretti. Casie afallamış bir halde yerine oturdu. Colt motoru çalıştırıp büyük bir gürültüyle avludan dışarı sürerken Casie yolcu penceresinden dışarı bakıyordu.

Bir sessizlik oldu. Casie kasabaya doğru baktı, hiçbir şey göremedi. Gerçekler boğucu bir dalga halinde gün yüzüne çıkarken saniyeler saatli bombanın tiktakları gibi geçti.

“Sen...” Yıpranmış yüzünde Colt’un bakışlarını hissedebiliyordu.

“Onu mahvedeceksin öyle mi?” diye sordu Colt.

Casie, perişan bir halde gözlerini kapattı ve o an ölmüş olmayı diledi.

Casie, mutlak bir sessizlik içinde oturuyordu. Burnu artık neredeyse kanamıyordu ama sol gözü şişmeye başlamıştı. Her yanı ağrıyordu.

“Sen...” diye başladı Colt ve sonra duraksadı. “İyi misin?”

Yavaşça ona doğru döndü ve başını sallamayı başardı.

“Gerçekten mi?” diye sordu. Gözlerinde tuhaf bir ışık vardı. “Çünkü gerçekten...” Başını salladı, biraz omuzlarını silkti; söylecek sözü kalmamış gibiydi. Bu olay tam bir dönüm noktası olmuştu. “Sadece meraktan soruyorum, ne düşünüyordun?”

Casie biraz dudaklarını büktü ve sonra acı içinde kıvrandı. “Şey...” Sesi kendi kulaklarına bile hayran olunacak kadar alçak geldi. *Onlar* bile acıyordu. “Aslında...” Serçe parmağını ağzının kenarına götürdü ve binlerce yerinde yeni acılar oluştu.

“Onu öldürmeyi düşünüyordum.”

Colt gülmemeyi denedi ama eğer durum böyleyse, kendini tutamayacaktı. Lazy’e doğru giderlerden Casie ona bakıp kaşlarını çatı.

“Pekâlâ sen sadece...” diye başladı Colt ama tam da o sırada dikkatini Tyler çekti.

“Kamyoneti durdur!”

“Ne!” Colt ahıra doğru baktı.

“Ty geliyor.”

“Yani...”

“Acele et! Eve girmeme yardım et. Ne olduğunu öğrenmesini istemiyorum.”

“Sen delirdin mi?” diye sordu ama çoktan park alanına girmişti.

“Haydi!”

“Sadece biraz maskara sürünce gözünün iyi gözükeceğini mi düşünüyorsun?”

“Bana yardım et,” diye emretti Casie ve kapıyı açmaya çalışırken kalçasını tuttu. Ne kadar kötü olsa da Colt hemen yanına geldi. Ty daha yavaş geliyordu.

“Bir sorun mu var?” Ty, uzaktan duyulması için sesini yükseltti. Sesi endişeli geliyordu. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey,” dedi Colt ve bir kolunu Casie’nin bileğine kaydırarak, kalçasına dokunmaktan kaçındı. “Hiçbir şey. Casie sadece...” diye başladı ama tam o sırada giriş kapısında Bradley görüldü.

Çenesi Casie’nin olduğu yana düştü. “Cassandra!” diye haykırdı.

“Bu sefer ne yaptın?”

“Ben üzgünüm...” diye başladı Casie ama Colt, bileğini çevreleyen kolunu sıktı ve merdivenleri topallayarak çıkarken dışlerini sıktı.

“Sakın özür dileme. Sakın özür dileyim deme!” diye uyardı.

“Cass,” dedi Brad, onlar önünden geçerken. “Burada neler oluyor böyle?”

Emily telaşla mutfaktan çıktı. Casie’nin yüzüne bakınca donakaldı. Gözlerini kocaman açtı.

“Onu yukarı çıkar!” diye emretti Colt.

“Sen iyi misin? Case, ne oldu?” diyerek onu tuttu. “Yoksa Ty’ın...”

“Onu yukarı çıkar dedim,” diye söylendi Colt. Arkasındaki kapı çoktan açılmıştı. “Ve şunu ondan uzak tut.” Başını arkasına döndü.

Emily’nin gözleri daha fazla açılmıyordu. Bakışlarını kapıya çevirdi. “Kim? Ty mı?” diye sordu.

“Ondan da!” dedi Colt.

“Ben kendime bakabilirim,” diye hatırlattı Casie. Savaşmak için hazırды ama gözlerinde parlayan bir şeyler vardı. Belki de gururdu. Casie, Emily’nin onu girişten merdivenlere doğru yavaşça hareket ettirmesine izin verdi.

“Hey!” Colt’un sesi aşağıdan canlı geliyordu. “Sen Brad’sin değil mi?”

“Neler oluyor?” diye sordu Brad. Ürkekçe vals yapıyormuş gibi ayaklarını yere sürüyordu.

“Seni tekrar görmek güzel. Ne zaman geri döndün?” diye sordu Colt.

Bradley cevap vermedi. “Casie ne yaptı?”

Sorusu sessiz ve alçaktı ama Casie’nin kalbini yerinden sökmeyi başarmıştı.

“Onun için endişelenmiyorsun değil mi?” Colt omuzlarını silkiyormuş gibi duraksadı. “Ona *benim* vurmuş olabileceğim konusunda endişelenmiyorsun değil mi?”

“Ne?” Ty’ın sesi odaya eklendi.

“Kahretsin!” dedi Brad çocuğa bakarak. “Sana ne oldu?”

“Kerata bir at.” Colt’un sesi yumuşaktı.

“Ne?”

“Atlardan biri,” dedi Colt. “O bir...” Kendini gülmeye zorladı. “O vahşi bir attı. Öyle değil mi Ty?”

Uzun bir sessizlik oldu. “Evet,” dedi Ty. “Çılgındı.”

“Bak dinle Brad, sen bir doktorsun değil mi?”

“Cerrah olacağım.”

“Bir cerrah. Vay canına. Etkileyici,” dedi Colt. “Belki Ty’ın berelerine bakabilirsin, ha?”

“Buradaki doktorlar...” Birden durdu. “Eminim senin gibi nasıl yapacaklarını bilmiyorlardır. Bakmak ister misin?”

“Eğer senin için bir sakıncası yoksa önce nişanlıma bakmayı düşünüyorum,” dedi ve merdivenlere doğru hareket etti. Ayakları tekrar dans etti. Cassie merdivenlerin en alt basamağından kaşlarını çattı. Tanrı aşkına neler oluyordu?

“Bak dinle,” dedi Colt. “Bence şimdi doğru bir zaman değil.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Sen daha iyi bilirsin tabii ama şu an Casie’yi rahatsız etmen gerektiğini düşünüyorum.”

“Rahatsız etmek mi! O benim nişanlım!” dedi Brad.

“Bekle bir dakika.”

Ayaklarını sürttü.

“Şimdi ne?” Casie bir nefes alıp, Emily’den kurtuldu ve iki adamın ayrıldıklarını görmek için merdivenlerden aşağı topalladı. Onu ilk gören Colt oldu. Hemen ardından Brad de başını döndürdü. Kaşlarını indirdi.

“Yüce Tanrım!” diye fısıldadı.

Ty keskin bir nefes aldı. “Onu benim...” Bakışlarını ona çevirirken gözleri acı çekti.

“Annem yaptı değil mi?”

“Annen mi?” Brad yüzünü ekşitti, başını salladı. “Tanrı aşkına Cass, tanıştığımızda dünyanın en iyi ailesinden gelmediğini biliyordum. Bir çiftçi olduğunu biliyordum. Ama yola geldiğini sanmıştım. Akli başında olduğunu düşünmüştüm. “Sosyal konularda nasıl davranman gerektiğini biliyordun. Saygın bir doktorunun karısı nasıl olunur öğreniyordun. Ama sonra buraya geldin ve kahretsin yine tersine kürek çekmeye başladın.”

“Hey!” dedi Colt. “Sinirlenmeyelim.”

“Sinirlenmek!” diye bir kahkaha attı Bradley. Cebinden bir telefon çıkarıp bir tuşa bastı. “Ve yardımına koşan ayaktakımı birkaç kovboy edindin!” Duraksadı, dikkatini telefonuna verdi.

“Evet Clark, Cass başını yine belaya soktu.”

Telefonun diğer ucundan bir uğultu geldi.

“Cassandra, nişanlım. Benim menfaatlerimi koruyabilecek misiniz koruyamayacak mısınız?”

Dikkatini tekrar Casie’ye vermeden önce Colt’a baktı.

“Evet. Fiziksel deliller kayıt altına alınmalı. Tamam. Onu oraya getireceğim,” dedi ve telefonu kapattı.

“Neler oluyor?” dedi Casie. Kendini oldukça hareketsiz tutuyordu, sesi çok alçaktı. Sinirlenirse her şey mahvolacak gibiydi.

“Haydi!” dedi Bradley. “Eve gidiyoruz.”

“Sen neden bahsediyorsun?” Casie bakışlarını Tyler’a çevirdi. “Şimdi gidemem.”

“Yapabileceğin tek şey bu. Yüzünün fotoğraflarını çekmesi için doğruca avukata gidiyoruz. Karşı taraftan önce şikâyetle bulunacağız.”

Casie bir an sessiz kaldı, düşünüyordu. “Eğer o önce davranırsa ne olacak?” diye sordu.

Brad, bakışını derinleştirdi. “Bilmiyorum ve umurumda da değil çünkü buraya geri dönmeyeceksin. Tanrı’nın terk ettiği bu yeri satıyor ve adam akıllı bir hayat kuruyoruz.”

“Hayır, tüm bunları yapmıyoruz,” dedi Casie. Sesi oldukça alçaktı, kendisi bile zor duyuyordu.

Bradley birkaç saniye gözlerine baktı, sonra yüzünü ekşitti ve başını salladı. “Cass,” Sabırlı ses tonu geri gelmişti. “Kendine bir bak. Ne olduğuna bir bak. Kaos. Kayıp.” Pis pis sırttı, eli ni ona doğru salladı. “Savaş yaraları. Ailen hayattayken nasıldı hatırlıyor musun?”

Casie ona doğru baktı. “Evet, hatırlıyorum,” dedi.

“İstedğin bu mu?”

“En azından *yaşıyorlardı*.” Casie’nin sesi çok kısıktı ama göğsünde kıpırdayan küçük bir şey vardı, bir alev çıkaracak kadar sıcak bir şey.

Bradley kaşlarını indirdi. “Düşünmüyorsun!” dedi.

“Sahip olduklarımızı bir kenara atmana izin vermeyeceğim.”

“Bu senin seçimin değil Brad.” Casie derin bir nefes aldı ve doğruldu. Her şey canını yakıyordu ama o acılarını görmezden geldi. “Üzgünüm ama hayatımı geri alıyorum.”

Brad bir an Casie’ye baktı ve sonra bir kahkaha attı. “Sen mi?” diye sordu. “Sen ciddi misin?” Pekâlâ öyleyse...” Cep telefonunu Docker’ının cebine koydu. “Güzel. Bu sana ıslah evindeki çocukları ziyaret etmen için vakit tanıyacaktır.”

Casie’nin yanında duran Emily içine bir nefes çekti.

“Sen neden bahsediyorsun?” Casie’nin ağzından çıkan kelimeler bir nefesten biraz fazlasıydı.

“Eski araba hırsızlığından bahsediyorum. Onun genç ve masum bir kıza fiziksel olarak saldırmamasından bahsediyorum. Ben...”

“Bana o saldırmadı.”

“Sana değil. Kıza. Hastanede olan. Hatırladın mı?” Brad parmağıyla anlamsız bir yeri işaret etti. “Çünkü seni temin ederim, mahkeme zamanı geldiğinde babası hastane faturalarını hatırlatacak.”

Casie başını salladı. “Ty yapmadı. O asla böyle bir şey yapmaz.”

Brad gözlerini devirdi. “Çok safsın. Kamyonetimizi aldığını da inkâr edersin sen şimdi.”

“Bizim...” Casie bir kahkaha attı ve sonra başını sallayarak, bu saçma sahneyi hafızasından silmeye çalıştı ama olmadı. “Muhtemelen Sophie’nin hayatını kurtarmak için çabuk karar vermiştir.”

“Çabuk... Benimle dalga mı geçiyorsun? Sana çabuk biri

gibi mi görünüyor? Tanrı aşkına Cass. O âdeta sırasının gelmesini bekleyen bir mahkeme emri gibi. O bir..." Kendini durdurdu. Emily'nin parmakları Casie'nin kolunu pençe gibi sarmıştı.

"Ben bir doktorum, Cassandra. Daha önce bu tip vakalara tanıklık etmedim mi sanıyorsun. İnan bana onu öldürmediği için şanslıyız."

"Bu delilik!" dedi Casie.

"Kabul et!" diye emretti Brad öfkeyle Ty'a dönerek. "Onu sen vurdun, değil mi? Ne ile? Bir beysbol sopasıyla mı? Bir..."

"Ben yapmadım," dedi Ty, geri çekilerek. "At korkmuştu ve..."

"Yalan söylüyorsun!"

"Hey!" dedi Colt ve ikisinin arasına girerek Bradley'e baktı. "Sen ve ben biraz dışarıya çıkıp bu konuda mantıklı bir şekilde konuşsak nasıl olur. Sadece ikimiz."

Brad ona küçümseyerek baktı, kaşlarını kaldırdı ve seslice güldü. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Pek sayılmaz."

"Bak beni iyi dinle, ben bir kahverengi kuşağım, adamım."

"Öyle mi?" Colt'un çenesinde bir kas yerinden oynadı. "Pekâlâ güzel çünkü ben biraz sertimdir adamım."

Brad bir an Colt'a doğru baktı ve sonra kollarını genişçe açtı.

"Harika. Ellerini koyacak bir yer bulamadığında neler yapabiliriz bir görelim ne dersin?"

"Brad!" dedi Casie. İçindeki panik artıyordu. "Yapma."

"Yapmak istediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu ve bir-

den Casie'ye doğru döndü. "Ben bir doktorum. Fakat sırtımı yaslayıp oturmamı ve hayatını suçlu bir çocuk ve işe yaramaz bir kovboy için mahvetmeni izlememi bekleme."

"Hayatımı hiçbir şey için mahvetmiyorum."

"Benimle gel!" dedi Brad birden ve ona doğru yürüdü.

"Karım ol. Bir doktorun karısı. Sana istediğin her şeyi vereceğim. Çocuklara bir şey olmayacak söz veriyorum."

Casie kaşlarını çatı, aklından geçen binlerce düşünce dikkatini dağıtıyordu.

"Seni seviyorum," dedi Brad, sesi yumuşak, ona uzanan elleri nazikti. "Son zamanlarda biraz endişeliyim ama tüm bunlar sadece harika bir şey yaratmaya çalıştığım için. Bizim için bir şeyler. Bir prensese uygun bir yaşam."

Casie tam konuşmak için ağzını açmıştı ki Brad konuşmaya devam etti.

"Tiyatrodaki o geceyi hatırlıyor musun? Benimle sonsuza dek kalacağına söz vermiştin. Beni sonsuza dek seveceğine. Sadece bir yalan mıydı?"

"Hayır. Elbette hayır." diyerek kaşlarını çatı ve bir elini başına koydu, düşünmeye çalışıyordu. "Sen harika bir adamsın, Bradley." Brad biraz gülümsedi. "Her şeye sahip olan bir çift olacağız, Cass. Diğer insanların imrendiği bir çift eğer sen..."

"Ben hamileyim," dedi Emily.

Kelimeler mutfakta tıpkı bir kâse ışık gibi kırıldı. Ardından kulakları sağır eden bir sessizlik oldu.

"Ne?" dedi Casie. Ayı insanlardı ama onları asıl ayıran dünyalarıydı.

“Em!” diye haykırdı Ty.

“Emily!” Casie tamamen ona döndü. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Üzgünüm.” Kızın sesi çok alçaktı, gözleri donuktu.

“Emin misin?” diye sordu Casie.

Emily yutkundu. “Sonuç pozitif.”

“Peki sen...” Casie’nin aklı karışmıştı.

“Sen – Burada...” Aceleyle ileri doğru hareket etti, biraz topallayarak bit mutfak sandalyesi çekti. “Otur. İyi hissediyorsun değil mi?”

“Hayır!” diye söylendi Brad sonra kendini durdurdu ve tekrar başladı.

“Sakın sahip olduklarımızdan vazgeçeceğini söyleme bana...” Derin bir nefes aldı. “Bak, Casie bu seninle ilgili bir durum değil. *Bizimle* ilgili değil... Doğruyu söyleyip söylemediğini bile bilmiyoruz.”

Casie sessizce Brad’e doğru döndü. “Ne? Neden yalan söylersin?”

“Bilmiyorum!” Evrenin karmaşasını açıklayamıyormuş gibi elini bir yana salladı. “Peki ya sen neden alt sınıf insanlar gibi yumrukla kavgaya giriştin?” Kendini tekrar durdurdu.

“Bunu bir düşün Cass. Yalnızca bu bile benimle Saint Paul’a geri dönmen için bir sebep daha. Orada bir işin, sabit bir gelirin var. Eğer istersen buraya para gönderebilirsin. Çocuklara yardım etmek için.”

“Bebek ondan,” diye ekledi Emily ve başını Bradley’e doğru salladı.

“Ne?” dedi Casie ama Brad çoktan Emily’e doğru dönmüştü. Kaşlarını gergince çatmıştı.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye söylendi ama Emily olduğu yerde öylece kaldı.

“Bebek senin,” diye fısıldadı ve sonra Casie’e döndü, gözleri yaşlarla doluydu. “Üzgünüm.”

Casie hareketsizce duruyordu. Dünya dönmeyi bırakmış Casie’nin kontrolünden çıkmıştı. Casie başını salladı, düşünmeye çalışıyordu, kendini mayın tarlasında yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi hissetti. Biraz güldü. Gülüşü sessiz odada manik bir ses çıkardı. “Brad’dan olamaz.” dedi. “Onunla sadece birkaç gün önce tanıştın. Ve... ve... eğer hamile bile olsan, bunu henüz bilemezsin.”

“Minneapolis’de tanıştık,” dedi Emily. Kocaman bir gözyaşı tanesi alt dudacağının kıyısına düştü, bir anda kirpikleri yaşlarla doldurdu ve sonra yanaklarından süzüldü. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. “Orada bir kongre vardı.”

“Yalan söylüyor!” diye inkâr etti Brad.

Casie başını salladı. Kafasında binlerce şüphe cirit atıyordu. “Hayır!”

“Eczacılıkla ilgili bir kongre,” dedi Emily. “Hyatt şehir merkezinde.”

“Bu bir yığın yalana inanacak mısınız?” diye sinirle söylendi Brad. Sesinde öfke, duruşunda gurur vardı ama gözlerinde suçlu gibi duran bir şeyler vardı, tamamen geçmişî hatırlatan bir şeyler.

“Ne zaman?” diye sordu Casie ve uyuşmuş bir halde Emily’e döndü.

Em, gözlerini bile kırpırmıyordu, bakışları bir şahininkiler kadar hareketsizdi.

“İki ay önce.” Dudakları büzüldü. “Mart’ta.”

Casie başını bir kez salladı. Tuhaf bir şekilde ruhu bedeninden çıkmış gibi hissediyordu ama yine de nişanlısına geri döndü. “Şu kongreye ne zaman gitmiştin?” diye sordu.

“Bu delilik!” diyerek kulaklarına inanamıyormuş gibi başını salladı Brad.

“Sen...”

“Hani bana şu bahsettiğin,” dedi Casie. “Babanın cenazesinden apar topar geri döndüğün.”

Brad yüzünü ekşitti, Emily’e bir bakış attı. “Onu hayatımda daha önce hiç görmedim.”

“O otelde birkaç haftalığına çalışıyordum,” dedi Emily.

“İki ay önce,” dedi Casie, düşünmeye, sorgulamaya çalışıyor ve delirmemek için bir sebep arıyordu.

Emily geri çekildi. “Arkadaşlarıyla birlikte içiyordu.”

“Bu yerin sana ne yaptığını görüyor musun Cass?” diye sordu Bradley, yüzü kızarmıştı. “Artık neye inanacağını bile bilmiyorsun.”

“Nasıl arkadaşlardı bunlar?” diye sordu Casie. Gözlerini Emily’e dikmişti.

Kız başını salladı. “Biri kısa boyluydu. Koyu, kıvrıkcık saçlı.”

“Ray.” dedi Casie. Sesi bir başkasından çıkmış gibi geldi.

“Diğeri biraz daha uzundu. Şu...” Sesi bir anlığına çatladı. “Şu isim bilekliği olanlardan.”

“Bruce’ın astımı vardır.”

“İsimlerini bilmiyorum. Ben sadece... Ben o kadar basit biri değilim. Gerçekten değilim. Ama o bir doktordu. Olgundu, anlıyor musun?” Bakışlarını Brad’e dikti, geri çekmeden önce bir süre öylece kaldı. “Ve iyi bir bahşişçiydi ve seni bilmiyordum, Case. Senin bu kadar harika bir insan olduğunu bilmiyordum. Ben...”

Casie bir kahkaha attı. “Bu delilik. Söylediklerin mantıklı gelmiyor.” Sen Ty’ın arkadaşısın. O yüzden buraya geldin. Sen yapmış olamaz...”

“Ty ile Al-Alon’un bir toplantısında tanıştık. Hemen anlaştık çünkü onun ailesi psikopat benimki de...” Ağır ağır nefes aldı. “Buraya çocuğumun babasıyla tanışmaya geldim. Buraya seni tanımaya geldim. Belki sizi ayırabilirim diye ümit ettim. Ben bilmiyorum... Bildiğim tek şey üzgün olduğum.” Yüzü burkuldu. “Çok üzgünüm,” dedi ve arkasına dönerek, merdivenlerden yukarı doğru kaçtı.

Oda ölüm sessizliğine bürünmüştü. Casie, şaşkın gözlerini Bradley'e çevirdi.

"Yalan söylüyor!" dedi. Sesi uzun bir tünelin sonundan geliyor gibiydi. "Yani beni hiç aldatmadın öyle mi?"

Bradley başını salladı. "Hayır. Yemin ederim, Cass. Ben asla..."

Casie kaşlarını kaldırdı. Yüzündeki kabuklaşmış yara açılmıştı ama hissettiği acı neredeyse güzeldi, bir rahatlama gibiydi. En azından bu tür bir acıyı anlayabiliyordu.

"Yalnızca bir kez şey, o da senin bildiğin." dedi.

Anılar tekrar su yüzüne çıktı. Aldatma, belirsizlik, sonuç Casie'nin hatalı olduğuydu. Daha iyi olsaydı, biraz daha deneseydi, Brad yoldan çıkmayacaktı. Casie derin bir nefes aldı, kendini sakinleştirdi. Dünya tuhaf bir şekilde yer değiştirmiş gibi gözükiyordu, aklını yitirmiş gibiydi. "Sadece bir kez öyle mi?"

Bradley'in yüzünün rengi değişti. "Bu konuyu tekrar açmak mı istiyorsun? İstedğin bu mu? Burada herkesin önünde kirli çamaşırlarını ortalığa saçmak mı?"

Böyle bir durumda Casie elbette utanırdı. Ama bunun yerine kendini birden oldukça huzurlu hissetti. Zihni şaşırtıcı bir şekilde boşalmıştı. "Sanırım evet." dedi.

"Güzel! Güzel öyleyse..." diye tersledi Brad. "Haydi öyleyse yatakta nasıl işe yaramaz olduğundan konuşalım."

Bu dakikadan sonra utanma yerini aşağılanmaya bırakmalıydı. Casie bir darbe bekledi. Hiçbir şey olmadı. "Tamam!" dedi.

"Bunu istediğimi mi sanıyorsun? Hangi erkeğin bunu isteyeceğini düşünüyorsun?"

Casie gülümsedi, kendine şaşırıyordu. Kendine rağmen *he-yecanlı* hissediyordu.

“Emin değilim.”

“Ben de değilim. Bu yüzden başka kadınlara gittim.”

“*Kadınlar* mı?” diye sordu Casie.

“Ben...”

“Defol Brad!” dedi. Sesi mükemmel bir şekilde sakindi.

“Bak, biz nişanlıyız. Benimle evleneceğine söz verdin. Ben sana bağlıyım...” diye başladı Brad ama Colt sözünü kesti.

“Git buradan Hooper!” dedi. “Henüz yapabiliyorken git buradan.”

Bradley hırıldayarak ona doğru döndü ve yumruklarını sıktı. “Beni dinle, sen kahrolası bir kovboysun. Bu konuda tek bir söz söylemeye hakkın yok. Eğer senin için iyi olanın ne olduğunu bilseydin...” Tam o anda Colt yüzünün tam ortasına bir yumruk geçirdi. Brad geriye doğru sendeledi, eliyle burnunu kapadı. Kan, parmaklarının arasından tıpkı musluktan akan su gibi fışkırdı. Mutfak duvarına doğru düştü ve kendini güçlükle topladı.

“Söylemek *istediğim* tam da buydu işte!” dedi Colt ellerini serbest bırakırken.

“Ama daha fazla tartışmak istiyorsan, dışarıda konuşabiliriz.”

Brad ona doğru baktı, gözleri ateş püskürüyordu ama sonunda doğruldu. Kan burnundan tıpkı acı biber kadar kırmızı bir şekilde akıyordu.

“Avukatlarımdan haber bekle!” diye söylendi ve kapıya doğru sendeledi.

“Ah, Tanrı aşkına,” dedi Casie, Colt onun için yolcu kapısını açarken. Kamyonetini ahırın yanında duran Puke’ın hemen yanına park etmişti. Casie orada çürük bir şeftali gibi oturmaya tereddüt ederken kendini aptal gibi hissetti. Evet, vücudundaki her bir kas ağrıyordu, yüzü kötü huylu bir boğayla dalaşmış gibiydi. Son birkaç gündür yaptıklarından utanıyordu. Ama şerifin ofisinde bir rapor düzenlemek ve hemen ardından Colt’un ısrarlarıyla bir sağlık kontrolünden geçmek mantıklıydı. Gözlem için onu bir gece hastanede tutmaya ısrar ettiler.

“Kendi başıma halledebilirim. Sadece biraz yaralıyım.”

X-ray cihazları herhangi bir kırık olmadığını göstermişti ama Colt başını salladı. Ellerini onun bacaklarının ve sırtının altına koyarak, onu göğsüne doğru çekti.

“Seni taşımak *istediğimi* mi sanıyorsun? Kolum henüz tam olarak iyileşmedi. Sanırım nişanlının koca burnunda eklemlerimi kırdım. Mekanik bir boğanın sırtına verebileceği hasardan haberin var mı?”

“Öyleyse neden evden bu kadar uzağa park ettin? Beni aşağı indir!” dedi Casie. Jack, ıslak burnuyla Casie’nin koluna dokunmaya çalışırken gümüş rengi gözleri fırıl fırıl dönüyordu.

“Ne istediğimi tanrı bilir,” dedi Colt ve onu göğsüne doğru daha sıkı bastırırken çarpıcı bir şekilde iç çekti. “Ama eğer bayılmak filan istiyorsan?”

“Bayılmak mı?” Yüzü kızardı, başı dönüyordu. Belki de bayılmak çok da saçma bir fikir değildi.

“Bu çocukları tekrar sinirlendirirdi.”

“Sen neden bahsediyorsun...” diye başladı Casie ama tam da o sıra ahırın kapısı açıldı ve Ty güneş ışığına çıktı. Yarık dudağı sol yanağına uzanan bir patlıcan karaltısına dönüşmüştü.

Ty, ciddi gözlerle onlara baktı, acıyarak Casie’nin yüzüne baktı, tek bir gram suçluluk yoktu gözlerinde. Casie kafasını rahatlatmak için yollar aradı ama Ty’nin yüzündeki ifade ona tek kelime ettirmedi. Colt için durum pek de öyle değildi.

“Ah, o kadar da perişan gözüküyorsunuz!” dedi Ty.

“O iyi. Sadece yürümeye üşendiği için onu taşıyorum.”

“Ben üşengeç değilim...” diye başladı Casie ama Colt onu görmezden gelip döndü, kasları rahatlıkla Casie’nin vücudunda yer değiştirdi.

“Haydi herkes içeri!” dedi Colt, omuzlarının üzerinden onları takip eden Ty’a bakıyordu. “Koyunlara yem verdin mi?”

“Tabii ki.” Ty bir anda kendine geldi ve gözlerini Casie’den Colt’a çevirdi.

Casie gülmeye çalıştı. Yüzündeki acı katlanarak arttı ve bu Ty’ın yüzündeki endişeyi daha da artırdı.

“Annem senin için Sissy’nin odasını hazırlasın mı?” diye sordu Colt. Ty’nin kaşları tehlike dolu gözlerinin üzerine eğildi. “Orası pembedir!” diye bir kahkaha attı Colt. “Evet. Sissy her zaman kız gibi bir kız olmuştur. Kahvaltıda dikenli teller yiyen Başkan Case gibi değil.”

“Tanrı aşkına!” dedi Colt, Casie’nin ağırlığını diğer koluna vererek. “Bu kadar cılız biri için fazla ağırsın.”

Casie elinden geldiği kadar onu görmezden geldi. Ama bu onun göğsünde tıpkı bir buket gül gibi dururken çok da kolay olmuyordu.

“Hangi oda?” diye sordu.

“Neyse ki hastanenin dayanılmaz yemeklerini yiyerek bir geceden fazla kalmadın. Yoksa taşınamayacak kadar ağırlaşırıydın.”

“Hangi oda?” diye yineledi Casie.

“Sanırım bir süre Dickensonlar ile birlikte kalacağım,” dedi Ty.

Casie bakışlarını Colt’a çevirdi. Colt omuzlarını silkti.

“Yaşlı moruk çok fazla para vermiyor ama bazı patronlar kadar aşâğılık biri değil!” dedi ve gözlerini Casie’ye doğru çevirdi. Casie onu görmezden geldi ve dikkatini tekrar Ty’a verdi.

“Peki ya ailen?” diye sordu.

Ty başını eğerek bu soruyu savuşturdu. Colt tekrar omuzlarını silkti. “Onu bir süre paylaşmayı kabul ettiler,” dedi ama yüzündeki ifadede hiçbir şeyi kabul etmediklerini anlatan bir şeyler vardı.

Casie boğazını temizledi. Tuhaf bir şekilde gergin hissediyordu. “Ama buraya da gelebilecek, öyle mi?”

“Sanırım babası onu şimdi ve sonrası için öldürmeyecek,” dedi ve verandaya doğru bir adım attı. “Şunu halleder misin evlat?”

Ty kapıyı açmak için acele etti. Kısa bir an sonra çocuğun gözleri Casie’ninkilerle buluştu. Her zamankinin aksine canlı gözüküyordu ve Casie yüzüne dokunmaktan kendini alıkoymadı. Colt, onu içeri taşımadan önce Ty bir anlığına buna izin verdi.

Sophie Jaegar mutfak masasının yanında duruyordu. Sol gözünde bir bandaj vardı.

“Sophie!” dedi Casie, hâlâ sakat gibi Colt’un kollarında duruyordu.

“Bilmiyordum...” Derin bir nefes aldı, huzur hırpalanmış ruhuna doğru yavaşça kaydı. “Seni evde görmek güzel.”

Sophie, omuzlarını silkti, neredeyse gülecekti. “Yeni doğanlarla tek başına başa çıkamayacak gibi görünüyorsun.” Casie diğer bandajın etrafındaki morluğa baktı.

“Eğer istemiyorsan kalmak zorunda değilsin, Soph. Eminim kendi başıma halledebilirim...” diye başladı Casie ama Colt onu sıkıca göğsüne bastırıp, adımını yere atmasına izin vermeden önce onu etkili bir şekilde susturdu.

“Pekâlâ ben...” Ağlayacakmış gibi hissetti ama neden olduğunu bilmiyordu. “Ben sadece...” Boğazını temizledi. “Geri döndüğün için teşekkürler.”

Sophie, omuzlarını silkti. Yüzünde anlaşılmas bir ifade vardı ama neredeyse rahatlamış gibi gözüküyordu belki biraz da onure edilmiş gibi.

“Amber, babamın yanına taşındı.”

“Ah!” diyerek başını salladı Casie, dikkatlice nefes aldı ve bir anlığına genç kızı kollarının arasına almak istedi. Birine sarılmalıydı. “Üzgünüm.”

Sophie, tekrar omuzlarını silkti. “Abartılacak bir şey yok!” dedi. “Umurumda bile değil. Sadece düşünmek istemiyorum...” Dudaklarını büzdü ve bandajını hareket ettirdi: “Bu Ty’ın suçu değildi.” Ona nefret dolu bir bakış attı. “Demek istiyorum ki, o bir...” Tekrar omuzlarını kaldırdı, birbirlerinin en iyi arkadaşı olmadıklarını gösteren bir hareketti bu.

“Elbette, kaşağıyı Blue’ya o fırlattı ve o da etrafımda dönüp beni tekmeledi. Ama belki bende şey yapmamalıyım...” diye başladı. Ama o sırada Emily odaya girdi. Bakışları pişmanlıkla Casie’nin bakışlarıyla buluştu. Ama hemen sonra bakışlarını kaçırdı.

“Fırında tuna balığı var.” Ayaklarını biraz yere sürttü, asker botlarını düzgünce bağlamıştı. “Bu kez gerçekten bir tuna var.” Hiç kimse konuşmadı. Sessizlik insanı sağır ediyordu. “Sadece size akşam yemeği hazırlamak için kaldım...” Çenesini yukarı kaldırdı. “Yola çıkıyorum,” dedi ve sırt çantasını yere bıraktı.

“Emily...” dedi Casie.

Em donakalmıştı ama konuşmadı. Dudakları tamamen büzülmüştü, kaşları kahverengi gözlerinin üzerine eğilmişti.

“Dinle...” diye başladı Casie tekrar. “Ben, bilmiyorum...” başını salladı. Gerçekler gevşek zarlar gibi beyinde dönüp duruyordu.

“Kim olduğunu bile bilmiyorum.”

“Sorun değil!” dedi ve doğruldu, çantasını kaldırdı. “Artık değil.”

“Bence olabilir.”

“Em başını salladı.

Oda tekrar sessizleşti. Binlerce eski alışkanlık Casie’ye gitmesine izin vermesini fısıldadı... *İzin ver gitsin* ama yeni yollar kolay yolu seçmesine engel oluyordu.

“Başından beri bana yalan söylüyordun!” dedi.

Em’in yanağında bir kas seğirdi ama başını sallamakla yetindi.

“Hiçbiri doğru değil miydi?”

Konuşmaya başlamadan önce uzun bir sessizlik oldu. “Gerçekten kalacak bir yere ihtiyacım vardı.”

Binlerce sıcak anı odaya doldu. Paylaşılan gülüşler, işler ve endişeler. Birkaç haftalık kısa bir süre içinde tekrar tekrar test edilen bir arkadaşlığın anıları.

Casie, sağlam bir nefes aldı. “Nişanlımla yattın mı?” Emily mutfak penceresinden dışarı baktı. “Buraya gelmeden önce onunla hiç tanışmadım...” Sesi bir fısıltıdan biraz fazlasıydı. “Sadece...” Gözlerini biraz kıstı. “Seni bırakmak istemedim. Demek istiyorum ki bu *tamamen* bencilce değildi. O seni hak etmiyor.” Boğazını temizledi ve bakışlarını tekrar Casie’ye doğrulttu. “Seni mutlu etmiyordu. Ve ben onu biraz araştırdım ve şu konferanstaki bir fotoğrafını buldum. Sarhoştı. Sarhoş *gözüküyordu*,” diye düzeltti. “Orada arkadaşlarıyla birlikteydi ve ben düşündüm ki...” Omuzlarını silkti.

Casie, sessizliğin bozulmamasına izin verdi, ruhunun iyileşmesine izin verdi, hiçbir zaman anlayamayacağı sebeplerin farkına varmasına izin verdi, rahatlamıştı. Hatta mutluydu.

“Ty ve sen nasıl tanıştınız?”

“Kısa bir süreliğine koruyucu aileye verilmiştim.” Çocuğun sesi utançtan alçak çıkıyordu. Ayaklarını yer değiştirdi. “Em de bir süreliğine oradaydı.”

Casie başını salladı ve tekrar kıza döndü. “Annen gerçekten Wisconsin’da mı?”

Emily omuzlarını silkti ve kapıya doğru baktı. Gözleri yorgun gözüküyordu. “Sanırım bir yerlerde bir annem var.”

Sorulacak yüzlerce soru vardı. Casie derin bir nefes aldı, hepsini ayıkladı. “Hamile misin?” diye sordu. Odadaki tek bir ruh bile nefes almadı.

“Ever!” dedi Casie. “Bu kısım da doğru.”

Casie başını salladı ve dikkatli bir nefes aldı. Colt birkaç santimetre geride, Casie’nin yanında ciddi ve sağlam bir şekilde duruyordu.

“Bir şeyler yesek daha iyi olacak. Gücümüzü toplayalım. Bu gidişle bir kreş açmak durumunda kalacağız gibi gözüküyor,” dedi Casie ama Emily sadece başını salladı.

“Bunu yapmak zorunda değilsin. Bir şekilde gidecek bir yer bulurum. Her zaman okyanusu görmek istemişimdir ve...”

“Em,” diye araya girdi Tyler, ses tonu ciddiydi. “Çok bir şey bilmiyorum. Ama bana öyle geliyor ki eğer nereye gideceğini bilmiyorsan, içgüdülerini kullanmayı bırakman iyi bir fikir olabilir. Em, karşı çıkmak için ağzını açtı ama Ty tekrar konuşmaya başladı.

“Ve çeneni kapamak için bu iyi şanssı kaçırma.”

Mutfak sessizleşti. Sert ve taze kahve kokusu içeri yayılmaya başladı.

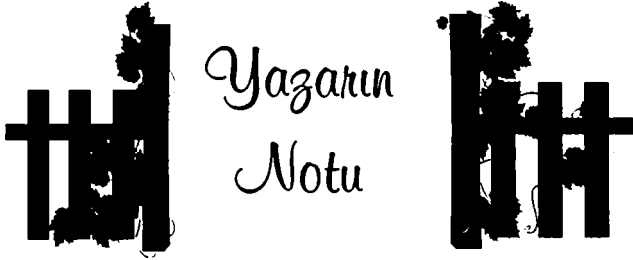
Dışarıda bir keklik eşini çağırıyordu. Emily boğazını temizledi. “En azından sana teşekkür edebilir miyim?” Ty, omuzlarını silktili, odak noktası olmaktan rahatsız görünüyordu.

“Bildiğim kadarıyla biraz onur kimseyi öldürmez,” dedi.

“Öyleyse...” Gözünden tek bir damla yaş boşandı ve Em’in inatçı kirpiklerinden aşağı süzüldü. “Teşekkürler.”

“Evet,” diye ekledi Sophie.

“Pekâlâ. Bu kadar yeter. Haydi yemek yiyelim,” dedi Colt ve Casie’nin beline sıcak elini koyup onu sandalyelerden birine doğru çevirdi. Casie, sandalyeye yerleşti ve diğerleri de masanın etrafına dizildi. Casie içinden gülümsedi çünkü yüzü herhangi çılgın bir harekette hâlâ çok acıyordu. Ama yine de buna değer diye düşündü ve yanlış olduğunu bile bile dikkatle gülümsedi.

Yazarın Notu

Tıpkı Casie gibi ben de Dakotas'ta bir sığır çiftliğinde doğdum. Tüm hayvanlarla çalışmaktan zevk alıyordum ama atlar benim için her zaman bir tutku olmuştur. Düşkün hayvanları ilk evlat edinişim benim için özel ve zor bir kaybın ardından oldu. Yavru Titan, nemli bir Mayıs sabahı meramızın önünde doğmuştu. Annesi güçlü ve sağlıklı bir kısraktı ve ilk başta hiçbir sorun beklemiyorduk. Ancak atlar av hayvanlarıdır, titrek bacakları üzerinde durur ve doğumdan sadece birkaç saat sonra koşmaya hazırdırlar. Bu yüzden Titan kısa bir süre sonra ayağa kalkmayınca bir at uzmanı çağırdık. Titan'ı muayene ettikten sonra doktor, halk arasında işlevsiz at sendromu olarak bilinen bir durumdan şüphelendi. Bu, atın beslenmesini ve yön bulmasını zorlaştırıyordu. Aynı zamanda sinileri de kısaydı ve bu durum ayağa kalkmasını imkânsız kılıyordu fakat yardımla ayakta kalabiliyordu. Ön bacaklarına tahta çubuklar takıldı ve

birkaç operasyondan geçti, bunlardan biri sinir uçlarını rahatlattı. Böylece annesini emmesi için her birkaç saatte bir ona yardım etme süreci başladı. Ama o günden güne zayıflıyordu. Üç gün sonunda artık yardımla ayakta kalamayacağına ikna olmuştu. Kısrğa kendimiz süt verdik ve onu şişeden süt içmesi için cesaretlendirdik. Daha sonra bir tüp yardımıyla beslendi ama kaybedilen bir savaşın mücadelesini veriyorduk.

Beş günün sonunda, ahırda o kadar çok vakit geçirmiştım ki kısrağ artık beni yavrusuyla özdeşleştirmişti. Artık telaşlanmadan onu bırakamıyordum. Onu bıraktıktan sonra annenin tayı ayaklarıyla ezeceğinden endişe duymaya başlamıştık. Onu sakinleştirmek için dışarıda giydiğim kıyafetlerimi onun bölmesine astım. Bu garip bir şekilde onu sakinleştiren bir numaraydı ama sonunda hiçbir çabamız işe yaramadı. İçler acısı bir haftanın ardından yenilgiyi kabul ettim ve daha fazla seyretmeye dayanamadım. Ben giderken anne, küçük Titan'ın yaşamına son verdi. Bu olayın duygusal etkilerini unutmak kolay olmadı. Ama bazen kapılar kapandıktan sonra Tanrı'nın pencereleri açtığını ıstırsınız. Birkaç ay geçtikten sonra bir arkadaşımın telefon geldi. Colleen, kısa sinirleri olan bir kısrağ hakkında benimle iletişime geçti. Sahipleri artık onunla ilgilenmiyorlardı. Birkaç gün içinde yeni bir yuva bulamazsa vurulacaktı.

Kaybettiğimiz küçük tayın yürek burkan çilesini hatırlayarak endişeye kapıldım. Depresyon, açıkça gösterdiğim bir tepki değildir. Ancak bazı tartışmaların ardından, onu gidip görmenin canımızı yakmayacağına karar verdik. Eşim, ona anlattığım için, bu tür saçmalıklara inanmaktan çok daha fazlasını biliyordu. Ama biz kamyonete bindik ve kuzeyin yolunu tuttuk. İki saat sonra çiftliğe vardık. Otlaklar çamurla doluydu. Tayın tutulduğu

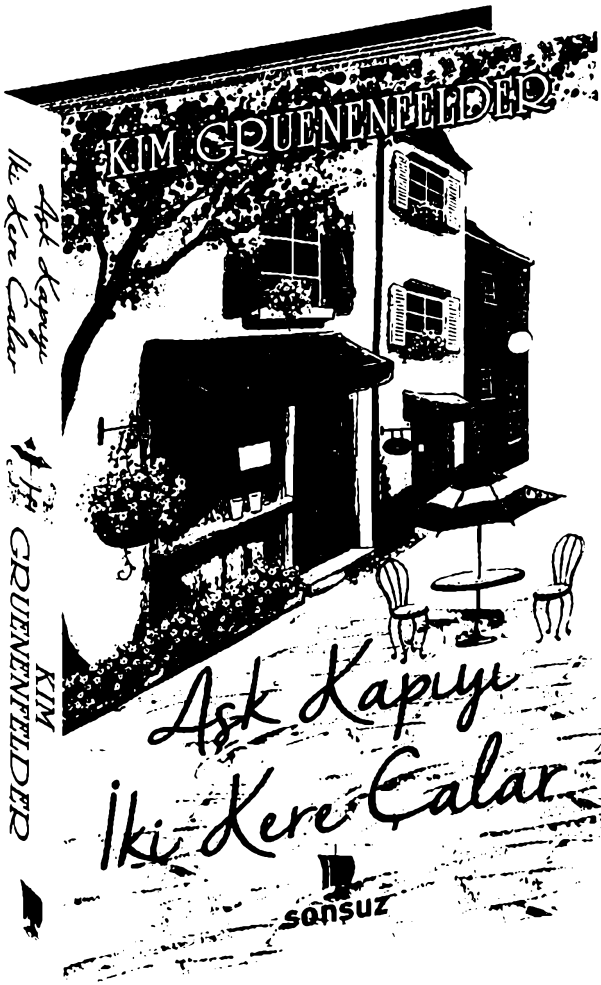
ahır karanlıktı. Duvarların içindeki deliklerden rüzgâr esiyordu.

Trinity adındaki tay, kuyruğu dolaşmış, kestane renkli ve üzerinde birkaç beyaz benek olan küçük bir attı. Ahıra girdiğimizde başını yerden kaldırıp bize hafifçe selam verdi. Üç aylık olmasına rağmen kendi başına ayaklarının üzerinde duramıyordu. Sahipleri veteriner desteğini karşılayamıyordu ve bacaklarını boya karıştırma çubukları ve selobant ile sabitleyerek onu kahramanca hayatta tutmuşlardı ama çok az vakti kalmıştı. Ya onu alacaktık ya da ölecekti. Ama bağırsak rahatsızlığı vardı. Tanrı şu kahrolası pencereyi açarken tüm sorunları da beraberinde getirmişti. Onu sakinleştirdik ve güçlkle kamyonete taşıdık. Colleen tayın yanında gidiyor, paniklemesin ve ayağa kalkmaya çalışmasın diye onu sabit tutuyordu. Kâr amacı gütmeyen iki nazik kuruluş, Side by Side ve Changing Gaits yardımımıza koştu ve henüz eve varmadan tıbbi harcamaları karşıladı. Eve vardığımızda Trinity, yavru Titan ile aynı tedaviyi gördü. Veterinerler sıcak kalıplara dökülmüş PVP boruları ile bacaklarını sabitlediler ve ciddi bir rehabilitasyon süreci başladı. İki ay sonra soğuk bir Ekim sabahı, çubuklar son kez çıkarıldı ve Trinity çayıra serbest bırakıldı. Uzun ve cılız bacakları üzerinde kuşkulu birkaç adım attı ve sonra çimlerde koşmaya, pervasız bir neşeyle sesler çıkarmaya başladı.

Trinity şu an Colleen ile birlikte yaşıyor. Bazen sadece koşuşunu, tıpkı iyi yağlanmış bir makine gibi, anlaşılmaz bir sihir gibi tüm bacaklarının mükemmel bir uyum içinde oluşunu izlemek için otladığı çayıra gidiyorum. O zamandan beri iki at daha evlat edindik. Trinity kadar küçük değiller hatta yetişkinler. Bunlar eğitimsiz atlar, sahiplerinin artık bakamadığı atlar. Sonny, Amerikan tayı, akıllı, yakışıklı ve bazen yaramaz bir at.

Shoutte, Arap kısırağımız, görkemli, sıcakkanlı ve çoğunlukla zor bir at ama ruhunuzu eritecek kadar güzel gözleri var. Âdeta rüzgârla yarışmak için doğmuş. Uzun mesafeli yarışlarda asla şeridin dışında kalmaz. Her ikisini de tıpkı çocuklarımız gibi seviyoruz. Bunlar yardıma muhtaç hayvanlardan yalnızca birkaçı, insanları mutlu etmek için doğmuş ama bu insanların artık bakımlarını üstelenemedikleri küçük bir evcil hayvan listesi. Birçok insanın kilolu inatçı bir ata sahip olma fırsatı olmadığını biliyorum. Düşkün hayvanları rehabilite etmek için gerekli zaman ve alanın büyük bir lüks olduğunun farkındayım. Ama eğer bölgenizdeki barınakları birkaç saatliğine gönüllü olarak ziyaret etme ya da yakınlardaki bir yardım merkezine bağış yapacak birkaç dolarınız varsa dünya çok daha iyi bir yer olacak. Ve belki bazı soğuk sonbahar sabahlarında onların çayırlarda neşeyle oynadıklarını, derilerinde parlayan güneş ışığını, haylazlıkla parlayan gözlerini görmenin tarif edilmez ayrıcalığına sahip olacaksınız. Bu benim için asla bıkmayacağım bir lütuf.

S o n

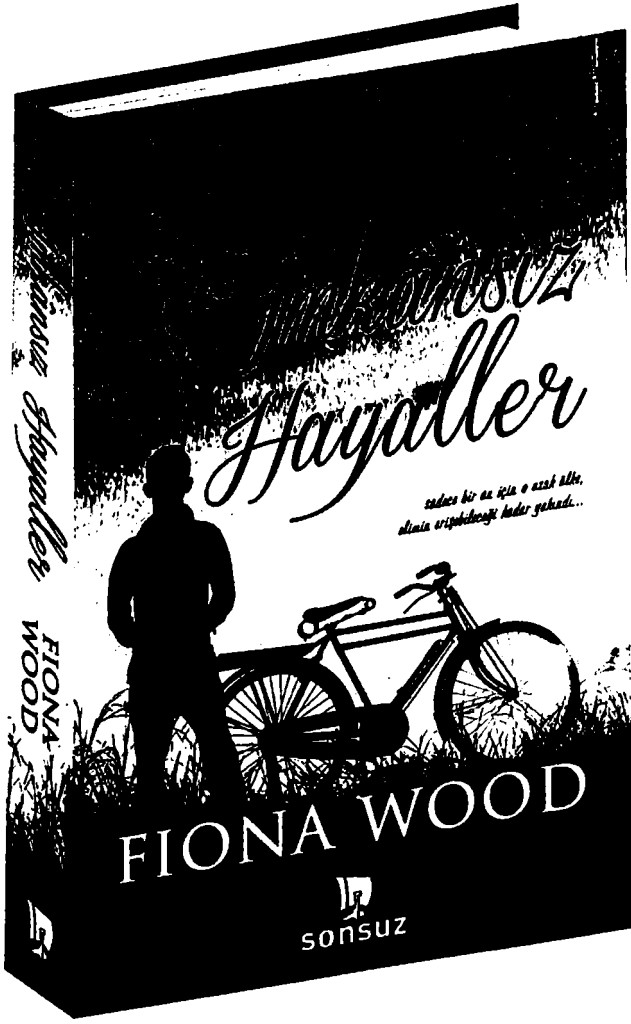
...bir yaz yağmuru gibi sev beni,
aşktan kaçma şansım olmasın.

"Şaşılacak derecede eğlenceli, gerçekçi karakterler ve mükemmel yazım. Bu kitaba bayıldım ve daha fazlasını bekliyorum!"

Gemma Townley, *Little White Lies*'ın yazarı

"Çekici, hayat dolu, buruk ve kaprisli... Kim Gruenenfelder bu konuda en iyisi! Bu klasik bir 'aşk' hikâyesinden çok daha iyi..."

Beth Kendrick, *Second Time Around*'ın yazarı

“Konusmalar orijinal ve gerçek. Diyaloglar keskin ve eğlenceli.
İçgörü ve zekice ince esprilerle dolu!”

Cath Crowley

Graffiti Moon ve A Little Wanting Song Kitabının Yazarı

“Bu kitabı o kadar çok sevdim ki içinde olmak istedim.”

Kaz Cooke

“Ne çok tatlı ne çok acı bir modern zaman peri masalı gibi...
büyüleyici bir roman...”

Better Homes and Gardens